

CONFERINȚĂ INTERNAȚIONALĂ

**ABORDĂRI INOVATIVE ALE
MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI
PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI
PROFESOR-ELEV-PĂRINTE**

**EDUCAȚIA FĂRĂ
FRONTIERE**

CASA CORPULUI DIDACTIC MEHEDINȚI

ISSN 2810 – 224X
ISSN-L 2343 – 791X

EDITURA

ȘCOALA MEHEDINȚIULUI FEBRUARIE 2021

CASA CORPULUI DIDACTIC MEHEDINȚI

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

REVISTĂ METODICO-ȘTIINȚIFICĂ
ÎN DOMENIUL EDUCAȚIONAL

EDITURA

ȘCOALA MEHEDINȚIULUI FEBRUARIE 2021

CUPRINS

<i>INNOVATIVE APPROACHES TO STUDENT CLASS MANAGEMENT BY INTEGRATING THE TEACHER-STUDENT-PARENT PARTNERSHIP</i>	16
Prof. Orlando Daniel ALECU Colegiul Național „Anastasescu”, Roșiori de Vede, județul Teleorman	
<i>PARTENERIATUL PROFESOR-ELEV-PĂRINTE?!</i>	19
Prof. înv. primar Sabina Mihaela AMZA Școala Gimnazială Nr.15, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>ABORDARI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEV PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PARINTE</i>	21
Prof. Jeanina Marinela ANDREI Școala Gimnazială Nr. 1, Motru, județul Gorj	
<i>SPECIFICUL RELAȚIEI PROFESORI-ELEVI-PĂRINȚI</i>	23
Prof. înv. primar Cristina ANESCU Școala Gimnazială „Petru Dumitriu”, Orșova, județul Mehedinți	
<i>OPTIMIZAREA RELAȚIEI FAMILIE-ȘCOALĂ PENTRU EDUCAREA RESPONSABILITĂȚII COPIILOR</i>	25
Prof. logoped Laura-GrațIELA ANTON Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Mehedinți	
<i>MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEV – COMPONENTĂ A MANAGEMENTULUI EDUCAȚIONAL</i>	28
Prof. Rodica Camelia AVRAM Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Odobleja”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	

<i>MANAGEMENTUL SUCCESULUI ȘCOLAR (SCHOOL SUCCESS MANAGEMENT)</i>	31
<p>Prof. Ana-Maria BALACI Liceul Tehnologic „Dierna”, Orșova, județul Mehedinți</p>	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEV PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	33
<p>Prof. Alina Mariana BENGHIA Școala Gimnazială „Petru Dumitriu”, Orșova, județul Mehedinți</p>	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEV PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	37
<p>Prof. Angelica BRĂILEANU Școala Gimnazială Ilovița, județul Mehedinți</p>	
<i>MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEV – O VIZIUNE DESCHISĂ SCHIMBĂRII</i>	40
<p>Prof. Ovidiu BREHUI Școala Gimnazială Ilovița, județul Mehedinți</p>	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEV PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	42
<p>Prof. Bușe Mihaila Școala Gimnazială Corcova, Județul Mehedinți</p>	
<i>AN ACTIVE PARTNERSHIP BETWEEN TEACHERS AND PARENTS – THE WAY TO UNDERSTAND AND HELP STUDENTS EFFECTIVELY</i>	45
<p>Prof. Adela Eugenia CĂTĂNESCU Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE</i>	47
<p>Prof. înv. primar, Adela-Simona CĂRĂBA Școala Gimnazială Șimian, Județul Mehedinți</p>	
<i>MOTIVAREA, IMPLICAREA, RESPONSABILIZAREA ELEVILOR PRIN VALORIZAREA EXEMPLELOR DE BUNĂ PRACTICĂ DIN ACTIVITĂȚILE DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL</i>	50
<p>Prof. ing. Mileva CHIRCU Palatul Copiilor Drobeta Turnu Severin, Județul Mehedinți</p>	

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI - PERSPECTIVE ACTUALE	53
Mihaela-Adelina CHISĂR-VIZIRU Școala Gimnazială Punghina, Județul Mehedinți	
PARTENERIATUL PROFESOR-ELEV-PĂRINTE, ELEMENT-CHEIE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ	55
Prof. Marcela CIOCOI Școala Gimnazială „Theodor Costescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
VIAȚA UNEI CLASE DE ELEVI IN PANDEMIE	57
Prof. Monica CIOROIANU Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ	60
Prof. Lucian COLIBĂȘANU Școala Gimnazială Malovăț, Județul Mehedinți	
IMPLICAȚIILE PSIHO-INTELECTUALE SPECIFICE RELAȚIEI ȘCOALĂ-ELEV-FAMILIE	63
Prof. Monica COLIBĂȘANU Școala Gimnazială Malovăț, Județul Mehedinți	
ABORDARI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PARINTE	66
Prof. Maria Arabela COSTESCU Liceul Tehnologic „Dierna”, Orșova, județul Mehedinți	
ABORDARI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE	69
Prof: Carmen CRĂINICEANU Școala Gimnazială Gogoșu, Județul Mehedinți	
PARENT-TEACHER COLLABORATION IN THE COVID-19 ERA	71
Prof. Cristina-Alina CRIȘAN, Școala Gimnazială Nr. 3, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	

<i>IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR, PROFESORILOR, ELEVILOR ÎN ACTIVITĂȚI COORDONATE DE ȘCOALĂ</i>	74
<p>Prof. Dorina DANCIU Liceul Tehnologic „Matei Basarab”, Strehaia, județul Mehedinți</p>	
<i>IMPORTANȚA ROLULUI DINTRE PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	78
<p>Venera-Speranța DANCIU Școala Gimnazială „Pamfil Șeicaru”, Orșova, județul Mehedinți</p>	
<i>FAMILY-EDUCATIONAL PARTNER IN ACHIEVING SUCCESS</i>	80
<p>Prof. Anca-Mariana DAȘOVEANU Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN</i>	83
<p>Prof. Roxanda Emilia DIACONESCU Școala Gimnazială Nr. 15, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	87
<p>Alexandra DRINCEANU Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>ONLINE CLASSROOM MANAGEMENT</i>	91
<p>Prof. Codruța Gabriela DUMITRESCU ”Domnul Tudor” High School, Drobeta Turnu Severin, Mehedinți</p>	
<i>COLABORAREA GRĂDINIȚEI CU FAMILIA, PREMISĂ A EFICIENTIZĂRII ACTULUI EDUCAȚIONAL</i>	94
<p>Prof. Luiza Daniela DURALIA Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE REALIZATE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII</i>	97
<p>Prof. Iulia-Mihaela FĂINIȘI, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 19, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	

<i>STIMULAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR CU CES PRIN PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE (Stimulating the creativity of students with disabilities through the school-family partnership)</i>	100
Prof. Mihaela-Camelia FLOREA Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI</i>	104
Prof. consilier școlar Cristina-Ana-Maria FRAICOR Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Mehedinți	
<i>PROFESORUL - MANAGER AL CLASEI DE ELEVI</i>	107
Prof. Anda Ramona FRIMU Școala Gimnazială Nr 3, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>ROLUL PROFESORULUI ÎN MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI</i>	111
Prof. Livia GHERGHINESCU Școala Gimnazială Nr. 3, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>PARTENERIATE EFICIENTE PENTRU PĂRINȚI ȘI PROFESORI</i>	113
Prof. Elisabeta GROZA Grădinița cu Program Prelungit Nr. 3, Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	116
Claudia HANȚESCU Școala Gimnazială Șimian, Județul Mehedinți	
<i>PARTENERIATUL ȘCOALĂ–FAMILIE, UN PRIM PAS SPRE PERFORMANȚĂ</i>	119
Prof. Harcău Luminița Școala Gimnazială „Alice Voinescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>MODELUL BAZAT PE TEHNOLOGIE</i>	122
Prof. Mihaela HUMELNICU-UNGUREANU Colegiul de Industrie Alimentară „Elena Doamna”, Galați, județul Galați	

<i>SPECIFICUL RELAȚIEI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	124
<p>Lenuța IANCULOVICI Școala Gimnazială “Petru Dumitriu”, Orșova, județul Mehedinți</p>	
<i>ȘCOALA ȘI FAMILIA - PILONI AI EDUCAȚIEI</i>	127
<p>Octavian Sorin ILIESCU Școala Gimnazială Nr. 6, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL - CHEIE A SUCCESULUI PEDAGOGIC</i>	130
<p>Prof. Sorina ILIESCU Școala Gimnazială Nr. 6, Județul Mehedinți</p>	
<i>RELAȚIA DASCĂL-PĂRINTE-ELEV</i>	133
<p>Prof. învă. primar Dorina IOVA Școala Gimnazială „Theodor Costescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>IMPORTANȚA COMUNICĂRII ÎN MANAGEMENTUL CLASEI</i>	135
<p>Prof. învă. primar Simona-Paula JIPLEA Școala Gimnazială „Regele Mihai I”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	137
<p>Cristiana LĂSCULESCU-BEȘLIU Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>UN TRIO PENTRU O EDUCAȚIE REALĂ - PROFESORI, ELEVI, PĂRINȚI</i>	140
<p>Prof. Cristina Maria Doina LILIAC Palatul Copiilor Drobeta Turnu Severin, Județul Mehedinți</p>	
<i>DEZVOLTAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE ȘI EFECTELE LUI ASUPRA ELEVULUI (THE DEVELOPMENT OF THE SCHOOL-FAMILY PARTNERSHIP AND ITS EFFECTS ON THE STUDENT)</i>	142
<p>Asistent social Simona LOLEA Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Mehedinți</p>	

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVII CU DIFICULTĂȚI COMPORTAMENTALE	146
<p>Prof. Elena Liliana LUCA Grădinița cu Program Prelungit Nr. 19, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinti</p>	
PARTENERIATUL PROFESOR-ELEV-PĂRINTE ÎN PERIOADA ȘCOLII ONLINE	148
<p>Prof. înv. primar Anda Mihaela MANEA Școala Gimnazială Nr. 49, sector 2, București</p>	
PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE	152
<p>Prof. Mihaela MANOLEA Liceul Tehnologic „Domnul Tudor” Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinti</p>	
PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ-FAMILIE, O NECESITATE MAJORĂ ÎN EDUCAREA COPILULUI PREȘCOLAR	156
<p>Prof. Janina Iuliana MIJACHE Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinti</p>	
STRATEGII DE ÎMBUNĂȚĂȚIRE A RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE	160
<p><i>Prof. Mihăiță Marian MIJACHE</i> <i>Liceul de Transporturi Auto,</i> <i>Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinti</i></p>	
MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVII - ÎNVĂȚĂTORUL MANAGER	163
<p>Prof. înv. primar Mihaela-Zenovia MIU Liceul de Arte „I. St. Paulian”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinti</p>	
ȘCOALA ȘI FAMILIA – CEI MAI IMPORTANTI FACTORI AI EDUCAȚIEI	168
<p>Prof. Lenuța MÎNDRECI Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinti</p>	
GÂNDIREA CRITICĂ DEZVOLTATĂ LA ELEVII COLEGIULUI NAȚIONAL „TRAIAN”	170
<p>Prof. Gabriela Mirela MORARU Colegiul Național „Traian”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinti</p>	

<i>PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE-VECTOR ESENȚIAL AL MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI</i>	<i>172</i>
<p>Prof. înv. primar Mirela MOSORESCU Școala Gimnazială „Theodor Costescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>PREDAREA GEOGRAFIEI ONLINE LA CLASA A V-A, ÎN CADRUL ȘCOLII GIMNAZIALE „CONSTANTIN TRUȘCĂ” PĂTULELE</i>	<i>174</i>
<p>Prof. Roxana Silvia NĂTRUȚ Școala Gimnazială „Constantin Trușcă”, Pătulele, județul Mehedinți</p>	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	<i>176</i>
<p>Prof. Eleonora-Lidia NEAGU Școala Gimnazială Nr. 3 / Liceul de Arte „I. Șt. Paulian”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>COMUNICAREA EFICIENTĂ ÎNTRE PROFESOR ȘI PĂRINTE</i>	<i>180</i>
<p>Prof. Anca-Iulia NICA CJRAE Mehedinți</p>	
<i>BARIERE ÎN CALEA UNEI COMUNICĂRI EFICIENTE ÎNTRE PROFESORI ȘI PĂRINȚI</i>	<i>183</i>
<p>Prof. Gheorghe Liviu NICA Școala Gimnazială „Alice Voinescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE</i>	<i>186</i>
<p>Prof. Daniela NICOLAE Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>TEACHER-PARENT PARTNERSHIPS</i>	<i>190</i>
<p>Prof. Ionela NISTOR Colegiul Național „Anastasescu”, Roșiori de Vede, județul Teleorman</p>	
<i>DIMENSIUNEA FORMALĂ A PARTENERIATULUI ȘCOALĂ – FAMILIE</i>	<i>193</i>
<p>Prof. înv. primar Melania Giorgiana NIȚĂ Școala Gimnazială Nr.14, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	

<i>IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE EDUCATIVE</i>	195
Prof. Alina-Mihaela OPRIȚA-MÂNDRUȚ Grădinița cu Program Prelungit Nr. 19, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	198
Floarea PALCU Școala Gimnazială Grozești, județul Mehedinți	
<i>FORME DE COLABORARE ÎNTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE</i>	202
Prof. Claudia Daniela PALOȘ Grădinița cu Program Prelungit Nr. 19, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>DIMENSIUNILE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI</i>	205
Prof. înv. primar Mihaela PĂNESCU Școala Gimnazială Nr. 3, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE PARTENERIATUL PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	208
Prof. Constanța Steliana PANTEA Școala Gimnazială „Theodor Costescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>COLABORAREA PROFESORILOR CU PĂRINȚII ELEVILOR</i>	210
Prof. Manuela PARIS Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>MANAGEMENTUL SITUAȚIILOR DE CONFLICT (CONFLICT SITUATIONS MANAGEMENT)</i>	213
Prof. Petre PĂTĂȘANU Liceul Tehnologic „Dierna”, Orșova, județul Mehedinți	
<i>PARTENERIAT EFICIENT ȘCOALĂ-FAMILIE</i>	215
Prof. Mihaela Aura PERIANU Școala Gimnazială Gogoșu, Județul Mehedinți	

<i>ABORDĂRI INOVATIVE ÎN TRATAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR</i>	217
Prof. Ruxanda-Delia PIȚULESCU Liceul Tehnologic Turceni, județul Gorj	
<i>OPTIMIZAREA RELAȚIEI ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE</i>	221
Prof. Mihaela PÎRVULESCU Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>INNOVATIVE APPROACHES TO STUDENT CLASS MANAGEMENT THROUGH THE INTEGRATION OF THE TEACHER-STUDENT-PARENT PARTNERSHIP</i>	224
Prof. Oana-Mihaela PLENICEANU Theoretical High School „Dr. Victor Gomoiu” Vânju Mare, county Mehedinți	
<i>INNOVATIVE APPROACHES TO STUDENT CLASS MANAGEMENT BY INTEGRATING THE TEACHER-STUDENT-PARENT PARTNERSHIP</i>	228
Prof. Ionela POPA Școala Gimnazială Prunișor județul Mehedinți	
<i>MANAGEMENTUL GRUPEI DE PREȘCOLARI</i>	231
Prof. învă. preșcolar Loredana POPA Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>COLABORAREA ȘCOLII CU FAMILIA – REUȘITA PROCESULUI EDUCAȚIONAL AL COPILULUI</i>	234
Prof. Rodica-Daniela POPA Liceul Tehnologic „Dierna”, Orșova, județul Mehedinți	
<i>PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC – ROLUL SĂU DE MANAGER AL CLASEI</i>	236
Prof. Marian POPESCU-LEPĂDAT Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
<i>MANAGEMENTUL CLASEI ȘI ABILITATEA PROFESORULUI</i>	240
Marinela-Cristiana PREDOI C.J.R.A.E. Mehedinți	

RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE	244
Prof. Felicia RĂCĂNEL Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți	
ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEV PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE	247
Prof. Alina Dana RADU Școala Gimnazială Ilovița, județul Mehedinți	
RELAȚIONAREA EFICIENTĂ PROFESOR-ELEV / ELEV-PĂRINTE	250
Prof. Daniela RAICU Palatul Copiilor Drobeta Turnu Severin, Județul Mehedinți	
MANAGEMENTUL CLASEI PRIN RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE	252
Prof. Alin-Gabriel ROATEȘ Director Casa Corpului Didactic Mehedinți	
ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEV PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE	254
Mirela Liliana ROMAN Școala Gimnazială Ilovița, Județul Mehedinți	
COMUNICAREA PROFESOR-ELEV ȘI EFECTELE SALE	259
Prof. Aurora-Octavia ROTARIU Liceul Tehnologic „Dierna”, Orșova, județul Mehedinți	
SCHOOL-FAMILY COLLABORATION	263
Mirela RUSU “Decebal” Technological High School, Drobeta Turnu Severin, Romania	
PARTENERIATUL PROFESORI-ELEVI-PĂRINȚI	265
Prof. înv. primar Angelca SACALIU Școala Gimnazială Cerneți, Județul Mehedinți	
EFECTELE ART-TERAPIEI PENTRU ELEVII CU SURDITATE	267
Prof. Filomela SALAHORU Liceul Tehnologic Special „Beethoven”, Craiova, județul Dolj	

<i>ABORDARI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI</i>	270
<p>Prof. înv. primar Livia ȘERBAN Școala Gimnazială „Constantin Rădulescu Motru”, Butoiești, județul Mehedinți</p>	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE</i>	273
<p>Prof. înv. primar Carmen SIMCEA Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Constantin Pufan”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASE DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE ÎN LECȚIILE DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT</i>	276
<p>Prof. Sîrbu Crețu Florin Marian Liceul Teoretic „Doctor Victor Gomoiu”, Vânju Mare, județul Mehedinți</p>	
<i>SĂ EVITĂM CONFLICTUL PĂRINTE-ADOLESCENT</i>	280
<p>Prof. psihopedagog Ionuț SMARANDACHE Liceul Tehnologic Special „Beethoven”, Craiova, județul Dolj</p>	
<i>CHALLENGES IN PARENT-SCHOOL PARTNERSHIP</i>	283
<p>Profesor-metodist Adina-Luciana STOLERIU Casa Corpului Didactic Mehedinți</p>	
<i>RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE PENTRU O EDUCAȚIE REALĂ</i>	285
<p>Prof. Amalia TĂCULESCU Palatul Copiilor Drobeta Turnu Severin, Județul Mehedinți</p>	
<i>PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE</i>	287
<p>Georgiana-Daniela TOPALĂ C.J.R.A.E. Mehedinți</p>	
<i>PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE, FACTOR IMPORTANT ÎN FORMAREA ATITUDINII POZITIVE A ELEVILOR</i>	290
<p>Prof. Alina Mihaela TRUȘCULOIU Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	

<i>ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN FORMAREA PROFILULUI MORAL AL PERSONALITĂȚII ELEVULUI</i>	293
<p>Prof. învă. primar Daniela TUDUR Școala Gimnazială „Petru Dumitriu”, Orșova, județul Mehedinți</p>	
<i>RELAȚII ȘI INTERACȚIUNI EDUCAȚIONALE ÎN CLASA DE ELEVI</i>	296
<p>Prof. învă. primar Corina Mihaela TUFÎȘ Școala Gimnazială Cerneți, Județul Mehedinți</p>	
<i>OPTIMIZAREA RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE</i>	299
<p>Prof. Tamara Elena TUȚĂ Școala Gimnazială Gogoșu, județul Mehedinți</p>	
<i>NEW CLASSROOM MANAGEMENT STRATEGIES</i>	301
<p>Prof. învă. primar Ionelia Eugenia ȚÎNȚARU Școala Gimnazială Cerneți, județul Mehedinți</p>	
<i>TEHNOLOGII EDUCAȚIONALE MODERNE UTILIZATE LA INFORMATICĂ</i>	303
<p>Prof. Georgeta UNGUREANU Liceul Tehnologic „Carol I”, Galați, județul Galați</p>	
<i>METODE INOVATIVE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE – EVALUARE</i>	306
<p>Prof. psihopedagog Luciana Ancuța VASILUȚĂ Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Constantin Pufan”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>ȘCOALA ȘI FAMILIA</i>	309
<p>Prof. Marilena VLAD Școala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	
<i>UN MANAGEMENT DE CALITATE ESTE UN MANAGEMENT PERSONALIZAT</i>	311
<p>Prof. Ramona-Liliana VLASIE Școala Gimnazială Ilovița, județul Mehedinți</p>	
<i>COMUNICAREA ÎN MEDIUL ON-LINE, O PROVOCARE A ZILELOR NOASTRE</i>	314
<p>Prof. Daniel ZAMFIR Colegiu Național Pedagogic „Ștefan Odobleja”, Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți</p>	

INNOVATIVE APPROACHES TO STUDENT CLASS MANAGEMENT BY INTEGRATING THE TEACHER- STUDENT-PARENT PARTNERSHIP

PROF. ORLANDO DANIEL ALECU
COLEGIUL NAȚIONAL „ANASTASESCU”,
ROȘIORI DE VEDE, JUDEȚUL TELEORMAN

Argument: For the success of the didactic work beyond the scientific and methodical knowledge, something else must be achieved, a real teacher-student-parent partnership.

The activity of a teacher, his qualities and the pedagogical errors he commits can only be analyzed and appreciated as elements of an ensemble in which different factors intervene: the class he works with, the social and material conditions and, especially, the psychosocial interactions, the class team or with the parents, as well as the relations with his colleagues, with the direction and the administration (H. Halpert “Padagogische Didaktik“, Andreas Verlag, Munich, 1993).

In the social system of education and teaching, the teacher must relate to those he educates, to establish cooperative relationships with their parents and other stakeholders in society.

As a consequence, the following fundamental behaviors of the “teacher manager” in the instructive-educational activity with the class of students emerge.

Plan the instructive-educational activities, with essential elements of planning, mentioning, the operational establishment of objectives, detailed analysis of educational and managerial resources, specification of activities to be organized to achieve objectives-establishing and staggering responsibilities for teachers, but also for students (precise deadlines).

Organize class activities. From a managerial point of view, the organization can be described as a set of actions meant to optimize the human and material resources of the class of students in the given institutionalized framework, of its capacities to fulfill the instructive-educational tasks. A practical solution for a good organization of activities in the classroom is the “Rules of Procedure”, which provides the institutional and personal obligations of members

of this managerial interaction, discipline, rewards and sanctions, and detailing to the smallest detail, of responsibilities, forms of activity, time. An important role is played by the clear formulation of objectives and the motivation of students.

Communicates scientific information, axiological sets in the form of messages, establishes common communication channels and repertoires. The student-teacher dialogue requires a stable, open and constructive educational climate.

Leads the activity carried out in the classroom, directing the process of assimilation, but also that of training students by appealing to educational norms.

Coordinates in their entirety the instructive educational activities of the class, constantly aiming to achieve a synchronization between individual and common objectives. At the level of class management, the teacher must show interest in the organization, as it also favors focusing on priority objectives within a unit of requirements, group and institutional action, with clear and precise specification of controllable deadlines and responsibilities.

Motivates the students' activity through the forms of positive and negative reinforcements, orients the values through a series of humanistic interventions, the negative tendencies identified in the students' behaviors.

Guides students through specific interventions adapted to the situations. There is also control with a regulatory role and adjustment of students' activity and attitude.

Evaluates the extent to which the goals and objectives proposed in a managerial stage have been achieved through the use of summative evaluation tools, through statistical processing and the elaboration of a synthesis regarding the final assessments.

Advises students in school activities, as well as in extracurricular and extracurricular activities, through advice.

Classroom management addresses not only minor issues that may arise in a classroom, but also serious issues of behavior and discipline. To solve them, a good manager follows: direct intervention, admonishing students who create discipline problems and using interview techniques.

A good class manager must be able to make profound changes in the culture, climate and education of all children, regardless of nationality, to encourage collaboration, tolerance, increase self-confidence.

According to Article 168 of the ROFUIP, the student's parents, guardians or legal supporters are the main educational partners of the educational units.

A quality education is achieved when the teacher-student-parent partnership is integrated in the class management.

Informal involvement can mean:

- the parent comes to school to discuss his child's schedule;
- participates in an activity organized by the school;
- act as a class volunteer.

Formal involvement means:

- the parent participates in the activities of a group of a working committee or a committee at which decisions are taken;
- the parent is a member of the Parents' Committee;
- the parent participates in a project.

The most effective ways to collaborate with the family proved to be the following:

- meetings with parents;
- lectureships on proposed topics;
- individual consultations;
- counseling for parents and students with problems;
- organizing support groups for those with behavioral problems.

In conclusion, innovative approaches to student class management are required by integrating the teacher-student-parent partnership, for partners: the parent would invest his experience, would support the school morally and materially. The student would impose himself through responsible involvement in the educational process, would provide non-stereotyped ideas, which would make us understand him better. The teacher would increase his professionalism, providing quality educational services.

BIBLIOGRAPHY:

Elena Ion, *Class management of students*, Performatica Publishing house.
The educational partnership "*Parent-student-teacher*", Didactica Pro Publishing House.

PARTENERIATUL PROFESOR-ELEV-PĂRINTE?!

PROF. ÎNV. PRIMAR SABINA MIHAELA AMZA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.15,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

A partnership between teacher and parent will be successful only if it is based

on **RESPECT, COMMUNICATION AND INVOLVEMENT.**

It is necessary for the teacher to inform the parents about the development possibilities that the child has, about the skills and interests that he manifests in school and extracurricular work.

Communication solves almost any problem and underlies student development. When the parent is constantly interested in the evolution of his child, it will be easier for him to identify the weaknesses of the little one and help him overcome his difficulties of understanding.

*E*ste foarte bine dacă există cu adevărat o colaborare între profesor-elev și părinte

și mai ales o bună comunicare. Să comunicăm! Noi, profesorii și părinții. Nu numai în caz de probleme, ci să comunicăm constant, în beneficiul elevului.

Părinții și învățătorul ar trebui să fie coechipierii perfecți în educarea copilului, dar lucrurile nu merg întotdeauna conform planului.

În realitate, ar trebui să ne dorim să fie bine, să nu acceptăm compromisuri mari. Iar pentru a avea o relație benefică tuturor, contează foarte mult **implicarea** părintelui și relația acestuia cu cadrul didactic.

În continuare voi încerca să prezint câteva sfaturi de urmat pentru o relație armonioasă între cei trei participanți la actul educațional: profesor-elev-părinte.

În primul rând, părinții ar trebui să acorde **respect** cadrului didactic, ca om și profesor. Indiferent de vârsta acestuia, trebuie să realizeze faptul că învățătorul este persoana pregătită profesional să educe copilul, în foarte multe cazuri petrecând chiar mai mult timp cu el, decât reușesc părinții. Niciodată nu trebuie „vorbit de rău” profesorul în fața copilului, știm că nimeni nu este perfect și poate privi problema doar din punctul dvs. de vedere sau doar din spusele copilului, care la o vârstă fragedă, știm cu toții că nu prezintă faptele din punct de vedere obiectiv.

E de preferat ca părintele să ofere încredere și să fie deschis spre a cunoaște mai bine fără a trage concluzii pripite.

Pe cât posibil, să **fie prezent la toate ședințele** cu părinții, organizate la clasă, fără a întârzia. Un profesor bun își pregătește în mod temeinic întâlnirile cu părinții și are foarte multe aspecte importante de transmis încă din primele minute.

E foarte important ca părintele, să fie la curent cu tot ceea ce se întâmplă la școală. Ia notițe și discută acasă cu propriul copil despre noutățile dezbătute.

La sfârșitul ședinței fiecare părinte poate solicita (în particular, la catedră) detalii despre fiica/fiul său și parcursul său școlar, comportamentul lui în cadrul orelor de curs, în școală, în pauze, sfaturi în anumite privințe etc.

Încă de la început **se stabilește modul preferat de comunicare cu învățătoarea**: apel telefonic, prin sms, e-mail, whats up etc. Un cadru didactic ocupat nu își va permite să răspundă frecvent la telefon și poate evita această cale de comunicare, păstrând-o pentru urgențe. E necesar de știut cum e mai bine să se adreseze atunci când apare o anumită problemă sau orice altceva de transmis.

Este necesar ca părintele să întrebe periodic care este progresul copilului la școală, activitatea la clasă, relația cu ceilalți colegi, activități extrașcolare etc. Nu doar calificativele sunt feedback-ul părinților. Un copil care vine la școală cu teama de a nu primi un calificativ/o notă mică și să fie certat de părinți nu va avea același randament ca unul care învață fără constrângeri și este mereu încurajat de părinții crescându-i astfel stima de sine.

Este destul de dificil și pentru un învățător care are în clasă peste 25 de elevi să comunice zilnic fiecărui părinte despre activitatea zilnică a elevilor și să răspundă la întrebări (a răspuns azi sau nu?, a ridicat mâna? A fost activ? A ieșit la tablă?), de aceea părintele să nu se aștepte să i se spună zilnic ceva despre copil. Însă nici să nu aștepte ședința comună pentru a afla noutăți.

Este de apreciat părintele care anunță învățătorul/dirigintele atunci când copilul lipsește de la ore din diferite motive; trimite la timp actele cerute la școală, cum ar fi: avize medicale, scutiri, cereri de motivare a absențelor etc fără a aștepta insistențele învățătoarei.

De asemenea e necesară implicarea/ colaborarea părinților în activitățile extrașcolare desfășurate pe parcursul anului școlar și în săptămâna „Școala Altfel”, astfel părinții devin un exemplu de comportament de urmat pentru viitorul elev.

Să nu uităm că împreună pregătim copilul pentru comunitate, pentru viitor.

E necesar ca **învățătorul să informeze părinții** despre posibilitățile de dezvoltare pe care le are copilul, despre aptitudinile și interesele pe care le manifesta în munca școlară și în cea extrașcolară.

Comunicarea rezolva aproape orice fel de problema și stă la baza dezvoltării elevului. Când părintele se interesează constant de evoluția copilului său, îi va fi mai ușor să identifice punctele slabe ale celui mic și să îl ajute să-și depășească greutățile de înțelegere.

Profesorul va informa pe părinți atât despre aspectele pozitive cât și cele negative din activitatea elevului la școală. Se recomandă ca mai întâi să fie prezentate unele aspecte pozitive, unele succese obținute la învățătură sau unele schimbări laudabile din comportamentul lui și apoi se va arata la care obiecte elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în comportarea lui și vor fi analizate cauzele acestora.

De reținut că relațiile sunt construite pe baza unui parteneriat bazat pe comunicare, în care există respect reciproc, responsabilitate și implicare!

ABORDARI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PARINTE

PROF. JEANINA MARINELA ANDREI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1,
MOTRU, JUDEȚUL GORJ

This relationship between teacher-pupil-parent is very important nowadays.

They depend on of each other and only if they form a triangle, they can obtain a good work. The pupil have two parents: the natural parents and the teacher. It is very important to communicate, to understand each other, to know their feelings. The pupil need to trust the teacher and his parents, too.

*P*ersonalitatea elevului este un sistem deschis care, în procesul formării sale,

asimilează în mod particular atât influențele sociale, cât și cunoștințele obiective (valori intelectuale, estetice, date în conștiința socială). Elevul stabilește relații permanente nu numai cu lumea naturală, ci și cu mediul socio-cultural. Limba, știința, arta constituie izvoare ale dezvoltării inteligenței, afectivității, caracterului, într-un cuvânt ale dezvoltării personalității umane. Pășind în acest univers al adulților, copilul învață modele, tipare de conduită. Factorii externi de care beneficiază elevul la vârstele mici influențează formarea autoreglării-autocontrolului, organizării integrării, motivației-orientării personalității sale la vârstele mai mari.

În zilele noastre, este bine cunoscut că dascălul nu mai este privit doar ca o sursă de cunoștințe, el având sarcina de a canaliza și de a orienta realizarea optimă a posibilităților de dezvoltare ale fiecărui elev, prin organizarea și individualizarea activității școlare. Ineficacitatea învățământului, după părerea lui B. F. Skinner, provine în mare măsură din nereușita noastră de

a găsi o soluție la problema pe care o pun deosebirile individuale (intelectuale, motivaționale, de ritm de învățare și uitare) dintre elevi.

Pășirea la ciclul primar constituie un moment important în viața copilului. Această schimbare este resimțită atât de elev, cât și de părinte. Este momentul când elevul urmează indicațiile dascălului. Astfel, copilul o să aibă o ocupație permanentă, învățarea școlară devenind forma de existență și criteriu de evaluare socială a elevului. Sub influența mediului social-cultural, se vor dezvolta inteligența, afectivitatea, atitudinea.

Reușita școlară este o variabilă complexă care exprimă adaptabilitatea elevului la sarcinile școlare. Învățarea fiind activitatea de bază la vârsta școlară, reușita/nereușita elevului se evaluează pe baza nivelului la care elevul își desfășoară această activitate. Factorii interni și externi sunt cei care sunt determină o reușită școlară. Pe lângă vârsta, sexul, dezvoltarea fizică, sănătatea elevului, motivele învățării, aptitudinile, trăsăturile de personalitate ale elevului, sunt cei mai importanți factori interni. În categoria factorilor externi, un loc aparte îl ocupă formele de organizare a învățământului, metodele de predare, sistemul de cerințe instructiv-educativ, la care se adaugă pregătirea și personalitatea profesorului, familia, ocupația părinților.

V. Pavelcu afirmă că reușita/nereușita unui elev la învățatură este în funcție de exigența normelor școlare. Succesul școlar este o expresie a concordanței între capacitățile, interesele elevului, pe de o parte, și exigențele școlare, pe de altă parte. Dacă succesul exprimă o potrivire, insuccesul, rămânerea în urmă la învățatură sunt rezultatele unei discordante dintre posibilitatea și exigent impusă printr-o anumită metodă instructiv-educativă.

Cunoașterea condițiilor determinante ale succesului în activitatea de învățare, aflarea cauzelor reușitei/nereușitei școlare orientează activitatea profesorului, care poate adopta măsuri pentru sporirea capacității intelectuale și morale a elevilor sau pentru eliminarea și prevenirea pierderilor școlare. De aceea, elevul care prezintă dificultăți de adaptare la exigențele, la programele școlare, necesită o atenție mărită din partea școlii, concretizată în elaborarea cerințelor psihopedagogice speciale și individualizate, care vizează restabilirea echilibrului între elev și școală.

Trecerea de la « psihologie diferențială » la « pedagogie diferențială », idee lansată de Ed. Claparède, devine inevitabilă. Diferențele individuale sunt definatorii pentru gradul de « educabilitate » a elevilor. Se caută o concordanță între caracteristicile psihofiziologice ale subiectului și exigențele sarcinilor școlare. Ii putem ajuta pe elevii slabi la învățatura doar cu condiția cunoașterii formei de manifestare concrete a nereușitei lor școlare, stare de insucces neputând fi tratată la modul general pentru că ea depinde de conținutul, condițiile, modul de prezentare a activității școlare.

BIBLIOGRAFIE:

Tiberiu Kulcsar, *Factorii psihologici ai reușitei școlare.*

SPECIFICUL RELAȚIEI PROFESORI-ELEVI-PĂRINȚI

PROF. ÎNV. PRIMAR CRISTINA ANESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRU DUMITRIU”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The school has a key role in establishing the connection between teachers and

parents. Parents and teachers are the main actors in the process of cooperation between family and school. Both need to maintain an open and participatory attitude to ensure that communication is smooth and effective. The school and family need to share concerns, exchange information and think about education, school, children. In order to achieve the same goal, the school must encourage the participation of parents and provide them with the necessary means to strengthen the links with the teachers of the schools. Cooperation is essential for the student's academic development to be coherent. Parents must be involved in the running of the school and participate in the proposed joint activities.

*Ș*coala are un rol primordial în stabilirea legăturii dintre profesorii și părinți.

Rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este complementar și esențial pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. De aceea este important să mergem în aceeași direcție pentru a consolida reciproc ceea ce am învățat în două domenii: școală și familie. Cu toate acestea, uneori ambii, în loc să colaboreze, contribuie la barierele în comunicarea și înțelegerea în comunitatea educațională.

Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet.

Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația copiilor și studenților. Cele două părți trebuie să coopereze și să se raporteze astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar. În mod ocazional, profesorii se plâng că familiile nu manifestă un interes suficient pentru educația copiilor lor sau nu colaborează la fel de mult cum se așteaptă de la ei.

Obiectivul principal ar trebui să fie ca părinții să simtă că sunt parte integrantă a școlii. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să explicăm încă de la început locul proeminent pe care îl ocupă în procesul educațional al copiilor lor și continuitatea pe care trebuie să le ofere în casele lor pentru munca care are loc în școală. Este esențial ca familiile să fie informate cu privire la proiectele școlii, modificările aprobate în acesta și activitățile organizate pe parcursul cursului.

Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școală părinților, partide școlare sau discuții de către profesioniști, printre altele. Este important ca aceste activități să fie planificate în momente și la o dată în care un număr mai mare de părinți pot participa, fără a trebui să-și neglijeze obligațiile de serviciu.

Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare / semestriale cu părinții organizate în școală pentru a fi considerat implicat în educația elevilor. Pentru a sprijini real procesul de învățare al elevului este nevoie să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe strada sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Părinții și profesorii sunt principalii actori în procesul de cooperare între familie și școală. Ambele trebuie să mențină o atitudine deschisă și participativă pentru a se asigura că comunicarea este fluidă și eficientă. Școala și familia trebuie să împărtășească preocupările, să schimbe informații și să gândească despre educație, școală, copii.

Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori. Pentru profesori este un ajutor, deoarece prin informațiile pe care le primesc de la familie, ei pot cunoaște mai bine elevii și pot îmbunătăți performanțele lor pedagogice. Pentru părinți este o experiență formativă, dezvoltând noi abilități pentru a trata copiii. În acest fel, profesorii pot învăța atât de mult din partea părinților, cât și din partea profesorilor.

Pe scurt, trebuie să încercăm să încurajăm o colaborare mai strânsă între familie și școală, deoarece ambele merg spre același scop, iar elevii îl apreciază.

BIBLIOGRAFIE:

- Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
Ecaterina Adina Vrasmas, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002.
Nica I., Țopa L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I.E.D.P., București, 1974.
Stoian M., Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.

OPTIMIZAREA RELAȚIEI FAMILIE- ȘCOALĂ PENTRU EDUCAREA RESPONSABILITĂȚII COPIILOR

PROF. LOGOPED LAURA-GRAȚIELA ANTON
CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI
ASISTENȚĂ EDUCAȚIONALĂ MEHEDINȚI

---

*M*y paper stands for cooperation between school and family, for the benefit of

both, for the benefit of children and society. There are many ways to implicate family in school life, to allow family to implicate. School has specialists and associates that can help family to do their best work as parents and educators. Also, we plead for democratic education, for respect, for teaching rules, responsibility and social interest, in family and school.

*P*ărinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația și dezvoltarea

copilului, prin urmare implicarea părinților poate preveni și chiar rezolva dificultăți obișnuite în viața unei școli.

În contextul actual, familiei îi vine din ce în ce mai greu, poate, să asigure nevoile de creștere, nevoile emoționale ale membrilor săi.

Totuși, familia este primul grup social al copilului, primul model de valori legate de muncă, prietenie, iubire, interes social. De aceea, noi profesorii nu trebuie să uităm că părinții sunt apărătorii cei mai de preț ai copilului, primii educatori și avem nevoie să ni se alătore.

Școala poate fi un loc plăcut pentru elevi, părinți, profesori, la care contribuie o bună comunicare, respect, flexibilitate și încredere.

Părinții doresc să fie implicați în viața școlii, însă de multe ori nu știu cum. Au învățat cumva să se aștepte la rău atunci când sunt invitați la școală. Ceea ce fac părinții, implicarea lor contează mai mult decât venitul, bugetul familiei.

Aspecte care ar putea motiva familiile să se implice (cauze și efecte, totodată):

- școala să se declare și să fie disponibilă pentru schimb de idei, practici, dialog;
- școala să înțeleagă că părinții pot înțelege mai bine ce se întâmplă la școală, aceasta venind în sprijinul educației copiilor;

- implicarea familiei duce la creșterea stimei de sine, a încrederii în sine și a rezultatelor școlare ale copiilor, scăderea numărului de absențe, îmbunătățirea relației părinte-copil, părinte- profesori;
- școala să ofere informarea corectă despre programele școlii;
- personalul calificat al școlii poate explica despre dificultăți ale vârstelor;
- implicarea familiei poate duce la scăderea riscului consumului de alcool, droguri.

Atunci când părinții vin la școală, se pot pregăti (noi, cadrele didactice, îi putem informa despre aceste lucruri):

- Să anunțe copilul că vin la școală și despre ce o să discute; astfel îi dau posibilitatea să pună în temă pe părinți cu ceea ce au ascuns, dacă este cazul, și îi scade anxietatea. Anxietatea nu îl ajută pe copil să fie un elev sau un fiu mai bun.
- Să fie siguri că dirigintele are actualizate datele de contact ale părinților.
- Să contacteze consilierul școlar, logopedul, profesorul de sprijin, după caz.
- Să organizeze/ solicite sesiuni, întâlniri unde să discute despre teme utile în creșterea și educarea copiilor, cu specialiști.

Sunt trei tipuri de familii greu de implicat în relația cu școala, de care să ținem cont, după ce le depistăm:

- au stima de sine scăzută;
- nu realizează importanța pe care o au în educația copilului;
- sunt mult prea copleșiți de nevoile de bază ale familiei.

Strategii pentru profesori:

- Discutați împreună cu familiile în privința așteptărilor fiecăruia.
- Reținem: părinții sunt cei mai puternici apărători ai copilului! Nu le atacați copilul sau pe ei, în calitatea lor de părinți. Discutați comportamente și centrați- vă pe soluții, nu pe găsirea de vinovați!
- Implicați părinții în activitățile clasei.
- Dați părinților posibilitatea de a participa în luarea deciziilor.
- Creați un mediu confortabil în timpul întâlnirilor cu părinții.
- Discutați cu părinții și aspectele pozitive, nu numai pe cele negative. Acordați feedback constructiv!
- Propuneți la ore cu elevii și la ședințele cu părinții activități despre relația părinți-copii, caracteristici ale vârstelor, despre pedepse/ consecințe, consum de substanțe, carieră etc.
- Valorizați resursele fiecărei familii.

Câteva principii de creștere a copilului- după psihologia adleriană - necesare, deopotrivă, părintelui și educatorului pentru copii cooperanți:

- Încurajarea copilului- centrarea pe aspectele pozitive, pe întăriri și apreciere, pe evoluție progresivă, prin încercări; prin contrast, descurajarea se concentrează pe eșecurile și slăbiciunile copilului.
- Evitarea pedepsei și recompenselor și utilizarea consecințelor (logice și naturale)- pedeapsa diferă esențial, deși uneori nu facem ușor diferența, de consecințe; pedeapsa este arbitrară, o împarte cel puternic, ca și recompensa, de la ea copilul învățând că trebuie să aștepte să fie mare și puternic să pedepsească și el; consecința are legătură directă cu comportamentul copilului.
- Fermitate și respect.

- Inducerea respectului pentru drepturile celorlalți.
- Evitarea confruntărilor de putere, retragerea din conflict.
- Curajul de a refuza, de a spune „nu”.
- Vorbitul cu ei, nu lor!
- Consiliul de familie sau consiliul clasei.

Iată mai jos cinci dintre cele mai întâlnite tipuri de atmosfere de familie descurajante:

- Supraprotector (prea protector)
- Supraindulgent (prea indulgent)
- Competitiv
- Critic
- De respingere

Consecințele se văd în spațiul social, școlar, în interesul social.

Foarte puțini suntem instruiți pentru meseria de părinte. Cei mai mulți credem că o avem, o știm din naștere. Nu este așa. Și aici școala ar putea ajuta cu specialiștii ei și asociații- psihoterapeuți, psihologi.

Unora dintre noi, părinți și cadre didactice, ne este greu să înțelegem egalitatea socială. Autoritarismul se vede că nu mai dă roade. Copilul responsabil se educă prin egalitate, respect, asumare de consecințe- deci democrație.

Democrația presupune libertate cu limite și reguli!

Acestea nu se bazează nici pe răsfăț, nici pe constrângeri.

Una dintre cele mai importante nevoi ale omului este aceea de a aparține. Copii descurajați pot căuta satisfacerea acestei nevoi în moduri eronate. De aceea, școala și familia împreună e nevoie să aibă scopul comun al încurajării copilului pentru ca acesta să crească, să se dezvolte și să câștige sentimentul apartenenței. Ca viitorul adult să își găsească locul în lume, să se simtă în viața sa bine și să contribuie cu semenii. De aceea, școala nu este un scop în sine. Ea are scopurile de mai sus.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciohodaru, Elena, *Succesul relației între părinți și copii acasă și la școală*, Centrul Educația 2000+.
- Dreikurs, Rudolf Dr., *Cum să crești copii fericiți*, Editura IPPA, București 2011.
- Shapiro, Stanley; Skinulis, Karen, *Cum devenim părinți mai buni. Ghid practic*, Editura Humanitas, București 2012.
- Wlaton, Francis X Ph. D, *Cum să câștigăm de partea noastră copiii și adolescenții-acasă și la școală*, Editura IPPA, București 2012.

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI – COMPONENTĂ A MANAGEMENTULUI EDUCAȚIONAL

PROF. RODICA CAMELIA AVRAM
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „ȘTEFAN ODOBLEJA”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The key to improve the instructive-educational process lies in the optimal way

achieve the relationship between its two links: on the one hand, the student, with his hereditary dowry, with his abilities and availabilities and on the other hand, the teacher, the force that determines and directs the student's change and development.

Poor classroom management can create a negative climate and influence the students' efficiency. We must place special emphasis on the development of school-parents-community relations, considering the crisis that the family is going through in the Romanian society and whose symptoms consist precisely in restructuring of traditional family values, the disorientation regarding the educational means used in the relationship with children, simultaneous diminution of school's role and authority.

Cheia eficientizării procesului instructiv-educativ stă în modalitatea optimă de

realizare a relației dintre cele două verigi ale acestuia: pe de o parte, elevul, cu zestrea lui ereditară, cu capacitățile, aptitudinile și disponibilitățile lui, pe de altă parte, cadrul didactic, forța care provoacă, determină și dirijează schimbarea și dezvoltarea elevului.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, în direcția fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instructionale care să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor. Managementul clasei cuprinde trei componente esențiale: managementul conținutului, managementul problemelor disciplinare și managementul relațiilor interpersonale. Managementul conținuturilor nu se referă la deprinderile de a preda o disciplină specifică, ci

mai degrabă la acele deprinderi aplicabile tuturor disciplinelor și activităților. În centrul deprinderilor de management al clasei se află managementul activităților suplimentare și rezolvarea problemelor specifice disciplinei. A disciplina înseamnă a sprijini elevii să învețe comportamente noi, dezirabile, a-i ajuta să-și dezvolte competențe și simțul responsabilității propriilor acțiuni.

Elemente de management al clasei se constituie cu suficientă claritate și din perspectiva strategiilor didactice. Astfel, în plan curricular se pot deosebi cinci strategii bine delimitate: explicativ-reproductivă, explicativ-intuitivă, algoritmico-euristică, euristico-algoritmă și a metodelor participative. Alegerea strategiei optime ține de măiestria profesorului, susținută de diagnoza psihologică, fiind necesară colaborarea permanentă, directă între profesor și elev. Managementul clasei trebuie să includă și alte elemente definitorii și poate fi abordat din perspectivă ergonomică, psihologică, socială, normativă, operațională și inovatoare.

A). Dimensiunea ergonomică – personalizarea sălii de clasă, pavoazarea, dispunerea mobilierului și vizibilitatea, în sensul poziționării în bănci, constituie pentru noi, cadrele didactice, preocupări în vederea reconsiderării structurilor dimensionale ale managementului clasei de elevi.

B). Dimensiunea psihologică a managementului școlar conferă cadrului didactic rolul de a cunoaște, respecta și dezvolta capacitățile individuale ale elevilor.

C). Dimensiunea socială vizează clasa ca grup social: structura, sintalitatea și problematica liderilor. Arta cadrului didactic constă în fixarea, pe lângă obiectivele școlare formale, și a unei serii de obiective social-afective pentru grupul de elevi, care vor determina consolidarea coeziunii acestuia.

Comunicarea, raportul dintre informație, circulația acesteia și dinamica grupului, reprezintă cheia succesului în relația cu clasa. Dialogul permanent, adaptarea limbajului la nivelul de înțelegere al elevilor, selectarea celor mai bune căi de transmitere a mesajelor, folosirea limbajului verbal, cât și nonverbal.

Îndrumarea, orientarea elevilor pe drumul cunoașterii prin intervenții punctuale, adaptate situațiilor concrete, prin sfaturi și recomandări care să susțină comportamentele și reacțiile elevilor, reprezintă o sarcină foarte importantă a dascălului.

D). Dimensiunea normativă vizează ansamblul de reguli care reglează desfășurarea unei activități educaționale. Tipologia normativă cu relevanță pentru clasa de elevi este următoarea: norme explicite (prescriptive, cunoscute, clar exprimate) și norme implicite (ascunse, care se construiesc în cadrul grupului).

Idealul urmărit de fiecare dintre noi prin intervențiile realizate este coeziunea grupului. Rolul de manager al cadrului didactic în situații care solicită un asemenea tip de intervenție poate fi elementul de care depinde echilibrul și sănătatea grupului-clasă.

E). Dimensiunea operațională vizează strategiile de intervenție a cadrului didactic. La nivelul elevilor cultura implicită dezvoltă o serie de strategii de supraviețuire, care cuprind o multitudine de elemente de identificare, de descoperire și angajare cu ajutorul unor competențe sociale, în adaptarea la exigențele normativității explicite.

Cadrul didactic nu trebuie să excludă cultura elevilor, ci să integreze elementele culturii lor normative implicite în procesul de favorizare și consolidare a culturii normative explicite. În instituțiile școlare contemporane și în sălile de clasă, cultura implicită antișcoală este un fenomen des întâlnit. Competențele manageriale ale cadrului didactic sunt primordiale, întrucât fenomenele și manifestările antișcoală, neidentificate și nediate diagnosticate la timp, pot degenera frecvent în situații de criză educațională.

F). Dimensiunea inovatoare presupune cunoștințe de management al schimbării, este însăși esența dezvoltării unei organizații. Schimbarea în educație este o necesitate. Pentru noi reducerea rezistenței la schimbare se poate face prin implicarea copiilor în planificarea schimbării, găsirea surselor de disconfort pentru cei care au temeri, pregătirea momentului schimbării prin discuții cu cei implicați în acest proces, sprijinirea și încurajarea celor implicați în procesul schimbării prin participarea efectivă la acesta.

Managementul schimbării se poate defini prin analiza cauză-efect. Agentul schimbării este însuși cadrul didactic. Inovația la nivelul managementului clasei pornește de la: cunoașterea practicii educaționale într-un moment al activității; cunoașterea tendințelor și a tradițiilor activităților educaționale vizate; cunoașterea orizonturilor de așteptare ale elevilor.

Un management defectuos al clasei poate genera un climat negativ și poate influența randamentul elevilor. Atât monotonia, cât și supraîncărcarea în activitate sunt cauzele oboselii. Un accent deosebit trebuie să punem pe dezvoltarea relațiilor școală-părinți-comunitate, având în vedere criza pe care o traversează familia în societatea românească și ale cărei simptome constau tocmai în restructurarea valorilor familiale tradiționale, dezorientarea în privința mijloacelor educaționale folosite în relația cu copiii, diminuarea simultană a rolului și autorității școlii.

Educația de calitate este centrată pe elev, oferită de instituții care știu să respecte autonomia individuală, asigură participarea tuturor actorilor educaționali, care abordează procesul educațional unitar, urmărind ca obiectiv central îmbunătățirea continuă a performanțelor.

BIBLIOGRAFIE:

- Barbu, L., *Managementul calității*, Editura Sf. Ierarh Nicolae, București, 2010.
- Barbu Ion, D., *Climatul educațional și managementul școlii*, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București, 2009.
- Bush, T., *Leadership și management educațional. Teorii și practici actuale*, Editura Polirom, Iași, 2015.
- Cristea, S., *Managementul organizației școlare*, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București, 2003.
- Cristea, S., *Managementul educației*, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București, 1996.
- Cornescu, V., Curteanu, D., Marinescu, P., Toma, S., *Management - de la teorie la practică*, Editura Universității din București, 2003.
- Iosifescu, Ș. (coord.), *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*, Editura Tipogrup Press, București, 2001.
- Iucu, R., *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Manolescu, Adriana, *Management general*, Editura Keysis Grafic, Oradea, 1997.
- Schein, E., H., *Organizational Culture and Leadership*, Josey-Bas Publisher, Ediția a III-a, San Francisco, SUA, 2004.
- Sibylle Hielscher coord., *Management școlar. Ghid pentru directorii școlari*, Editura Atelier didactic, București, 2007.
- Ullich, D., *Pedagogische interaktion*, Beltz Verlag, Weinheim und Basel, 1995.
- Țoca, I., *Management educațional*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

MANAGEMENTUL SUCCESULUI ȘCOLAR (*SCHOOL SUCCESS MANAGEMENT*)

PROF. ANA-MARIA BALACI
LICEUL TEHNOLOGIC „DIERNA”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The issue of leadership as an activity for the students' education or counselling

remains a responsible approach whose assumption by the head-master, as a true manager of the class, requires a high professional conscience and a moral attitude.

School success situations need special management, in the sense that they can support the motivation of learning, in students with school success and can generate additional motivation in students who do not register a constant school success.

*S*ituațiile de succes școlar pentru a putea fi întreținute, au nevoie de un

management deosebit, în sensul că ele pot susține motivația învățării la elevii cu succes școlar și pot genera motivații suplimentare la elevii care nu înregistrează un succes școlar constant.

Desigur, despre rolul recompenselor în pedagogie există o întreagă literatură, dar se pare că mulți dintre diriginți se concentrează mai mult pe „vigilență”, în prevenirea conflictelor decât pe stimularea învățării elevilor prin abordarea unui sistem eficient de recompense.

Este important să amintim aici considerațiile lui Timothy Blair în ceea ce privește caracteristicile unei recompense eficiente:

- se oferă de câte ori e cazul, nesistematic;
- specifică detaliile realizării pentru care elevul este recompensat;
- relevă spontaneitate, varietate și alte semne de credibilitate, sugerează clar centrarea atenției profesorului pe îndeplinirea sarcinilor specifice de către elevul recompensat;
- recompensează atingerea unor standarde specificate anterior;
- furnizează elevilor feed-back despre nivelul lor de competență;

- orientează elevii spre o apreciere mai exactă a eficacității comportamentului lor în timpul activităților școlare (și chiar extrașcolare);
- drept context pentru a descrie performanțele actuale ale unui elev se utilizează performanțele lor trecute;
- sprijină motivația endogenă a unui elev;
- întărește comportamente dezirabile, care a avut drept consecință atingerea performanței recompensate.

Dirigintele clasei de elevi este ecoul permanent al colegilor săi profesori la întâlnirea cu elevii. Dacă se apreciază la o anumită disciplină performanța unui elev, atunci dirigintele este cel care va putea întări această performanță prin recompensarea „simbolică” la ora de dirigiență. Este evident că nu discutăm despre evaluarea propriu-zisă a elevilor la diferite discipline – unde nota reprezintă ea însăși o recompensă.

Modalitățile prin care dirigintele clasei recompensează elevii sunt diverse, dar atenție, nu se mai pot aplica recompense de genul „gazeta de perete” sau „panoul frunzașilor” ca în școala generală, în cazul elevilor liceeni, recompensele se pot manifesta prin evidențieri clare și ferme, sau prin „multiplicarea” succesului elevului la clasele paralele. Desigur, dacă există revista școlii, aceste recompense pot fi făcute publice.

Premii de toate tipurile (diplome, obiecte, etc.) acordate atât pentru munca academică a elevilor, cât și pentru comportamente pozitive, manifestarea interesului pentru problemele lor, sporirea respectului de sine al elevilor, nu fac decât să diminueze sursele de conflict, chiar să le evite, cu condiția că aceste recompense să fie aplicate în momente oportune, cu tact și inteligență.

În măsura posibilităților, este recomandabil ca profesorii experimentați, cu un prestigiu deja stabilit în comunitatea locală, să fie diriginți ai claselor.

BIBLIOGRAFIE:

- Cornelius, Helena, *Știință rezolvării conflictelor*, Editura Științifică și Tehnică, București, 1996.
- Crețu, Carmen, *Curriculum diferențiat și personalizat*, Editura Polirom, 1998.
- Dewey, John, *Democrație și educație*, EDP, București, 1972.
- Doise, W. (și colaboratorii), *Psihologie socială experimentală*, Editura Polirom, Iași, 1999.
- De Broglie, Louis, *Certitudinile și incertitudinile științei*, Editura Politică, București, 1996.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. ALINA MARIANA BENGHIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRU DUMITRIU”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The Explanatory Dictionary of the Romanian Language defines the notion of

management as follows: "The activity and the art of leading, the science of organization and management of enterprises, of the efficient capitalization of the human, financial and material resources of an organization."

The definition emphasizes the combination of science, technology and art specific to this term, used today in various fields and referring to various topics, starting with economic activities and continuing with human issues. Therefore, formulations such as "time management", "self - management", "stress management", "conflict management", "information management", "education management", "group management", "student class management" have become necessary in the field of human relations management, using this term to suggest as comprehensively and meaningfully as possible the meaning of the joints.

*C*a teorie și știință, managementul s-a născut în secolul al XIX-lea, sintetizând

multe informații din ceea ce a acumulat omenirea în gândirea și practica de conducere. Știința managementului desemnează activitatea de sintetizare și generalizare a experienței practice de conducere, găsirea celor mai bune căi și metode de conducere a organizațiilor umane, incluzând aici și școala ca organizație care învață și produce învățare, după expresia profesorului Emil Păun de la Universitatea din București. Unii specialiști au apreciat că managementul este cea mai nouă dintre științe și cea mai veche dintre arte.

Școala este o instituție de educație, dar poate fi considerată, după cum spuneam în capitolul anterior, și o organizație socială care învață și își propune permanent să își optimizeze structurile sale de planificare a activităților, de orientare metodologică a procesului de învățământ, de perfecționare și de inovare a acțiunilor și a tehnicilor și instrumentelor educative și didactice, în sensul dezvoltării acestora.

Managementul educației diferă de managementul general, în special prin finalități. Dacă în cazul managementului din domeniul economic vorbim în termeni de produs despre „profitul financiar”, în educație vorbim în termeni de valori, pe care le va utiliza omul și societatea, iar elevul/studentul absolvent, ca persoană pregătită pentru viață, pentru piața muncii, va obține rezultate care vor crea în continuare valori. Considerăm că de aici apare legătura de determinare dintre rezultatul managementului economic și rezultatul managementului educațional, în sensul că, pentru a obține un profit financiar trebuie să avem resurse umane capabile, bine pregătite de școală, care să realizeze în societate rezultate pozitive. Acest deziderat se obține prin îndeplinirea scopului primordial al școlilor, acela de a promova un demers educațional eficient.

Managementul școlar se poate structura și la un nivel „micro-”, adică un management al clasei de elevi unde predomină activitățile de predare-învățare-evaluare. Managementul clasei de elevi cuprinde nu numai modalități de coordonare a procesului de predare-învățare-evaluare, ci presupune și culegerea de informații despre elevi, despre modul cum aceștia înțeleg lecțiile, cum se pregătesc, cum relaționează. Din toate aceste tehnici și procedee combinate rezultă posibilitatea profesorului de a identifica mai multe modalități de intervenție și de luare a unor decizii/microdecizii.

Managementul clasei de elevi / Gestiunea clasei de elevi sunt concepte legate de capacitatea profesorului de a utiliza strategiile educaționale, de a coordona/gestiona resursele umane și materiale dintr-o clasă, în așa fel încât să eficientizeze activitatea didactică pentru a obține rezultate pozitive, conform obiectivelor educaționale pe care și le-a propus.

Managementul clasei se constituie într-un domeniu nou și emergent de cercetare, situându-se la confluența unor teme/discipline din științele educației, precum: Psihologia educației, Sociologia educației, Ergonomia educației, Didactica generală și de specialitate, Teoria și metodologia curriculumului, Teoria și metodologia instruirii, Teoria și practica evaluării.

Din multitudinea definițiilor expuse de specialiștii în științele educației, am selectat anumite clarificări pe care le considerăm relevante, de aceea le prezentăm în continuare. Profesorul Romiță Iucu, considerat de comunitatea educațională un important susținător al acestei discipline, din perspectiva noilor paradigme educaționale, surprinde natura interdisciplinară a domeniului și delimitează aria de acoperire a managementului clasei astfel: domeniu de cercetare în științele educației care studiază atât perspectivele teoretice de abordare ale clasei de elevi (didactică și psihosocială), cât și structurile dimensional-practice ale acesteia (ergonomică, psihologică, psihosocială, normativă, relațională, operațională și creativă), în scopul facilitării intervențiilor cadrelor didactice în situații de criză microeducațională concrete (indisciplină, violență, nonimplicare etc.) și a evitării consecințelor negative ale acestora, prin exercițiul microdeciziilor educaționale. Profesorul Emil Stan afirmă că „Managementul clasei vizează un aspect esențial al muncii profesorului: administrarea eficientă, sub semnul valorilor civic-democratice a activității specifice sălii de clasă, plecând de la premisa că școala anticipează și pregătește absolvenții în vederea implicării în viața socială, dar și pentru a reacționa adecvat în rezolvarea conflictelor inerente unei societăți democratice”. „Managementul clasei poate fi înțeles ca un ansamblu de strategii și tehnici de gestionare a relației profesor-elev în condiții date”.

Specialistul Philippe Perrenoud notează zece competențe esențiale pentru profesorii care practică un proces de învățare eficace:

1. Organizarea și animarea situațiilor de învățare;
2. Administrarea progresului în învățare;
3. Conceperea și folosirea unor programe diferențiate;
4. Implicarea elevilor în procesul instructiv-educativ;
5. Lucrul în echipă;
6. Participarea la managementul școlii;
7. Informarea și implicarea părinților;
8. Folosirea noilor tehnologii ale informației și comunicării în procesul didactic;
9. Evitarea dilemelor etice ale profesiei;
10. Administrarea propriei formări continue

În spiritul pedagogiei secolului XXI, profesorii trebuie să-și dezvolte capacitatea de adaptare la nevoile de schimbare a elevilor.

Considerăm că metodele noi sau cele tradiționale, noua tehnologie sau alte forme de educație, trebuie să îi învețe pe elevii noștri:

- cum să învețe eficient, folosind timpul în mod judicios, organizând cu grijă spațiul învățării;
- cum să devină învățarea eficace, adică să producă efectul așteptat;
- cum să înțeleagă și să gândească în mod critic și constructiv;
- cum să fie creativi, bazându-se pe ceea ce pot ei adăuga la ceea ce li se prezintă sau folosindu-și imaginația;
- cum să rezolve problemele și să găsească noi soluții;
- cum să ia decizii bune care să aducă rezolvări ale unor situații.

Mulți dintre actorii spațiului educațional – profesori, părinți, elevi, membri ai comunității educaționale, manageri de instituții școlare reclamă în prezent faptul că școala este marcată de dinamica dezvoltării, de fenomenele schimbării paradigmatelor educaționale.

Pentru reușita schimbării importantă este colaborarea și împărtășirea informațiilor, ideilor, experiențelor, competențelor dobândite privind realizarea materialelor digitale și rezultatele experimentării lor. Practic, în cadrul colectivelor de profesori trebuie înlocuit orgoliul și individualismul profesional cu adoptarea atitudinilor deschise și spiritul muncii în echipă.

Modelul propus de V. Jones și L. Jones (2007) structurează componentele managementului clasei în jurul unor competențe fundamentale necesare cadrului didactic: înțelegerea nevoilor personale ale elevilor, stabilirea unor relații interpersonale pozitive (profesor-elev, elev-elev, profesor-părinte), proiectarea, elaborarea și implementarea eficientă a unor norme de comportare, utilizarea unor strategii didactice care să îi motiveze pe elevi și să răspundă nevoilor de învățare, rezolvarea adecvată a problemelor comportamentale ale elevilor și elaborarea unor planuri individuale de schimbare a atitudinilor.

Relațiile de intercunoaștere încep în prima zi de școală și continuă pe parcursul anilor de interacțiune cu grupul clasă. Profesorul are la îndemână o serie de instrumente specifice: observația, chestionarul, prezentarea orală, investigația. De asemenea, lectoratele cu părinții pot completa procesul de cunoaștere și chiar pe cel de comunicare cu elevii noștri. Contextul familial poate influența și relația de comunicare profesor-elev. Relațiile profesor-elev pot influența angajamentul și reușita școlară, starea emoțională de bine, problemele de comportament, abilitățile elevilor, implicarea acestora în procesul educațional. Comunicarea deschisă permite elevilor și profesorului modalități autentice de exprimare pe toate planurile.

Valorizarea individului și a capacităților sale rămâne obiectivul major al managementului educațional.

BIBLIOGRAFIE:

- Buzărnescu, Ștefan, *Management academic. Reconstrucție conceptuală și deschideri praxiologice*, Editura Augusta, Timișoara, 2001.
- Buzărnescu, Ștefan, Buzărnescu, A., Galanton, M., *Interculturalitatea - sursă de coeziune socială*, Editura M. Duțescu, Craiova, 2016.
- Iucu, Romiță, *Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Ed. a 2-a rev., Editura Polirom, Iași, 2006.
- Iucu, Romiță, *Managementul și gestiunea clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2001.
- Philippe Perrenoud, *Dix nouvelles compétences pour enseigner. Invitation au voyage*, Paris, ESF, 2006.
- Păun, E., *Școala-abordare sociopedagogică*, Polirom, Iași, 1999.
- Stan, Emil, *Managementul clasei*, Editura Aramis, București, 2003.
- Zlate, M., *Introducere în psihologie*, Editura Didactică și Pedagogică București, 1999.
- Zlate, Mielu, *Leadership și Management*, Polirom, Iași, 2004.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. ANGELICA BRĂILEANU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ILOVIȚA,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*S*chools need to plan and implement partnership programs to increase parental

involvement in children's education. The purpose of education is to form a man with free, creative and sociable thinking. Good two-way communication between families and schools is necessary for your students' success. Not surprisingly, research shows that the more parents and teachers share relevant information with each other about a student, the better equipped both will be to help that student develop academically.

*S*nteresul public pentru școală a crescut foarte mult în ultimii ani. Atenția sporită

acordată procesului de învățământ și cadrelor didactice, îi determină pe dascăli să facă tot ceea ce le stă în putință să fie la înălțime. Școala, fie ea și online, trebuie să reprezinte pentru elevi un loc al învățării. Pentru a asigura un cadru adecvat desfășurării orelor care să fie pe placul elevilor, este important să existe o bună comunicare între cadre didactice, elevi și părinți. Un „parteneriat” care să ajute la identificarea eventualelor probleme care pot apărea la clasă, dar și la găsirea unor soluții multumitoare.

Managementul clasei este o sarcină dificilă care solicită profesorul în diferite moduri.

Pentru a proceda adecvat în diferite situații didactice este nevoie de cunoștințe și de abilități multiple. Profesorul are nevoie de cunoștințe de specialitate, competențe sociale și de comunicare, dar și de o atenție sporită și un spirit fin de observație.

Școlile de calitate sunt definite prin eficiența cadrelor didactice și rezultatele elevilor, în contextul existenței unor relații interpersonale puternice. În acest sens, relațiile profesor - elev - părinte sunt esențiale pentru asigurarea unui climat școlar pozitiv. Profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu elevii și părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. Ei nu educă numai la catedră, la clasă, ci, prin fiecare contact relațional cu copiii și cu părinții desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități în formare, de aici și necesitatea unei maxime responsabilități față de comportamentul și intervențiile educatorului.

Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului.

Când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; pot conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității; stimula serviciul comunității în folosul școlilor; oferi servicii și suport familiilor și crea un mediu mai sigur în școli.

Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului, deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate. Rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață, oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

Școala este o instituție delegată de comunitate să transmită un anumit set de valori. Colaborarea dintre școală și familie în zilele noastre primește noi valențe. Astfel, părintele „învață” – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ, ajută (sprijină) școala în realizarea unor proiecte și activități, devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia, dar poate deveni și o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe, oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi. Părintele, ca inițiator al schimbărilor din școală, are dreptul și chiar

obligăția să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale și poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate: relația părinte-copil - controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material și relația familie-școală - contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare „ideală” să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

BIBLIOGRAFIE:

- Cucoș, Constantin, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași, 2009.
- Dragomir, Mariana, *Manual de management educațional pentru directorii unităților de învățământ*, Editura Hiperborea, Turda, 2000.
- Baran-Pescaru, A., *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004.
- Herman, Ramona, Iulia, *Program pedagogic de optimizare a stilurilor manageriale ale profesorilor și stimulare a climatului clasei de elevi*, Presa Universitară clujeană, Cluj, 2015.

WEBGRAFIE:

- <https://www.readingrockets.org/article/building-parent-teacher-relationships>.
- <https://proform.snsh.ro/campanie-online/managementul-comunicarii-in-relatia-scoala-familie>.

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI – O VIZIUNE DESCHISĂ SCHIMBĂRII

PROF. OVIDIU BREHUI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ILOVIȚA,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

The students' class management is the nucleus that sets in motion the whole

functioning mechanism of an educational institution. Modern education allows transparency in the educational process and provides for collaboration with family, parents and students, who receive the status of partners.

An innovative management is a constantly changing one, depending on the students' needs.

*R*eformele din domeniul educației și-au dorit proiectarea procesului educativ

pe formarea și dezvoltarea individului. Individul se poziționează în centrul demersului educațional și dirijarea acestuia are în vedere valorificarea competențelor educabilului.

Managementul este un concept pe care sunt clădite structura și modul de funcționare ale unei instituții.

Managementul educațional distribuie funcțiile decizionale, de proiectare, coordonare, implementare, tuturor cadrelor didactice. Nu doar persoana care ocupă funcția de conducere sau cele care fac parte din Consiliul de Administrație au atribuții manageriale, ci și cadrele didactice, proiectanții și coordonatorii scenariilor didactice.

Administrarea clasei de elevi este o provocare de care depinde succesul sau insuccesul școlar, tocmai pentru că o clasă este, de fapt, o grupare compactă în care se regăsesc elevi cu particularități de vârstă asemănătoare, dar și distincte. Finalitățile educaționale pot exprima cu un oarecare grad de generalizare conceptele vizate, dar educația axată pe individ și pe competențele acestuia presupune preocuparea întregului proces de predare-învățare-evaluare de formarea și dezvoltarea individului.

Învățământul modern a adus o altfel de viziune în ce privește relația școală-părinți-elevi și, implicit, în ce privește comunicarea. Școala nu-și mai asumă doar rolul de emițător în „dialogul” cu beneficiarii educației, ci și de receptor, aceștia din urmă primind statutul de parteneri.

Unitatea de învățământ, așadar, nu doar prezintă ceea ce este prestabilit anterior ofertei educaționale, ci și primește propuneri. Colaborarea cu elevii, părinții și comunitatea conduce spre valorificarea oportunităților unui context socio-economico-cultural, în așa fel încât să se creeze situații de învățare optime.

O noutate pe care a adus-o, de altfel, învățământul modern este proiectarea scenariului didactic în funcție de nevoile elevului. Implicarea familiei și a comunității în partea instituționalizată a educației duce, nu doar la identificarea acestor nevoi printr-o analiză eficientă, ci și la adoptarea unor strategii care să asigure progresul și performanța.

Așadar, viziunea modernă de gestionare a clasei de elevi permite libertatea cadrelor didactice de adaptare a procesului educativ, de reorientare, procesul de școlarizare fiind un mecanism viu, deschis schimbării, în funcție de nevoile elevului, de particularitățile de vârstă ale acestuia, cât și de competențele lui.

Parteneriatul cu familia oferă transparență procesului de învățare, dar și avantajul de a echilibra responsabilitățile în educarea educabilului. Deciziile nu aparțin doar școlii, ci se iau în urma analizei și prin parteneriat cu părinții, ținându-se cont de nevoile elevilor.

BIBLIOGRAFIE:

Bîrzea, Cezar, *Arta și știința educației*, E.D.P., București, 1995.

Ionescu Mihaela, *Managementul clasei, un pas mai departe în învățarea prin cooperare*, București, Editura Humanitas, 2003.

Margaret Searle, Marilyn Swartz, *Solving Academic and Behavior Problems*, 2020.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PARINTE

PROF. BUȘE MIHAILA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORCOVA,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

The student's education involves a team effort in which each of the three members

(teacher, student, parent) has their own roles and responsibilities.

The teacher-student - parent partnership is essential for the educational success of children.

The partnership between student-teacher-parent is based on clear rules and procedures through which each of the other parts knows their responsibilities very well, regular meetings take place, communication is permanent and everything is centered on the student with his needs and desires, because "the whole society has to be gained if the school offers all children a good education".

In order to achieve the same goal, the school must encourage the participation of parents and provide them with the necessary means to strengthen the links with the teachers of the school units.

Cooperation is essential for the student's academic development to be coherent. Parents and teachers share responsibility for the education of children and students. The two parts must cooperate and report in such a way that the child's academic trajectory develops coherently and in the same direction.

The school has a key role in establishing the connection between teachers and parents.

The main goal should be for parents to feel that they are an integral part of the school. In order to achieve this, we must explain from the very beginning the prominent place they occupy in the educational process of their children and the continuity they must offer in their homes for the work they place in school.

Parents and teachers are the main actors in the process of cooperation between family and school. Both must maintain an open and participatory attitude to ensure that communication is fluid and effective.

We must try to encourage closer collaboration between family and school, because both go towards the same goal, and students appreciate it.

educația unui elev reprezintă un efort de echipă, în care fiecare dintre cei trei membri (elev-profesor-părinte) își are propriile roluri și responsabilități. Elevul contribuie cu apetitul pentru învățare și efort, profesorul se alătură cu răbdare, cunoștințe și dragoste pentru copii, iar părintele cu atenție și implicare în dezvoltarea copilului. Parteneriatul elev-profesor-părinte este esențial pentru succesul educațional al copiilor.

Dacă oricare dintre cei trei membri nu își îndeplinește rolul, șansele elevului la educație sunt reduse, iar potențialul acestuia, aproape imposibil de atins. Din păcate, situațiile în care aceste parteneriate nu funcționează sunt multe, în special în învățământul românesc, colaborarea dintre părinți și profesori fiind deseori lacunară și degradându-se tot mai mult pe măsură ce elevul crește.

Parteneriatul dintre elev-profesor-părinte are la bază reguli și proceduri clare prin care fiecare dintre cele trei părți își cunoaște foarte bine responsabilitățile, au loc întâlniri periodice, comunicarea este permanentă și totul are în centrul elevul cu nevoile și dorințele lui, căci „întreaga societate are de câștigat dacă școala oferă tuturor copiilor o educație bună”.

Rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este complementar și esențial pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. De aceea este important să mergem în aceeași direcție pentru a consolida reciproc ceea ce am învățat în două domenii: școală și familie. Cu toate acestea, uneori ambii, în loc să colaboreze, contribuie la barierele în comunicarea și înțelegerea în comunitatea educațională.

Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet.

Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația copiilor și studenților. Cele două părți trebuie să coopereze și să se raporteze astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

În mod ocazional, profesorii se plâng că familiile nu manifestă un interes suficient pentru educația copiilor lor sau nu colaborează la fel de mult cum se așteaptă de la ei.

Școala are un rol primordial în stabilirea legăturii dintre profesorii și părinți.

Obiectivul principal ar trebui să fie ca părinții să simtă că sunt parte integrantă a școlii. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să explicăm încă de la început locul proeminent pe care îl ocupă în procesul educațional al copiilor lor și continuitatea pe care trebuie să le ofere în casele

lor pentru munca care are loc în școală. Este esențial ca familiile să fie informate cu privire la proiectele școlii, modificările aprobate în acesta și activitățile organizate pe parcursul cursului.

Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școală părinților, partide școlare sau discuții de către profesioniști, printre altele.. Este important ca aceste activități să fie planificate în momente și la o dată în care un număr mai mare de părinți pot participa, fără a trebui să-și neglijeze obligațiile de serviciu.

Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare/ semestriale cu părinții organizate în școală pentru a fi considerat implicat în educația elevilor. Pentru a sprijini real procesul de învățare al elevului este nevoie să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe strada sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Părinții și profesorii sunt principalii actori în procesul de cooperare între familie și școală. Ambele trebuie să mențină o atitudine deschisă și participativă pentru a se asigura că comunicarea este fluidă și eficientă.

Școala și familia trebuie să împărtășească preocupările, să schimbe informații și să gândească despre educație, școală, copii.

Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori. Pentru profesori este un ajutor, deoarece prin informațiile pe care le primesc de la familie, ei pot cunoaște mai bine elevii și pot îmbunătăți performanțele lor pedagogice. Pentru părinți este o experiență formativă, dezvoltând noi abilități pentru a trata copiii. În acest fel, profesorii pot învăța atât de mult din partea părinților, cât și din partea profesorilor.

Pe scurt, trebuie să încercăm să încurajăm o colaborare mai strânsă între familie și școală, deoarece ambele merg spre același scop, iar elevii îl apreciază.

BIBLIOGRAFIE:

Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.

Ecaterina Adina Vrasmas, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002.

Nica I., Țopa L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.

Stoian M., *Abecedarul părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.

AN ACTIVE PARTNERSHIP BETWEEN TEACHERS AND PARENTS – THE WAY TO UNDERSTAND AND HELP STUDENTS EFFECTIVELY

PROF. ADELA EUGENIA CĂTĂNESCU
LICEUL TEHNOLOGIC „DOMNUL TUDOR”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

P

arents are the first educators and teachers of their children and they play a primary role in their children's family education, influencing and supporting their entire life. Thus getting parents involved in their children's learning is just as important as teaching students because studies show that, the more the parents are involved in their children's education, the higher their children's success rate will be at school. However, a great number of parents usually do not actively involve themselves in their children's schooling due to their busy schedules, obsolete mentality, lack of interest, lack of knowledge and many other reasons.

In order to mitigate learning challenges successfully and enhance classroom management effectiveness, it has been proved that parents and teachers are supposed to work together, and so, the partnership teacher-student-parent is highly encouraged and praised by local and national authorities, being an imperative national policy. Very many teachers and parents dedicate their time, effort and knowledge to creating strong relationships and improving communication between schools and families because this can enhance positive development of children behavior in the learning process.

Normally, each class establishes a parent committee to facilitate communication between school and family, but most of these meetings nowadays have the purpose of informing parents. They are told about the school policies, the situation of grades and truancy or projects that need their approval. There is no actual time dedicate to finding more relevant details about the personality of the child, his background, his passions or his dreams. All these aspects about children should be taken into consideration in order to help them effectively, to make them adopt a positive attitude towards the learning process. In many cases, in order to strengthen the partnership parents-school, I think there is the need to involve parents in a large variety of extracurricular activities and projects (where they could work side by side with their children and offer their support and expertise) but also help parents create a supportive environment for children's learning at home, sustaining the effort of the educators.

I think teachers should realize there are many elements to be taken into consideration and many differences involved in classroom management and the process of teaching. They may vary from situation to situation and even from individual to individual. Every child is unique and comes to class with his level of knowledge, his attitude, his motivation, his background, his hopes, his personality and his experience. I believe it is essential for the teachers to take the time to discover all these aspects about their students, to understand each individual, in order to be aware of the options they have, and choose the most suitable variant in each situation.

As shown above, parents play an important role in helping teachers getting to know and understanding students. They can provide essential details to the educators so that the teachers should be able to adapt their techniques and strategies to the needs of their students. They should work together in a common effort to help motivate their children engage actively in the learning process and become successful individuals.

In conclusion it is essential for a good teacher to know and understand his students, their desires, hopes, problems, interests, talents, in order to take the right steps towards effective teaching and learning. Maintaining a close relationship with the family, involving it in school's activity as often as possible, would enable the educator to better understand the needs and desires of his students and thus to adapt continuously his techniques and strategies in order to motivate them efficiently.

BIBLIOGRAFIE:

<http://www.scielo.org.za/pdf/saje/v38s2/10.pdf>.

<https://www.readingrockets.org/article/building-parent-teacher-relationships>.

*Scrivener, J. *Learning Teaching*, Oxford, Macmillan Publishers Limited, 1994.*

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR, ADELA-SIMONA CĂRĂBA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIMIAN,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*E*ducation is not anymore a process which is exclusively the responsibility of the

school, or of the parents; it is a process which is successful only if the two involved parts have a healthy cooperation. Between school and family there must be an authentic cooperation based on trust and mutual respect, to create an open relationship, favorable to an exchange and communication of ideas. In teacher-students relationship communication abilities, active listening and teacher's empathy are very important in the context of class management and develop an educational climate which is efficient and harmonious.

*I*n contextul evoluțiilor de la tradițional la modern și chiar postmodern, impunerea

managementului educațional este justificată din plin de realitatea școlară care solicită schimbări autentice, cu efecte benefice și durabile și care se pot realiza numai într-o manieră dirijată și planificată, prin intervenții care sunt rodul unei gândiri strategice, orientată spre eficiență și performanță educațională. Noua viziune managerială constă în antrenarea membrilor în conducerea grupului școlar, prin eliminarea, pe cât posibil, a barierelor rigide între funcția de conducere și cea de execuție. Aceasta constituie esența managementului participativ ce trebuie să devină și unul situațional, adaptabil și flexibil în raport cu situațiile concrete, prin înlocuirea soluțiilor prefabricate și transpozabile cu soluții elaborate în funcție de situațiile și datele concrete. Cadrul didactic văzut în rolul de manager al clasei trebuie să fie un foarte bun strateg și tehnician care dispune de capacitatea de a reacționa rapid, profesionist și eficient la diferite solicitări. Munca aceasta nu este ușoară deoarece parteneriatele educaționale și managementul participativ implică mulți indivizi și grupuri care vin fiecare cu experiențe diferite, păreri, viziuni asupra lumii și problemelor imaginate. Diferențele întâlnite la părțile implicate sunt uneori atuurile unei bune colaborări, sunt prietenele noastre pentru că soluțiile rezidă în contopirea acestor diferențe într-o viziune nouă și comună.

În sistemul social de educație și învățământ profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu elevii și părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. Ei nu educă numai la catedră, în clasă, ci prin fiecare contact relațional cu copiii și părinții desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare.

Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. Respectarea și recunoașterea elevilor ca parteneri serioși de discuție poate fi exprimată prin implicarea acestora în stabilirea și discutarea regulilor clasei.

Pentru a construi și menține relații pozitive, de încredere și de cooperare între cei doi actori educaționali, este nevoie de timp mai îndelungat pe de o parte, și de aplicarea consecventă a unor strategii, pe de altă parte. De actualitate sunt întăririle pozitive și negative, extincția și pedeapsa aplicată fie prin retragerea unor stimuli plăcuți, fie prin aplicarea unor stimuli negativi. Lauda și aprecierea elevilor constituie instrumente importante prin care cadrul didactic poate modifica comportamentul elevilor. De asemenea, deprinderile de comunicare, de ascultare activă și empatizare ale profesorului sunt foarte importante în contextul managementului clasei și pentru dezvoltarea unui climat educațional eficient și armonios. Relația dintre profesor și elevi trebuie să întrunească caracteristicile unui dialog autentic, care presupune din partea cadrului didactic îmbinarea laturii didactice cu cea metodico-pedagogică și psihologică.

Una dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activității educative desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația coerentă nu poate face abstracție de rosturile familiei în această comuniune. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Între școală și familie trebuie să existe o colaborare autentică bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să se facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei. Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, aceasta putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Cercetările arată că în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați.

Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o

simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; pot perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conectează familiile cu membrii școlii și ai comunității; oferă servicii și suport familiilor și creează un mediu mai sigur în școli.

O piedică pusă în fața parteneriatului școală- familie o reprezintă resursele limitate de timp pe care părinții le consumă pentru educația propriilor copii sau în relația cu școala, gradul ridicat de stres al unui astfel de parteneriat cu activități propuse și cu un orar zilnic bine stabilit, cu obiective clare de atins, sau chiar educația limitată a părinților. În această situație, cadrele didactice trebuie să înțeleagă nivelul de disponibilitate existent pentru implicarea părinților în activitățile școlare, dar și să-și adapteze strategiile pentru a contribui la realizarea unui parteneriat reușit între școală și familie. Pentru a nu se ajunge la asemenea dificultăți, este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole, etc.), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei, dar și să manifeste disponibilitate pentru participarea la cursuri cu caracter educativ realizate pentru părinți.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

BIBLIOGRAFIE:

- Baran-Pescaru, A., *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004.
- Beznea, N., *Familia și școala în relație de parteneriat educațional*, Revista „Învățământul primar”, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.

MOTIVAREA, IMPLICAREA, RESPONSABILIZAREA ELEVILOR PRIN VALORIZAREA EXEMPLELOR DE BUNĂ PRACTICĂ DIN ACTIVITĂȚILE DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

PROF. ING. MILEVA CHIRCU
PALATUL COPIILOR DROBETA TURNU SEVERIN,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*W*e remember with appreciation our brilliant teachers,

*but with gratitude those teachers who touched our human feelings.
The things that need to be learned are necessarily raw material,
but heat is the vital element for the growth of plants
and children's souls" Carl Jung*

*N*e amintim cu apreciere de străluciții

*noștri profesori, însă cu grațitudine de acei profesori
care au atins simțămintele noastre umane. Lucrurile ce
trebuie să fie învățate sunt în mod necesar o materie
brută, însă căldura este elementul vital pentru creșterea
plantelor și a sufletelor copiilor".*

- Carl Jung -

Activitatea extrașcolară "crește sufletul copiilor" și "îl modelează folosind căldura dragostei", oferă copiilor șansa să-și cultive motivația și plăcerea de a învăța, ajutându-i să-și dezvolte inteligența emoțională și socială.

O mare parte din activitățile extrașcolare sunt realizate prin parteneriat educațional, reușind în aceste fel "să conectăm" activitățile formale cu activitățile nonformale. Elevii

prezenți la activitățile cercurilor extrașcolare se simt acasă atunci când pășesc în curtea palatului copiilor/clubului copiilor.

Îmbinând educația și învățarea extrașcolară cu afectivitatea realizăm o prelungire firească a mediului de acasă iar elevii care trec pragul educației extrașcolare-nonformale se simt protejați, iubiți și într-un cuvânt ”se simt acasă”, ”acasă la palat”, ”acasă la cercurile extrașcolare”.

În anul 2004 am început activitatea extrașcolară la cercul de informatică și de atunci ”ușa cercului este deschisă” după-amiaza dar și în fiecare duminică pentru a primi elevii la activitățile cercului, în timpul lor liber. Am influențat într-o măsură semnificativă cariera elevilor care au participat la activitățile cercului de informatică, aceștia devenind ingineri software/ingineri hardware, am contribuit la dezvoltarea competențelor de utilizare tehnologie digitală în viitoarea lor carieră profesională, nu în ultimul rând i-am îndrumat în utilizarea tehnologiei la un nivel profesionist ”învățându-i să învețe”.

Poster realizat de, Iulia și Irina STANCU, cls. a- IV-a / a III-a

În acest an școlar, prin intermediul platformei etwinning am derulat proiectul ”BOOST YOUR PROJECTS”, elevii cercului au colaborat cu elevii din Turcia, învățând să utilizeze instrumente din tehnologia web 2.0 și instrumente TIC/Google Apps din aria STEM folosite pentru a încuraja colaborarea în procesul instructiv-educativ și schimbul de impresii cu partenerii din proiect.

”Ziua Verde a Eco-Școlilor” proiect de parteneriat educațional interșcolar derulat în parteneriat cu Școala Gimnazială ”Petre Sergescu” prin intermediul căruia am implicat activ elevii în acțiuni de protejare a mediului înconjurător prin plantare de pomi fructiferi.

”Fii online în siguranță” proiect de parteneriat interinstituțional prin activități de voluntariat între Palatul Copiilor Drobeta Turnu Severin și Liceului Tehnologic ”Domnul Tudor”.

”Hour of Code” derulat în perioada 7-13 decembrie 2020 prin care elevii cercului au învățat bazele programării sau noțiuni despre securitatea pe Internet accesând platforma evenimentului și lucrând online individual sau în echipă.

În acest an școlar cercul de informatică are avizate două proiecte în Calendarul Activităților Educative Județene și un proiect în Calendareul Activităților Educative Interjudețene/Regionale. Cu ajutorul celor trei proiecte elevii colaborează cu alți colegi din școli și licee dar și cu elevii din palate și cluburi ale copiilor pentru a-și arăta talentul și măiestria în utilizarea instrumentelor digitale reușind să se autoevalueze prin activități practice și atractive, tematica fiind diversificată. În situația în care se vor putea derula proiectele din Calendarul de Activități Educative/CAEJ, CAERI, CAEN vom putea să organizăm concursurile, acestea fiind proiectate cu prezență fizică sau regulament de participare online.

”8 Martie - Ziua Mamei”, concurs județean de utilizare a calculatorului, este în acest an la ediția a XV-a. Prin intermediul acestui proiect/concurs elevii realizează scrisori ilustrate, felicitări, povești multimedia, promovând schimbul de impresii/concepte/informații prin intermediul expozițiilor cu lucrări premiate, cu alți colegi participanți la activități.

”Eco-informatică, științe aplicate nonformal”, concurs județean de comunicări științifice, aflat în 2021 la ediția a III-a. Elevii lucrează în echipe prezentând pe secțiuni, proiecte din aria STEM, afișe/desene/machete sau film/ppt cu activități practice.

”Calculatorul-Virtuozitate și pasiune”, concurs regional de informatică care în acest an se află la ediția a XIII-a. La acest concurs elevii participă pe două secțiuni: *Probe practice* și *Comunicări științifice*, promovând competențele digitale și pasiunea copiilor pentru tehnica de calcul, stimulând participarea la activități comune formal-nonformal dar și implicând colaborarea/parteneriatul, părinți-elevi-cadre didactice, nu în ultimul rând promovăm activitățile extrașcolare/nonformale din palate și cluburi ale copiilor cât și activitatea cercului de informatică.

”Infononformal”, revista cercului de informatică, cu apariție anuală, revistă de cultură și educație nonformală, prin care diseminăm proiectele/concursurile cercului de informatică și ideile inovatoare, mediatizăm activitățile elevilor și parteneriatul profesor-elev-părinte.

În cadrul revistei sunt publicate articole de specialitate ale cadrelor didactice prezente la concursul ”Calculatorul-Virtuozitate și pasiune” secțiunea, Comunicări științifice pentru a realiza un schimb util de bune practici în specialitate și în activitatea extrașcolară.

Proiectele de parteneriat educațional, revista cercului, concursurile, platformele educaționale ajută la motivarea, implicarea, responsabilizarea elevilor prezenți la activitățile de cerc, valorizând exemplele de bună practică prin parteneriat educațional în cadrul expozițiilor și concursurilor desfășurate.

Abordând inovativ procesul instructiv-educativ, printr-o predare interesantă, participativă și incitantă, în extrașcolar motivăm, implicăm, responsabilizăm elevii, oferindu-le prilejul de a acționa creativ prin activități practice/proiecte, concursuri, derulate în parteneriat la nivel județean, național sau internațional.

Prin parteneriat și proiecte educaționale, putem recompensa gândirea și acțiunea creativă a elevilor participanți la activitățile extrașcolare astfel,

”Pasiunea elevilor poate deveni misiunea profesorilor!”

Through partnership and educational projects we can reward the thinking and creative action of students participating in extracurricular activities thus,

”The Passion of students can become the mission of teachers!”

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI - PERSPECTIVE ACTUALE

MIHAELA-ADELINA CHISĂR-VIZIRU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUNGHINA,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*A*bstract

Management is a modern concept that, in connection with the didactic activity, updates multiple meanings. The class of students also implies the managerial competence that the teacher uses, keeping in mind that he needs the support of the students' families, developing an active partnership between the school, the family and the student. Recent education policies envisage actions to strengthen this indispensable partnership for quality education.

C

oncept de dată recentă, *managementul* (alături de un alt termen complementar —

leadership) este des utilizat în discursurile care privesc domeniul educațional, desemnând o *competență a cadrului didactic*. Ca atare, în fața clasei de elevi, profesorul uzează și de *competența managerială*, coordonând activitatea didactică și gestionând situații specifice.

În accepțiunea lui Romiță Iucu, *managementul clasei de elevi* reprezintă un „*domeniu de cercetare în științele educației care studiază atât perspectivele teoretice de abordare ale clasei de elevi, cât și structurile dimensional-practice ale acesteia (ergonomică, psihologică, psihosocială, normativă, relațională, operațională și creativă), în scopul facilitării intervențiilor cadrelor didactice în situațiile educaționale concrete, prin exercițiul microdeciziilor educaționale*”¹.

Literatura de specialitate acordă *managementului clasei de elevi* o importanță nodală, avansându-se ideea că poate influența activitatea de învățare. În acest sens, menționăm că problematica în discuție a devenit o nișă prolifică a cercetărilor din educație, existând numeroase studii pertinente; în limite abordării de față, vom avea în vedere perspectivele actuale asupra *managementului clasei de elevi* prin prisma valorificării *parteneriatului profesor - elev - părinte*.

---

¹Romiță, Iucu, *Managementul clasei de elevi*, p. 15,
https://www.academia.edu/25318095/MANAGEMENTUL_CLASEI_DE_ELEVI, accesat la data de 19. 02. 2021, ora 21:48.

A coordona, a gestiona, a planifica - sunt doar câțiva dintre termenii ca se plasează în sfera semantică a *managementului clasei de elevi*, actualizând roluri ale cadrului didactic care stabilește relații cu elevii săi și îi orientează spre rezultate optime ale învățării și ale dezvoltării personale. Ceea ce trebuie subliniat este că profesorul are nevoie în acest demers de susținerea/implicarea familiei într-o comprehensiune în care școala, elevul și familia sunt parteneri activi. Acest parteneriat începe cu o comunicare eficientă și urmărește stimularea interesului întregii comunități pentru educație.

Politicile educaționale recente, precum și legislația actuală au în vedere implicarea părinților copiilor în viața școlară, reținându-se în acest sens posibilitatea de a fi aleși membri în Consiliile de Administrație. Cu alte cuvinte, părinții au acces la procesul decizional din fiecare unitate de învățământ, observând în mod direct realități ale sistemului educațional.

Interacțiunea părinților cu școala este facilitată și prin diverse programe, activități cu caracter non-formal care mizează pe *intercunoaștere* și consolidarea ideii de *parteneriat* în beneficiul elevului.

Deși bine articulate la nivel teoretic, reprezentările concrete ale parteneriatului *profesor - elev - părinte* lasă loc inconsecvenței în absența unor condiții sociale, economice ori culturale favorabile. În acest sens, apreciem că una dintre modalitățile prin care învățământul românesc poate urma un traiect evolutiv este fundamentarea importanței educației la nivelul fiecărei comunități.

BIBLIOGRAFIE:

- Iucu, Romiță, *Managementul clasei de elevi*,
https://www.academia.edu/25318095/MANAGEMENTUL_CLASEI_DE_ELEVI,
accesat la data de 19. 02. 2021, ora 21:48).
- Miroiu, Adrian (coordonator), *Învățământul românesc azi*, Editura Polirom, Iași, 1998.
- Nicola, Ioan, *Microsociologia colectivului de elevi*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.
- Niculescu, Maria, *Managementul clasei de elevi*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2016.
- Stan, Emil, *Managementul clasei de elevi*, Editura Teora, București, 2003.
- Stănciulescu, Elisabeta, *Teorii sociologice ale educației*, Editura Polirom, Iași, 1996.
- Țibu, Speranța, Goia, Delia, *Parteneriatul Școală – Familie – Comunitate, Laboratorul Consiliere și management educațional*, Editura Universitară, București, 2014.
<https://proform.snsh.ro/campanie-online/managementul-comunicarii-in-relatia-scoala-familie> (accesat la data de 19. 02. 2020, ora 21:02).

PARTENERIATUL PROFESOR-ELEV- PĂRINTE, ELEMENT-CHEIE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ

PROF. MARCELA CIOCOI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „THEODOR COSTESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

In nowadays society, whose development is based on knowledge, teachers represent one of the most important resources in the process of education.

Management and innovation in education are key elements in the completion of a qualitative educational act, which serves the socio-cultural and economic values.

The education of a student requires a team effort in order to be successful. There is no doubt that it takes dedication and great communication from teachers, parents and from the students themselves to work together as a team.

„*S*ă nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

- Maria Montessori -

Procesul de învățământ modern trebuie să fie adaptat astfel încât elevii instruiți să fie atrași de metodele și procedeele folosite în vederea predării și învățării.

Fără îndoială, școala are un rol principal și decisiv în procesul de educație, dar cu siguranță familia trebuie să o secondeze de aproape. Colaborarea părinților cu cadrele didactice este o necesitate pentru a întări legătura dintre școala și familie. Pentru ca relația profesor-părinte să fie eficientă este nevoie de o comunicare și ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței.

În relația cu profesorul și chiar și cu părinții, elevul are nevoie de aprecierea personalității sale în dezvoltare, de consolidarea stimei de sine, de răspuns afectiv din partea profesorului și a părinților, de securitate pe termen îndelungat, precum și nevoia de apartenență la un grup și de acceptare din partea acestora.

Pentru ca un individ, o națiune și omenirea să supraviețuiască și să progreseze, inovația și educația sunt esențiale. Inovațiile în educație sunt de o importanță deosebită deoarece educația joacă un rol crucial în crearea unui viitor durabil. „Inovația seamănă cu mutația, procesul biologic care menține speciile în evoluție, astfel încât să poată concura mai bine pentru supraviețuire. (Hoffman and Holzhter, 2012)

Abordările inovative necesită trei pași majori: o idee, implementarea ei și rezultatul care produce schimbarea. În educație, inovația poate apărea ca o nouă teorie pedagogică, ca o abordare metodologică sau ca un proces de învățare. Atunci când este implementată, aceasta trebuie să producă o schimbare semnificativă în predare și învățare. Pentru ca școlile să aibă relații de lucru eficiente cu părinții, acestea trebuie să privească dincolo de relația tradițională profesor-elev și trebuie să încerce să gestioneze triunghiul profesor - familie-elev mai profund decât în trecut. Relația dintre familie și școală a fost întotdeauna importantă, dar acum când părinții își asumă noi roluri, colaborarea și sprijinul familiei sunt primordiale. O metodă pentru a ajuta și a face această integrare eficientă ar fi efectuarea de sondaje pentru a identifica barierele din calea implicării elevilor (de exemplu, părinții spun că unii copii și-au pierdut motivația din cauza lipsei de claritate în politicile de notare și participare). Cu ajutorul datelor din sondaje multe dintre aceste probleme pot fi rezolvate.

Dacă triunghiul profesor - elev-familie este gestionat cum trebuie, cu siguranță rezultatele de învățare vor fi mult mai bune. Atunci când comunicarea dintre parteneri este puternică, și profesorul, elevii și părinții se află pe aceeași pagină, familiile se pot simți mai confortabil împărțându-și nevoile lor și pot deveni mai implicate în educația copiilor.

Parteneriatul dintre profesor, elevi și părinți are nevoie de multă dăruire din partea tuturor părților implicate, toată lumea având roluri importante de jucat. Elevii trebuie să fie dedicați activităților de învățare din școală și să își asume responsabilitatea pentru propriile lor acțiuni. Profesorii trebuie să le faciliteze elevilor angajarea în învățare, făcând experiența plină de satisfacții, interesantă și inspiratoare. Părinții trebuie să pună bazele pentru ca acești copii să fie deschiși și receptivi la educație, să îi sprijine să devină oameni mai buni și responsabili. Dacă părinții se implică de la o vârstă fragedă, atunci copilul lor va ajunge la școala dornic să învețe, înțelegând importanța educației în dezvoltarea lui ca persoană ce va deveni adultul care trebuie să își găsească locul în societate.

În concluzie, procesul de învățare depinde de toate cele trei părți, profesor-elev-părinte și doar această relație puternică poate să asigure șanse bune de succes. Vremurile se schimbă și la fel și modul de abordare a cunoștințelor ce trebuie predate în școală, ca și atitudinea factorilor implicați în acest proces. Atât profesorii cât și părinții au responsabilitatea de a îmbrățișa noile modalități de învățare și să ofere suport copiilor în călătoria lor educațională.

BIBLIOGRAFIE:

Hoffman, A., & Holzhter, J. (2012), *The evolution of higher education: innovation as natural selection*, in Hoffman, A. and Spangehl, S. (Eds), *Innovation in Higher Education: Igniting the Spark for Success* (3-15), American Council on Education, Lanham, MD: Rowman & Littlefield.

Maria Montessori, *Mintea absorbantă*, Editura Vremea, 2017.

<https://www.coolsis.com/blog/role-parents-student-teacher-parent-triangle/>.

Tony Bush, *Leadership si management educațional. Teorii si practici actuale*, Editura Polirom, 2015.

Andrei Marga, *O viziune asupra învățământului românesc*, Editura Niculescu, 2019.

VIATA UNEI CLASE DE ELEVI IN PANDEMIE

PROF. MONICA CIOROIANU
LICEUL TEHNOLOGIC „DOMNUL TUDOR”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*P*endant la pandémie de la Covid-19, en tant qu'enseignant, il est impératif de

réfléchir, veiller sur les transformations subies, d'un côté, par la démarche éducative et, de l'autre, par la communauté d'élèves (dans son sens intégratif), dont la constitution, évolution et véracité affirment et confirment, en fait, le but de l'éducation.

On a constaté qu'il y a trois composantes, trois leviers stratégiques qui agissent dans le processus éducatif à travers lequel on transforme un groupe d'élèves qui, tout d'abord et en apparence, semblent seulement partager un programme éducatif quotidien: le levier des valeurs-phare, celui des relations sociales et le levier stratégique de l'espace communautaire physique.

Au niveau de chaque levier stratégique, pendant cette pandémie, on a enregistré des transformations, adaptations, mutations bénignes ou malignes. Le levier le plus perturbé, d'après nous, est celui de l'espace communautaire physique, car il devrait avoir le rôle de confirmer la démarche sociale éducative et de valider le groupe d'élève comme communauté d'élèves porteuse de valeurs phare de la société. L'espace virtuel, l'espace numérique devient un espace de communication et d'action compensatoire à celui physique, ayant le pouvoir de transformer valeurs, élèves, parents, enseignants, relations sociales.

La question qui se pose est: jusqu'où et de quelle manière „travaille / façonne” la digitalisation la démarche éducative l'espace physique social et le psychique humain? L'éducation, reste-t-elle encore, dans le contexte de la digitalisation globale, l'art d'„apprivoiser” le coeur des enfants, la science qui établit des liens entre une âme et l'autre, vue comme profondeur, identité de l'être humain?

*V*iața unei clase de elevi din „vremea pandemiei” este fără doar și poate una

complexă, generatoare de probleme de ordin sistemic, psihopedagogic, sanitar, social. In limba franceză, terminologia folosită pentru actuala *oră de consiliere și orientare școlară* românească, altfel spus tradiționala *dirigenție*, este „vie de clasă”, adică „viața unui colectiv de elevi/ viața unei clase de elevi”. Consider atât de fericită, inspirată a fi această denumire

folosită de francezi, cu atât mai mult cu cât ea m-a adus în postura unei necesare și firești redescoperiri: orice *grup* de elevi se transformă, definește, desăvârșește în *comunitatea de elevi ai profesorului X din școala Y din localitatea Z* doar în baza principiului *viețuirii*, deci al schimbului permanent de trăiri, experiențe psihopedagogice traversate, comunicate și asumate. Termenul clasic de „dirigenție” pune accentul pe dirigitorul, conducătorul ori pe procesul de conducere al clasei de elevi, în vreme ce pretențioasa postrevoluționară ('89) denumire „consiliere și orientare școlară” subliniază mai mult parcursul educativ jalonat de repere al elevului angrenat într-un demers social la scară redusă.

Amintim aici faptul că orice comunitate se definește a fi un grup de oameni care împărtășesc valori comune, interese comune și au competențe să le pună în operă.

O clasă de elevi din orice școală rămâne la nivelul de grup de elevi dacă nu există sistemul de valori sociale să-l definească, un sistem al relațiilor sociale necesare comunicării și punerii în discuție (analizei) a acestor principii și valori sociale far și un sistem de acțiune socială care să valideze atât materializarea principiilor și valorilor far prin săvârșirea lor în fapt, cât și dobândirea competențelor sociale comunitare pentru atingerea în fapt a scopului educativ.

Pentru a desăvârși așadar *fericita comunitate de elevi ai profesorului X de la școala Y din localitatea Z* este imperativ necesar ca toate cele trei pârgii (cea a valorilor far, cea a relațiilor sociale și cea a acțiunii validatoare) să intervină în viața grupului de elevi, fără lipsă ori sincopă.

În vremea pandemiei, din cele 3 pârgii, cea mai sensibil impotentă rămâne desigur pârgia validatoare, cea a acțiunii, care cere *spațiu fizic comunitar, prezență reală*, participativ-transformatoare, acestea fiind componente care *materializează* noțiunea teoretică, înfăptuiesc și dau sens parcursului educativ.

În ce privește pârgia valorilor far, în perioada pandemiei, aceasta a suferit nuanțări, chiar schimbări mai pronunțate, generate desigur de regulile sanitare impuse. De exemplu, distanțarea socială, prezența măștii, imposibilitatea de interacțiune fizică nemijlocită au reorientat, resetat valori sociale ca afecțiunea, curajul, stima de sine, respectul față de celălalt, toleranța. Dacă îmbrățișarea era înaintea pandemiei în zona plus a manifestării dragostei, făcând parte din comportamentul uman generator de atitudine pozitivă, în pandemie, ea a trecut într-o zonă non-safe, adică a involuat, s-a depreciat. Mai mult chiar, locul îmbrățișării proprii naturii umane rămânând gol, aceasta a fost „redistribuită”, realocată spațiului / comportamentului digital(izat), prin folosirea excesivă a emoticoanelor în mesajele de pe rețelele de socializare, ori transferată comportamentului mimico-gestual. Acesta a fost doar un banal exemplu, cel mai la îndemână. Probabil că transformarea valorilor far ale societății așa cum le știm a fi fost înainte de pandemie, resetarea lor pentru perioada denumită în media ca fiind noua normalitate va fi studiată în curând, expusă de specialiști din domeniul neuropsihicului, științelor psihopedagogice, din domeniul sociolingvisticii, etc. și concluziile expuse, prognoza socială lansată. Trebuie să ne reamintim că VALOAREA rămâne „*unul din cele mai importante criterii de socializare a omului. [Ea] condiționează și formularea scopurilor momentane sau cele de perspectivă. Tot valoarea definește caracterul și direcția relațiilor personale, preferința alegerii sau respingerii unor parteneri într-o participare colectivă.*” ([https://ro.wikipedia.org/wiki/Valoare_\(personal_%C8%99i_cultural\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/Valoare_(personal_%C8%99i_cultural)))

Referitor la pârgia relațiilor sociale (a nu se mai citi termenul „social” ca sinonim perfect cu ”propriu și exclusiv uman”!) aici, am putea spune, la o primă vedere, că avem o generare de spațiu virtual ca extensie a comunicării umane, ori poate ca formă de suplinire a formelor de comunicare natural cunoscute. Întrebarea care se pune în mod legitim este dacă această *nouă formă de comunicare digitalizată compensatorie* face, nu doar accesibilă, dar și pertinentă rețeaua de relații sociale care să valideze vechile valori sau are mai mult rolul de a le reseta? Nu cumva, vom constata că dorita noastră comunitate de elevi în formare, accesând un

set de valori schimbat și printr-un sistem de comunicare profund marcat de digitalizare, va fi mai mult un *grup comunitar* și nu o comunitate în sine, tocmai pentru că spațiul fizic comunitar a eșuat în favoarea sau în anexarea spațiului digital comunitar?

Ce-l definește, în definitiv, pe om? Dragostea. Ea dă valoarea vieții noastre. Ea este valoarea lucrătoare a vieții noastre. Ea face diferența dintre om și individ, ea dă măsura identității și a diversității, ea materializează gândul omului. Dacă, în calitate de educatori ai zilelor acestora, zilelor din pandemie, nu vom reacționa cu discernământ, pe măsura blocajelor macrosociale ivite, părinți și copii riscăm să pierdem lecția cea mai importantă a umanității: cum să ne trăim cu dragoste și demnitate unul față de altul VIAȚA.

BIBLIOGRAFIE:

- Chipea, Florea, *Familia contemporană. Tendințe globale și configurații locale*, Editura Expert, București, 2001.
- Boudon, Raymond, *Tratat de Sociologie*, Editura Humanitas, Ediția 2-a, București, 2006.
- Andronache, Loredana, *Personalitate, valori, stil de viață și relații socioeducaționale la adolescenți*, Editura Rovimed Publishers, 2012.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

PROF. LUCIAN COLIBĂȘANU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MALOVĂȚ,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

The parental participation in children's education has a positive influence on the

child's progress and cognitive achievement. The parental involvement is also often considered one of the most important features of an effective school. The family and teachers have different roles in the students education. Students have the greatest benefits when the relationship between parents and teachers is based on respect and trust. Parents can start to discuss with the student's teachers to clarify various aspects, and teachers appreciate their interest and see them as partners in students education.

*P*articiparea părinților în educația copiilor are o influență pozitivă asupra

dezvoltării și achizițiilor cognitive ale copilului. Participarea părinților este, de asemenea, adesea considerată una dintre cele mai importante caracteristici ale unei școli eficiente. Pe lângă efectele pozitive ale participării părinților asupra achizițiilor elevilor, alte studii au identificat și efecte pozitive legate de adaptarea socială a copiilor, vizând aspecte, precum: comportamentul copiilor, motivația lor, competența socială, relația dintre elevi și profesori, relațiile dintre copii.

În cazul profesorilor, aceștia sunt investigați în calitate de inițiatori ai cooperării școlii cu familia, beneficiind de formare inițială și continuă în acest sens. Profesorii trebuie să fie receptivi la așteptările unor părinți de alte etnii sau naționalități, să se deschidă colaborării cu părinții copiilor special înzestrați sau să-și adapteze comunicarea cu diferite tipuri de părinți: suporter, de carieră sau absenți.

În cazul părinților, o problemă importantă este implicarea acestora în viața școlii, fie că o fac în mod oficial, prin participarea la consiliile de administrație din instituțiile școlare, fie că resursele socio-culturale ale părinților le sporesc sau le diminuează implicarea în activitățile școlare ale copiilor, fie percep succesul școlar și resursele ca fiind dependente de anumite bariere legate de comunicare, disponibilitate, nevoi.

În problema implicării părinților în educația copiilor, aceștia au nevoie de sprijin din partea cadrelor didactice, începând chiar cu preșcolăritatea și până la adolescență, sprijin solicitat autorităților școlare sau consilierului/psihologului școlar.

Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școala părinților, partide școlare sau discuții de către profesioniști, printre altele. Este important ca aceste activități să fie planificate în momente și la o dată în care un număr mai mare de părinți pot participa, fără a trebui să-și neglijeze obligațiile de serviciu.

Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

În fapt, familia este grupul social responsabil de creșterea și educația extrașcolară a copilului. Mediul familial are o influență importantă asupra copilului prin sistemele de valori proprii, prin relații interpersonale specifice, structura specifică de statusuri și roluri.

Cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener în educația copiilor trebuie să fie o prioritate pentru școală, mai ales în contextul actual în care și familia se confruntă cu adaptarea la schimbări sociale și economice semnificative. Dacă familia tradițională era relativ stabilă și previzibilă ca roluri, norme și soluții standard pentru situații-problemă, familia contemporană a suportat o serie de modificări în raport cu evoluția socială și cu influențele din mediul turbulent aflat într-o schimbare accelerată.

Considerând familia principalul partener al școlii trebuie să luăm în considerare următoarele aspecte:

- trăsăturile generale care definesc familia;
- trăsăturile particulare ale fiecărei familii;
- rolul fiecărui membru în cadrul familiei și statutul elevului în cadru familiei sale;
- beneficiile care decurg din colaborarea cu familia.

Cu toate că familia este un partener tradițional al școlii, totuși există o serie de bariere și disfuncții în acest parteneriat cauzate de:

- comunicarea ineficientă dintre școală și familie;
- mentalități, atitudini, prejudecăți din partea cadrelor didactice sau a părinților;
- interesul limitat al unora dintre părinți pentru educația copiilor;
- statutul social, nivelul de educație, situația materială precară din unele familii;
- proliferarea familiilor dezorganizate sau aflate în segmente sociale defavorizate;
- atenție diminuată acordată copiilor datorită presiunii problemelor curente.

Pentru ca parteneriatul școală-familie să devină efectiv și eficient trebuie avute în vedere următoarele aspecte:

- deschiderea conducerii școlii către colaborare cu părinții și implicarea în atragerea efectivă a părinților;
- proiectarea activităților de cooperare, colaborare, parteneriat pe o perioadă mai îndelungată;
- multiplicarea și diversificarea acțiunilor care să faciliteze cunoașterea reciprocă între profesori și părinți;

- creșterea rolului comitetului de părinți în calitate de interfață între școală și comunitatea locală;
- informarea permanentă a părinților cu privire la activitățile din școală și modalitățile de colaborare;
- editarea și diseminarea unor materiale care sunt direct adresate părinților;
- atragerea părinților în activități de formare și dezvoltare a copiilor proprii;
- organizarea unor activități specifice la care să participe și părinții cu aptitudini în domeniu;
- diversificarea ofertei de servicii educaționale pe care școala poate să le asigure părinților;
- constituirea unor structuri asociative care să includă părinți și personal al școlii.

Acest parteneriat educațional se menține cel mai bine, în contextul învățatului acasă, prin:

- comunicarea periodică, onestă și eficientă a informațiilor despre copii (stări și dificultăți acasă, pasiuni, nevoi particulare);
- cunoașterea de către părinți a cadrelor didactice și a comunității (colegi, alți părinți);
- evitarea învinovățirii unei tabere sau a alteia;
- discuțiile individuale părinte-profesor pentru învățare personalizată a copilului;
- colaborarea pentru rezolvarea problemelor copilului;
- implicarea în activități organizate de școală și comunitate;
- asistarea copiilor în realizarea temelor și proiectelor online;
- solicitarea ajutorului când este nevoie;
- participarea părinților la deciziile luate împreună cu școala;
- implicarea în cunoașterea nevoilor copilului ca elev (părinți) și cunoașterea elevului în mediul său familial (profesori);
- colaborarea pentru activități extracurriculare atractive pentru copii, cât stau acasă (atelieri digitale, cursuri online în care să-și formeze pasiuni).

BIBLIOGRAFIE:

- Antonesei, L., Polis și Paideia, *Șapte studii despre educație, cultură și politici educative*, Editura Polirom, Iași, 2005
- Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002.
- Cucoș, C., *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Nicola, I., *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactica și Pedagogica, București, 1996.
- Panișoara, I.-O., *Comunicare eficientă: metode de interacțiune educațională*, Editura Polirom, Iași, 2003

IMPLICAȚIILE PSIHO-INTELECTUALE SPECIFICE RELAȚIEI ȘCOALĂ-ELEV- FAMILIE

PROF. MONICA COLIBĂȘANU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MALOVĂȚ,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

In order to achieve the same goal of training students' skills, the school should encourage the parental participation, provide them with the necessary means to connect the relationship with teachers of schools. The cooperation is essential so the student's academic development must be logical. Parents must be involved in the working of the school and to participate in the proposed activities.

Școala și familia trebuie să împărtășească preocupările, să schimbe informații și să gândească la fel despre educație, școală și copii!

Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori. Pentru profesori este un ajutor, deoarece prin informațiile pe care le primesc de la familie, ei pot cunoaște mai bine elevii și pot îmbunătăți performanțele lor pedagogice. Pentru părinți este o experiență formativă, dezvoltând noi abilități pentru a trata copiii. În acest fel, profesorii pot învăța atât de mult din partea părinților, astfel că trebuie să încercăm să încurajăm o colaborare mai strânsă între familie și școală, deoarece ambele merg spre același scop, iar elevii îl apreciază.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare/ semestriale cu părinții organizate în școală pentru a fi considerat implicat în educația elevilor. Pentru a sprijini real procesul de învățare al elevului este nevoie să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe stradă sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Părinții și profesorii sunt principalii actori în procesul de cooperare între familie și școală. Ambele trebuie să mențină o atitudine deschisă și participativă pentru a asigura o comunicare fluidă și eficientă. Precum pomul nou-plantat are nevoie de un stâlp pentru a crește drept, același lucru se presupune că trebuie să existe la creșterea și devenirea unui copil într-un adult, care va da dovadă de verticalitate, maturitate și responsabilitate. Iar, roadele pomului crescut drept și îngrijit corect sunt analoge rezultatelor foarte bune, obișnuite de către elev, atât pe plan profesional, cât și socio-familial.

Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet. Chiar dacă, noțiunile și cunoștințele depășesc sfera de cunoaștere a părinților, ridicând foarte multe probleme elevilor, părinții trebuie să fie în primul rând partenerii propriilor copii, să le ofere soluții imediate, chiar în afara orelor de curs, pentru a nu se permite adâncirea lacunelor sau a neclarităților. Ritmul de înțelegere și dezvoltare este diferit la fiecare copil, capacitatea fiecăruia de a realiza conexiuni sau rezolvări ale problemelor presupune o multitudine de factori, astfel că profesorul poate indica părintelui lipsurile elevului într-un mod cât mai plauzibil, ancorat în realitate, fără a trata cu superficialitate.

Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația preșcolară și elevilor. Această responsabilitate este uneori lăsată doar pe umerii cadrelor didactice, ba, mai mult, copiii sunt amenințați de către părinți, în cazul în care nu se descurcă în realizarea activităților intelectuale, motiv pentru care aceștia devin anxioși, marcați sau traumatizați. Ideal este ca părinții să le ofere alternative propriilor copii, să nu facă abstracție de imperiosul ajutor, ce trebuie să vină din exterior. Elevul trebuie să înțeleagă că simpla prezență la oră, în sala de clasă și efectuarea mai mult sau mai puțin a temei pentru acasă, nu reprezintă pregătirea temeinică și conștientă la o disciplină de examen și nu numai, ci este nevoie de o pregătire mult mai serioasă, de ore întregi de muncă, mai ales că volumul de cunoștințe specific contextului actual s-a mărit considerabil. Cele două părți – părinte-școală - trebuie să coopereze și să se raporteze, astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție. Rezultatele nenumăratelor cercetări evidențiază beneficiile colaborării cu comunitatea atât pentru școală, cât și pentru familie în privința inițierii unor rețele de colaborare virtuală, prin intermediul unui forum electronic între școli aflate la mare distanță sau a cultivării încrederii în școală, mai ales în menținerea frecvenței la cursuri a elevilor care întâmpină dificultăți.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

Atunci când se schimbă identitățile grupurilor și când sfera socio-psihologică a funcționării de zi cu zi este schimbată dramatic, părinții și profesorii sunt provocați să caute noi tipuri de resurse pentru dezvoltarea unor noi căi de rezistență și supraviețuire.

Pentru un parteneriat real și eficient în educație sunt necesare schimbări axiologice, atitudinale și comportamentale la nivelul partenerilor implicați, iar pentru a răspunde cerințelor sociale și comunitare și principiilor parteneriatului, școala trebuie să-și orienteze întregul demers educativ asupra elevului ca subiect, dar și ca partener în educație.

Transformarea elevilor în actori principali ai demersului educațional poate să sporească prestigiul și credibilitatea școlii în mediul comunitar și astfel să sensibilizeze și mobilizeze partenerii potențiali. Pentru ca centrarea procesului de educație pe elev să nu fie doar o declarație de intenții fără aplicare practică, școala ar trebui să elaboreze politici specifice,

fezabile, care să demonstreze dorința de cunoaștere și înțelegere a familiei în calitate de partener.

Educația copiilor trebuie să fie prioritatea școlii, mai ales în contextul actual în care familia se confruntă cu adaptarea la schimbări sociale și economice semnificative. Dacă familia tradițională era relativ stabilă și previzibilă ca roluri, norme și soluții standard pentru situații-problemă, familia contemporană a suportat o serie de modificări în raport cu evoluția socială și cu influențele din mediul turbulent aflat într-o schimbare accelerată, imprevizibilă, cu situații foarte diverse și chiar cu lipsa părinților, fie, pentru că sunt plecați în străinătate, fie pentru că sunt neimplicați în creșterea copiilor din tot felul de motive.

Școala ca instituție integrată în comunitatea locală intră în raza de autoritate, putere și influență a autorităților locale. Atât școala, cât și autoritățile locale își asumă sarcini și responsabilități specifice în cadrul comunității. Școala pe de o parte oferă servicii educaționale în comunitate, iar autoritățile susțin material și financiar funcționarea școlii. Terenul pe care se întâlnesc cele două instituții este cel al interesului reciproc, al normalității și bunăstării comunității, de viitorul școlii depinzând viitorul comunității. Prin urmare școala și autoritățile locale au interese comune care conduc în mod logic la o activitate convergentă. Școala ca factor educațional are sarcina de a depune eforturi pentru normalizarea relației de parteneriat cu autoritățile locale.

Parteneriatul este o condiție esențială pentru existența școlii ca sistem deschis, racordat la nevoile de educație ale societății.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vărășmaș, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002.
*** *Aplicarea tehnicilor de dezvoltare a gândirii critice*, Chișinău, 2003.
Cucos, C., *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom, Iași, 2000.

ABORDARI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PARINTE

PROF. MARIA ARABELA COSTESCU
LICEUL TEHNOLOGIC „DIERNA”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The modern approach of the educational act, as a result of the rapid changes of the society, the new curriculum models, although different as a way approach and conception, must be chosen and adapted to the social, economic, cultural context.

*D*rumul lung al învățării parcurs de elev este necesar a fi susținut prin metode

pe care cadrul didactic trebuie să le aleagă cu tact și inspirație, transferând accentul „nu atât pe însușirea de cunoștințe, cât mai ales pe învățarea de metode și tehnici de învățare și muncă intelectuală, de identificare, de regăsire și de utilizare a informațiilor, de analiză, sinteză și de prelucrare a acestora, în sfârșit pe învățarea de metode și de tehnici de creativitate, de dezvoltare a informației și de creare de noi semnificații”.

Abordarea modernă a actului educațional, ca urmare a schimbărilor rapide ale societății, noile modele de curriculum , deși diferite ca mod de abordare și concepție, trebuie alese și adaptate contextului social, economic, cultural.

Metodologia actuală se orientează în direcția stimulării creativității elevilor, ce are la bază imaginația, dublată de motivația, implicarea conștientă în propria formare, dar și un puternic efort volițional.

Elevul este orientat în a învăța ceva nou, iar acest „nou” presupune a învăța conștient și nu mecanic, înțelegând sensul informațiilor transmise și legându-le de cele anterioare: „ cel ce învață trebuie să rearanjeze o serie de date, de informații, să le integreze în cunoștințele sale anterioare și să reorganizeze ori să transforme această combinație integrală în așa fel încât ea

să poată produce rezultatul final dorit, în mod obișnuit o nouă noțiune sau o nouă propoziție” (J. Bruner, 1996, p.49).

Complexitatea procesului de învățare, apariția diferitelor moduri de organizare a învățământului (școlile active), au impus utilizarea de către dascăl a unei diversități de metode. Astfel, metodele tradiționale au fost reevaluate și adaptate în funcție de necesități și evoluția științei căci modul nou de reorganizare a învățământului s-a dovedit a fi eficient, însă solicită mai mult timp.

Metodele didactice activ-participative pun accentul pe învățarea prin cooperare, încurajând comportamentul activ, elevul fiind capabil de a emite opinii, aprecieri asupra fenomenelor studiate.

Astfel, este educată gândirea centrată pe analiza și evaluarea unor soluții posibile într-o situație dată, pe baza argumentelor, gândirea critică, printr-o serie de metode interactive (metoda Ciorchinului; metoda Mozaic; metoda Cubul etc).

Vorbind despre necesitatea inovării în domeniul metodologiei didactice, Ion Cerghit afirma: „Pedagogia modernă nu caută să impună niciun fel de rețetar rigid.....creația în materie de metodologie, înseamnă o neconținută căutare, reînnoire și îmbunătățire a condițiilor de muncă în instituțiile școlare” .

Abordarea modernă a învățământului nu presupune renunțarea la metodele tradiționale, ci adaptarea acestora la particularitățile elevilor și îmbinarea cu strategiile inovative.

Așa cum sublinia Cerghit, „creația presupune reînnoire și îmbunătățire a condițiilor de muncă în instituție”.

Prin urmare, asigurarea unui climat pozitiv, a unor condiții de muncă propice din punct de vedere a al materialelor și mijloacelor didactice folosite, asociate cu aplicarea unor strategii de management educațional eficient, asigură un deplin succes al actului educațional. Profesorul este cel care trebuie să aibă o concepție inovativă privind metodologia instruirii și evaluării, să coopereze cu elevii, să fie el însuși un model de educație în scopul asigurării unui învățământ de calitate. Noul sens al educației, relația autoritate – libertate, trebuie foarte bine înțeles și aplicat în procesul de predare – învățare și în rezolvarea unor situații noi în procesul educațional școlar.

De asemenea, foarte important este ca în cadrul obiectului de studiu, conținuturile să fie bine organizate (clare, logice), pentru a putea fi utilizată cu succes învățarea prin cooperare, stimularea gândirii critice prin metodele interactive aplicate, în scopul unei învățări eficiente.

Avantajele folosirii proiectului ca metodă interactivă de predare – învățare – evaluare:

- valorizează experiența cotidiană, informațiile și interesele elevilor;
- oferă posibilitatea fiecărui elev de a se manifesta în domeniile în care capacitățile sale sunt cele mai evidente;
- oferă oportunități pentru realizarea unei cooperări educaționale între principalii actori ai educației: elev -elev, elev – învățător, învățători – elev – părinte;
- stimulează acumularea de cunoștințe, dezvoltă capacitățile și abilitățile de comunicare, colaborare și ajutor, determinând învățarea activă.

Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la orice nivel de vârstă. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată, de tipul ei (de predare, învățare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor.

De aceea, este necesar un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită, creativitate, responsabilitate didactică și capacitate de adaptare și aplicare.

Motto: „*Trebuie să îi pregătim pe elevi pentru viitorul LOR, nu pentru trecutul NOSTRU.*”

- Ian Jukes -

BIBLIOGRAFIE:

Cerghit, Ioan, *Metode de învățământ*, Ediția a III-a, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1997.

Mureșan, Pavel, *Învățarea rapidă și eficientă*, Editura Ceres, București, 1990.

Păcurari, Otilia, (coord.), *Strategii didactice inovative*, Editura Sigma, București, 2003.

Mîndru Elena, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica Publishing House, București, 2005.

ABORDARI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF: CARMEN CRĂINICEANU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GOGOȘU,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*E*ffective partnerships are based on mutual trust and respect and shared

responsibility for the education of children and young people at school. Families are the first educators of their children and continue to influence the learning and development of their children in the school years and long after.

*C*unoașterea elevilor și a grupurilor de elevi este una dintre principalele arii de

conținut ale pregătirii tuturor cadrelor didactice, iar pentru realizarea acestui deziderat este nevoie de o colaborare strânsă între școală și familie. O preocupare permanentă în întâlnirile cu părinții este identificarea dificultăților pe care le întâmpină aceștia în comunicarea cu propriii copii, precum și prezentarea unor mijloace de optimizare a comunicării dintre aceștia. Astfel, colaborarea cu familia este așezată pe un fundament solid.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, familiile trebuie încurajate prin acțiuni sociale specifice, care favorizează derularea optimă a relațiilor educaționale.

Pentru a exista o relație optimă și autentică între partenerii implicați în procesul instructiv-educativ este necesară asumarea responsabilității de fiecare persoană implicată în acest demers. Nu se poate vorbi separat de aceste relații care se formează de-a lungul timpului petrecut în școală, proasta funcționare a unui tip de relație, pune în dificultate și celelalte relații. Un alt aspect important al relațiilor care iau naștere în tot acest demers formativ este relația dintre elevi și profesori.

Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social. Închiderea școlilor nu numai că a perturbat procesul de educație a copiilor, ci și accesul la mese oferite în cadrul școlii, sprijin pentru bunăstare și referire la servicii medicale și sociale de bază. (din raportul UNICEF)

Managementul clasei de elevi are funcții similare cu cele ale managementului educațional: de proiectare, organizare, coordonare, consiliere, conducere, evaluare a activității educaționale și a factorilor educaționali la nivelul clasei de elevi, fiind o reflectare a managementului educațional la specificitatea clasei de elevi.

Educația cere un parteneriat familie-școală-comunitate.

Dacă mulți părinți sunt stresați și nu fac față pentru că fie nu au cu cine lăsa copiii acasă în timpul jobului, fie lucrează de acasă și nu pot supraveghea copiii în același timp, profesorii încă se adaptează la pedagogia digitală și învață, la fel ca elevii, principiile învățării online.

Acest parteneriat educațional se menține cel mai bine, în contextul învățatului acasă, prin:

- Comunicarea periodică a informațiilor despre copii (stări , pasiuni, nevoi particulare) în vederea rezolvării problemelor acestora.
- Cunoașterea de către părinți a cadrelor didactice ,a colegilor si a părinților acestora.
- Evitarea învinovățirii unei tabere sau a alteia.
- Discuțiile individuale părinte-profesor.
- Asistarea și verificarea copiilor în realizarea temelor online si solicitarea sprijinului ori de cate ori este necesar.
- Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali în educația copiilor.
- Convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copilului și a grupului în ansamblu.
- Implicarea părinților în atragerea de resurse (financiare sau materiale) necesare unei mai bune desfășurări a actului educațional.
- Crearea unui mediu educațional pozitiv, favorabil, adecvat pentru o stimulare continuă a învățării spontane a copilului.
- Achiziționarea de către părinți a unor informații și cunoștințe pe care să le folosească în educația propriilor copii.

BIBLIOGRAFIE:

Adrian Nedelcu, *Educația adulților. Experiențe românești.*

Ion-Ovidiu Pănișoară, *Comunicarea eficienta*, ediția a doua revăzută și adăugită.

Istrate, O, *Educația la distanță*, Botoșani, Editura Agata, 2000.

[https://www.qualform.snsr.ro/campanie-online/relatia-dintre-implicarea-parintilor-si-rezultatele-elevilor-studii-de-cercetare-in-domeniu.](https://www.qualform.snsr.ro/campanie-online/relatia-dintre-implicarea-parintilor-si-rezultatele-elevilor-studii-de-cercetare-in-domeniu)

PARENT-TEACHER COLLABORATION IN THE COVID-19 ERA

PROF. CRISTINA-ALINA CRIȘAN,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The closing of school buildings and the move to distance learning during the

covid-19 crisis has led to changes in teacher-student-parents relationship. Teachers, students and parents have embarked on a new journey with unforeseeable challenges. In response to the acute learning crisis generated by the Coronavirus outbreak, teachers have had to adopt new methods of educating their students and staying connected to their communities. Around the world, millions of parents have also stepped up and taken charge of their child's education. Most parents are doing all they can, in enormously difficult circumstances, to minimize and mitigate the significant disruption to learning caused by school closures. Technology has given parents and teachers the opportunity to explore new ways of communicating. New technologies have the power to better the parent-teacher relationship by providing easy, efficient, and effective methods of transferring information (Lunts, 2003). Parents that know what is going on in the classroom can more effectively support their children in learning and achieving in all aspects of their education.

Parental involvement can have a tremendous effect on the academic achievement of students. Parents have been known to be a child's first teacher from the moment a child is born and as they mature into adults, the traditional role of parents involve teaching, guiding, and raising children to become strong standing members of their communities. As children begin formal schooling, most parents allow the school to take on a major part of their formal education. Where formal education is concerned, parents are more of providers. Ensuring that children have the needed provision and support to access education and learning, except in cases where parents have taken the full responsibility of home-schooling their children (Benjamin, 1993; Ceka & Murati, 2016; Emerson et al., 2012).

According to Hoover-Dempsey et al (2005), the factors that influence a parent's ability to actively contribute to a child's education are influenced by four constructs:

- the parental role construction which is shaped by the beliefs, perception and experiences of the parent;
- the invitation of parents by the teachers and schools to be active participants in the education of their children;

- the socioeconomic status of the parent which influences the skill, knowledge, energy and time availability of the parent;
- and the self-efficacy and confidence derived by the parent from being an active participant.

Since the pandemic started, parents have been taking on a more support-oriented role by supporting their children as they take on assignments and home projects. For schools to have effective working relationships with parents as co-teachers, they must look beyond the traditional teacher-student relationship, and they must manage the teacher-family-student triangle more closely than in the past. Family-school relationships have always been important, but now that parents are taking on new roles, collaboration and family support is paramount.

The COVID-19 pandemic has thrust parents into a new role with their kids: helping them organize their days and weeks, tracking what assignments are due, and providing instructional, social-emotional, and technical support. Parents can play a crucial role during online schooling such as ensuring that their children follow the curriculum and supporting their children emotionally to sustain their motivation and ambitious goals in a situation where they might easily be discouraged from learning autonomously, also due to the lack of peer effects. Parental involvement during this phase could significantly help students to address the main challenges posed by online learning, spurring their active and autonomous learning.

Together with families, teachers play a fundamental role in helping students to make a more beneficial use of digital learning. In particular, the most effective practices relate to how teachers stimulate reading in students (e.g. the teacher poses questions that motivate students to participate actively or shows students how the information in texts builds on what they already know) as well as more general teacher support (e.g. when the teacher shows interest in every student's learning, continues teaching until all the students understand and provides extra-help when students need it) and directed-instruction (e.g. the teacher sets clear goals for students' learning, asks questions to check whether students understand the material, presents summary of previous classes at the beginning of each lesson). Similarly to parental emotional support, these teacher practices can significantly improve students' performance at school and might be particularly relevant in this context, helping students to remain focused on their learning tasks and to keep their motivation and dispositions to learning.

Family-school partnership and student academic achievement are closely linked. If the teacher-family-student triangle is managed well, a lot of good can come of this difficult situation. When communication between home and school is strong, and the teacher, student, and parents are all on the same page, families may feel more comfortable sharing their needs, will feel valued and supported, and may become more directly engaged in their children's education.

Education systems should aim to strengthen engagement between schools and parents in order to improve information and guidance to parents on effective practices for supporting their children's learning.

Bibliography:

- Benjamin, L. (1993), *Parents' Literacy and Their Children's Success in School*, Recent Research, Promising Practices, and Research Implications. Education Research Report.
- Epstein, J. L. (2008, February), *Improving family and community involvement in secondary schools*, Education Digest, 73(6), 9-12.
- Hoover-Dempsey, K. V., & Sandler, H. (2005), *The social context of parental involvement*, A path to enhanced achievement (Final performance report for OERI Grant # R305T010673), Washington, DC: U.S. Department of Education, Institute of Education Sciences.
- Lunts, E. (2003), *Parental involvement in children's education: Connecting family and school by using telecommunication technologies*, Meridian, A Middle School Computer Technologies Journal, 6(1), 1-8.
- https://nt.gov.au/__data/assets/pdf_file/0006/885336/what-weve-learnt-from-covid-19.pdf.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR, PROFESORILOR, ELEVILOR ÎN ACTIVITĂȚI COORDONATE DE ȘCOALĂ

PROF. DORINA DANCIU
LICEUL TEHNOLOGIC „MATEI BASARAB”,
STREHAIA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*F*amily-school partnerships are focused on ensuring the quality of the child's

education and instruction, under the influence of methods of education and training, methods promoted both in school as an institution and in the family, in order to make real progresses.

Collaboration with the family can be a professional test and can be considered as part of the professional duty of the teacher, because the effectiveness of education can be improved through cooperation between the school and the family. The community and the parents are the legal responsible of the students and can evaluate the results of school activity.

*R*elația școală – familie este fundamentată pe finalități primordiale și pe

obiective comune. Pentru realizarea acestui parteneriat un rol foarte important, de liant, îl are profesorul diriginte. Implicarea părinților în activități coordonate de școală este mai mult decât recomandată pentru ca: îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor (cu cât părintele este implicat mai mult, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare); implicarea părinților duce la un comportament al copiilor în clasă mai bun; un părinte poate influența decisiv atitudinea copilului față de școală, comportamentul la clasă, stima de sine și motivația; părinții ar trebui să rămână la fel de implicați în educația copiilor lor, de la nivel preșcolar până la liceu inclusiv; formarea adecvată și disponibilitatea resurselor necesare pot ajuta părinții să se implice; exercițiile de lectură ale copilului împreună cu părinții îmbunătățesc considerabil abilitățile copilului și de aceea școlile caută în mod activ modalități pentru a implica părinții; implicarea părinților ridică moralul profesorilor, aduce beneficii atât pentru copii, cât și pentru

părinți, părinții vor avea o mai bună înțelegere a curriculum-ului și a activităților școlare și vor comunica mai bine cu copiii lor.

Un diriginte conștient de rolul său esențial în educația părinților acționează astfel: cunoaște și organizează colectivul de părinți pe clasă; stabilește programul activităților cu familia (întâlniri colective, consultații individuale etc.) și îi consultă pe părinți, reținând propuneri și sugestii venite din partea acestora; definitivează tematica generală a adunărilor colective cu părinții – cele obligatorii – centrate pe situații instructiv – educative specifice clasei pe care o conduce; mediază eventualele stări conflictuale apărute în relația profesor – elev – părinte; pregătește și conduce adunările colective, armonizează posibilele puncte de vedere discordante; ține permanent legătura cu părinții (prin vizite, corespondență etc.) și îi contactează prompt în situații speciale (abateri disciplinare, tensiuni în stare incipientă etc.); în urma cunoașterii elevilor săi, realizează caracterizările individuale și de grup: îi invită pe părinți la școală și îi antrenează ca parteneri (îi consultă, le acordă drept de opinie și de decizie, le dă sfaturi) în soluționarea unor probleme ale clasei/școlii; inițiază și conduce programul de educație a părinților clasei sale, în raport cu nevoile lor de educație.

Exista diverse forme de colaborare a dirigintelui cu familia: întâlniri programate de diriginți (cu toți părinții clasei, cu un grup de părinți, numai cu părinții unui copil); întâlniri întâmplătoare (în pauze, la terminarea orelor, pe stradă etc.); convorbiri telefonice; corespondență; vizite la domiciliu; activități nonformale (excursii, acțiuni sportive, cercuri, concursuri, serbări, aniversări, momente festive etc.); consultații la cererea părinților.

Părinții vor veni cu interes, chiar cu plăcere la școală și vor participa la discuții numai atunci când: nu vor fi certați și atacați cu reproșuri; nu vor fi tratați ca niște neștiutori, incapabili de a-și crește copilul fără ajutorul școlii; dirigintele va recunoaște cu obiectivitate și greșelile școlii; dirigintele va avea aer de superioritate, la aroganța cu care își etalează opiniile sau la atitudinea populistă și demagogică; copilul nu va fi stigmatizat în fața celorlalți părinți; dirigintele va folosi lecturi pedagogice interminabile și triade, încurajând expunerea opiniilor celor prezenți și dezbateră; dirigintele își respectă promisiunile și oferă soluții realiste, a căror rezolvare va fi urmărită până la capăt; imaginea dirigintelui este completată de cea a unui profesor competent.

Constrângerile de timp sunt cel mai mare obstacol în privința nivelului de implicare a părinților. Buna comunicare cu profesorul pentru a găsi modalități potrivite și convenabile de a colabora este soluția în acest caz.

Profesorii ar trebui să fie foarte buni în profesia lor, să exceleze în comunicare, să primească informații, să înțeleagă, să sintetizeze și să exprime ideile la un nivel ridicat și adecvat. Ei trebuie să fie în măsură să transmită cunoștințe, atitudini și valori în același timp, precum și să demonstreze grija pentru elevii încredințați lor. Tot ei sunt cei ce trebuie să-i ajute pe elevi în privința motivației de a învăța. Profesorii trebuie să se exprime adecvat atât verbal, cât și în scris, în scopul de a-i informa pe părinți cu privire la progresul copiilor lor. Ei trebuie să poată explica punctele forte și punctele slabe ale elevilor lor, astfel încât părinții să înțeleagă mesajul și să fie receptivi mai degrabă decât să aibă o atitudine defensivă. Acest lucru este important mai ales atunci când profesorul transmite un mesaj referitor la abateri disciplinare sau probleme de învățare ale elevului. Mesajul trebuie să fie livrat în mod clar și cu tact. Profesorii ar trebui să se simtă confortabil în comunicarea cu părinții în mod regulat, utilizând apeluri telefonice și note informale, în plus față de notele și rapoartele formale.

Un elev care nu poate comunica eficient nu se va putea integra cu succes în societatea actuală. Din acest motiv formarea unor abilități de comunicare dezvoltate trebuie să fie un deziderat major pentru orice program de pregătire a tinerilor. Abilitățile de comunicare sunt esențiale pentru a avea o carieră de succes în orice domeniu de activitate. În lumea competitivă de astăzi, abilitățile de comunicare în afaceri, împreună cu un nivel de educație adecvat sunt

calități absolut necesare. Citirea, scrierea și abilitatea de a asculta cu atenție sunt cele trei abilități comunicative care trebuie permanent dezvoltate la elevi. Elevii trebuie să știe, trebuie să fie învățați, printre multe alte lucruri, cum să se prezinte, cum să stabilească contact vizual semnificativ, cum să înceapă și să susțină conversații, cum să interacționeze cu tot felul de oameni, cum să susțină un interviu de succes, cum să gestioneze relațiile și, apoi, cum să se adreseze unui public, cu autoritate și încredere. Elevii trebuie să învețe să stabilească raporturi interumane, bazate pe încredere și respect.

Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici familia, este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Reacția școlii, ca instituție de educație, de formare și de orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului.

Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social care include familiile și comunitățile.

Când școala, familia și comunitatea lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și pregătirea părinților pentru toate problemele determinate de această acțiune. În ceea ce privește relația dintre școala și familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; pot perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; pot îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; pot îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; pot dezvolta abilitățile de lideri ale părinților; pot conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității; pot stimula serviciul comunității în folosul școlilor; pot oferi servicii și suport familiilor și pot crea un mediu mai sigur în școli. Fiind un nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia unui edificiu depinde de calitatea temeliei. Altfel spus, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

Școala este o organizație care învață și produce învățare (learning organization). Specificul ei decurge din faptul că ea este investită cu funcția de a produce învățare și își structurează toate celelalte aspecte organizaționale și funcționale în această direcție. Școala este o instituție delegată de comunitate să transmită un anumit set de valori. Sub alt aspect, actul pedagogic nu se limitează la o simplă reproducere a valorilor morale, științifice, artistice și de norme pedagogice sau în conținuturile transmise, el operează o selecție, o ierarhizare după

criterii ce au în vedere relevanțele pedagogice ale unor seturi de valori. Analiza școlii ca organizație socială presupune valorificarea modelului de raționalitate managerială care corespunde istoric unei societăți postindustriale de tip informațional.

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate: relația părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material și relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (planul cadru pentru învățământul obligatoriu, programele școlare, ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Realizarea unui parteneriat de calitate, consistent și de durată poate să se concretizeze doar luând în considerare aportul real al celor doi factori fundamentali implicați în educația copilului: școala și familia. Abordarea lor separată sau singulară va duce la interpretări incomplete sau eronate. Influenței acestor doi factori li se adaugă alți alți factori declanșatori și de mediere: comunitatea, mediul natural, geografic etc. În condițiile respectării acestora, integrarea școlară a copiilor este mai facilă și de mai mare succes, iar cei doi parteneri, școala și familia vor culege roadele acestei colaborări. Important este ca fiecare dintre ei să depună toate eforturile, dragostea și profesionalismul și să se implice cu încredere și bune intenții în derularea lui.

BIBLIOGRAFIE:

- Agabrian, Mircea, Millea, Vlad, *Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz*, Institutul European, Iași, 2005.
- Bonchiș, Elena, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, București, 2011.
- Bunescu, G, Alecu, G, Badea, D, *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
- http://www.1educat.ro/resurse/ise/educatia_parintilor.html.
- <http://www.psyvolution.ro/342-legatura-scoala-%E2%80%93-familie-%E2%80%93-comunitate-factor-hotarator-in-asigurarea-reusitei-scolare>.

IMPORTANȚA ROLULUI DINTRE PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

VENERA-SPERANȚA DANCIU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PAMFIL ȘEICARU”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The work is about the relationship between the teachers, the students and their

families and how school can improve it. I highlighted the importance of the role that school plays in the education of students. To make an effective education, teacher must always talk to the students, to their families about their problems, needs, difficulties to help them to solve them.

The methods of communication are also important. Teachers must be closed to the students and their families, they must communicate all the time.

Managementul clasei de elevi a devenit o componenta importantă a științelor

educației, în directă interacțiune cu Teoria și metodologia instruirii, actul educativ manifestându-se ca act de conducere a procesului de învățământ în interdependență și unitate cu toți factorii educaționali, cu funcțiile manageriale și cu principiile care îl determină.

Mulți factori sunt implicați în realizarea educației, iar un rol important în acest sens îl ocupa familia. Rolul conducător în procesul de educație îl are fără îndoială școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o secondeze de aproape și sincer.

Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare. Dintotdeauna școala a colaborat cu părinții în diverse forme, de aceea, astăzi, este întărită legătura dintre școala și familie. Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor. Și personalitatea profesorului este importantă, esențială în actul educativ. Rolul profesorului nu constă doar în educația de la catedră sau în clasă, ci presupune o colaborare cu elevii și familia acestora și în afara școlii.

O relație eficientă profesor-elev presupune o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea față de un punct de vedere diferit.

Există mai multe modalități prin care cadrul didactic poate comunica cu părinții. El poate comunica prin telefon, poștă, adunări comune părinți-elevi, lectorate cu părinții și activități de informare și consiliere a părinților. Pentru a cunoaște bine elevii și problemele lor, școala trebuie să aibă o colaborare strânsă cu familia acestora. O preocupare în întâlnirile cu

părinții este identificarea dificultăților pe care le întâmpină aceștia în comunicarea cu proprii copii, precum și optimizarea de mijloace a comunicării dintre aceștia.

Relația dintre elevi și profesori este de asemenea importantă. Relațiile dintre profesor și clasa se polarizează în general în sentimente de simpatie, încredere reciprocă, sau dimpotrivă de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate de mai multe ori. Relația dintre profesor și elevi trebuie să fie întemeiată pe faptul că profesorul are rolul de îndrumător, de coordonator al activității elevului, în care elevul poate să găsească la un moment dat mai mult decât un profesor, un om, o călăuză în drumul lui prin viață. În relația cu profesorul, elevul are nevoie de apreciere a personalității sale în dezvoltare, de consolidarea stimei de sine, de răspuns afectiv din partea profesorilor și a colegilor, nevoia de securitate pe termen îndelungat, precum și nevoia de apartenență la un grup și de acceptare din partea acestora. Profesorul are rolul de-a unii elevii și de ai mobiliza pentru a deveni un întreg. Factorul afectiv are, de asemenea o importanță deosebită asupra randamentului intelectual al elevului. Crearea de bună dispoziție în clasă reprezintă o condiție necesară în evitarea eșecului școlar.

În concluzie, profesorul trebuie să stabilească o relație armonioasă de la început cu elevul pentru a nu-i afecta dezvoltarea psihică, afectivă, personală. Profesorul trebuie să creeze o relație care trebuie să-i permită elevului să prindă aripi în dezvoltarea lui. De asemenea el trebuie să aibă o colaborare strânsă cu familia elevilor pentru ca aceștia să se dezvolte armonios.

BIBLIOGRAFIE:

- Maria Niculescu, *Managementul clasei de elevi*, Editura Presa Universitară Clujeană, 2016.
Ramona Iulia Herman, *Program pedagogic de optimizare a stilurilor manageriale ale profesorilor și stimulare a climatului clasei de elevi*, Editura Presa Universitară Clujeană, 2015.

FAMILY-EDUCATIONAL PARTNER IN ACHIEVING SUCCESS

PROF. ANCA-MARIANA DAȘOVEANU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

Education is an action in which the school, the family, the whole society compete.

The collaboration between all the educational factors, first of all between the school and the family is strict.

The school cannot fully accomplish its tasks if it does not know the family working and living conditions of the children.

The partnership between the school and the family has demonstrated its efficiency everywhere it has been applied, if certain conditions for its realization have been met:

- parents to be perceived by teachers as active and valuable people for educating their children;
- parents to be concretely involved in making decisions regarding extracurricular activities, the modification of the schedule, the establishment of optional subjects;
- the responsibility for the child's evolution to be shared between the school and the family.

Parents cannot fully know the psychology of their child if they do not know his behavior in school conditions. The activity at home is a continuation of the pedagogical activity at school and vice versa - the activity at school is a continuation of the activity at home. At the same time, parents need to know if their child is behaving correctly towards the teacher and classmates, if his behavior on the street or in other places outside the school is appropriate.

From the experience I have had so far, I have realized that there are families that are proud of their severe attitude towards children. Severity is necessary, but in moderation, otherwise the child grows up timid at the thought of punishment, begins to lie and moves away from his parents.

Exaggerated severity will leave its mark on the child's developing personality. Such parents impose a lifestyle and learning regime beyond the limits of age-specific psychological and psychophysiological tolerance. They impose too much burden on their children, prohibit them from participating in recreational activities, age-specific games, and make frequent use of punishments that harm children's dignity, even corporal punishment.

At the other pole are the superprotective parents, those who revolve around the child's cravings. Such a child will become selfish, because in his family he knew only rights, not duties. It is very difficult to work with these children and they become difficult, because they believe that they will have the same privileges at school.

The protective attitude of the parents can also be manifested by the excessive limitation of the freedom and independence of action, of the child's initiative.

Parents become particularly concerned about the child, show a permanent fear for their child's life and activity and therefore they set the directions of action and behavior without accepting deviations, complaints and dissatisfaction.

The main consequence is expressed in a behavior lacking initiative, the installation of an unjustified fear of action and especially of its consequences, in the last instance exaggerated shyness.

The primary goal of the school-family partnership is to achieve school success. The positive evolution in terms of school activity is expressed in terms of progress, success and school success.

Progress shows the achievement of certain superior quality states in relation to a compared period. It can be continuous or periodic.

School success refers to the level of achievement of a proposed goal for a longer period of time.

School success is expressed by relating the student's performance to the requirements of the school curriculum and the purposes of education.

A negative school career is reflected by the term school failure.

School failure or failure has two phases:

- in the initial phase - the student experiences feelings of dissatisfaction, has a poor motivation, either in a discipline or a chapter (for a short period of time). This phase can be easily overcome by mobilizing own resources or by special attention from the teacher.
- the second phase - of obvious and stable installation of the school failure, the student avoids the individual effort and expresses his aversion towards the teaching, teachers, everything that is related to the school. Registering large gaps in knowledge, he can reach repetition, expulsion or even school dropout.

The student needs a safe home environment in which to feel safe. In a good educational climate, parents are calm, understanding, affectionate, quite flexible in their relationships with the child, without satisfying any whim.

The child feels that his parents take care of him, that they are interested in his troubles and problems, as well as in the school results.

The family is a firm discipline framework, in which both children and parents share the same level of exigency.

Studies show that in a positive family climate, children are original and spontaneous, they manage on their own, proving autonomy, they express their desire to grow, to impose themselves and to be leaders; they know how to defend themselves, they want to face difficulties, they are persevering in achieving some goals.

I could conclude as follows: "the student needs a general living environment at home in which to feel safe. For this he needs calm, understanding, affectionate, flexible parents in relationships with the child, without showing weakness. He needs to feel that his parents take care of him, that they take part in his little troubles and problems that interest him and that he is not disinterested in what happens at school."

In the current climate we encounter two contradictory tendencies: parents are concerned about the future of their children but, at the same time, they do not have time to give them due attention.

It is a task of the school, of the teacher, in particular, to identify the "difficult" situations in the children's families, to direct the educational strategies in favor of the student and especially to realize that the school-family partnership is decisive in achieving school performance.

BIBLIOGRAPHY:

Kant, Im., *Treatise on Pedagogy*, Iași, Agora Publishing House, 1992.

Nica, I, Țopa, L., *School collaboration with the family of first grade students*, Didactic Publishing House and Pedagogical, Bucharest, 1974.

Nicola, I., "Pedagogy", E.D.P., R.A., Bucharest, 1992.

*** *Education Tribune*, 2000.

*** *Journal of Preschool Education*, 3-4 / 2005.

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

PROF. ROXANDA EMILIA DIACONESCU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 15,

DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The key for improving educational process is the optimal way to achieve the

relationship between the two links, subjects: on the one hand, student, with his hereditary gifts, with his skills, abilities and his availability, on the other hand, teacher, force which determines, determines and directs the change and development of the student.

*M*anagementul educațional, fie că este la nivelul instituției școlare sau al clasei

de elevi, poartă amprenta provocărilor lumii contemporane care au determinat ca, în majoritatea lucrărilor de specialitate din ultimii ani ,să se atragă atenția asupra celei mai mari probleme pe care o are managementul actual. În acest context ,se vorbește de un management care să utilizeze strategii capabile să stăpânească fenomenele contradictorii și paradoxale ce apar în funcționarea și dezvoltarea organizațiilor în general și a celor școlare în speță.

În timp ce organizațiile tradiționale cer sisteme manageriale care controlează comportamentul oamenilor, organizațiile actuale sunt bazate pe învățare și investesc în îmbunătățirea calității gândirii, capacitatea de reflecție, muncă în echipă și abilitatea de a dezvolta viziuni comune, înțelegeri comune ale problemelor complexe educaționale. În acest context al evoluțiilor de la tradițional la modern și chiar postmodern, impunerea managementului educațional este justificată din plin de realitatea școlară care solicită schimbări autentice, cu efecte benefice și durabile și care se pot realiza numai într-o manieră dirijată și planificată, prin intervenții care sunt rodul unei gândiri strategice, orientată spre eficiență și performanță educațională.

Noua viziune managerială consistă în antrenarea membrilor în conducerea grupului școlar, prin eliminarea, pe cât posibil, a barierelor rigide între funcția de conducere și cea de execuție. Aceasta constituie esența managementului participativ ce trebuie să devină și unul situațional, adaptabil și flexibil în raport cu situațiile concrete, prin înlocuirea soluțiilor prefabricate și transpozabile cu soluții elaborate în funcție de situațiile și datele concrete.

Cadrul didactic văzut în rolul de manager al clasei, trebuie să fie un foarte bun strateg și tehnician care dispune de capacitatea de a reacționa rapid, profesionist și eficient la diferite solicitări. Munca aceasta nu va fi ușoară deoarece parteneriatele educaționale și managementul participativ implică mulți indivizi și grupuri care vin fiecare cu experiențe diferite, păreri, viziuni asupra lumii și problemelor imaginate. Diferențele întâlnite la părțile implicate sunt uneori atuurile unei bune colaborări sunt prietenele noastre pentru că soluțiile rezidă în contopirea acestor diferențe într-o viziune nouă și comună.

Din punct de vedere acțional, *practicile tradiționale* de intervenție la nivelul clasei se focalizau preponderent pe raportul recompensă-sanctiune, considerându-le principala formă de motivare a elevilor. Aceste practici au fost considerate controversate și ca urmare au beneficiat de critici numeroase.

Practicile moderne oferă cadrului didactic strategii cum ar fi: negocierea, fraternizarea, strategia bazată pe ritual și rutină, terapia ocupațională, susținerea morală.

Negocierea. Din punct de vedere al managementului clasei, această negociere se prezintă sub două aspecte: *explicită* (consensuală) și *implicită* (ascunsă, realizată cu elevi care vor exploata permanent limitele de toleranță ale profesorului, determinându-l să accepte lucruri care se abat de la normele stabilite).

Fraternizarea. Apare ca o consecință a incapacității cadrului didactic de a domina situațiile și/sau elevii. Acest lucru îl pune pe acesta în situația de a ceda, de a se complace într-o astfel de stare de lucruri, de a se alia cu elevii.

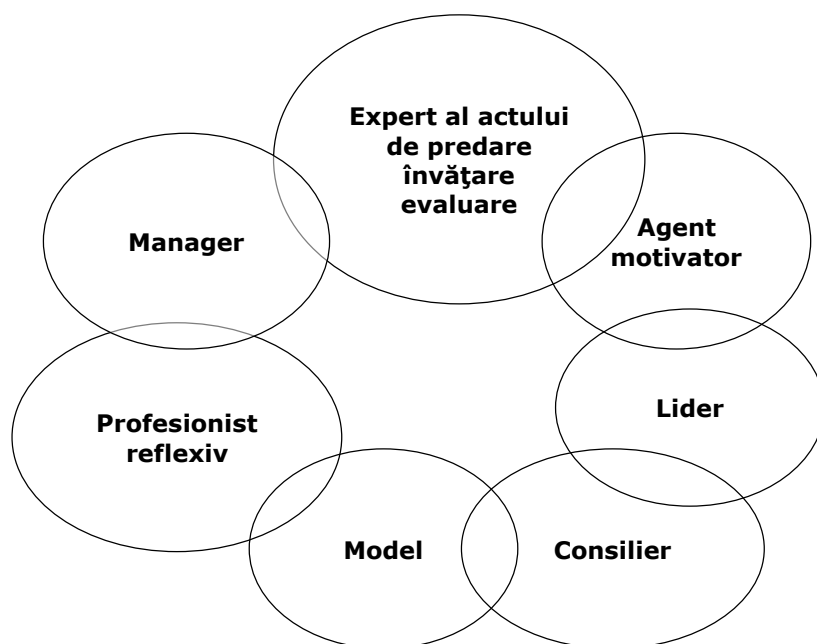
Strategia bazată pe ritual și rutină. Urmând permanent aceleași proceduri cadrul didactic devine ușor previzibil, predictibil; intervențiile acestuia vor fi standardizate și uniformizate.

Terapia ocupațională. Reprezintă o soluție posibilă și eficientă de intervenție în situații de abateri comportamentale. Ea cultivă mișcarea și accentuează dinamica clasei, în special la nivel fizic.

Strategia de susținere morală. Subliniază importanța convorbirii morale, asociind reușita școlară a elevilor cu reușita lor socială.

Delimitarea unor roluri specifice managerului clasei de elevi a fost determinată de evoluția în timp a funcțiilor atribuite cadrului didactic. Începuturile învățământului au fost dominate de curentul pedagogic magistrocentrism care combina rolul didactic al profesorului cu cel de „administrator” al clasei de elevi. Schimbările impuse de trecerea la pedocentrism și orientarea socială către dezvoltarea resurselor umane, au diversificat rolurile profesorului transformându-l într-un proiectant-creator, *realizator-coordonator, consilier-agent motivator, analist reflexiv și evaluator al activităților instructiv-educative.*

Analiza competențelor și a caracteristicilor solicitate în managementul educațional modern, reflectă complexitatea muncii în domeniul educațional ,care solicită întrunirea simultană și la nivel calitativ a ipostazelor sintetizate de pedagogul Ioan Nicola.

Din perspectiva managementului clasei de elevi, rolurile cadrului didactic sunt dezvoltate și particularizate la specificul muncii de conducere a grupului școlar și a procesului instructiv-educativ.

Managerul este implicat activ în toate componentele instructiv-educative, având sarcini din variate de la managementul cunoașterii și învățării, al schimbării, al comunicării și cooperării, al conflictelor și negocierii până la managementul financiar, al riscului și al timpului.

În plan educațional, deciziile greșite în procesul de formare pot avea efecte nefaste în dezvoltarea elevilor atât în plan individual, cât și social, motiv pentru care activitatea de management al clasei de elevi reclamă exercitarea cu profesionalism a acestor roluri care să asigure performanța și eficiența actului educativ în ansamblu.

Dezvoltarea organizațională promovată de teoriile ultimelor decenii implică din ce în ce mai mult o nouă optică managerială, înlocuind astfel viziunea piramidală, clasică, ce separă funcțiile de conducere de cele de execuție, cu o viziune holistică asupra organizației, formată din componente ce se caracterizează, în același timp, prin autonomie și complementaritate.

Organizația școlară dispune de un management propriu, investit cu funcția de a conduce eficient activitățile instructiv-educative în contextul actual marcat de schimbări și de paradoxuri multiple, cel mai elocvent fiind raportul dintre centralizare – necesară la anumite nivele pentru a oferi unitate de acțiune - și descentralizare, văzută ca o modalitate de dezvoltare a organizațiilor școlare conform potențialului de care dispune fiecare.

BIBLIOGRAFIE:

- Iucu, R., *Managementul și gestiunea clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Nicola, Ioan, *Microsociologia grupului de elevi*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.
- Alecu, S. M., *Dezvoltarea organizației școlare. Managementul proiectelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007.
- Iucu, Romiță, *Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Curs* Universitatea „Dunărea de jos”, Galați, DPPD.
- Joita E., *Management educațional*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Fullan, M.G., *Change Forces: Probing the Depths of Educational Reform*, London, Falmer Press, 1993.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

ALEXANDRA DRINCEANU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

A good class manager should be able to make profound changes in the culture,

climate and education of all children, regardless of nationality, in the direction of basing all teaching approaches on democratic principles, to introduce new instructional strategies to encourage collaboration, tolerance, confidence building in their own strength and the improvement of the student`s school performances, to realize and use in the didactic process class projects.

*A*RGUMENT

Pentru succesul muncii didactice, dincolo de cunoștințele științifice și metodice, mai trebuie și altceva cunoscut și stăpânit.

Activitatea unui cadru didactic, „calitățile sale și erorile pedagogice pe care le comite nu pot fi analizate și apreciate decât ca elemente ale unui ansamblu în care intervin factori foarte diferiți: clasa cu care lucrează, condițiile sociale și materiale și, mai ales, interacțiunile psihosociale, cu colectivul clasei ori cu cel de părinți, precum și relațiile cu colegii săi, cu direcțiunea și administrația” (H. Halpert, „*Padagogische Didaktik*”, Andreas Verlag, Munchen, 1993).

În sistemul social de educație și învățământ, învățătorul trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact cu copiii și părinții, desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Activitatea lui se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități în ce privește comportamentele și intervențiile sale. Aceasta este deci perspectiva care îi conferă învățătorului o poziție oarecum specială, unică.

Învățătorul își manifestă comportamentul pedagogic în atitudini complexe și variate, în funcție de acțiunea educativă în care este angajat. În procesul instructiv-educativ, învățătorul constituie figura centrală pentru elevi, poziția primordială în clasă dobândind-o acesta, chiar dacă pe măsura organizării activității școlare elevii primesc noi statute. Influența educativă exercitată de cadrul didactic, stabilită în funcție de normele pedagogice și reglementările școlare, implică un raport educator - clasă și un tip specific de comportament al acestuia. Statutul învățătorului de reprezentant al științei, de mediator în constituirea relației elev - știință, de agent al acțiunilor educative cu caracter formativ și informativ nu mai este suficient pentru a asigura eficiența acțiunilor pedagogice.

Pe cale de consecință, se desprind următoarele comportamente fundamentale ale cadrului didactic / învățătorului manager în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi:

- **Planifică** activitățile cu caracter instructiv și educativ, determină sarcinile și obiectivele pe variate niveluri, își structurează conținuturile esențiale și alcătuiește orarul clasei etc. (planificarea nu se referă, cu necesitate, la alcătuirea unor documente scrise, cum ar fi planificarea calendaristică, ci ea regăsește obiectivele prioritare ale etapei, resursele necesare atingerii obiectivelor, principalele acțiuni de întreprins). Câteva elemente esențiale ale planificării sunt legate de *stabilirea operațională a obiectivelor, analiza detaliată a resurselor educaționale și manageriale, precizarea activităților ce se vor organiza pentru realizarea obiectivelor - stabilirea și eșalonarea în timp a responsabilităților pentru cadrul didactic, dar și pentru elevi* (termene precise).

- **Organizează** activitățile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile și formele de organizare, determină climatul și mediul pedagogic (nevoia organizării și reorganizării este determinată de permanența schimbărilor care au loc în procesul de învățământ – din punct de vedere managerial, organizarea poate fi descrisă ca un ansamblu de acțiuni menite să valorifice optim mijloacele umane și materiale ale clasei de elevi și ale procesului de învățământ); organizarea presupune atât cunoașterea mijloacelor operative, cât și a locului și a rolului precis al fiecărui membru al clasei de elevi în cadrul instituționalizat dat, a capacităților sale de îndeplinire a sarcinilor instructiv-educative. O soluție foarte practică pentru o bună organizare a activităților în clasa de elevi este *Regulamentul de Ordine Interioară*, care prevede obligațiile instituționale și personale ale membrilor acestei interacțiuni manageriale, disciplina, recompensele și sancțiunile precum și detalierea, până la cele mai mici amănunte, a responsabilităților, a formelor de activitate, a timpului - pentru echilibrarea optimă a procesului de conducere, în structura actului de organizare, un rol important joacă formularea clară a obiectivelor și motivarea elevilor.

- **Comunică** informațiile științifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabilește canalele de comunicare și repertoriile comune. Activitatea educativă implică, de altfel, și un dialog continuu cu elevii, ilustrat prin arta formulării întrebărilor, dar și prin libertatea acordată elevilor în structura răspunsurilor. Dialogul elev-învățător necesită un climat educațional stabil, deschis și constructiv.

- **Conduce** activitatea desfășurată în clasă, direcționând procesul asimilării, dar și al formării elevilor prin apelul la normativitatea educațională; prin conduita sa psihopedagogică, învățătorul „dirijează”, facilitează elaborarea sentimentelor și ideilor comune.

- **Coordonează** în întregul lor activitățile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanență realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale și cele comune, evitând suprapunerile ori risipa și contribuind la întărirea solidarității grupului. Coordonarea se realizează în procesul didactic nemijlocit. La nivelul managementului clasei de elevi, învățătorul trebuie să manifeste interes față de organizare, întrucât aceasta favorizează și focalizarea pe obiectivele prioritare în limitele unei unități de cerințe, de acțiune grupală și instituțională, cu specificarea clară și precisă a termenelor și a responsabilităților pe intervale de timp controlabile.

- **Motivează** activitatea elevilor prin formele de întărire pozitive și negative, utilizează aprecierile verbale și reacțiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric, prin serii de intervenții cu caracter umanist, tendințele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează și manifestă solidaritate cu unele momente emoționale ale clasei;

- **Îndrumă** elevii prin intervenții punctuale adaptate situațiilor apărute, prin sfaturi și recomandări care urmăresc susținerea comportamentelor și reacțiilor elevilor și-i controlează în scopul cunoașterii stadiului de realizare și de performanță a obiectivelor. Controlul are doar un rol reglator și de ajustare a activității și atitudinii elevilor.

- **Evaluează** măsura în care scopurile și obiectivele propuse într-o etapă managerială au fost atinse prin utilizarea instrumentelor de evaluare sumativă, prin prelucrarea statistică a datelor obținute și prin elaborarea unei sinteze privitoare la aprecierile finale. Judecățile valorice emise vor constitui o bază solidă a procesului de caracterizare a elevilor. Evaluarea de această natură este atât de tip cantitativ, cât și calitativ și reprezintă un fundament psihologic și managerial foarte eficient pentru optimizarea proceselor interacționale din clasa de elevi.

- **Consiliază** elevii atât în activitățile școlare, cât și în cele extrașcolare și extracurriculare, prin sfaturi ori prin orientarea culturală a acestora. O contribuție deosebită o are intervenția învățătorului în orientarea școlară și profesională, chiar dacă la această vârstă este incipientă, dar și în cazurile de patologie școlară. Consilierea este o relație specială, dezvoltată între cadrul didactic și persoana (elevul) în nevoie, cu scopul declarat de a-l ajuta, căci el este, în primul rând, învățător și, în al doilea rând, manager. Consilierea este doar un instrument de lucru în mâna, mintea și inima acestuia pe lângă instrumentele fundamentale care trebuie identificate în demersurile educaționale.

Managementul și controlul clasei vizează nu numai problemele minore care pot apărea într-o clasă, ci și probleme serioase de comportament și disciplină. Pentru rezolvarea acestora un bun manager urmărește: *intervenția directă, admonestarea elevilor care creează probleme de disciplină și folosirea tehnicilor interviului.*

Un management eficient al situațiilor școlare presupune prezența unor reguli. În acest sens, Kenneth Moore scria: „Elevii au nevoie și vor reguli. Ei vor să știe ce se așteaptă de la ei și de ce. Profesorii care încearcă să evite fixarea unor reguli și a unei structuri vor descoperi adesea că rezultatul este haosul, mai ales când se ocupă de copiii mici.” Regulile pot fi impuse de către profesor sau pot fi negociate cu elevii; ele pot funcționa în favoarea profesorului sau îi pot submina autoritatea, obligându-l să recurgă la acte care țin de sfera puterii. Ansamblul regulilor dominante dintr-o clasă caracterizează, în același timp, ceea ce profesorul consideră ca fiind un comportament dezirabil, dar și corelativul negativ al acestuia, comportamentul indezirabil.

Managementul eficient al problemelor disciplinare se referă la controlul profesorului asupra consecințelor demersului didactic. Componentele unui plan de manager al problemelor disciplinare sunt: recompensarea comportamentului responsabil, corectarea comportamentului iresponsabil și inadecvat, ignorarea, controlul consecvent, muștrări verbale ușoare, așezarea preferențială în bănci etc.

Managementul relațiilor interpersonale se focalizează asupra clasei ca microsistem social. Rolurile și expectațiile cadrului didactic și elevilor construiesc un mediu de învățare. Cu alte cuvinte, cultura școlară a unei instituții educaționale este unică. Cu toate acestea, ea este influențată de cultura comunității în cadrul căreia funcționează, ale cărei obiective educaționale trebuie respectate. Trebuie să existe o legătură strânsă între școală, părinți și comunitate, care să fie revizuită și modificată constant în conformitate cu dinamica socială.

BIBLIOGRAFIE:

- Bîrzea, Cezar, *Arta și știința educației*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995.
- Crețu, Carmen, *Psihopedagogia succesului*, Polirom, Iași, 1997.
- Iucu, Romiță B., *Managementul clasei de elevi*, Polirom, Iași, 2000.
- Jinga, Ioan, *Conducerea învățământului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1993.
- Nicola, Ioan, *Microsociologia colectivului de elevi*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.
- Niculescu, Rodica, *Să fii un bun manager*, Editura Port, Tulcea, 1994.
- Popeangă, Vasile, *Clasa de elevi - subiect și obiect al actului educativ*, Editura Facla, Timișoara, 1973.

ONLINE CLASSROOM MANAGEMENT

PROF. CODRUȚA GABRIELA DUMITRESCU
"DOMNUL TUDOR" HIGH SCHOOL,
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

All around the world, millions of teachers and students have been forced to move their communication online since the outbreak of the pandemic in 2019. Most of us had to face this new reality as schools were closed and we had to change and adapt ourselves to a new lifestyle. Keeping the students on track during lockdown has proved to be even more challenging for teachers, school administrators and parents alike.

Undoubtedly, according to recent studies of the European Commission (see JRC Technical Report-The likely impact of COVID-19 on education: Reflections based on the existing literature and recent international datasets) moving to online learning has had its advantages and drawbacks too. Most of the students, regardless their age, have been affected by this quick transition to online learning that has not been smooth at all. Students who were quarantined or confined at home have started to spend less and less time in learning and they have also showed less motivation compared to previous periods of time when they were at school. Moreover, primary and secondary pupils found this learning system even more difficult as they had to adapt to a new learning environment. When it comes to high school students, statistics show that most of their problems are social or technology-related.

Within this context, I can easily describe the situation during the pandemic period in a technical high school from a small town in Romania since I have been teaching there for over twenty years. At first, most of the problems were basically technology-related ones as our pupils come from rural areas with relatively poor social background. Since some of their parents may still be working outside the home, some of our students may be attending childcare services. In fact, they are responsible for watching younger siblings in their homes. You can easily imagine that at first it has been quite difficult and challenging for the school's administrators to find the so much needed devices to offer our students the possibility to start online learning. There were situations when the same device was shared by several persons in a family and this made the whole learning process even more difficult.

Once the problem of devices solved, further obstacles appeared: difficulties in operating such devices, access to the internet, poor internet connection in some areas, etc. Step by step, we tried to overcome such obstacles without forgetting that this period has been a challenging one for everybody and we all needed to change our lifestyle in order to cope with this new situation.

Even if we are aware of the fact that technology has evolved a lot lately and everyone is supposed to find no difficulty in handling some of the most performing devices, this quick transition to online learning made us (teachers mostly) realize that we should keep up with modern times especially in the field of information technology. As far as I am concerned, I tried to actively get involved in different projects, courses, conferences and debates related to online teaching in order to improve my computer skills and learn how to effectively use different platforms.

Luckily for us, Google Classroom is the online learning platform purchased in our school to help us deliver and organize content for our students. Classroom is available through your Google Suite account. Any resources you have to share can be posted to Google Classroom. You can even grade assignments, make announcements, and send out automatic summaries of work and grades to parents. In order to know exactly how to use it some of our teachers attended extra courses where they worked together with teachers from other counties in order to clearly see all the benefits of using this platform. It was March 2020 and ever since, the most frequently asked question among teachers has been: “How do you manage your distance learning classroom online?”

Experience has showed me that there are no set rules for this particular situation, but we can always be creative and understanding at the same time in order to surpass any difficulties. First of all, be flexible and let your students and parents know that the goal is to continue learning, and you will support them however you can. Student work and behavior will be at its best when you get parents involved early and often. So, communication is extremely important at this stage.

Secondly, while teaching online classes set clear rules from the very beginning and involve your students in establishing them. I have found it important to have an extra class about netiquette and proper conduct in virtual environment in order to make sure that my students know exactly how to approach and react in different situations during online learning. Always use polite, respectful language and eye contact and ask your students to do the same. It would be a lot easier for you and more appealing to them to address each other using their first name.

Be stricter when it comes to using mobile phones during the class - all phones should be muted. Being actively involved in the learning process for 40 minutes is important and students should also be taught to properly use the “*raise hand button*” when they want to ask or answer a question or express an opinion and participate in discussions without interrupting. Moreover try to establish a certain routine for your teaching process as it will help your students a lot to know exactly which your objectives are for each class. When students know what to expect (when breaking the rules as well as when they are showing progress) it is easier for them to follow the norms and to participate in the learning process.

Try to get your students involved all the time through creative activities, online games, projects, etc. You will be amazed to discover that sometimes even the shiest pupils in class turn into active participants in the online learning process. Be easy going and open minded but also make sure that everybody follows the established norms. A positive attitude is much more effective with students of all ages than punishment.

In the end, I really hope that putting these tips into practice from home will help us all have a better transition back to school when everyone is allowed to return.

BIBLIOGRAPHY AND SITES:

Brut Mihaela, *Instrumente pentru e-learning. Ghidul informatic al profesorului modern*, Editura Polirom, București, 2006.

Iepure C., Vaida B., Curcubătă R., *Captivează-ți elevii online*, Sellification, 2020.

<https://www.vedamo.com/knowledge/virtual-classroom-management-tips/>.

<https://www.graduateprogram.org/2019/09/the-importance-of-building-teacher-student-relationships/>.

<https://www.teachhub.com/classroom-management/2020/05/classroom-management-in-an-online-environment/>.

<https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/bitstream/JRC121071/jrc121071.pdf>.

COLABORAREA GRĂDINIȚEI CU FAMILIA, PREMISĂ A EFICIENTIZĂRII ACTULUI EDUCAȚIONAL

PROF. LUIZA DANIELA DURALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The educational activity that is carried out in kindergarten cannot be separated,

isolated from other educational influences that are exerted on the child and, especially, cannot ignore all this. Education must always be manifested as a unitary action, and the fulfillment of this desideratum must be expressly in the attention of the qualified teaching staff.

*A*ctivitatea educativă ce se realizează în grădiniță nu poate fi separată, izolată

de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și, mai ales, nu poate face abstracție de toate acestea. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, iar împlinirea acestui deziderat urmează să stea în mod expres în atenția personalului didactic calificat. Este necesar să remarcăm trăsăturile definitorii ale mediului preșcolar ca mediu educative, prin comparație cu celelalte două medii educaționale cu care se află în strânsă legătură: familia și școala.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și, din multe puncte de vedere, de neînlocuit. Datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită familia este maxim. Familia oferă primele metode comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi. Familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun.

Mediul preșcolar îl familiarizează pe copil cu micro-grupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele jocuri sociale, îl obișnuiește cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență. Mediul preșcolar stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Mediul școlar face mult mai explicite caracteristicile mediului organizațional pe care mediul preșcolar abia le poate pune în evidență. În cadrul mediului școlar se instituie o nouă gamă de relații interpersonale în cadrul cărora copilul experimentează un nou mod de viață mult mai riguros și mai pragmatic. Anumite roluri sociale și responsabilități îi revin copilului în conformitate cu noul statut. Regulile de conviețuire cu ceilalți sunt mult mai ferme. Se impune modelarea comportamentului propriu în funcție de cerințele și așteptările educatorului școlar, în virtutea diferențelor de statut și rol pe care acum le înțelege mai bine. Copilul își asumă sarcini de învățare mult mai explicite iar realizarea acestora sunt în funcție de criteriile de evaluare pe care le instituie și le impune școala.

Cunoscând aceste caracteristici și comparând efectele pe care cele trei medii educative le exercită asupra copilului, o colaborare între toți factorii educaționali implicați în procesul formării și dezvoltării personalității copilului devine absolut necesară.

Unele familii manifestă o totală încredere în rolul pe care grădinița l-ar putea avea asupra dezvoltării copilului, pe când altele întârzie la maximum momentul integrării lui în acest mediu sub argumentul că introducerea vremelnică a copilului într-un program orar relativ riguros stopează cu brutalitate procesul copilăriei. În ciuda oricăror motivații, educatoarea trebuie să aibă abilitatea de a face din orice părinte un colaborator, iar pentru aceasta va trebui să releve, prin rezultate concrete, avantajele acestei alegeri. Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general, ele sunt prilejuate de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței. Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt când părinții aduc copiii la grădiniță, la sfârșitul programului, cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței.

Discuțiile între părinți și educatoare se realizează în contextul formal al instituției, când dialogul este contaminat de poziția profesională pe care este tentată să o adopte educatoarea, sau în contexte informale, când dialogul este mai relaxat, mai personalizat.

Părinții își cunosc cel mai bine copiii chiar dacă ei nu au întotdeauna abilitatea de a acționa într-un sens favorabil acestora. Relația părinte-copil e, de cele mai multe ori, prea încărcată emoțională și, de aceea, riscă să fie dominantă de subiectivism. Meritul educatoarei va fi cu atât mai mare cu cât va reuși să restabilească echilibrul fără a forța lucrurile și fără a transforma tensiunile în conflict. Educatoarea trebuie să stimuleze disponibilitatea părinților pentru soluționarea în parteneriat eventualele probleme ce s-ar ivi în legătură cu copilul. Părinții sunt, de obicei, deschiși la sugestiile educatoarei atunci când sunt tratați cu încredere, ca adulți responsabili.

Oportunitățile de colaborare între grădiniță și școală sunt mai rare, mai ales atunci când instituția preșcolară este plasată, spațial, în zone mai izolate sau mai depărtate de instituția școală, situație în care cele două medii educaționale păstrează, doar virtual, interese comune.

Frecventarea școlii reprezintă pentru copilul de 6 ani, între altele, întregirea achizițiilor privind procesul socializării sale, dobândite prin frecventarea creșei și a grădiniței, care au marcat, prin conținutul activităților desfășurate și conduse științific, un început de etapă în cadrul acestui proces.

Începând cu vârsta școlară, copilul progresează în faza preoperatorie în care procesele de gândire se dezvoltă într-un ritm din ce în ce mai rapid, bineînțeles în strânsă legătură cu acțiunile în care el este implicat. Copilul continuă să nu mai ocupe un loc fix într-o ambianță neschimbătoare; el devine deopotrivă membru al unei clase de elevi, al unui grup de prieteni, al grupului familial, medii în cadrul cărora se stabilesc raporturi reciproce, interpersonale.

Părinții constituie, pentru copii, modele pe care le imitând comportarea lor cotidiană, imitația presupunând o intuiție atentă a modelului, lucru de care părinții ar trebui să țină seama. Pregătirea copilului de către familie în vederea integrării cu succes în viața complexă a școlii,

departe de a însemna gestul cumpărării ghiozdanului, a rechizitelor și a uniformei școlare, începe din primii ani de viață ai copilului, prin întreg efortul familiei privind dezvoltarea fizică și intelectuală, precum și estetică și morală.

BIBLIOGRAFIE:

- Gretchen, G. P. și Brent R. Collett, *Intervenții bazate pe colaborarea familie-școală*, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2015.
- Popescu, M., *Educația timpurie-probleme și soluții*, Editura Polirom, București, 2016.
- Simon, A.M., *Consiliere parentală*, Editura Polirom, București, 2004.
- Trif, R. Maria, *Rolul familiei în reușita școlară*, Editura Ecou Transilvan, 2017.
- Vrășmaș, E., A., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE REALIZATE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

PROF. IULIA-MIHAELA FĂINIȘI,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 19,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*P*arents, the family are the first people called to lay the foundations of a child's

education because the preparation for tomorrow's human life begins in the first months of existence. Today's children's actions are a sure foreshadowing of tomorrow's. The skills and beliefs outlined now form the basis of the future course of action. Parents' attitudes and behaviors will be the first models faithfully copied by children.

The preschooler should have all the conditions for an optimal framework in which to develop and this responsibility lies largely with the family who can perform this task only through effective collaboration with the kindergarten.

*P*ărinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil

deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine. Deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune din viitor. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii.

Preșcolarul ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte și această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină doar printr-o colaborare eficientă cu grădinița. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil. Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor.

Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. În același timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii. Copilul este un membru nou și unic al familiei care trebuie să învețe să-l cunoască cu tot ce ține de personalitatea, temperamentul și stilul său.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță și familie) în vederea formării copiilor este condiționată de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă, iar începutul este dat de cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește.

Cadrele didactice au rolul de a oferi părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. Ele trebuie să ajungă să cunoască bine familiile și copiii de aceea vor să folosească toate ocaziile pentru a comunica totul familiei și invers. Reușitele copiilor trebuie sărbătorite, de aceea cu diferite ocazii educatoarele organizează serbări care constituie un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Părinții se pot implica în desfășurarea repetițiilor, în confecționarea costumelor sau a decorului, în organizarea unor mini petreceri pentru copii la sfârșitul acestor serbări.

Meseria de părinte se învață în timp și cu sprijinul educatoarei în perioada preșcolărității, iar de buna colaborare a familiei cu grădinița depinde dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului. Pentru o bună colaborare grădiniță - familie, realizez la grupă numeroase activități demonstrative, activități în care părintele participă direct alături de copil la îndeplinirea sarcinilor didactice. Părinții întotdeauna sunt implicați în desfășurarea diverselor proiecte tematice, ca: „PE CĂRĂRILE TOAMNEI”; „MAGIA SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ”; „MÂNDRU SUNT CĂ SUNT ROMÂN”; „CARTEA – MICUL MEU UNIVERS”; „ANIMALE MARI ȘI MICI DIN CURTE DE LA BUNICI”. Săptămânal realizez „Consilierea părinților”, și în fiecare lună ne întâlnim sub forma unor ședințe, mese rotunde, șezători și dezbatem teme interesante, folosite formării și dezvoltării armonioase a copilului de azi - adultului de mâine.

Cu ocazia diferitelor evenimente din viața grădiniței organizăm serbări și concursuri, acte de voluntariat împreună cu părinții: „Carnavalul Toamnei”, „Vine, vine MOȘ CRĂCIUN!”, „Târgul de iarnă”, „Daruri pentru îngerași de la îngerași”, „ROMÂNIA – suflet de copil”, „MAMA-raiul copilăriei mele” „Rămas bun, grădiniță!”.

Excursiile sunt realizate tot în colaborare cu părinții, aceștia având astfel ocazia să se bucure împreună și să observe cum se comportă propriul copil în diverse situații și sub influența unor stimuli exteriori diferiți.

Pentru o frumoasă dezvoltare a copilului este nevoie de o permanentă colaborare armonioasă între cele două părți esențiale în viața copilului GRĂDINIȚA și FAMILIA.

BIBLIOGRAFIE:

- Băran, Adina, *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București, 2014.
- Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007.
- Dumitrana, Magdalena, *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București, 2010.
- Ecaterina Adina Vărăjmaș, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2012.

STIMULAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR CU CES PRIN PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE (*STIMULATING THE CREATIVITY OF STUDENTS WITH DISABILITIES THROUGH THE SCHOOL-FAMILY PARTNERSHIP*)

PROF. MIHAELA-CAMELIA FLOREA
LICEUL TEHNOLOGIC „DOMNUL TUDOR”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*P*ractice shows that people with disabilities need psychological and social

support from parents and teachers for education, learning, rehabilitation and inclusion.

The paper contains information on the perceptions, representations and psycho-pedagogical conditions of forming the attitudes of parents and teachers about lifelong learning of children with disabilities, by stimulating creativity. These states represent the ways to react verbally, or behaviorally in a personal, evaluative way to the problems related to learning, work, activities and personal products including creative people in difficulty.

*I*mplicarea părinților și cadrelor didactice în învățarea copiilor cu dizabilități are

multiple efecte pozitive, începând cu îmbunătățirea semnificativă a rezultatelor învățării, dezvoltarea cunoașterii de sine, imaginației, creșterea gradului de activism social, asigurarea valorificării capabilităților fiecărui copil, extinderea învățării pe parcursul întregii vieți etc.

Statutul de părinte al unui copil cu dizabilități se constituie având o dinamică specifică. Orientările valorice, montajele motivaționale și atitudinile acestui părinte suferă schimbări, care tranzitează și dezvoltarea personalității copilului. Cunoașterea acestor aspecte ar permite sprijinirea creșterii armonioase a copiilor cu dizabilități, care sunt reflecția directă a atitudinilor și a competențelor celor implicați în educarea și învățarea lor – părinții.

Deși implicarea părinților în pregătirea copiilor pentru învățare este unul dintre scopurile legii educației naționale și internaționale, în realitate însă, contribuția lor este mult mai mică decât ar fi de dorit.

În acest sens, cadrele didactice manifestă un amalgam de atitudini pozitive și negative, minimalizând rolul implicării familiei în situații de învățare. Adesea, pentru realizarea acestui obiectiv, pregătirea cadrelor didactice nu este suficientă, deoarece pentru a interacționa mai eficient cu părinții copiilor cu dizabilități, ei au nevoie de noi competențe și abilități.

Obținerea unei competențe și eficiențe sporite în pregătirea pentru învățarea pe tot parcursul vieții a copiilor cu CES prin intermediul creativității, constă în asistența psihologică parentală, care se referă la sprijinul, ajutorul și îndrumarea acordate părinților, în a găsi soluții acceptabile pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntă copii în procesul psihoeșcolar.

Scopurile asistenței psihologice parentale sunt diferențiate în funcție de situația concretă, de particularitățile de vârstă, specificul dificultăților copiilor.

Pentru soluționarea scopurilor fundamentale, asistența psihologică se focalizează pe îndrumarea părinților pentru a-i învăța: să accepte copiii așa cum sunt; să conștientizeze capacitățile, potențialul și limitele lor; să fie optimiști și să gândească pozitiv; să creadă în posibilitatea schimbării; să-și exprime opțiunile și să ia decizii privind educația, comunicarea/relaționarea cu copiii; să contribuie la dezvoltarea personalității copilului prin stimularea creativității; să se învețe a ghida copiii în orientarea profesională, evoluția în cariera lor școlară.

În acest context, pentru educația copiilor, părinții au nevoie de sprijin din partea cadrelor didactice, începând chiar cu preșcolăritatea și până la adolescență, sprijin solicitat autorităților școlare sau consilierului/psihologului școlar. În învățare, raționamentul științific al cadrului didactic se concentrează pe tipul de problemă, cunoștințele și contextele în care abilitățile creative ale elevilor sunt folosite. Pentru acesta însă, devine necesară cunoașterea abilităților latente ale elevilor prin folosirea diferitor metode creative.

Astfel, stimulând capacitatea creativă a elevilor cu nevoi speciale, cadrul didactic realizează un demers complex ce cuprinde fenomene de activare, antrenare, cultivare și dezvoltare a potențialului lor creator de care pot beneficia pe tot parcursul școlarității.

În acest sens, cadrul didactic va realiza un dialog autentic cu copiii, le va acorda atenție, interes necondiționat, va dovedi înțelegere empatică, va comunica modul în care îi simte și îi înțelege. Într-o reală învățare creativă, cadrul didactic respectă trebuința de activism independent, întărește soluțiile originale, încurajează răspunsurile, stimulează și este receptiv în menținerea curiozității și dorinței copilului de a descoperi noul.

Încrederea sau neîncrederea copilului în valorile școlare și în cadrele didactice, autoritatea de care se bucură aceștia depind într-o mare măsură de percepțiile, reprezentările, atitudinile transmise și întreținute în cadrul familiei. În pregătirea pentru învățarea pe parcursul vieții a copiilor cu CES, prin dezvoltarea creativității cadrele didactice se vor axa pe anumite principii:

- Cunoașterea psihopedagogică a copilului, care pentru ca să capete caracter științific, trebuie să răspundă unor rigori de investigație strict delimitate.
- Acțiunea de cunoaștere trebuie să aibă în vedere atât factori fizici, fiziologici, psihologici, cât și cei ai mediului familial, social, cultural care contribuie la structurarea psihicului.
- Structura, dinamica și tendințele personalității copiilor cu CES pot fi valorificate numai în contextul câmpului psihologic, al microgrupului, al interacțiunilor sociale.

- Acțiunea psihopedagogică a cadrului didactic trebuie să vizeze acordarea sprijinului și ajutorului copilului în tendința lui de a afla noul, de a se orienta în lumea înconjurătoare a lucrurilor, a naturii, de a-și explica nevoile educaționale ale propriei persoane.
- În pregătirea pentru învățarea copilului nominalizat prin intermediul creativității cadrul didactic trebuie să se bazeze pe perfecționare permanentă.
- Parteneriat eficient al cadrului didactic cu familia copiilor cu CES.

Ambele părți contribuie cu ceva în acest parteneriat.

Cadrul didactic: oferă informații despre specificul dezvoltării somatice, psihice și sociale a copilului; observă modul în care acesta interacționează cu semenii, cu adulții și mediul în timpul aflării sale la grădiniță sau școală; oferă oportunități specifice de învățare în raport cu particularitățile vârstei și operează modificări în programul de intervenție psihologică specializat.

Părinții: oferă informații cu privire la creșterea și dezvoltarea copilului în mediul familial, experiențe trăite împreună cu acesta; împărtășesc așteptările pe care pot conta din partea specialiștilor în domeniu privind educarea copilului, implicarea sau indiferența în relația cu propriul copil.

Implicarea în procesul de învățare a persoanelor aflate în dificultate. Parteneriatul autentic între școală și părinți promovează și sporește realmente calitatea învățării și educației, prin asumarea responsabilităților de către fiecare. Pentru aceasta, e nevoie de:

- recunoașterea importanței rolurilor de părinte și de cadru didactic;
- dialog deschis între părinți și profesori;
- spațiu și context adecvat pentru angajamentul părinților față de școală;
- nivel ridicat de informare;
- o schimbare semnificativă de atitudine, în scopul de a crea relații în care subiecții să se perceapă unii pe alții ca aliați în formarea și dezvoltarea personalității copilului.

Educația și învățarea copiilor atât cu dezvoltare tipică, cât și cu CES trebuie începută de la pedagogizarea părinților. Educația în familie și școală este un proces unic. Părinții trebuie să fie aliații de nădejde ai profesorului.

Principii de care trebuie să țină seama cadrul didactic în învățarea prin dezvoltarea creativității copiilor cu CES:

- focalizarea esențialului în învățare;
- recunoașterea diferențelor dintre elevi;
- colaborarea în procesul de învățare cu părinții prin: planificarea în comun a acțiunilor psihopedagogice pentru asigurarea flexibilității programului de intervenție specializată; stabilirea anumitor obiective în abordarea metodologică, diferențiată în funcție de necesitățile de reabilitare ale copiilor; monitorizarea progreselor; stabilirea succeselor și eșecurilor ș.a.

Premisa de succes în susținerea permanentă a acestor copii vizează: restructurarea sistemului pentru instruire inițială și continuă a cadrelor didactice centrate pe diferite categorii de copii, prin prisma învățării pe tot parcursul vieții; promovează componentele ce țin de comunicarea cadrelor didactice cu părinții; evidențiază importanța extinderii unor mecanisme de asistență psihologică privind responsabilitatea părinților în implicarea la maximum în procesul psiho-educational.

Totodată, pentru ameliorarea și depășirea anumitor bariere psihologice a copiilor cu dizabilități, se începe cu reconstituirea relației părinte – copil – cadru didactic, ceea ce

facilitează îndeplinirea mai multor roluri ale cadrului didactic: substitut de părinte, partener în învățare, mentor, confident și de ce nu, un adult semnificativ pentru copil. Această relație este fundamentul oricărui demers psihopedagogic, prima recompensă pentru cadrul didactic, dar și pentru copil – el vine la școală cu plăcere și cu încredere. Se recomandă dezvoltarea în procesul învățării a unei atmosfere, care să faciliteze creativitatea, axându-se pe anumite principii: recompensarea ideilor și produselor creative, dezbaterile, exersarea capacității de a argumenta propriile opinii, încurajarea etc. astfel, profesorul devenind mediator între copil și realitate.

În consecință, școala dezvoltă capacitățile creative ale elevilor, dar cel mai bine aceasta se poate realiza împreună cu părinții.

BIBLIOGRAFIE:

- Aglaida Bolboceanu, Angela Cucer, Emilia Furdui, *Rolul părinților și al cadrelor didactice în învățarea copiilor pe tot parcursul vieții - Ghid teoretico-metodologic*, Institutul de Științe ale Educației, Chișinău, IȘE, 2019.
- Dave, R. H. coord., *Fundamentele educației permanente*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1991.
- Farca, S., *Cum întâmpinăm copilul ca părinți, bunici, medici și educatori*, Editura Trei, București, 2010.

ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

PROF. CONSILIER ȘCOLAR CRISTINA-ANA-MARIA FRAICOR

CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI
ASISTENȚĂ EDUCAȚIONALĂ MEHEDINȚI

W

e can define classroom management as a teacher's ability to plan and organize

classroom activities to ensure a favorable learning climate. For this, disruptive behaviors must be prevented and behavioral problems must be solved. So, the goal is to train students in self-regulation skills. Behavior control is external, achieved through teachers, parents, colleagues), especially at the beginning, but then becomes autonomous by mastering the rules, prohibitions, models.

I

n sistemul social de educație și învățământ profesorii trebuie să se raporteze la

cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu elevii și părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. Ei nu educă numai la catedră, în clasă, ci prin fiecare contact relațional cu copiii și părinții desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități față de comportamentele și intervențiile educatorului. Aceasta este deci perspectiva care le conferă cadrelor didactice o poziție oarecum specială, unică. Ei sunt, de obicei, adulți, singurii adulți într-un grup de copii. În fața lor, a copiilor, educatorii devin reprezentanții lumii adulților, lumea pentru care îi pregătesc pe aceștia.

Clasa de elevi reprezintă, din punct de vedere psihosociologic, „un grup social unde, ca urmare a interrelațiilor ce se stabilesc între membrii ei, apare și se manifestă o realitate socială cu consecințe multiple asupra desfășurării procesului instructiv-educativ” (Nicola Ioan, „Microsociologia colectivului de elevi”). Clasa de elevi este un ansamblu dinamic, în cadrul căruia au loc procese formative subordonate scopului fundamental, predarea și învățarea unor seturi de informații, atitudini și comportamente și care este supus în mod constant influențelor educative exercitate de școală.

Perspectivile de abordare a clasei de elevi, înregistrate în urma generalizării datelor unor investigații psihopedagogice, sunt:

- perspectiva didactică (clasa de elevi reprezintă spațiul eminent destinat procesului instructiv-educativ, având ca finalitate dezvoltarea proceselor intelectuale și a motivației pentru studiu în condițiile unei omogenități relative a compoziției interne a colectivului);
- perspectiva psihosocială (definește mai bine domeniul de studiu al clasei de elevi, din punctul de vedere al managementului clasei).

Clasa de elevi constituie cadrul psihosocial al desfășurării activității de instruire și educare și un mediu de comunicare și socializare. Ca grup social, are structură și caracteristici proprii, iar membrii acesteia ocupă poziții diferite, au roluri variate și stabilesc relații. Ca urmare a relațiilor dezvoltate între membrii clasei de elevi se constituie o realitate socială cu consecințe multiple asupra desfășurării procesului instructiv-educativ, în ansamblul său.

Factorii managementului clasei de elevi. Un alt conținut ce dă specificitate managementului clasei de elevi sunt factorii determinați ai acestuia, cum ar fi: recrutarea cadrelor didactice, formarea cadrelor didactice, deontologia didactică și structura familială a grupului de elevi.

Reuniți, acești factori se pot constitui în condiții de eficiență și reușită pentru demersurile teoretice și practice întreprinse la nivel managerial în clasa de elevi. Recrutarea și selecția cadrelor didactice reprezintă activități interdependente care se înscriu în dimensiunea administrativă a funcțiunii de resurse umane și prima lor finalitate constă în a asigura sistemului de învățământ personal calificat, potrivit exigențelor teoretice și practice. A doua finalitate a acestor activități atât de importante este aceea de a oferi unor cadre didactice competente ocazia de a-și pune în evidență cunoștințele și aptitudinile într-o organizație care poate deveni sursă de satisfacții și de dezvoltare profesională.

În noul context, procesul selecției cadrelor didactice ar trebui să cuprindă următoarele etape: cercetarea candidaturilor, aplicarea unui chestionar de angajare, interviul preliminar, examenul psihologic, istoricul ocupațiilor candidatului, verificarea referințelor, vizita medicală, întrevvedere de angajare, decizia finală de angajare, angajarea formală. Formarea cadrelor didactice reprezintă o variabilă definitorie a succesului la clasă a cadrelor didactice, având în vedere complementaritatea instruire –management al clasei la nivel didactic.

Rolurile manageriale ale cadrului didactic

Pentru educator, cunoașterea și stăpânirea artei manageriale este esențială.

Majoritatea analizelor care s-au circumscris problemelor anterioare au evidențiat o serie de multiplicări ale planurilor de referință implicate în acțiunea educativă. Sinteza logică a materialelor investigate ne permite să relevăm următoarele roluri (comportamente fundamentale) ale cadrului didactic în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi.

Planificare: activitățile cu caracter instructiv și educativ, determină sarcinile și obiectivele pe variate niveluri, își structurează conținuturile esențiale și alcătuiește orarul clasei, etc.

Organizare: activitățile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile și formele de organizare. Cousinet a atribuit educatorului sarcina de a constitui și determina climatul și mediul pedagogic.

Comunicare: informațiile științifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabilește canalele de comunicare și repertoriile comune. Activitatea educativă implica de altfel și un dialog perpetuu cu elevii ilustrat prin arta formulării întrebărilor dar și prin libertatea acordată elevilor în structurarea răspunsurilor (merită să subliniem de asemenea și stimularea elevilor în

facilitarea procesului de punere a întrebărilor). Dialogul elev-profesor necesită un climat educațional stabil, deschis și constructiv.

Conducere: activitatea desfășurată în clasă direcționând procesul asimilării dar și al formării elevilor prin apelul la Normativitatea educațională. Durkheim definește conduita psiho-pedagogică a educatorului prin intermediul noțiunii de „dirijare” care facilitează construcția sentimentelor și a ideilor comune;

Coordonare: în globalitatea lor activitățile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanență realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale ale elevilor cu cele comune ale clasei, evitând suprapunerile ori risipa și contribuind la întărirea solidarității grupului;

Îndrumare: elevii pe drumul cunoașterii prin intervenții punctuale adaptate situațiilor respective, prin sfaturi și recomandări care să susțină comportamentele și reacțiile elevilor;

Motivare: activitatea elevilor prin formele de întăriri pozitive și negative; utilizează aprecierile verbale și reacțiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric prin serii de intervenții cu caracter umanist tendințele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează și manifestă solidaritate cu unele momente sufletești ale clasei;

Consiliere: elevii în activitățile școlare dar și în cele extrașcolare, prin ajutorare, prin sfaturi, prin orientarea culturală și axiologică a acestora. Un aport deosebit îl are intervenția educatorului în orientarea școlară și profesională dar și în cazurile de patologie școlară.

Control: elevii în scopul cunoașterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor precum și nivelele de performanță ale acestora. Controlul nu are decât un rol reglator și de ajustare a activității și atitudinii elevilor.

Evaluare: măsura în care scopurile și obiectivele dintr-o etapă au fost atinse prin instrumente de evaluare sumativă, prin prelucrări statistice ale datelor recoltate și prin elaborarea sintezei aprecierilor finale. Judecățile valorice pe care le va emite vor constitui o bază temeinică a procesului de caracterizare a elevilor.

BIBLIOGRAFIE:

- Fraser, J. Barry, *Classroom Environment*, Croom Helm Ltd, New Hamshire, 1986.
Good, L. Thomas, Brophy, E. Jere, *Looking in Classrooms*, Harper & Row Publishers, New York, 1983.
Jackson, W. Philip, *Life in classrooms*, Holt, Rinehart & Winston, New York, 1988.
Nicola, Ioan, *Microsociologia colectivului de elevi*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.
Vlasceanu, Mihaela, *Psihosociologia educației și învățământului*, Editura Paideia, București, 1993.

PROFESORUL - MANAGER AL CLASEI DE ELEVI

PROF. ANDA RAMONA FRIMU

ȘCOALA GIMNAZIALA NR 3,

DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The activity of a teacher, his qualities and the pedagogical errors he commits

can only be analyzed and appreciated as elements of an ensemble in which very different factors intervene: the class he works with, the social and material conditions and, especially, the interactions psychosocial, with the class group or with the parents, as well as the relations with his colleagues, with the direction and the administration" (H. Halpert, „Padagogische Didaktik”, Andreas Verlag, Munich, 1993)

*I*n sistemul social de educație și învățământ, profesorul trebuie să se raporteze la

cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact cu copiii și părinții, desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Activitatea lui se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități în ce privește comportamentele și intervențiile sale. Aceasta este deci perspectiva care îi conferă învățătorului o poziție oarecum specială, unică.

Învățătorul își manifestă comportamentul pedagogic în atitudini complexe și variate, în funcție de acțiunea educativă în care este angajat. În procesul instructiv-educativ, profesorul constituie figura centrală pentru elevi, poziția primordială în clasă dobândind-o acesta, chiar dacă pe măsura organizării activității școlare elevii primesc noi statute. Influența educativă exercitată de cadrul didactic, stabilită în funcție de normele pedagogice și reglementările școlare, implică un raport educator - clasă și un tip specific de comportament al acestuia. Statutul învățătorului de reprezentant al științei, de mediator în constituirea relației elev - știință, de agent al acțiunilor educative cu caracter formativ și informativ nu mai este suficient pentru a asigura eficiența acțiunilor pedagogice.

Pe cale de consecință, se desprind următoarele comportamente fundamentale ale cadrului didactic / **profesorul manager** în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi:

- **Planifică** activitățile cu caracter instructiv și educativ, determină sarcinile și obiectivele pe variate niveluri, își structurează conținuturile esențiale și alcătuiește orarul clasei etc. (planificarea nu se referă, cu necesitate, la alcătuirea unor documente scrise, cum ar fi planificarea calendaristică, ci ea regăsește obiectivele prioritare ale etapei, resursele necesare atingerii obiectivelor, principalele acțiuni de întreprins). Câteva elemente esențiale ale planificării sunt legate de *stabilirea operațională a obiectivelor, analiza detaliată a resurselor educaționale și manageriale, precizarea activităților ce se vor organiza pentru realizarea obiectivelor - stabilirea și eșalonarea în timp a responsabilităților pentru cadrul didactic, dar și pentru elevi* (termene precise).

- **Organizează** activitățile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile și formele de organizare, determină climatul și mediul pedagogic (nevoia organizării și reorganizării este determinată de permanența schimbărilor care au loc în procesul de învățământ – din punct de vedere managerial, organizarea poate fi descrisă ca un ansamblu de acțiuni menite să valorifice optim mijloacele umane și materiale ale clasei de elevi și ale procesului de învățământ); organizarea presupune atât cunoașterea mijloacelor operative, cât și a locului și a rolului precis al fiecărui membru al clasei de elevi în cadrul instituționalizat dat, a capacităților sale de îndeplinire a sarcinilor instructiv-educative. O soluție foarte practică pentru o bună organizare a activităților în clasa de elevi este *Regulamentul de Ordine Interioară*, care prevede obligațiile instituționale și personale ale membrilor acestei interacțiuni manageriale, disciplina, recompensele și sancțiunile precum și detalierea, până la cele mai mici amănunte, a responsabilităților, a formelor de activitate, a timpului - pentru echilibrarea optimă a procesului de conducere, în structura actului de organizare, un rol important joacă formularea clară a obiectivelor și motivarea elevilor.

- **Comunică** informațiile științifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabilește canalele de comunicare și repertoriile comune. Activitatea educativă implică, de altfel, și un dialog continuu cu elevii, ilustrat prin arta formulării întrebărilor, dar și prin libertatea acordată elevilor în structura răspunsurilor. Dialogul elev-învățător necesită un climat educațional stabil, deschis și constructiv.

- **Conduce** activitatea desfășurată în clasă, direcționând procesul asimilării, dar și al formării elevilor prin apelul la normativitatea educațională; prin conduita sa psihopedagogică, învățătorul „dirijează”, facilitează elaborarea sentimentelor și ideilor comune.

- **Coordonează** în întregul lor activitățile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanență realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale și cele comune, evitând suprapunerile ori risipa și contribuind la întărirea solidarității grupului. Coordonarea se realizează în procesul didactic nemijlocit. La nivelul managementului clasei de elevi, învățătorul trebuie să manifeste interes față de organizare, întrucât aceasta favorizează și focalizarea pe obiectivele prioritare în limitele unei unități de cerințe, de acțiune grupală și instituțională, cu specificarea clară și precisă a termenelor și a responsabilităților pe intervale de timp controlabile.

- **Motivează** activitatea elevilor prin formele de întăriri pozitive și negative, utilizează aprecierile verbale și reacțiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric, prin serii de intervenții cu caracter umanist, tendințele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează și manifestă solidaritate cu unele momente emoționale ale clasei.

- **Îndrumă** elevii prin intervenții punctuale adaptate situațiilor apărute, prin sfaturi și recomandări care urmăresc susținerea comportamentelor și reacțiilor elevilor și-i **controlează** în scopul cunoașterii stadiului de realizare și de performanță a obiectivelor. Controlul are doar un rol reglator și de ajustare a activității și atitudinii elevilor.

- **Evaluează** măsura în care scopurile și obiectivele propuse într-o etapă managerială au fost atinse prin utilizarea instrumentelor de evaluare sumativă, prin prelucrarea statistică a datelor obținute și prin elaborarea unei sinteze privitoare la aprecierile finale. Judecățile valorice emise vor constitui o bază solidă a procesului de caracterizare a elevilor. Evaluarea de această natură este atât de tip cantitativ, cât și calitativ și reprezintă un fundament psihologic și managerial foarte eficient pentru optimizarea proceselor interacționale din clasa de elevi.

- **Consiliază** elevii atât în activitățile școlare, cât și în cele extrașcolare și extracurriculare, prin sfaturi ori prin orientarea culturală a acestora. O contribuție deosebită o are intervenția învățătorului în orientarea școlară și profesională, chiar dacă la această vârstă este incipientă, dar și în cazurile de patologie școlară. Consilierea este o relație specială, dezvoltată între cadrul didactic și persoana (elevul) în nevoie, cu scopul declarat de a-l ajuta, căci el este, în primul rând, învățător și, în al doilea rând, manager. Consilierea este doar un instrument de lucru în mână, mintea și inima acestuia pe lângă instrumentele fundamentale care trebuie identificate în demersurile educaționale.

Managementul și controlul clasei vizează nu numai problemele minore care pot apărea într-o clasă, ci și probleme serioase de comportament și disciplină. Pentru rezolvarea acestora un bun manager urmărește: *intervenția directă, admonestarea elevilor care creează probleme de disciplină și folosirea tehnicilor interviului.*

Un management eficient al situațiilor școlare presupune prezența unor reguli. În acest sens, Kenneth Moore scria: *”Elevii au nevoie și vor reguli. Ei vor să știe ce se așteaptă de la ei și de ce. Profesorii care încearcă să evite fixarea unor reguli și a unei structuri vor descoperi adesea că rezultatul este haosul, mai ales când se ocupă de copiii mici.”* Regulile pot fi impuse de către profesor sau pot fi negociate cu elevii; ele pot funcționa în favoarea profesorului sau îi pot submina autoritatea, obligându-l să recurgă la acte care țin de sfera puterii. Ansamblul regulilor dominante dintr-o clasă caracterizează, în același timp, ceea ce profesorul consideră ca fiind un comportament deziderabil, dar și corelativul negativ al acestuia, comportamentul indezirabil.

”Fiecare clasă trebuie să aibă reguli. Orice clasă are nevoie de câteva reguli, niciuna nu are nevoie de prea multe; prea multe reguli creează confuzii în rândul elevilor și pot deveni imposibil de impus. Câteva reguli bine definite, care să convină atât elevilor cât și profesorului, se vor dovedi ideale”(K. Moore). Regulile care guvernează situația „normală” dintr-o sală de clasă trebuie să satisfacă următoarele criterii: relevanța, proprietatea de a fi semnificative, pozitivitatea. Pentru a fi relevante, regulile trebuie să evite extremele: să nu fie nici atât de generale încât să nu se potrivească nici unei situații reale, dar nici atât de specifice încât fiecare lecție nouă să reclame alte reguli. Relevanța presupune o anumită ierarhie a regulilor, prezența unei compatibilități între acestea, precum și o relativă flexibilitate în interiorul ierarhiei respective.

Managementul clasei poate fi înțeles ca un ansamblu de strategii și tehnici de gestionare a relației profesor- elev în condițiile date. De asemenea, ar trebui amintit că această gestionare trebuie să posede întotdeauna valențe educative și că tot ceea ce se întâmplă în această zonă trebuie subordonat educativului.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, indiferent de naționalitate, în direcția fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii

instrucționale care să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor, să realizeze și să utilizeze în procesul didactic proiecte ale clasei.

În opinia specialiștilor în domeniul educației managementul școlii și al clasei au ca scop încurajarea controlului comportamental la elevi prin promovarea rezultatelor și comportamentelor școlare pozitive. De aceea, rezultatele școlare, eficiența didactică a profesorului și comportamentul elevilor și al profesorilor interacționează direct cu managementul clasei și al școlii. Managementul educațional se caracterizează mai ales prin asigurarea cooperării elevilor în timpul activităților de învățare.

Managementul eficient al problemelor disciplinare se referă la controlul profesorului asupra consecințelor demersului didactic. Componentele unui plan de manager al problemelor disciplinare sunt: recompensarea comportamentului responsabil, corectarea comportamentului iresponsabil și inadecvat, ignorarea, controlul consecvent, mustrări verbale ușoare, așezarea preferențială în bănci etc.

Managementul relațiilor interpersonale se focalizează asupra clasei ca microsistem social. Rolurile și expectațiile cadrului didactic și elevilor construiesc un mediu de învățare. Cu alte cuvinte, cultura școlară a unei instituții educaționale este unică. Cu toate acestea, ea este influențată de cultura comunității în cadrul căreia funcționează, ale cărei obiective educaționale trebuie respectate. Trebuie să existe o legătură strânsă între școală și comunitate, care să fie revizuită și modificată constant în conformitate cu dinamica socială.

ÎN LOC DE CONCLUZII

- ✓ Fii un model pentru elevii tăi în gestionarea situațiilor de criză, dezamăgiri și frustrări !
- ✓ Fii tu însuși, egal și original !
- ✓ Fii consecvent și realist !
- ✓ Fii destul de matur ca să admiți că ai greșit și că poți să ceri, uneori, chiar și scuze !
- ✓ Fii drept, fără discriminări și favoritisme !
- ✓ Fii atent la capcana cuvintelor aspre și critice !
- ✓ Fii un bun și activ ascultător al problemelor elevilor tăi !
- ✓ Fii mereu organizat în fapte și cuvinte !
- ✓ Fii un partener pentru părinții elevilor tăi !

BIBLIOGRAFIE:

- Bîrzea, Cezar, *Arta și știința educației*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995.
- Crețu, Carmen, *Psihopedagogia succesului*, Polirom, Iași, 1997.
- Iucu, Romiță B., *Managementul clasei de elevi*, Polirom, Iași, 2000.
- Jinga, Ioan, *Conducerea învățământului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1993.
- Nicola, Ioan, *Microsociologia colectivului de elevi*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.
- Niculescu, Rodica, *Să fii un bun manager*, Editura Port, Tulcea, 1994.
- Popeangă, Vasile, *Clasa de elevi - subiect și obiect al actului educativ*, Editura Facla, Timișoara, 1973.

ROLUL PROFESORULUI ÎN MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

PROF. LIVIA GHERGHINESCU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3,

DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The teacher is a manager and trainer of the instructive-educational process, the

student being both object and subject of this process. He has an important role in class management, because he oversees the entire activity in the class, ensures consensus with other teachers, parents and other factors, thus assuming a multitude of roles, the exercise of which is dependent on his personality.

*I*n procesul instructiv-educativ cadrul didactic trebuie să coordoneze resursele din

mediul de învățare pentru a facilita munca elevilor. Aceste resurse diferite constau în resursele umane (elevi, alte cadre didactice și specialiști), resurse de timp și resurse materiale (materiale didactice și echipamente).

Rolul profesorului este unul major în viața elevilor. El are o misiune importantă în desăvârșirea personalității elevului, în formarea acestuia.

Profesorul este un manager și formator al procesului instructiv-educativ, elevul fiind atât obiect, cât și subiect al acestui proces.

Ca expert al actului de predare-învățare, profesorul poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ; ca agent motivator, el declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare; ca lider, conduce grupul de elevi. El este, totodată un prieten și confident al elevilor, consilier, observator sensibil al comportamentului acestora, un îndrumător, dar și un sfătuitor la nevoie.

Astfel, prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile sale, prin comportamentul său, profesorul trebuie să fie un exemplu pozitiv pentru elevi.

El are un rol important în managementul clasei, deoarece supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părinții și cu ceilalți factori, asumându-și astfel o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui.

Managementul clasei este definit ca abilitatea profesorului de a planifica și organiza activitățile clasei astfel încât să asigure un climat favorabil învățării.

A face managementul clasei înseamnă a utiliza un set de instrumente de gestionare a relațiilor dintre profesori și elevi pe de o parte, și dintre elevi pe de altă parte. Acest set de instrumente este oferit profesorilor și învățătorilor pentru a le facilita munca și pentru a-i ajuta să construiască un mediu de muncă sănătos.

Meseria de învățător sau de profesor urmărește obiective deosebite: formarea intelectuală a elevilor, dar și pregătirea lor pentru viață. Profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu elevii și părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății, toate acțiunile lor urmărind interesul copiilor. Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități față de comportamentele și intervențiile educatorului. Aceasta este deci, perspectiva care le conferă cadrelor didactice o poziție oarecum specială, unică.

Un management eficient al clasei va permite configurarea unui program de activități eficiente și în afara orelor de curs. Un grup al clasei format riguros, care își asumă valori, principii comune, va subscrie cu naturaleză și motivare la un program organizat după orele de curs, având diversitate tematică și ca forme de organizare.

Un management al clasei care asigură desfășurarea în condiții prielnice a procesului instructiv-educativ, protejarea sănătății emoționale a elevilor și reducerea problemelor de disciplină contribuie la dezvoltarea unui mediu de muncă sănătos, mai puțin stresant și solicitant atât pentru cadrele didactice, cât și pentru elevi.

BIBLIOGRAFIE:

- Iucu, R., *Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Joița, E., *Management educațional. Profesorul-manager: roluri și metodologie*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Neamțu, C., *Devianța școlară. Ghid de intervenție în cazul problemelor de comportament ale elevilor*, Editura Polirom, Iași, 2003.

PARTENERIATE EFICIENTE PENTRU PĂRINȚI ȘI PROFESORI

PROF. ELISABETA GROZA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 3,
DROBETA-TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*T*eachers and parents generally agree that positive, sustained and open relationships between home and school, parent and teacher are desirable. In addition, research has shown that parental involvement and successful partnerships between parents and teachers lead to improved educational outcomes for children.

Partnering with parents in early education allows children to see important people in their lives working together. When children see positive interactions between parents and educators, they begin to understand the importance of building healthy relationships.

Through increased participation, parents become more aware of educators and caregivers. When parents feel confident and supported, they take less care and experience better mental health and well-being.

*P*rofesorii și părinții sunt, în general, de acord că sunt de dorit relații pozitive, susținute și deschise între casă și școală, părinte și profesor. În plus, cercetările au arătat că implicarea părinților și parteneriatele de succes între părinți și cadrele didactice conduc la îmbunătățirea rezultatelor educaționale pentru copii.

Parteneriatul cu părinții în educația timpurie permite copiilor să vadă oameni importanți din viața lor care lucrează împreună. Când copiii văd interacțiuni pozitive între părinți și educatori, încep să înțeleagă importanța construirii relațiilor sănătoase. Copiii se simt mai în siguranță cu cadrele didactice și personalul, care sunt respectați în mod vizibil și au încredere în părinții lor, ceea ce le permite să se simtă confortabil și să se concentreze asupra învățării. Parteneriatele pozitive sunt, de asemenea, benefice pentru părinți și profesori. Prin participarea sporită, părinții devin mai conștienți de educatori și îngrijitori. Atunci când părinții se simt încrezători și sprijiniți, se îngrijesc mai puțin și experimentează o mai bună sănătate și bunăstare mentală.

Conform unui recent studiu de impact asupra copilului, familiile care participă la programe de parteneriat își intensifică activitățile de învățare la domiciliu. Învățarea activă și consistentă sporește dezvoltarea cognitivă a copiilor și apropie familiile. De asemenea, este important să fie respectat faptul că părinții fac un salt de credință atunci când își așază copiii în grija educatorilor. Un parteneriat pozitiv îi ajută pe părinți să se simtă apreciați și respectați de către educatori. Când părinții se simt apreciați, respectați și încrezători în abilitatea de a-și învăța copilul, este mai ușor pentru copiii lor să se dezvolte și să învețe. Când profesorii se simt respectați și încrezători de părinți, aceștia se pot concentra mai bine pe îngrijirea copiilor aflați sub supravegherea lor.

Cercetările arată că majoritatea copiilor au mai multe șanse de a reuși și sunt mai puțin susceptibili de a se angaja în comportamente violente dacă familiile lor sunt implicate în educația lor. Mulți părinți spun, totuși, că se simt nedoriți sau inconfortabil în școlile/grădinițele copiilor lor. Profesorii se simt deseori atacați de părinții care sunt foarte implicați. Activitățile educative sunt benefice în mai multe moduri. Îi ajută să socializeze, să dezvolte spiritul de echipă și abilitățile de management al stresului, pe lângă îmbunătățirea sănătății. Dezvoltarea unui hobby pozitiv într-un copil duce foarte mult la menținerea acestuia departe de influențele negative ale vieții și, uneori, joacă un rol decisiv în determinarea traseului său în carieră. Dacă părinții încep să se implice în experiențele noi ale copilului care îi ajută să exploreze lumea din jurul lor, cei din urmă sunt mai puțin susceptibili să facă față problemelor care apar din plictiseală în viața lor. Activitățile copiilor ar trebui să se bazeze pe ceea ce este mai bun pentru vârsta lor. Familiarizându-se cu programul grădiniței, părinții pot aprecia mai bine valoarea învățării pe bază de joc și pot învăța despre atitudinile, abilitățile și strategiile pe care le dezvoltă copiii lor. Această conștientizare va spori capacitatea părinților de a discuta împreună cu copiii lor, de a comunica cu educatorii și de a pune întrebări relevante despre dezvoltarea copiilor lor. Cunoașterea programului va ajuta, de asemenea părinții să înțeleagă creșterea copiilor lor în procesul de învățare și va spori capacitatea lor de a lucra cu educatorii pentru a îmbunătăți procesul de învățare și dezvoltare a copiilor lor.

Părinții sunt prima și cea mai puternică influență asupra învățării, dezvoltării, sănătății și bunăstării copiilor lor. Părinții aduc diverse perspective sociale, culturale și lingvistice și sunt primele modele de copii ale copiilor lor în ceea ce privește învățarea despre valori, comportamentul adecvat și credințele și tradițiile etnoculturale, spirituale și personale. Prin urmare, este important ca școlile și părinții să colaboreze pentru a se asigura că mediul familial și școala oferă un cadru de susținere reciproc pentru educația copiilor.

Cum implicăm familia?

- Vorbiți cu părinții informal pe terenul de joacă și în hol - de exemplu, atunci când își aduc/iau copiii. Aceste conversații informale vor contribui la consolidarea parteneriatelor stabilite în cadrul întâlnirilor inițiale.
- Oferiți părinților și familiilor posibilitatea de a afla mai multe despre ceea ce se întâmplă în grădiniță.

De exemplu, organizați o dată de joc și invitați și familiile acestora la o masă informală. Invitați familiile să se implice în joc cu copiii lor într-o varietate de contexte din jurul școlii și al locului de joacă. Furnizați informații pentru a ajuta părinții să vadă ce învață copilul prin joc în fiecare din aceste context.

- Furnizați numeroase și variate oportunități pentru ca părinții și familiile să facă parte din procesul de învățare și predare.

De exemplu: o Invitați părinții, alți membri ai familiei sau membri ai comunității (de exemplu, bătrâni, bunici, voluntari retrași) să vină la sala de clasă pentru a spune sau a citi

povești sau pentru a contribui la crearea de cărți pentru copii. o Invitați părinții sau membrii comunității să contribuie la întrebările copiilor din sala de clasă, prin împărtășirea experienței lor (de exemplu, prin participarea la o experiență de gătit în grupuri mici sau prin crearea unei grădinițe) sau prin furnizarea de materiale relevante. o Invitați părinții sau alți membri ai familiei să se alăture clasei în vizitele în zonele de interes din comunitate. De exemplu, într-o vizită în oraș, ei pot contribui la înregistrarea observațiilor copiilor în fotografii sau pe video și pot readuce diverse tipuri de produse pentru a le folosi în dezvoltarea vocabularului.

- Cereți părinților să contribuie cu obiecte de la domiciliu pentru folosirea în clasă, cum ar fi containerele pentru produse alimentare, cutiile și ziarele sau revistele.
- Invitați părinții să vină la clasă pentru a observa copiii la joacă. Furnizați o scurtă listă de lucruri pe care să le observe atunci când copiii se joacă, precum și întrebările pe care le pot solicita pentru a continua anchetele copiilor.
- Furnizați o listă de solicitări pentru părinți, pentru a-i ajuta să vorbească cu copiii lor despre învățarea lor la grădiniță. Includeți modalități prin care părinții și familiile pot extinde învățarea la domiciliu.

BIBLIOGRAFIE:

- Goia, Delia et al, *Parteneriatul școală-familie-comunitate*, Institutul de Științe ale Educației, 2014.
- Mărgăritoiu, Alina, Enache, Roxana, *Psihopedagogie - Sinteze de curs pentru studenți*, Editura Petrol-Gaze, Ploiești, 2010.
- Stăiculescu, Camelia (2011), *Școala și comunitatea locală - Parteneriat pentru educație*, Editura Ase, București.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

CLAUDIA HANȚESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIMIAN,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

The management of a classroom is a structure of scholar management. A

teacher's role is to prove the bond between students, teachers and parents by preaching and using some efficient and modern resources in their activities. The emotional factor has a great importance in the bond between students, teachers and parents, for efficient management of the classroom and guaranteed scholar success.

*D*in punct de vedere al educației, managementul este un sistem de concepte,

metode, instrumente de orientare și conducere, coordonare, utilizat în realizarea obiectivelor educației, la nivelul performanțelor așteptate.

Managementul, în maniera lui actuală de abordare își găsește o aplicare specifică și în domeniul conducerii educației, ca acțiune complexă de dirijare, proiectare și evaluare a formării, dezvoltării personalității fiecărui individ, conform unor scopuri formulate.

Managerul este reprezentat de persoana care exercită funcțiile managementului în virtutea obiectivelor, sarcinilor, competențelor și responsabilităților specifice funcției pe care o ocupă. Managerul are un statut social bine definit, ce prevede o serie de drepturi și obligații, prin care managerii se deosebesc de celelalte categorii de profesioniști.

Dintre calitățile, cunoștințele și aptitudinile pe care trebuie să le dețină un manager, amintim: inteligența, memoria, spiritul de observație, capacitatea de concentrare, sănătatea, caracterul, etc.

Managementul școlar se poate structura și la un nivel inferior,. Se distinge astfel un management al clasei de elevi, care poate fi considerat și un semiagent sau un management parțial, fiindcă în acest plan predomină activitățile de predare- învățare- evaluare. Activitatea profesorului la clasă cuprinde nu numai operații de predare și de evaluare, ci presupune și culegerea de informații despre elevi, despre modul cum aceștia înțeleg lecțiile, cum se pregătesc, despre relațiile dintre elevi etc., de unde rezultă posibilitatea profesorului de a identifica mai multe posibilități de intervenție și de luare a deciziilor.

Învățarea școlară pune bazele învățării pe durata întregii vieți. Școala modernă așază elevul în centrul reflecției sale pedagogice și didactice, asimilarea progresivă a cunoașterii și abilităților, elaborarea noilor construcții epistemologice într-o viziune integratoare, sistemică.

Rolul profesorului în democratizarea relației profesor -elev-părinte este de a crea un climat școlar pozitiv, în care nota caracteristică o constituie cooperarea și parteneriatul dintre cele trei componente ale actului educațional. Principala activitate a acestuia nu va fi predarea, ci angajarea elevilor în investigații și lucrări independente. Relațiile bazate pe stimă și respect reciproc, reclamă și în limbaj adecvat. Expresiile ironice și jignitoare tulbură atitudinea elevilor față de profesorul lor și îngreunează crearea unui climat favorabil muncii creatoare în clasă.

Raporturile dintre profesor și elev nu reprezintă numai o latură intelectuală.

Factorul afectiv are o importanță deosebită asupra randamentului intelectual al elevului. Crearea de bună dispoziție în clasă reprezintă o condiție necesară pentru evitarea eșecului școlar. Societatea actuală, societate a competiției și competenței, are nevoie de oameni care să se remarce prin ceea ce știu și vor să facă, oameni care și-au verificat înclinațiile și, prin exercițiu sistematic, le-au transformat în aptitudini și capacități. Pentru ca aceste însușiri să se poată dezvolta, este necesar un sistem de instruire activă care să-i pună pe elevi în situația de a dobândi cunoștințe prin îmbinarea armonioasă a activităților de învățare dirijată cu munca independentă, prin abordarea unor sinteze cu caracter interdisciplinar, prin căutarea unor soluții originale și eficiente pentru o varietate de probleme ce se ivesc în viața socială aflată în continuă schimbare.

Interacțiunea profesor-elev-părinte elev la ora actuală e unul din factorii de bază ce determină direcția de activitate pe care și-o va alege elevul, care la rândul ei e determinată de mai multe criterii, dintre care pot fi evidențiate:

1. Personalitatea profesorului;
2. Personalitatea elevului/părintelui;
3. Situațiile pedagogice.

Tactul pedagogicește una dintre calitățile esențiale ale profesorului, calitate care afectează și celelalte însușiri personale ale profesorului și determină substanțial tipul relației ce se va forma între profesor și elev. Pentru ca elevul să-l „accepte” pe profesor, acesta din urmă are nevoie de o serie de calități și însușiri prin intermediul cărora îl „cucerește” pe elev.

Conduita socială a profesorului permite elevului să vadă în el un model demn de urmat:

- profesionalismul profesorului;
- inteligența profesorului;
- nivelul cunoașterii individuale de către profesor a elevilor;
- erudiția profesorului.

Calitatea de conducător-formator-organizator având ca scop stimularea copiilor în crearea unei atmosfere de bunăvoință și stimă reciprocă în rezolvarea tuturor problemelor care apar în orice colectiv.

Depunerea tuturor eforturilor posibile spre ajutorarea elevilor de a-și „găsi” locul în colectiv, care ar corespunde sau ar fi cât mai aproape de adevăr, astfel creându-se un colectiv bine ajustat.

Dacă profesorul reușește aceste lucruri atunci are loc formarea unor relații sănătoase elev-elev, părinte-elev, profesor-elev, care nu sunt cu nimic mai puțin importante ca relațiile profesor-elev.

Prezența acestor calități la profesor permite formarea unui climat psihologic sănătos, ceea ce creează condiții optime pentru un lucru productiv, adică dorința elevului de a studia pentru a atinge un anumit nivel, scop.

În sprijinul democratizării relației profesor-elev, în activitățile didactice se pot folosi următoarele metode:

1. Metode tehnocentrice, care pun accent pe o activitate riguros structurată și dirijată:
  - învățarea pe bază de fișe, notițe, scheme, tabele, diagrame;
  - învățarea asistată de calculator.
2. Metode sociocentrice, care presupun învățarea prin cooperare; o învățare interdependentă, elev-profesor, elevi-elevi:
  - ateliere structurate;
  - micropredare pe echipe;
  - dezbateri în grup;
  - studii de caz;
  - muncă în echipe;
  - concursuri la nivelul clasei.

O metodă care implică statutul de partener al elevului la actul educativ o constituie satelitul sau tehnica „ciorchinelui”. Poate fi utilizată atât individual, cât și în grup, în scopul stimulării gândirii divergente, precum și al sesizării și evidențierii conexiunilor dintre idei, construirii de noi idei și de noi sensuri și semnificații.

Configurația grafică a acestei metode este asemănătoare cu un satelit sau cu un ciorchine.

Metoda cubului este o metodă pentru studierea unei teme din perspective multiple și constă în utilizarea unui cub ce are pe fiecare față a sa o cerință anume, instrucțiuni ce pot fi folosite pentru activități de gândire (oral) sau scriere. Poate fi aplicată individual, în perechi sau în grupuri mici.

Relația profesor-elev este o relație complexă, constructivă, dinamică, în care ambele părți implicate își aduc aportul de originalitate și creativitate, fiind oportună pentru nobila misiune a școlii, aceea de a forma capacități.

Obiectivul final al managementului clasei este formarea la elevi a unor abilități de autoreglare a comportamentului. Într-o primă fază controlul comportamentului este extern (profesori, părinți, colegi) pentru ca apoi, prin interiorizarea unor reguli și modele, să devină autonom.

BIBLIOGRAFIE:

- E. Joița, *Management școlar*, Editura Gh. C. Alexandru, Craiova 1995.
Froyen, L. A. & Iverson, A. M. *Schoolwide and classroom management*, 1999.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE, UN PRIM PAS SPRE PERFORMANȚĂ

PROF. HARCĂU LUMINIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALICE VOINESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

Nowadays, school has become a place where students put into practice what they learn from different sources, where they research and build ways of thinking specific to individual interests and personalities; the teacher is the one who guides the student's activity on the path of knowledge and who collaborates permanently with their families in order to train the future adults. Thus, the educational function of the family is concretely intertwined with the function and duties of the school, both institutions complementing each other in the education and harmonious growth of the student.

Relația școală-familie este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției publicului larg, mai ales pe fondul schimbărilor sociale multiple din ultimul timp. Una dintre aceste schimbări se referă la relația școală-familie. Dacă până în prezent acest parteneriat a fost dezvoltat unilateral, fiind adesea considerat responsabilitatea școlii, acest lucru ar trebui schimbat pe viitor.

Școala a avut și are un rol important în colaborarea cu părinții pentru asigurarea educației copiilor, procesul educativ fiind o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea între ele este absolut necesară. Există un domeniu al educației în care aportul familiei este foarte valoros și acesta este cel al educației morale. În familie, copilul trebuie să învețe să deosebească binele de rău, lucrurile pozitive de cele negative.

A educa înseamnă a scoate la iveală, a dezvolta capacitățile și calitățile elevilor noștri; a educa mai înseamnă a conduce, a orienta, a ajuta, a susține, a sprijini, a avea grijă... în sfârșit a iubi. “Evidențierea unei dimensiuni afective în educație se poate regăsi încă din Grecia antică: Platon, de exemplu, sublinia rolul iubirii ca liant în educație”. Dacă părinții școlarului mic dau dovadă de înțelegere, îl încurajează cu afecțiune (niciodată nu va fi muștrat cu mânie) și îi atribuie progresiv independență, vor constata că el va accepta cu ușurință normele de disciplină ale procesului de învățământ.

Pentru ca parteneriatul școală-familie să-și demonstreze eficiența trebuie să se respecte anumite condiții de realizare a acestuia:

- părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;
- părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activități extrașcolare;
- responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și părinți.

Profesorii trebuie să renunțe la poziția de putere, de superioritate în relația cu părinții și să își asume propria responsabilitate pentru eșecurile copilului. La rândul său, părintele trebuie să aibă disponibilitatea necesară pentru a juca noi roluri în viața școlii. El ajută voluntar activitatea didactică, oferindu-se ca resursă de învățare: el învață, se informează în legătură cu modul de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ în școală; susține motivația pozitivă a copilului pentru învățarea școlară; devine o sursă complementară de informație pentru școală, în legătură cu comportamentul copilului în familie; este resursa educațională prin experiența sa de viață și de cunoaștere, este un educator important al copiilor săi, oferindu-le valori și modele de conduită, este inițiatorul schimbării în școală, analizând critic viața și intervenind cu sugestii de ameliorare acolo unde este cazul.

În relația cu elevul, educatorul trebuie să pună un accent mai mare pe recompense, pe abordarea pozitivă a comportamentului copiilor, ameliorarea practicilor educaționale din clasa, cum ar fi:

- evitarea discriminărilor, a favorizării sau etichetării elevilor;
- evitarea reacțiilor impulsive neadecvate, a amenințării și intimidării copiilor;
- exprimarea încrederii în posibilitățile fiecărui elev de a reuși.

Educatorul trebuie să-și reconsidere atitudinea față de copii, să-l înțeleagă pe fiecare în parte, să creeze un climat educațional și de asistență socială favorabilă dezvoltării capacităților generale și speciale ale copiilor dotați, dar și a celor cu dificultăți de învățare. Instruirea diferențiată se realizează prin diferențierea, individualizarea instruirii și presupune:

- a lăsa copilul să lucreze în ritmul și cu viteza sa;
- a-l încuraja să ia decizii privind alegerea domeniilor de activitate;
- a-l motiva pentru învățarea independentă și cu metode de lucru personalizate;
- a-l stimula și pentru activitățile de grup, spre contacte sociale noi, spre activități nonșcolare.

Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată, de tipul ei (de predare, învățare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor.

Cadrul didactic trebuie ca mai întâi să se întrebe care sunt valorile și atitudinile față de școală pe care fiecare familie le transmite, care e stilul de influențare, atmosfera familială. Apoi, pornind de la faptul că părinții sunt eficienți în formarea unor deprinderi la proprii copii, dar și cei mai interesați față de progresul copiilor, educatorul trebuie să găsească modalități prin care părinții pot fi motivați pentru a-și asuma și a practica efectiv rolul de parteneri ai școlii în actul educativ.

Relația de parteneriat constă în coordonarea acțiunilor între părinți și cadre didactice, astfel încât obiectivele de realizat, metodele folosite, formele de organizare și de evaluare a activității să fie comune. Părinții și învățătorul/profesorul vor învăța unii de la alții pentru a alege împreună varianta cea mai potrivită pentru copil.

La nivelul școlii noastre s-au stabilit întâlniri repetate cu colectivele de părinți în forme diferite: prezentare de referate de către învățători/profesori, urmate de întrebările și sugestiile părinților și discuții pe marginea temelor propuse, susținerea de minilecții demonstrative, prin care părinților să li se prezinte moduri de interacțiune pozitivă cu copiii, procedeele didactice pentru consolidarea cunoștințelor elevilor, activități de pavoazare a sălii de clasă și realizarea unor expoziții cu lucrările copiilor, activități extrașcolare: serbări școlare, concursuri, cercuri, mese rotunde etc.

Scopul final al parteneriatului școală-familie este pe de o parte adaptarea copilului / viitorului adult la orice situație nou creată, iar pe de altă parte profesorul are șansa de a se informa permanent teoretic și practic.

Astfel funcția educativă a familiei se împletește concret cu funcția și îndatoririle școlii, ambele instituții completându-se reciproc în educarea și creșterea armonioasă a elevului.

BIBLIOGRAFIE:

- Ion Drăgan, *Cercetare psiho-pedagogică*, Editura Tipomur, Tg. Mureș, 1993.
Radu T. Ion, *Învățământul diferențiat - concepții și strategii*, Editura Didactică și Pedagogică, 1978.
Pescaru, Băran, Adina, *Parteneriat in educație*, Editura Aramis Print, București, 2004.
Boncu Ștefan, *Psihosociologie școlară*, Editura Polirom, București, 2013.
Mîndru Elena, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica Publishing House, București, 2005.

MODELUL BAZAT PE TEHNOLOGIE

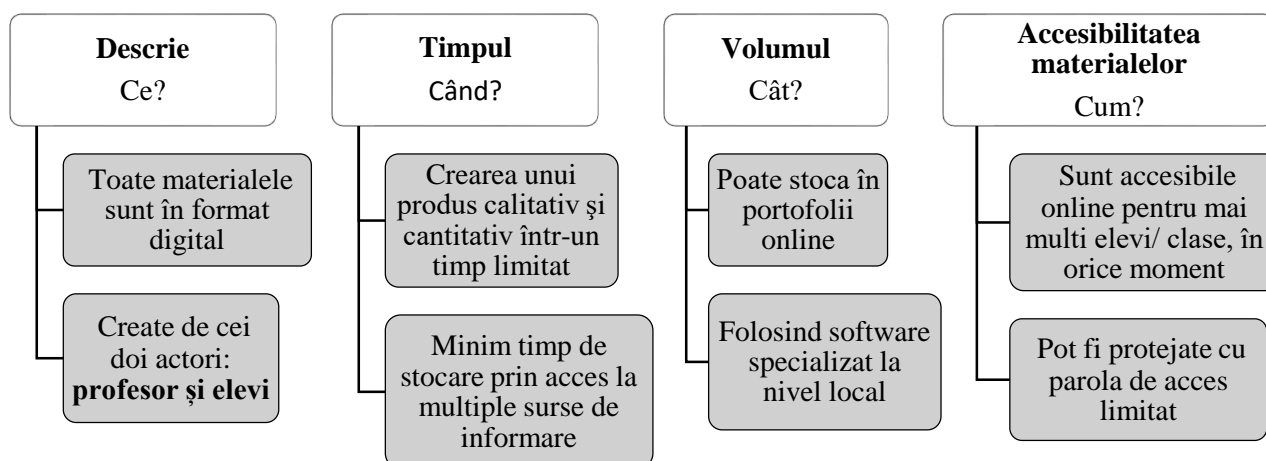
PROF. MIHAELA HUMELNICU-UNGUREANU
COLEGIUL DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ „ELENA DOAMNA”,
GALAȚI, JUDEȚUL GALAȚI

The technology-based model is marked by several fundamental dimensions:

standardization of the level of information transmitted to the student, practicability, by reducing both costs and travel times, high learning performance and efficiency. The teaching strategies indicate the route the student is going to travel when it comes into contact with the new content to study. An effective teaching strategy is becoming an action in the best resolution of a training situation.

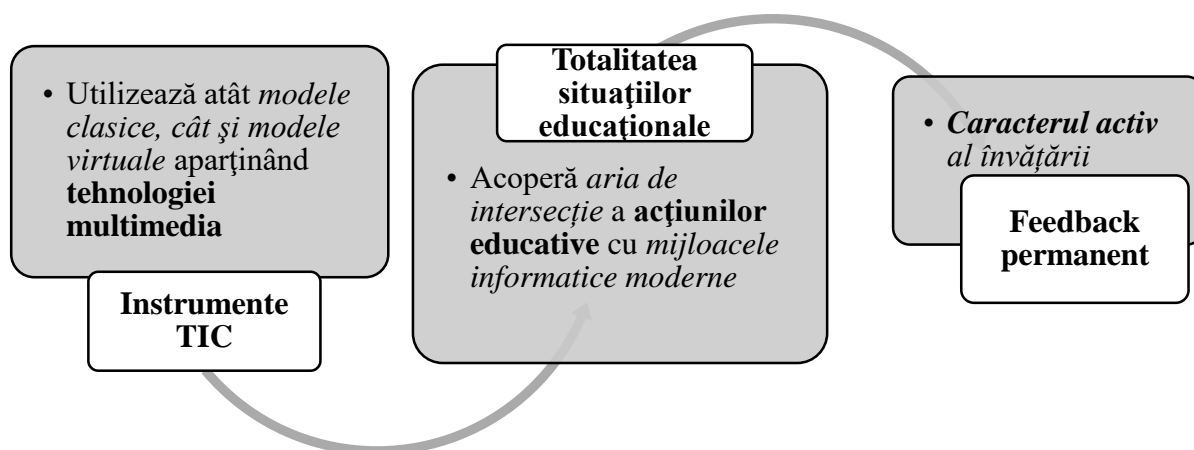
Creșterea a calității instruirii și motivației pentru învățare se observă atunci când

metodele tradiționale se completează cu metode moderne, care implică noile tehnologii.

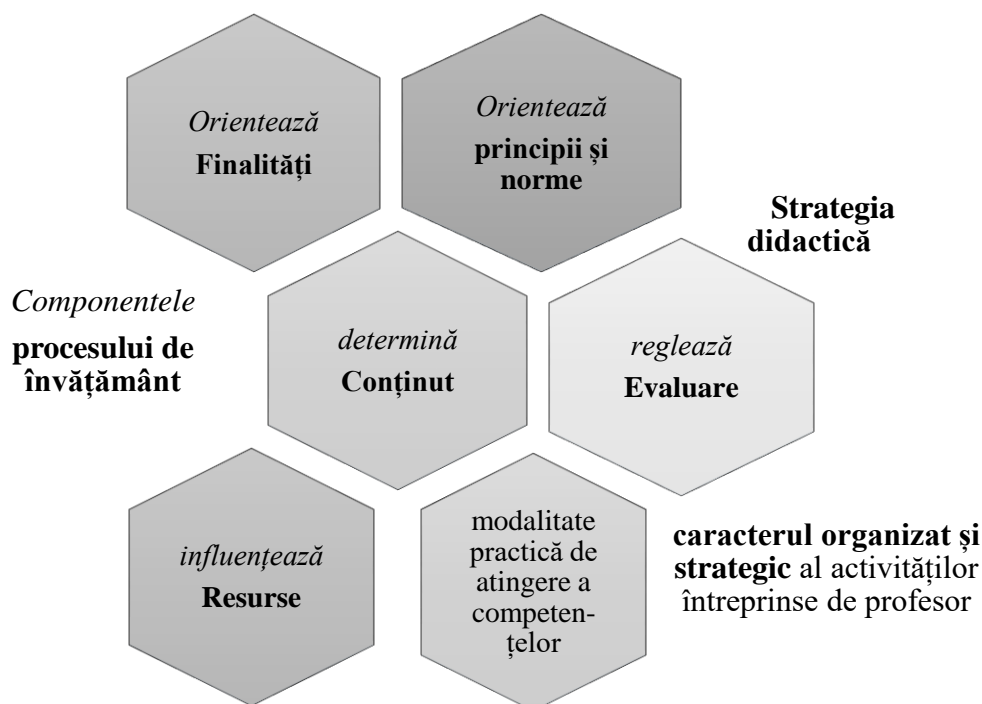
Modelul bazat pe tehnologie este marcat de câteva dimensiuni fundamentale:

- standardizare a nivelului de informații transmise elevului;
- caracter practic, prin reducerea atât a costurilor, cât și a timpilor de deplasare;
- performanță mare de învățare,
- eficiență.

Aceste activități generează motivația intrinsecă și prin deprinderile pe care le dobândesc elevii își construiesc o gândire științifică corectă.

Strategiile didactice indică traseul pe care urmează să îl parcurgă elevul atunci când este pus în contact cu noul conținut de studiat. O strategie didactică eficientă devine acțiune în rezolvarea optimă a unei situații de instruire.

Internetul este o resursă nelimitată de învățare. El oferă semnificația fiecărui concept printr-o simplă apăsare de buton. Prin sistemul de linkuri utilizatorul are posibilitatea de a sări de la o referință la alta mărinnd astfel gradul de interacțiune.

BIBLIOGRAFIE:

Adrian Munteanu, Valerică Greavu Șerban, *Rețele locale de calculatoare*, Editura Polirom, 2003.

Adriana Nicu, *Strategii de formare a gândirii critice*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007.

SPECIFICUL RELAȚIEI PROFESOR- ELEV-PĂRINTE

LENUȚA IANCULOVICI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “PETRU DUMITRIU”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

There are a lot of discussions these days about education and many factors are

considered, but the family is the most important among them. The leading role in the education process is undoubtedly held by school, but the family must work together and closely with the school, as its closest cooperator. The dialogue with the family is one of the essential elements of schooling success. School has always been working together with the parents through various methods, but today the requirement to strengthen the connection between school and family is more valuable than ever, in the actual social context.

*D*espre educație se vorbește mult în zilele noastre și mulți factori sunt implicați

în realizarea ei dar între aceștia familia ocupă locul de bază. Rolul conducător în procesul de educație îl are, fără îndoială școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o secondeze de aproape și sincer. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare. Dintotdeauna școala a colaborat cu părinții în diverse forme, dar astăzi din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult că niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre școală și familie.

Cunoașterea cerințelor specifice ale școlii, valorificarea muncii elevilor, urmărirea activității de învățare în modul familial, contribuie la îmbunătățirea acestei legături și, diminuând sursele de neînțelegere, plasează părinții și elevii în relații de încredere cu mediul școlar. Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, familiile trebuie încurajate prin acțiuni sociale specifice, care favorizează derularea optimă a relațiilor educaționale.

Personalitatea profesorului este „izvorul și regulatorul” actului educativ iar scopul formal al educației nu este decât acela al formării omului responsabil, a se conduce singur pe calea binelui, a adevărului, a dreptății și a frumosului. Pentru a deveni om cu adevărat, pentru a se cunoaște pe sine, elevul trebuie să caute să își satisfacă trebuințele psihosociale specifice, cum sunt nevoia de identitate, de apartenență la grup, de acceptare și apreciere din partea celorlalți,

nevoia de statut și de participare. Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc; astfel se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor.

Rolul profesorului nu se reduce doar la educația de la catedră sau în clasă, ci presupune o activitate de acest gen în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă profesor-părinte presupune o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Comunicarea cadrului didactic cu familia elevului se poate face prin:

- activități de informare și consiliere a părinților;
- lectoratele cu părinții;
- adunări comune părinți-elevi;
- comunicarea prin poștă;
- comunicarea prin telefon.

Cunoașterea elevilor și a grupurilor de elevi este una dintre principalele arii de conținut ale pregătirii tuturor cadrelor didactice, iar pentru realizarea acestui deziderat este nevoie de o colaborare strânsă între școală și familie. O preocupare permanentă în întâlnirile cu părinții este identificarea dificultăților pe care le întâmpină aceștia în comunicarea cu proprii copii, precum și prezentarea unor mijloace de optimizare a comunicării dintre aceștia. Astfel, colaborarea cu familia este așezată pe un fundament solid.

Direcții de îmbunătățire a relaționării eficiente profesori-părinți / părinți-profesori:

- Profesorul va informa pe părinți despre aspectele pozitive și negative din activitatea elevului la școală.
- Este recomandat ca mai întâi să fie prezentate unele aspecte pozitive, unele succese obținute la învățătură sau unele schimbări laudabile din comportamentul lui.
- Se va arăta apoi la care obiecte elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în comportarea lui și vor fi analizate cauzele acestora.
- Părinții vor fi informați despre posibilitățile de dezvoltare pe care le are copilul, despre aptitudinile și interesele pe care le manifestă în munca școlară și în cea extrașcolară.
- E necesar ca părinții să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală.

Pentru a exista o relație optimă și autentică între partenerii implicați în procesul instructiv-educativ este necesară asumarea responsabilității de fiecare persoană implicată în acest demers. Nu se poate vorbi separat de aceste relații care se formează de-a lungul timpului petrecut în școală, proasta funcționare a unui tip de relație, pune în dificultate și celelalte relații. Un alt aspect important al relațiilor care iau naștere în tot acest demers formativ este relația dintre elevi și profesori.

Direcții de îmbunătățire a relaționării eficiente profesor-elev / elev-părinte:

- Relațiile dintre profesor și clasă se polarizează, în general în sentimente de simpatie, încredere reciprocă, sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate de cele mai multe ori. Sunt și cazuri când contactul spiritual dintre profesor și elev nu trece de zona indiferenței: clasa nu exista pentru profesor și nici profesorul pentru clasă.
- Inițiativa trebuie să aparțină însă profesorului, care ținând seama de legea esențială a relațiilor afective interumane potrivit căreia simpatia și bunăvoința nasc simpatie și

bunăvoință, antipatia și ostilitatea trezesc sentimente de aceeași calitate, trebuie să conducă, să dirijeze aceste relații și să le structureze pe colaborare și cooperare reciprocă.

- Relația dintre profesor și elev trebuie să fie întemeiată pe faptul că profesorul are rolul de îndrumător, de coordonator al activității elevului și în care elevul poate să găsească la un moment dat mai mult decât un profesor, un om, o călăuză în drumul lui prin viață.
- De la profesor pornește totul: dacă acesta este agresiv sau încearcă să umilească copilul sau să îl încurce mai ales în prezența celor din jur, elevul va acționa ca atare, ori va răspunde violent, luând în batjocură cadrul didactic, ori se va retrage în sine, refuzând să mai comunice, dezvoltând astfel pe parcursul timpului blocaj emoțional.
- În relația cu profesorul, elevul are nevoie de aprecierea personalității sale în dezvoltare, de consolidarea stimei de sine, de răspuns afectiv din partea profesorului și a colegilor, nevoia de securitate pe termen îndelungat, precum și nevoia de apartenență la un grup și de acceptare din partea acestora.
- În stabilirea relației cu elevii, profesorul are ca misiune să îi unească pe elevi și să îi mobilizeze pentru a putea deveni un întreg.
- Încrederea elevilor în propriile forțe și stima de sine pot fi obținute prin încurajarea fiecărei performanțe minore a fiecărui elev în parte, acest lucru ar trebui să însemne învățarea sistematizată și personalizată. Recompensa ar trebui să primeze în locul pedepsei.
- Raporturile dintre profesor și elev nu prezintă numai o latură intelectuală. Factorul afectiv are o importanță deosebită asupra randamentului intelectual al elevului.
- Crearea de bună dispoziție în clasă reprezintă o condiție necesară în evitarea eșecului școlar.

Fiecare lecție este recomandat să se desfășoare într-un climat afectiv particular, securizat, dispoziția afectivă a elevilor fiind coordonată de cadrul didactic. În concluzie, profesorul trebuie să stabilească o relație armonioasă de la început cu elevul pentru a nu-i afecta acestuia dezvoltarea psihică, afectivă și personală. Profesorul trebuie să creeze o relație care să-i permită elevului să prindă aripi în dezvoltarea lui.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerghit, I., Radu, I. T., Popescu, E., Neicu, A., Vlăsceanu, L., *Didactica*, manual pentru clasa a XII-a, școli normale, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., 1997.
- Nicola, Ioan, *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1992.

ȘCOALA ȘI FAMILIA - PILONI AI EDUCAȚIEI

OCTAVIAN SORIN ILIESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 6,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The role of teachers and parents in the children's education is essential for a

complete education, both academic and cultural, emotional, social and value. That is why it is important to go in the same direction to mutually reinforce what we have learned in two areas: school and family.

In order to achieve the same goal, the school must encourage the participation of parents and provide them with the necessary means to console the connections with the teachers of the school units. The cooperation is essential for the student's academic development to be coherent. The parents must be involved in the running of the school and participate in the proposed joint activities.

*E*ducația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o

primește în familie, în școală și de la comunitate. Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Studiile din ultimii ani dovedesc că atunci când un copil își vede părinții interesați de el și se implică în viața sa școlară, rezultatele lui sunt mai bune și beneficiile evidente. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul și reprezintă o sursă importantă de informare pentru profesori.

Parteneriatele școală – familie vin în sprijinul îmbunătățirii comunicării dintre părinți și profesori. Ele se evidențiază în activități comune, în care se clădesc relații caracterizate pe responsabilități și cooperări. O colaborare eficientă între cadrele didactice și familie este posibilă numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Dacă cei doi factori conlucrează, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare.

Realizarea parteneriatelor funcționale presupune un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu, cu obiective și responsabilități clare, cu etape bine planificate, care vizează activități în domeniul învățării elevului; în domeniul comportamentului; în domeniul dezvoltării fizice; în domeniul dezvoltării intelectuale, morale și estetice; în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, deprinderilor igienico – sanitare; în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afara clasei și a școlii.

La nivelul școlii, părinții sunt implicați în mai mult tipuri de organizare: Consiliul reprezentativ al părinților / Asociația de părinți; Consiliul clasei; Comisia pentru evaluarea și asigurarea calității în școală; Comitetul de părinți al clasei.

Conform noii legi a educației, relațiile dintre instituțiile școlare și familiile elevilor îmbracă noi dimensiuni formale. Astfel, în Art. 14 se stipulează că: MEC proiectează, fundamentează și aplică strategiile naționale în domeniul educației și prin consultarea structurilor asociative reprezentative ale părinților.

În art. 63 se prevede: „consiliul de administrație al unității de învățământ, în urma consultării elevilor, părinților și pe baza resurselor disponibile, stabilește curriculum la decizia școlii.” Așadar, programele școlare pentru disciplinele/domeniile de studiu, respectiv modulele de pregătire opționale se elaborează la nivelul unităților de învățământ și prin consultarea structurii asociative a părinților.

În art. 79 familiile antepreșcolarelor, ale preșcolarelor și ale elevilor sunt recunoscute ca beneficiarii secundari ai învățământului preuniversitar.

Art. 80 menționează faptul că învățământul preuniversitar este centrat pe beneficiari, iar toate deciziile majore vor fi luate atât prin consultarea reprezentanților beneficiarilor primari: Consiliul Național al Elevilor cât și prin consultarea obligatorie a reprezentanților beneficiarilor secundari și terțiari, respectiv a structurilor asociative reprezentative ale părinților.

Legea pune accent și pe formalizarea relațiilor școală-părinți astfel: art. 86 precizează că ”Unitățile de învățământ încheie cu părinții, în momentul înscrierii antepreșcolarelor, respectiv a preșcolarelor sau a elevilor, un contract educațional, în care sunt înscrise drepturile și obligațiile reciproce ale părinților. Contractul educațional-tip este aprobat prin ordin al ministrului educației și este particularizat, la nivelul fiecărei unități de învățământ, prin decizia consiliului de administrație”.

Părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor, de aceea în lege sunt prevăzute următoarele obligații ale părinților: părintele sau tutorele legal este obligat să ia măsuri pentru școlarizarea elevului, pe perioada învățământului obligatoriu și răspunde pentru distrugerile materiale din patrimoniul școlii, cauzate de elev. (Art. 360)

Reprezentanții părinților fac parte și din conducerea unităților de învățământ, fiind membri cu drepturi depline în Consiliul de Administrație, iar Asociațiile reprezentative ale părinților au rol consultativ în ce privește politicile financiare și în domeniul resurselor umane (Art. 103).

Asociațiile de părinți pot realiza parteneriate cu unitățile de învățământ, organizații nonguvernamentale cu competențe în domeniu pentru organizarea și funcționarea programelor ”Școala după școală” prin care se pot oferi ”activități educative, recreative, de timp liber, pentru consolidarea competențelor dobândite sau de accelerare a învățării, precum și activități de învățare remedială”. Ca sprijin oferit copiilor și familiilor acestora, statul poate finanța programul ”Școala după școală” pentru copiii și elevii din grupurile dezavantajate, potrivit legii. (Art. 58)

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. În lucrarea „Management educațional pentru directorii unităților de învățământ”, Mariana Dragomir precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte pași: a) părintele „învață” – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ; b) părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități; c) părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală; d) părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia; e) părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe; f) părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi; g) părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației. Cunoașterea cerințelor specifice ale școlii, valorificarea muncii elevilor, urmărirea activității de învățare în mediul familial, contribuie la îmbunătățirea acestei legături și plasează părinții și elevii în relații de încredere cu mediul școlar.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

Așadar, dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare.

WEBGRAFIE:

- <http://www.asociatia-profesorilor.ro/colaborarea-scoala-familie-cheia-spre-succes.html>.
- <https://edict.ro/rolul-colaborarii-familie-scoala-in-dezvoltarea-personalitatii-copilului-de-varsta-scolara-mica/>.
- <https://tribunainvatamantului.ro/relatia-scoala-familie-in-contextul-actual/>.
- <https://alinapasaniuc.wordpress.com/2017/01/12/rolul-scolii-in-educatia-copilului/>.
- <https://sutliana.wordpress.com/pagina-parintilor/parteneriatul-familie-scoala-in-reusita-educatiei-incluzive/>.
- <https://www.tvet.ro/Anexe/4.Anexe/4.8.4.%20Anexa%201.pdf>.
- <https://www.colegiulharlau.info/files/Trinomul%20-prof-elev-parinte.pdf>.

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL - CHEIE A SUCCESULUI PEDAGOGIC

PROF. SORINA ILIESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 6,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

The education is the responsibility of the entire educational community, not just

teachers. The family and the community have the right and obligation to get involved in the education of young people and can contribute in various ways to the instructional-educational process, especially because they know children in more ways than school, the perspective reserved for teachers. The education is not an issue that should be left solely to experts in the field. The participation of families and local communities is indispensable to ensure a quality education for all.

*F*actorii instituționali ai educației sunt: școala, familia, biserica, armata, etc. Totul

educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură-oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

Familia este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreua activitatea școlii. Și din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia îi dă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului.

Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este stringentă. Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le

comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școala-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatele dintre școli și familii pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conectează familiile cu membrii școlii și ai comunității și pot crea un mediu mai sigur în școli.

Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat „responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. O educație de calitate se realizează atunci când, la procesul de formare a micilor școlari participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare permanentă cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Comunicarea eficientă este esențială pentru construirea parteneriatelor școală-familie. Acesta constituie fundamentul tuturor celorlalte forme de implicare a familiei în educație. Dezvoltarea parteneriatelor școlare cu familia nu este întotdeauna ușoară. Ea necesită angajament și timp. Din cauza presiunilor și circumstanțelor, multe familii vor avea nevoie de aranjamente speciale sau de sprijin suplimentar pentru a le permite să se implice activ în viața școlară a copiilor lor și pentru a ajuta copiii lor să profite la maxim de școală.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că subiectul este același - școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Implicându-i pe părinți și stabilindu-le responsabilități în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de supraveghere și control al acestora, de participare la activitățile educative comune, rezultatele devin mulțumitoare.

Pentru o relație optimă cu părinții este nevoie de a îmbina variate forme și metode de colaborare a școlii cu familia și comunitatea. Unele dintre acestea sunt: ședințele cu părinții; lectoratele cu părinții; consultări individuale; convorbiri telefonice; lecții deschise pentru părinți; consiliere psihopedagogică; vizitele ale cadrelor didactice la părinții copiilor; vizite la locul de muncă al părinților; excursii, drumeții; expoziții cu lucrări ale copiilor; sărbătorirea zilei de naștere a copiilor în clasă; serbările școlare; implicarea părinților în proiecte de parteneriat; ziua porților deschise; jurnalul clasei, etc.

Cu cât școala reprezintă o valoare a familiei, cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro-școală adecvate obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă.

În consecință, unul dintre scopurile principale ale parteneriatului este crearea unui mediu educațional care să activeze potențialul de învățare la elevii și să încurajeze implicarea activă în învățare. În acest sens, școala trebuie să asigure un climat în care atât elevii, cât și părinții să se simtă confortabil și, pe cât posibil, să fie protejat de tentația de a asocia școala cu sentimentul de eșec.

WEBGRAFIE:

- <http://www.asociatia-profesorilor.ro/familia-primul-educator-rolul-familiei-in-activitatea-de-invatare.html>.
- https://www.academia.edu/7046381/103144691_Rolul_familiei_in_formarea_personalit%C4%83%C5%A3ii_copilului?auto=download.
- <https://www.qdidactic.com/didactica-scoala/didactica/elevul-si-familia-sa557.php>.
- http://www.red.isjtr.ro/docu/PRIMAR/itd_pri/01-Enus-Nicoleta-RED-TR_Eficient_parteneriat_scoala_fam_0_4_PRI.pdf.
- <https://edict.ro/familia-si-scoala-parteneri-in-educatia-copilului/>.
- <https://edict.ro/rolul-colaborarii-familie-scoala-in-dezvoltarea-personalitatii-copilului-de-varsta-scolara-mica/>.
- <https://iteach.ro/experiencedidactice/parteneriatul-scoala-familie>.
- <https://www.eduform.snsh.ro/sesiuni-online/rolul-familiei-in-procesul-educational>.
- https://www.academia.edu/8864216/Forme_%C5%9Fi_metode_de_colaborare_%C5%9Fcoal%C4%83_familie.

RELAȚIA DASCĂL-PĂRINTE-ELEV

PROF. ÎNV. PRIMAR DORINA IOVA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „THEODOR COSTESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The student-teacher-parent relationship is paramount in the development of a quality education. The power of the example given by the parent strengthens the knowledge provided by the teacher to help a perfect education of the student. The three factors are not mutually exclusive, one without the other.

The seven years at home mark the child, adolescent, and later adult.

„Educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”,
spunea Aristotel, în lucrarea sa „Politica”.

Fiecare dascăl își dorește copiii educați, ascultători, implicați în tot felul de activități și proiecte dar această implicare nu depinde doar de copiii și dascăli ci și de familiile copiilor. Prin urmare școala și familia trebuie să fie parteneri sinceri, loiali în procesul educațional, trebuie să comunice, nu doar atunci când au loc incidente neplăcute, când se desfășoară examene sau concursuri ci tot timpul. Școala, clasa, este a doua familie în care elevul își petrece mult timp. Aici trebuie să fie un mediu plăcut, atractiv, stimulat, care să-l facă să vină cu plăcere și interes.

Implicarea părinților în educația copiilor, stilul lor parental și dinamica relației pe care o dezvoltă cu cei mici influențează considerabil dezvoltarea lor cognitivă și performanțele pe care aceștia le obțin.

Printr-un cumul de comportamente și sentimente unice, care dau naștere unor așteptări specifice, se conturează un univers al relației dintre părinți și copii, care influențează parcursul lor în viața, subliniază specialiștii Shakespeare School.

Implicarea părinților în educația copiilor, acasă sau la școală, are ca scop asigurarea performanței școlare dar nu numai.

Atunci când relația dascăl – părinte - elev este una pozitivă, când toți factorii sunt implicați în actul educațional dar și comportamental, câștigătorul este copilul și mai târziu societatea în care trăim.

Iată câteva exemple de activități și comportamente care duc la creșterea randamentului școlar, la cunoașterea așteptărilor părinților și ale copiilor dar și a aspirațiilor acestora:

- participarea părinților la lectoratele organizate de învățător/diriginte sau la orele de consiliere;
- discuțiile dintre părinți și copii privind activitățile școlare și extrașcolare;
- discuțiile despre aspirațiile și așteptările părinților și ale copiilor;
- monitorizarea temelor pentru acasă;
- implicarea în activități de lectură;
- reguli de disciplină pentru acasă;
- comunicarea cu profesorii;
- participarea la diverse evenimente școlare: serbări, ateliere de lucru;
- discuțiile dintre părinți.

Studiile efectuate arată faptul că părinții care prezintă o atitudine pozitivă față de educația copiilor lor, de școală și de profesori sunt capabili să influențeze pozitiv performanțele școlare ale copiilor. Părinții joacă un rol esențial în socializarea academică și cognitivă a copiilor. Aceștia influențează atât dezvoltarea intelectuală a copiilor, cât și dorința acestora de a se implica în procesul de învățare școlară. Atitudinea, convingerile și așteptările părinților în ceea ce privește procesul de școlarizare influențează comportamentul copiilor în mediul școlar și, implicit, performanțele acestora în procesul de învățare.

Iată câteva modalități de implicare a părinților în educația copiilor, mai ales la copii din ciclul primar:

- să citească împreună cu copiii sau să îi implice în activitățile unui club de lectură și să le dăruiască cu diverse ocazii cărți utile intereselor lor;
- să creeze un cadru propice învățării pentru copii acasă, mai ales în condițiile desfășurării activităților școlare online, oferindu-le acces la resurse educaționale utile;
- să monitorizeze efectuarea temelor pentru acasă, dar nu să stea lângă ei, cu scopul de a-i încuraja să lucreze singuri, să nu devină dependenți de părinți;
- să urmărească împreună filme, documentare potrivite vârstei lor, din care aceștia pot învăța diverse lecții de viață, potrivite nivelului lor de vârstă și de înțelegere;
- să fie un model pentru copii atunci când vine vorba despre învățare, corectitudine, respect, loialitate;
- să petreacă cât mai mult timp cu copiii lor.

În concluzie, se poate spune că dascălul și părintele trebuie să fie coechipieri în educarea copilului. Problemele întâlnite trebuie rezolvate cu implicarea amândurora în prezența copilului. Comunicarea rezolvă orice fel de problemă, de învățare sau comportament. Când părintele se interesează constant de evoluția copilului său și este ajutat și de profesor, îi va fi mai ușor să identifice punctele slabe și să găsească soluții pentru depășirea sau rezolvarea lor.

BIBLIOGRAFIE:

- Robu, Maria, *Empatia în educație*, Didactica Publishing House, București, 2008.
- Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom, Iași, 2001.
- Pescaru, Băran, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004.
- Nicola, Ioan, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.

IMPORTANȚA COMUNICĂRII ÎN MANAGEMENTUL CLASEI

PROF. ÎNV. PRIMAR SIMONA-PAULA JIPLEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGELE MIHAI I”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*S*ummary:

The teacher, modern manager, accepts the participation of students/parents in the design, organization, decision making, coordination, evaluation and regulation of managerial activities by promoting efficient communication. Given the dynamics of Romanian society and its ever-changing needs, we deduce the availability of educational partners (students and parents) for involvement in the managerial activity in the class. Thus, educational management can be substantially improved.

„*I*n orice colectivitate, clasă, grup apar stări tensionale cauzate diferit, manifestându-se sub forme diferite, latente sau active, în mod progresiv sau regresiv, de scurtă sau lungă durată, cu efecte imediate sau întârziate, rezolvate parțial sau total amânate, rezolvate direct sau printr-un complex de metode și factori.” (Elena Joița)

Am constatat de-a lungul anilor petrecuți la catedră că orice abatere a profesorului sau a elevilor de la normele firești ale activității educaționale urmate de lipsa unei comunicări eficiente generează comportamente negative. Dacă în faza inițială, la apariția unei abateri de la normă, se manifestă mirarea, acesteia îi urmează disconfortul cognitiv și afectiv. În cazul nerezolvării și implicit a repetării abaterii (care poate fi, de altfel, spontană, nerepetabilă), nemulțumirea părților implicate în procesul instructiv-educativ ia forme mai evidente.

Am observat, astfel, manifestări de respingere, încordare, frustrare, insatisfacție, agresivitate, neparticipare, refuz din partea elevilor. Relațiile dintre ei s-au deteriorat, mergându-se până la manifestarea deschisă a stării tensionale, perturbarea climatului educativ și a activității școlare. Intervențiile neinspirate ale părinților nu pot fi de mare ajutor.

Am înțeles repede că adoptarea unor proceduri inadecvate nu fac decât să aprofundeze starea conflictuală. Ori, ajungerea în acest stadiu, poate avea consecințe deosebit de grave pentru educație, efectele asupra elevilor, asupra relațiilor dintre ei și asupra activității didactice

fiind greu de compensat: rămânerea în urmă la învățătură, indisciplina, absenteismul, abandonul etc.

Cauzele care pot duce la apariția unor stări tensionale între elevi sau între elevi și profesor sunt multiple, iar consecințele pe măsură:

- Cunoașterea empirică a elevilor, a particularităților și așteptărilor lor pot îngreuna comunicarea profesor-elev, nepermițând decât o apropiere afectivă relativă.
- Amânarea rezolvării unor stări tensionale între elevi permite accentuarea conflictului între aceștia și aprofundarea neînțelegerilor. Intervenția întârziată a profesorului duce inevitabil la perturbarea climatului educațional.
- Punerea accentului pe aspectul informal în detrimentul celui al formării-dezvoltării elevilor favorizează instalarea oboselii și a plictisului, pierderea interesului pentru învățătură. La aceasta poate contribui și persistența în didacticism și control excesiv. Am remarcat o îmbunătățire radicală a relației profesor-elev, a calității cunoștințelor elevilor odată cu inversarea raportului informal-formal.
- Neîncrederea pe care uneori o acordăm elevilor în rezolvarea unor sarcini, nu numai că ne mărește volumul de muncă, dar duce și la apariția frustrării în rândul acestora sau generează neîncredere în forțele proprii.
- Neimplicarea elevilor și părinților în managementul activității (în organizare, în luarea deciziilor curente, în coordonare, în evaluare, în reglare) nu va conduce întotdeauna la obținerea rezultatelor dorite. Un manager democrat își poate face munca mai plăcută și o poate eficientiza prin încurajarea participării și implicarea colaboratorilor săi (elevi și părinți) în luarea deciziilor.

Cum prevenim apariția unor astfel de situații? Prin cooptarea tuturor partenerilor în soluționarea problemelor ivite. Aceasta s-a dovedit a fi o soluție eficientă, comunicarea permanentă cu aceștia fiind extrem de utilă. Așadar, comunicarea este cheia unui management de succes în opinia mea. Menținerea unei căi de comunicare permanent deschisă cu elevii și părinții, privind problemele și provocările managementului clasei, ușurează, eficientizează și face mai plăcută munca în echipa profesor-elevi-părinți. Astfel, eficiența activității manageriale va crește.

În concluzie, pot spune că profesorul-manager își dovedește măiestria și eficiența conducerii sale în situații de criză, avându-i alături pe principalii beneficiari ai actului educațional. Este de dorit ca stările tensionale în clasă să fie prevenite și să nu se permită instalarea unui conflict deschis, acest lucru dovedind lacune în managementul clasei de elevi.

BIBLIOGRAFIE:

- Joița, Elena, *Profesorul – manager. Roluri. Metodologie*, Editura Polirom, Iași, 2001.
Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002.
Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

CRISTIANA LĂSCULESCU-BEȘLIU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*E*ducational management is the science and art of preparing human resources, to

form personalities according to purposes requested by society and accepted by the individual. The management of the system and of the educational institutions includes: clear formulation of the finalities, design of the institutional network, elaboration of the learning contents, ensuring the legislative-normative framework, initial and ongoing training of the management and training personnel, establishment of some evaluation techniques. course of the education system and process and optimization of results.

*M*anagementul clasei reprezintă setul complex de comportamente de

organizare a clasei inițiate de către profesor, cu scopul de a promova și a menține un climat care să-i permită atingerea obiectivelor educaționale.

În majoritatea situațiilor, cadrele didactice își centrează eforturile și atenția, controlul și concentrarea asupra situațiilor didactice, asupra activității de predare, fără să ia în calcul mediul și ambianța în care sunt pregătite și derulate aceste activități; ignorând, de multe ori nu din reavoință, diversitatea situațiilor educaționale ca structuri complexe, atitudinal -relaționale. Involuntar, asemenea atitudini educaționale creează un teren propice apariției și dezvoltării fenomenelor de criză.

Potrivit lui Iucu (2006) situația de criză ar fi definită ca: un eveniment sau un complex de evenimente inopinate, neașteptate, dar și neplanificate, generatoare de pericolozitate pentru climatul, sănătatea ori siguranța organizației (clasei) respective și a membrilor acesteia.

Iucu (2006) subliniază că educația, prin natura ei, este o acțiune organizată. Ca orice acțiune organizată, educația presupune cu necesitate acceptarea și respectarea unor cerințe, reguli și dispoziții elaborate și impuse din exterior, concomitent cu instruirea unor modalități de control asupra acceptării și respectării lor.

Disciplina impune niște reguli și, prin urmare, asigură acea ordine exterioară indispensabilă oricărei acțiuni organizate. Pornind de la idea că disciplina oferă un câmp mai larg sau mai restrâns de manifestare a personalității elevilor, în funcție de rigurozitatea și formula prin care sunt impuse, s-au delimitat mai multe orientări în istoria gândirii pedagogice cu privire la disciplina școlară.

Rolul conducător asumat de educator, în impunerea și urmărirea respectării regulilor, asociat cu gradul de libertate acordat elevului, au constituit și constituie nucleul controverselor pedagogice în interpretarea disciplinei școlare. Pedagogia clasică prezenta disciplina școlară aidoma unui șir de măsuri punitive, însoțite de un climat relațional foarte sever, cu supraveghere și pedepse. Abordările contemporane vorbesc despre disciplină ca despre un ansamblu complex normative, interacțional și psihologic, care poate fi interpretat fără rezerve științifice și din punct de vedere managerial.

Controversele istorice privitoare la disciplină pendulează între două extreme, cea a permisivismului și cea a autoritarismului, și sunt construite în teorii relativ distincte în cadrul pedagogiei moderne și contemporane.

Mecanismele de a preveni, interveni și rezolva problemele disciplinare presupun anumite strategii de intervenție ale cadrului didactic, strategii de sorginte managerială.

Succesul unui management al clasei presupune, până la un punct, și prevenție înainte de dezvoltarea situației problematice. Abilitatea de detectare a crizelor în fazele inițiale, este de foarte multe ori mai valoroasă decât tratamentul intervenționist post eventum.

Cadrele didactice cu experiență spun că, de obicei, un obiectiv major pentru ei în primele zile de școală (primele săptămâni) este acela de a institui un bun control asupra clasei.

Pentru a conduce, din punct de vedere disciplinar, clasa de elevi, cadrele didactice trebuie să posede o serie de calități manageriale, care îl vor ajuta să exploateze întreaga situație cu potențiale sau reale conotații negative în favoarea clasei, a membrilor și a climatului din interiorul acesteia.

Relația stabilită între problematica managementului clasei de elevi și problematica disciplinei este foarte clar determinată și poate fi explicată printr-o formă de subordonare; astfel, disciplina – reprezentată prin cazul său extreme și nedorit, indisciplina – este un subdomeniu de analiză și intervenție al managementului clasei de elevi.

În structura personalității oricărui cadru didactic este necesar să se regăsească capacitatea de a fi empatic, de a putea surprinde, pe această cale, trăsăturile psihice ale fiecărui interlocutor. Privitor la comportamentul pedagogic, recursul la o astfel de capacitate conduce la descoperirea de către profesor a unor modalități adecvate de optimizare a relațiilor cu elevii, sub toate aspectele, ca o condiție a unei comunicări eficiente.

În acest fel, el dă dovadă de ceea ce numim măiestrie și tact pedagogic.

Tactul pedagogic presupune o fină intuiție în surprinderea punctelor sensibile ale unei situații educative, sesizarea fragilității partenerului de dialog, abordarea discretă a problemelor ce s-au ivit.

Tactul pedagogic înseamnă intervenții nuanțate până la cele mai subtile detalii și este opus tratării elevilor prin procedee șablon, impersonale sau agresive, brutale (tactul nu exclude abordarea dură, severă și categorică dacă acestea se impun, iar îngăduința, mila, slăbiciunea nu își au locul).

Este indiscutabil o aptitudine specială invocată în profesia de educator unde relația interpersonală profesor-elev este continuă și dominantă, calitatea comunicării contează ca o condiție sine qua non, iar imprevizibilul situațiilor solicită masiv prezența de spirit, gândirea

rezolutivă cu alegerea celor mai bune soluții, imaginarea “cu ochii minții” “a ceea ce ar putea fi”, “a ceea ce s-ar putea întâmpla”, “a ceea ce ar putea deveni” ca evenimente probabile în lumea școlii plină de neprevăzut, așteptări și aspirații, vise de viitor.

Managementul educației reprezintă o treaptă metodologică necesară pentru realizarea corectă, eficientă social, a activității de formare-dezvoltare a personalității umane, la nivelul sistemului de învățământ, în perspectiva secolului XXI.

Pedagogia generală propune o treaptă epistemologică necesară pentru realizarea corectă, eficientă social, a activității de formare inițială și continuă a cadrelor didactice din învățământul preșcolar, primar, secundar ori superior.

Managementul educației sau managementul pedagogic definește, astfel, un tip de conducere superioară a sistemului de învățământ la nivel global, optim, strategic, în concordanță cu cerințele modelului cultural al societății informaționale democratice și ale paradigmei curriculumului (Sorin Cristea, 2000).

Miza socială a reformei învățământului vizează tocmai sinteza originală, posibilă și necesară, la nivelul unui nou model cultural, între conceptele de bază, stabilizate de pedagogia generală și descinderile metodologice, proiectate de managementul educației, cu aplicații speciale la nivelul conducerii globale-optime-strategice a organizației școlare. - Conducerea școlii, Managementul organizației școlare.

BIBLIOGRAFIE:

- Iucu, R., *Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Joița, E., *Management educațional. Profesorul-manager: roluri și metodologie*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Neamțu, C., *Devianța școlară. Ghid de intervenție în cazul problemelor de comportament ale elevilor*, Editura Polirom, Iași, 2003.

UN TRIO PENTRU O EDUCAȚIE REALĂ - PROFESORI, ELEVI, PĂRINȚI

PROF. CRISTINA MARIA DOINA LILIAȘ
PALATUL COPIILOR DROBETA TURNU SEVERIN,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

MOTTO: „*Education gives you wings to fly*”

- A. P. J. Abdul Kalam -

„*I never dreamed about success.
I worked for it*”

- Estee Lauder -

*I*n a society constantly subject to change, education has to overcome new challenges that are often quite difficult to address by the factors involved in the instructional-educational process. Education involves a close relationship between teachers, students and parents who form a trio designed to optimize the educational process.

In order for the students, the direct beneficiaries of education, to be able to access the best acquisitions of knowledge, this trio must work in a unitary way, having the same purpose - forming the personality and the cognitive universe of the students.

*I*nter-o societate supusă permanent schimbării, educația trebuie să depășească noi provocări care, de multe ori, sunt destul de dificil de abordat de către factorii implicați în procesul instructiv-educativ.

Așa după cum se știe, educația presupune o strânsă relație între profesori, elevi și părinți care formează un trio menit să optimizeze demersul educativ.

Pentru ca elevii, beneficiarii direcți ai educației, să poată accesa cele mai bune achiziții ale cunoașterii, trebuie ca acest trio să funcționeze unitar, având același scop-formarea personalității și a universului cognitiv al elevilor.

Educația, la care contribuie atât școala, cât și familia este cea reală, neputând fi completă fără colaborarea acestora.

Astfel, prin activitatea didactică, școlară și extrașcolară, cât și prin permanenta implicare a părinților în orientarea copiilor pentru viață și societate, pentru un viitor potrivit așteptărilor și aptitudinilor lor reale, se poate adapta întregul demers educativ, corelat cu noile provocări.

Siguranța afectivă a copilului, de exemplu, este foarte importantă pentru a i se crea un mediu, un climat potrivit, armonios menit să susțină moral actul învățării în cadrul școlii, dar și în afara ei, în familie.

Psihopedagogia relevă rolul decisiv al afectivității pozitive în educație pornind de la ideea de a încuraja comportamentul și atitudinea pozitive ale elevului față de procesul instructiv-educativ și în afara lui, de a recompensa pe măsură orice reușită a elevului, de a evita critica, înlocuind-o cu explicații pertinente, motivaționale în vederea formării unor atitudini potrivite în ce privește învățarea, educația, în general.

Dezvoltarea unor atitudini pozitive față de educație, are ca punct de plecare, educația dobândită în cadrul familiei, părinții fiind primii educatori, cei care își cunosc cel mai bine copilul.

Apoi, intervine cadrul organizat, școala care pune următoarea „piatră de temelie” la construcția personalității viitorului tânăr și adult.

Între cadrul familial și cel școlar trebuie să se stabilească o finalitate comună către care să fie orientat elevul.

Astfel, odată stabilite și alte punctele comune pentru buna desfășurare a demersului instructiv-educativ, profesorii, elevii și părinții trebuie să contribuie fiecare cu ceea ce le revine ca specific, ca cerințe ale școlii ca instituție educativă.

Numai așa, educația reală își va atinge scopul!

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș, Constantin. *Educația: iubire, edificare, desăvârșire*, București, Polirom, 2008.

DEZVOLTAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE ȘI EFECTELE LUI ASUPRA ELEVULUI (*THE DEVELOPMENT OF THE SCHOOL-FAMILY PARTNERSHIP AND ITS EFFECTS ON THE STUDENT*)

ASISTENT SOCIAL SIMONA LOLEA
CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI
ASISTENȚĂ EDUCAȚIONALĂ MEHEDINȚI

---

*O*ne of the most important conditions for increasing the efficiency of the

educational activity carried out with the students is the assurance of a full unity of action of all the educational factors: school, family, community. If it is true that school is the factor on which the becoming of the human personality depends overwhelmingly, it is equally true that coherent education cannot ignore the purposes of the family in this communion. School and family are two institutions that need each other. The school and the family must find the path of authentic collaboration based on trust and mutual respect, on love for the child, to make room for an open, permeable relationship, conducive to the exchange and communication of ideas.

*U*na dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activității educative

desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația coerentă nu poate face abstracție de rosturile familiei în această comuniune. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Școala și familia trebuie să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei.

Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei.

Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, aceasta putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați”¹ (Henderson și Nancy, 1995). Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari.

Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școala-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; 2 conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității; stimula serviciul comunității în folosul școlilor; oferi servicii și suport familiilor și crea un mediu mai sigur în școli.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare fiind astfel primul său intermediar în relațiile cu societatea și, de asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trănicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatele dintre școli și familii pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității și pot crea un mediu mai sigur în școli. Dacă școala are susținerea familiei și există o bună comunicare între cele două, atunci elevul se îndreaptă în direcția dorită.

Contribuția pe care o aduce implicarea familiei în dezvoltarea și educarea copilului și importanța parteneriatului școală-familie duce la progresul copilului pe plan educațional.

BIBLIOGRAFIE:

- Ezechil Liliana, *Comunicarea educațională în contextul școlar*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002.
- Stăiculescu Camelia, *Școala și comunitatea locală*, parteneriat pentru educație, Editura ASE, București, 2007.
- Stăiculescu Camelia, *Managementul parteneriatului școală-familie*, Editura ASE, București, 2007.
- Ioan Cerghit, *Formele educației și interdependențele lor*, curs de pedagogie, Universitatea București, 1988.
- Constantin Cucoș, *Pedagogia*, Editura Polirom Iași, 1998.
- Godfrey Claff, *Parteneriat școală-familie-comunitate*, ghid pentru cadrele didactice, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 2007.
- Didactica*, revistă de comunicări științifice, nr.2, noiembrie 2008.
- Alexandru Darie, Iulian Nica, Elena Romocea, Ecaterina Springer, Leon Topa, Ion Verdeș, *Colaborarea școlii cu familia elevilor*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1974.
- Adele Faber, Elaine Mazlish, *Comunicarea eficientă cu copiii-acasă și la școală*, Editura Curtea Veche, București, 2010.
- Cristea, Sorin, *Dicționar de pedagogie*, Grupul Editorial Litera Educațional, Chișinău, 2002.

- Miron Ionescu si Vasile Chis, *Pedagogie aplicată*, Editura Eikon, 2010.
- O. Sofran, *Instrucție și educație*, Editura Orizonturi, 1982.
- Potolea Dan (coord.), *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*, Editura Polirom, Iași, 2002.
- Ion Holban, *Cunoașterea elevului: sinteză a metodelor*, Editura Didactica si Pedagogica.
- Jinga Ioan, Istrate Elena, *Manual de pedagogie*, Editura ALL Educațional, București, 2001.
- Văideanu, G., *Educația la frontiera dintre milenii*, Editura Politică, București, 1988.
- Oprea Crenguta Lăcrămioara, *Pedagogie. Alternative metodologice interactive*, 2002.
<http://www.unibuc.ro/eBooks/StiinteEDU/CrengutaOprea/cap1.pdf>.
- http://www.red.isjtr.ro/docu/PRIMAR/itd_pri/01-Enus-Nicoleta-RED-TR_Eficient_parteneriat_scoala_fam_0_4_PRI.pdf.

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI CU DIFICULTĂȚI COMPORTAMENTALE

PROF. ELENA LILIANA LUCA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 19,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*B*ehavior management is that component of the teaching act that must be done

correctly so that the daily teaching activity does not suffer. No one is perfect and there is no complete list of things that should or should not be done because every child, class or school is different.

It all comes down to trial and error. The general idea is to test various strategies with your students, because what works in someone's class may not work in your class. Let's be completely honest and say that no one expects you to become an absolute expert at the end of the first week of school.

The key to success in student behavior management is, first of all, to get to know your children. You need to find out what makes them work; listen to them! We all know that each student learns in a unique and individual way, so a super strict approach can work perfectly for some and less for others.

*A*DHD este o afecțiune a copilăriei care în ultimele decenii este destul de

prezentă, aproximativ 5%, din populația școlară. Pentru ca un dascăl să poată ajunge la concluzia că are în clasă copii care suferă de această afecțiune, trebuie să identifice simptomele specifice:

- Lipsa atenției
- Hiperactivitatea
- Impulsivitatea

Acestea au un afect negativ asupra relațiilor pe care copiii le stabilesc cu familia, cu colegii și profesorii. Diagnosticarea la timp și intervenția, de timpuriu, sunt cruciale pentru ca

simptomele primare să nu se dezvolte în probleme secundare durabile, cum ar fi evitarea efortului intelectual și comportamente greu de remediat.

Pentru că acest comportament disruptiv al anumitor elevi ne îngreunează procesul de predare și determină stări de stres pentru noi, profesorii, iată câteva din strategiile cele mai eficiente de intervenție în clasă.

EVALUAREA elevilor suspectați că ar avea ADHD trebuie făcută atent, prin scale de evaluare (Barkley 1990), teste neuropsihice, în vederea stabilirii cu exactitate a diagnosticului.

Prima abordare a profesorului este realizarea istoricului copilului privind comportamentul la momentul respectiv (profilul de atenție), rezultatele școlare, istoricul genetic al familiei și istoricul de dezvoltare și evoluție psihosocială. Scalele de evaluare aplicate pot ajuta la determinarea gravității simptomelor ADHD, indicii statistici fiind depășiți la anumiți factori (cum ar fi deficitul de atenție, impulsivitatea) în această situație.

Scalele recomandate sunt *Scala de evaluare ADHD* (pentru părinte și profesor), test de vigilență computerizat (*Testul variației de atenție TOVA*) care la copiii cu ADHD evidențiază problemele de atenție și impulsivitate, *testul WISC - III* care evidențiază caracteristicile cognitive sau alte dizabilități de învățare.

Principiile de bază pentru controlul copiilor cu ADHD în clasă.

1. Lucrurile cu caracter imediat

Cercetările comportamentale au arătat că încurajarea comportamentelor pozitive, în vederea repetării lor, este extrem de importantă. Fiecare secundă este esențială, deoarece cu cât este mai scurt intervalul de timp dintre comportamentul constatat și răspunsul sau recompensa noastră, cu atât mai mare va fi asocierea între cele două în mintea copilului.

De asemenea, părinții trebuie să știe cât este de importantă lauda unei sarcini pe care copilul cu ADHD tocmai a început să o facă atunci când i-a fost dată. Este ca atunci când adulții suferă un șoc, o paralizie temporară sau o ușurare, când copiii lor, renumiți pentru comportamentul neadecvat, încep să facă ce li se cere. Așadar, lauda rapidă, intensă și consecventă a unei sarcini poate genera mai multă receptivitate la copil.

2. Intensitatea

Copiii cu ADHD sunt mai activi (și mai puțin productivi), au nevoie de lucruri foarte interesante pentru a le capta atenția, reacțiile sunt mai intense decât ale altor copii. De aceea, mesajele normale de laudă nu vor trece bariera de interes decât dacă se face contact vizual cu copilul, le punem mâna pe umăr sau ridicăm vocea, o facem mai melodioasă, deci „altfel”, folosind tehnici actoricești, cu exagerarea mesajului transmis copilului.

3. Consecvența

Este nevoie de multă energie, perseverență, inventivitate și dedicație pentru a avea rezultate în înțelegerea sarcinilor și controlarea comportamentelor neadecvate. Abordând astfel de comportamente cu elevii cu ADHD atât la școală cât și acasă, este o investiție de timp și energie care adesea economisește mult mai mult timp și energie în viitor.

BIBLIOGRAFIE:

Jerry Olsen, Thomas W. Nielsen, *Noi metode și strategii pentru managementul clasei*, DPH, 2009.

PARTENERIATUL PROFESOR-ELEV- PĂRINTE ÎN PERIOADA ȘCOLII ONLINE

PROF. ÎNV. PRIMAR ANDA MIHAELA MANEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 49,
SECTOR 2, BUCUREȘTI

---

*D*uring the pandemic period, classroom management is one of the hardest parts

of educational system, taking in considerations the three actors: the teachers, used with the traditional way of teaching, the students, fans of internet and mobile applications and the parent, worried about both of these. During the online lessons, the teachers play in the same time, the role of a leader and a manager, keeping the balance between the school, (educational process), and the community, represented by the parents. Together, all three parts must embrace the new situation with responsibility, flexible thinking, calm, confidence, positive attitude. ready to experiment new ways to learn.

*M*anagementul clasei¹, cu cele trei componente esențiale: managementul

conținutului, al problemelor disciplinare și al relațiilor interpersonale, presupune o relație în care triada interdependentă profesor – elev – părinte are ca scop principal promovarea rezultatelor și comportamentelor școlare pozitive.

Școlile publice, dar și cele particulare, față de care este vizibil crescut interesul publicului în ultimii ani, pun accent pe eficiența cadrelor didactice și rezultatele elevilor, ceea ce mulțumește și atrage părintele interesat de performanțele climatului școlar pozitiv în care poate activa copilul său, fapt care consolidează relația școală – comunitate. „Popularitatea” unor școli, care își acordează capacitatea instituțională cu dinamica societății, este dată de rezultatele academice, esențiale în conturarea traiectoriei viitoare a copilului, dar și prin aspectele mai

---

¹ Iucu, R. (2000), propune o definiție exhaustivă a managementul clasei de elevi: domeniu de cercetare în științele educației care studiază atât perspectivele teoretice de abordare ale clasei de elevi, cât și structurile dimensional-practice ale acesteia (ergonomică, psihologică, psihosocială, normativă, relațională, operațională și creativă), în scopul facilitării intervențiilor cadrelor didactice în situațiile educaționale concrete, prin exercițiul microdeciziilor educaționale.

puțin tangibile, cum ar fi relațiile dintre profesori și elevi/ părinți, regulile de conduită stabilite la nivelul școlii, măsura în care cadrele didactice colaborează, sprijinul acordat copiilor cu CES și mulți alți factori colaterali.

Perioada de școală online a însemnat atât pentru mine, cadrul didactic, cât și pentru elevii mei și părinții lor, un proces de perfecționare/ inovație, cu reguli noi impuse de „noul mediu de lucru”, clasa virtuală, cu influențe majore asupra modului meu de a preda/evalua, asupra însușirii/ utilizării informațiilor obținute de către elev, dar și asupra receptării/ percepției acestei stări de fapt² din partea părinților. Îngrijorările, precipitățile, nesiguranța, fricile, frustrările le-am încercat cu toții, pe măsura desfășurării activității școlare. Încurajările și încrederea reciprocă, elevul care mi-a devenit din receptor al cunoștințelor un partener de „dialog”, uneori mai bine cunosător al utilizării device-urilor, părinții care au intervenit când am observat că elevul încearcă o „evadare”, mi-au girat rolul de coordonator al întregului proces „virtual” de concretizare a scenariului didactic, în virtutea faptului că rezultatele școlare, eficiența didactică a profesorului și comportamentul elevilor și al părinților influențează direct și condiționează managementul clasei și al școlii.

Managementul clasei³ solicită profesorul într-un mod diferențiat, (cunoștințe de specialitate, competențe sociale și de comunicare precum și un fin spirit de observație), sub imboldul scopului comun împărtășit de toți membrii comunității educaționale. Părinților le-am prezentat oportunitatea de a ne îmbogăți, cu toții, cunoștințele și de a ne dezvolta abilitățile digitale pentru a-i sprijini pe copii să folosească dispozitivele digitale într-un mod inteligent și echilibrat, ca pe un prilejul ideal de a crește nivelul competențelor specifice ale elevilor, fără a ignora componenta psiho-emoțională care însoțește permanent procesul laborios al educației. Explicându-le preocupările mele, dar și cum funcționează unele aplicații, în cadrul ședințelor sau Consultațiilor cu părinții i-am câștigat de partea mea și implicit de partea elevilor / a școlii, ba, pe unii dintre dumnealor, i-am convins să le „încearcă” pentru a-și învinge frica de „prea mult stat pe net”, dar și pentru a îmbunătăți rezultatele elevilor. Desigur, au fost probleme cu activitățile sincron din timpul orelor de Joc și Mișcare sau ale celor de Muzică și Mișcare, dar ne-am amuzat, sau s-a lucrat individual pentru a mă asigura că se obțin performanțele scontate.

Dacă încrederea reciprocă este principalul criteriu pe care se bazează colaborarea celor 3 actanți în procesul educativ, atenția sporită vizează atât pregătirea inițială și continuă a cadrelor didactice, - factor decisiv cu influență majoră asupra succesului școlar al elevilor⁴ -, dar și comunicarea și relaționarea constructive între părți. Ritmul accelerat de dezvoltare a tehnologiei cât și a aplicațiilor care o folosesc este un factor determinant pentru persoanele implicate în educația online. Pe de altă parte activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor indivizi în formare, ceea ce implică maximă responsabilitate în comportamentele și intervențiile educatorului. Pentru susținerea elevilor și punerea bazelor solide pentru viitorul lor, este esențial să creăm contexte de învățare care iau în considerare și pun în valoare caracteristicile nativilor digitali pentru a-i pregăti pentru viața secolului XXI, conștient și responsabil, inventiv și captivant. Profesorul se sprijină în acțiunea de management al clasei⁵ pe propria percepție și interpretare a situațiilor didactice și pe propriile convingeri referitoare la

² Aspecte precum consumul de mass-media, (studiul nu avea în vedere și internetul, aflat încă la început la momentul realizării lui), programa școlară supraîncărcată și dezinteresul părinților reprezintă factori de stres majori pentru cadrele didactice (Helmke, 2003, p.55).

³ I. Jinga, (1998), consideră că în esență managementul pedagogic (educațional) poate fi definit ca știința și arta de a pregăti resursele umane, de a forma personalități potrivite unor finalități acceptate de individ și de societate.

⁴ Schönabächler, M. T., (2008), *Klassenmanagement*, Haupt Verlag, Bern-Stuttgart- Wien.

⁵ E. Joita, (2000), consideră managementul educației ca fiind teoria și practica, știința și arta proiectării, organizării, coordonării, evaluării, reglării, elementelor activității educative, ca activitate de dezvoltare liberă, integrală, armonioasă a individualității umane, în mod permanent pentru afirmarea autonomă și creativă a personalității sale, conform idealului stabilit la nivelul politicii educaționale.

modalitățile de acțiune, dar participarea tuturor membrilor comunității educaționale în procesul decizional este o condiție esențială pentru asigurarea calității și susținerea schimbărilor în sens pozitiv, pentru moment, și eficient, pe viitor.

Conducând clasa a IV-a, ca pe un climat care încurajează stima de sine, cooperarea, respectul pentru diferențe, și având elevi cu care colaborez foarte bine, ai căror părinți s-au asigurat că au dispozitivele necesare am putut introduce în lecții activități având ca suport diverse aplicații online/platforme de e-learning. Implicarea părinților ca parteneri în procesul de educație prin informare, consultare, colaborare și includere în luarea deciziilor, a facilitat trecerea cu rezultate bune, fără necesitatea unor planuri remediale în privința învățării, peste lunga perioadă de școală online. Elevii mei au fost pe cât de curioși, pe atât de doritori să-și dovedească nivelul însușirii unor cunoștințe, dacă am folosit tehnici diverse, dezbateri interactive, s-au „întrecut” cu plăcere în jocurile didactice de tip online, sau au completat schemele lecțiilor colaborând în cadrul unor grupe „virtuale” obținute cu ajutorul opțiunii „break rooms”, lucrând pe zoom / pe echipe în padlet.

Integrarea copiilor cu CES este o provocare pentru profesorul. Pentru elevii cu CES, e drept nu am cazuri foarte dificile, am găsit soluții atractive pentru a rezolva diferitele probleme, precum adaptarea lor la aceste activități, alături de ceilalți colegi. Schimbând culoarea tablei online, care devine astfel mai atractivă, alocând timp suficient pentru sarcinile de învățare, în funcție de dizabilitatea pe care o au, propunând o ritmicitate mai mare a lor, cu o durată mai scurtă a momentelor de consolidare și exersare a conținutului, am evitat timpii morți și plictiseala.

Rezultatele cercetărilor indică relevanța majoră a managementului clasei pentru succesul activității didactice. Interactivitatea pe care trebuie să o ai când susții lecții online este mult mai „mare” decât în clasă, astfel că sunt importante atât momentul integrării în lecție a diferitelor aplicații, combinarea cât mai judicioasă a lor, diversitatea modalităților de a rezolva sarcini în aceste aplicații, de la cele de tip chestionar, la cele de tip test cu afișarea procentului/ notei performanțelor realizate. Mi-am încurajat permanent elevii, le-am oferit feedback la timp și am purtat discuții personal, folosind chat-ul privat pentru a corecta sau îmbunătăți anumite aspecte ale muncii lor.

Cadrul didactic trebuie să aibă „mână de fier” în dirijarea orei, în cazul activităților online care îmbină lucrul pe computer/mobil, căci elevul, având la dispoziție atâtea tentații sub forma aplicațiilor online, pe care le poate accesa independent de profesor, poate înainta singur în lecție și poate omite/ pierde anumite momente/ informații, chiar fără să vrea⁶. Nu se poate însă întâmpla același lucru în etapa Obținerii performanței a lecției, când trebuie să aleagă răspunsul corect din grila Chestionarului online. Un răspuns greșit îl „ține pe loc”, astfel că îi ofer șansa să fixeze mai bine cunoștințele și să treacă la întrebarea următoare, numai dacă a răspuns corect, (învăță mai bine din propriile greșeli!). Pentru cadrul didactic un astfel de demers presupune o muncă laborioasă, dar satisfacțiile sunt pe măsură, mai ales când elevii abia așteaptă o nouă lecție de acest gen.

Rolul profesorului pentru învățământul primar este cu atât mai important cu cât primii ani de școală și primele achiziții ale școlarului mic i se datorează, iar măiestria sa profesională, tactul pedagogic, răbdarea și deosebita atenție, empatia și calmul nemărginit, alături de dorința permanentă de a se perfecționa, vor asigura o bună desfășurare a procesului de învățământ și reușitele scontate la finalul ciclului primar de studii. Profundele transformări înnoitoare pe care le-a presupus desfășurarea online a activității didactice pe perioada pandemiei vor avea efecte

---

⁶ *Ca exemplu aș putea da, una dintre activitățile online, publicată pe livresq, realizate cu clasa, activitatea interdisciplinară desfășurată cu ocazia Zilei Naționale a României, <https://library.livresq.com/details/5fd49cbf4395010007969cce>, care îmbină mai multe activități în aplicații online diferite în care lucrez frecvent cu elevii mei.*

considerabile asupra științelor educației, asupra statutului și a rolului cadrelor didactice și a procesului educativ ai cărui agenți sunt, și, implicit, în mod direct, asupra subiecților săi, elevii, iar, indirect, asupra părinților, reprezentanții comunității. Parteneriatul acestor trei factori, stimulând motivarea indivizilor implicați în activități specifice, combinarea diferitelor tipuri de resurse necesare îndeplinirii obiectivelor, în acord cu idealul educațional și cu direcția de dezvoltare a societății, sunt pilonii pe care putem aborda inovativ, în scop productiv, în managementul clasei.

BIBLIOGRAFIE:

- Fraser, B., Walberg, H., Welch, W., Hattie, A., *Syntheses of Educational Productivity Research, in International Journal of Educational Research*, 1987.
- Barbu Ion, D., *Climatul educațional și managementul școlii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2009.
- Helmke, A., *Unterrichtsqualität – erfassen, bewerten, verbessern*, Kallmeyer, Seelze, 2003
- Iucu, R., *Managementul clasei de elevi – aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Iosifescu, S. în Iucu, Romita, *Managementul clasei de elevi – fundamente teoretico-metodologice*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Jinga, I., *Educația în perspectiva unei noi calități*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1987.
- Joița, E., *Management educațional, Profesorul-manager: roluri și metodologie*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Langa, C., Bulgaru, I., *Managementul clasei de elevi*, Editura Universității din Pitești, Pitești, 2009.
- Popenci, S., Fartușnic, C., Târnoveanu, N., *Managementul clasei pentru elevii cu ADHD*, Editura Didactica Publishing House, București, 2008.
- Țoca, I., *Management educațional*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. MIHAELA MANOLEA

LICEUL TEHNOLOGIC „DOMNUL TUDOR”

DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The school-family partnership is a pedagogical formula, a relatively new notion

inserted in the field of education. The partnership with the family insists on the formation of certain competencies and skills to prepare children for school and social life, and parents to ensure a quality education for children. In general, most families are interested in working closely with the school. The research shows that the involvement of the family in the partnership with the school contributes to the improvement of the results, the school attendance and to the development of the students' responsibility for the school activities. Based on these results, a rethinking of the role of the family and community involvement in support of parents and for the benefit of students is required in schools.

Parteneriatul școală-familie este o formulă pedagogică, noțiune relativ nouă

înserată în domeniul educației. Parteneriatul cu familia insistă pe formarea anumitor competențe și deprinderi de pregătire a copiilor pentru viața școlară și cea socială, iar părinților pentru asigurarea unei educații de calitate copiilor. În general, majoritatea familiilor sunt interesate să întrețină o colaborare strânsă cu școala.

Cercetările realizate arată că implicarea familiei în parteneriatul cu școala contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și la dezvoltarea responsabilității elevilor pentru activitățile școlare. Pe baza acestor rezultate, în școli se impune o regândire a rolului familiei și implicării comunitare în sprijinul părinților și în beneficiul elevilor.

Din momentul semnării acestuia, contractul educațional dintre familie și școală se consideră ca un sistem de îndatoriri reciproce în colaborarea părinților cu școala pentru a educa și forma copilul.

Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Familia și școala pot fi considerate ca rețele de interdependență structurate în forme de relații sociale specifice, „eșecul” și „reușita” școlare fiind înțelese ca rezultate a unei contradicții mai mici sau mai mari, ale unui grad mai mic sau mai mare de disonanță sau de consonanță a formelor de relații sociale ce caracterizează cele două rețele de interdependență.

Școala și familia trebuie să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere

și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență.

Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei.

Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, acestea putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați”.

Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Este cunoscut faptul că implicarea părinților și comunităților în viața școlii are multiple efecte pozitive, începând cu îmbunătățirea semnificativă a rezultatelor învățării și terminând cu creșterea gradului de activism social atât al elevilor și absolvenților de școli, cât și al cadrelor didactice și al părinților.

Prin parteneriatul școală–familie se urmărește realizarea unei comunicări eficiente între cei doi factori și punerea de comun acord a sistemelor de valori și a cerințelor de la copil. Mircea Agabrian (2005, p.56) consideră că din acest parteneriat cei câștigați sunt elevii.

Acestea acționează în următoarele direcții:

- a) ajută profesorii în munca lor;
- b) generează și perfecționează competențele școlare ale elevilor;
- c) îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;
- d) dezvoltă abilitățile educaționale ale părinților;
- e) creează un mediu de siguranță sporit în școli.

Ca parteneri, atât școala cât și familia au anumite cerințe una față de cealaltă. Prin urmare, profesorii doresc din partea părinților:

- a) să ofere copiilor lor condiții optime ca aceștia să se dezvolte;
- b) să le ofere un mediu sigur, liniștit și prielnic pentru a învăța;
- c) să sugereze copiilor importanța educației pentru viață;
- d) să-i îndrume pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele casnice;
- e) să comunice des și deschis cu profesorii;
- f) să-i învețe pe copii auto-disciplina și respectul față de alții;
- g) să-i învețe pe copii cum să reziste influențelor nefaste;
- h) să-și accepte responsabilitatea de părinte fiind un bun exemplu;
- i) să susțină acțiunile școlii.

De asemenea, părinții au și ei expectanțe privitoare la activitatea cadrelor didactice:

- a) să fie receptivi la nevoile, interesele și abilitățile copiilor;
- b) să comunice des și deschis cu părinții;
- c) să stabilească cerințe școlare nepărtinitoare pentru toți elevii;
- d) să manifeste dăruire în educarea copiilor;
- e) să trateze pe toți elevii corect;
- f) să intensifice disciplinarea pozitivă a copiilor;
- g) să ofere indicații cu privire la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii.

În ultimii ani se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui contract educațional individual privind educația copilului. Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor.

Astfel:

- Școala are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv-educativ.
- Părintele este o persoană responsabilă pentru educarea și comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala spre beneficiul copilului.
- Elevul este și el responsabil pentru propria educație.

Având în vedere complexitatea relaționării între cele două instituții (școala și familia), ideea colaborării între acestea capătă noi valențe. În relația cu școala, părintele parcurge următorii pași:

- a) părintele „învață“ – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ;
- b) părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități;
- c) părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală;
- d) părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia;
- e) părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe;
- f) părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi;
- g) părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate:

- a) relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material;
- b) relația familie-școală: contactul direct cu profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc.

Implicarea părinților are efecte primare indirecte asupra imaginii de sine a copilului ca persoană care învață și întărește așteptările lor. Tipologia beneficiilor implicării include:

- pentru copii: performanță academică, atitudini pozitive și comportament dezirabil, prezență, adaptare și implicare școlară, rata mai mare a promovabilității;
- pentru părinți: atitudini pozitive față de școală, relații mai bune între copii și părinți;
- pentru profesori: motivație crescută pentru îmbunătățirea metodelor educative.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport care, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatul reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi.

BIBLIOGRAFIE:

- Agabrian, M., Milea, V., *Parteneriate școală-familie comunitate*, Editura Institutul European, Iași, 2005.
- Bocoș, Mușata Dacia, *Instruirea interactivă. Repere axiologice și metodologice*, Editura Polirom, 2013.
- Bunescu Gh., Alecu Gh., Badea D., *Educația părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
- Godfrey Claff, *Parteneriat școală-familie-comunitate - ghid pentru cadrele didactice*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 2007.

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ- FAMILIE, O NECESITATE MAJORĂ ÎN EDUCAREA COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. JANINA IULIANA MIJACHE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The family is the "social core" in human history. It is responsible for the satisfaction of the basic needs of the child and for his protection.

The kindergarten is the first institution that is guided by scientific principles and methods, it contributes to the formation and development of the child. The educator is the person invested with the noble and great task to which she must respond - that of educating the child's personality.

Familia reprezintă „nucleul social” în istoria omenirii. Ea răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și de protecția acestuia.

Grădinița este prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului. Educatoarea este persoana investită cu nobila și marea sarcină la care trebuie să răspundă – aceea de educare a personalității copilului. Educarea „micului om”, realizată prin parteneriatul dintre grădiniță și familie se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului.

Parteneriatul este rezultatul unui efort conștient și cumulativ al tuturor factorilor implicați în scopul delimitării unui sens comun pentru depășirea sau traversarea unei realități problematice.

Interacțiunile dintre grădiniță și familie trebuie să stea sub semnul parteneriatului, fiecare partener fiind unul din factorii de putere în selecția educativă ce trebuie să se răsfrângă asupra copilului. Familia și grădinița trebuie să plece, în diferitele lor relații cu copilul, în primul rând, de la un drept esențial – personalitatea - de a fi considerat ca membru al unei noi generații. Părinții trebuie să fie nu numai părinți, ci și educatori, și ca atare sunt obligați să-și îndrume copilul și să trateze orice situații ivită în raporturile cu el în mod pedagogic.

Asigurarea unei comunicări de tip conexiune inversă va crea un curabil dialog între familie și grădiniță cu rol de autoreglare a procesului instructiv – educativ al educării și dezvoltării personalității copilului preșcolar.

Comunicarea tip conexiune inversă se realizează în două moduri:

- conexiune inversă directă (prin intermediul copilului): casă – copil – grădiniță;
- conexiune inversă indirectă (prin intermediul adulților implicați în dezvoltarea copilului): familie – informație – educatoare.

Prin intermediul comunicării directe, copilul vine cu un volum de cunoștințe și deprinderi formate în familie. Acesta va constitui baza derulării procesului instructiv-educativ ce se va desfășura organizat în grădiniță. De la grădiniță preșcolarul se va întoarce acasă cu noi achiziții de cunoștințe și deprinderi ce vor deveni ulterior abilități.

Prin comunicarea indirectă, familia furnizează educatoarei informații despre dezvoltarea psihofizică antepreșcolară. Membrii familiei trebuie să furnizeze toate datele necesare pentru a putea corecta comportamentele negative ale copilul, să se transpună cât mai mult în situația lui, să se străduiască să-l înțeleagă și să vadă realitatea existentă.

Comunicarea, respectul, acceptarea diferitelor opinii sunt bazele unei bune relații. Acțiunile educative exercitate de familie trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică și fizică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa generală.

Părinții și bunicii se pot simți productivi, necesari, relaxați și pot avea încredere în sine și în copilul lor dacă fac efortul să se planifice, de către educatoare, activități care să promoveze implicarea lor emoțională și fizică.

Educatoarea trebuie să asigure o comunicare în două sensuri între personalul grădiniței și familie pe tot parcursul anului școlar și nu numai. Ca fiind „a doua mamă”, educatoarea trebuie să aibă discuții cu familia despre activitatea pe care copilul o desfășoară acasă sau în alte locații, în diferite momente sau evenimente la care participă, despre punctele forte sau cele slabe, astfel încât conceptele și punerea lor în practică să poată fi aprofundate. Educatoarea trebuie să aibă în planul muncii sale și strategii de comunicare cu familia. Aceste strategii trebuie să aibă caracter formal și informal.

Se pot folosi o serie de strategii de comunicare informală și instrumente de comunicare în relația cu familiile preșcolarilor în vederea eficientizării actului educațional, cum ar fi:

- ora venirii și cea a plecării de la grădiniță, unde educatoarea comunică familiei amănunte despre activitățile zilei, despre progresele copilului sau programul propus pentru a fi desfășurat în ziua / săptămâna următoare;
- carnetul de corespondență, care poate circula între familie și educatoare pentru a asigura un schimb continuu de informații, mai ales pentru familiile „foarte ocupate”;
- afișier pentru anunțuri, prin care familia este informată la zi asupra evenimentelor speciale a orarului zilnic, asupra a tot ce se întâmplă în grădiniță;
- invitații speciale, care sunt date cu diferite ocazii (serbări, activități comune, acțiuni festive cu diferite semnificații, lecții demonstrative);
- expoziții tematice, prin care sunt prezentate produsele activității fiecărui copil, nivelul de percepere a anumitor noțiuni, simboluri;

Strategiile de comunicare formală sunt menite să implice și mai mult familia în programul grădiniței în scopul realizării scopului final al formării și pregătirii pentru viitoarea etapă a vieții sale. Acestea pot fi:

- întruniri, cu scopul de a discuta progresele copilului și de a permite familiei să-și comunice părerile, ideile sau preocupările;
- rapoarte periodice, în care se prezintă un rezumat, o reluare a informațiilor asupra cărora educatoarea și familia au discutat deja pe larg;
- vizite la domiciliu, cu scopul de a cunoaște comportamentul copilului și relațiile acestuia cu membrii familiei;
- lectorate cu părinții, ședințe pentru discutarea programului copilului, participarea familiei prin diferite moduri la îmbunătățirea bazei didactice necesare unei bune desfășurări a activității din grădiniță.

Ca educatoare, m-a reocupat cel mai mult socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grupei și nu numai, ci și a mediului înconjurător al acesteia (plimbări, vizite în împrejurimile grădiniței, în instituții și locuri de muncă ale părinților). Având în vedere particularitățile de vârstă și ținând seama de temperamentul fiecărui copil, am acționat diferențiat, astfel încât, eficiența demersului educativ să fie optimă. Cu intenția ca fiecare copil să beneficieze de educație și instruire conform posibilităților și particularităților sale, am încercat să-i antrenez și pe părinți sau bunici în acest demers. Întâlnirile cu ocazia sosirii sau plecării din grupă au fost pentru mine un bun prilej în a atrage atenția asupra comportamentelor neadecvate ale copiilor, dar mai ales, am încercat să scot în evidență progresele copiilor și comportamentele pozitive. Se știe că vârsta preșcolară concordă cu perioada cea mai efervescentă de formare a copilului, de aceea, am antrenat familia în munca educativă prin aceea de a continua diferite activități și acasă: de a selecta obiectele de uz personal, de toaletă, de a culege frunze uscate pentru a realiza propriul ierbar, de a desena familiei ceea ce a fost învățat la grădiniță – linii, diferite forme, etc.

În discuțiile cu părinții la ședințele tematice am recomandat acestora să folosească strategii științifice, cu diferite caractere, validate de practică. Dintre acestea menționez:

- Strategia democratică a educării copilului, care presupune:
  - orice comportament al copilului să fie orientat spre un scop bine motivat;
  - comportamentul să fie înțeles și apreciat în contextul său social;
  - comportamentele negative să fie și raportate la acțiunile efectuate și trăite anterior de aceștia;
- Strategia umanistă, vizează îmbunătățirea comunicării dintre părinți și copii care trebuie să fie:
  - comunicări bazate pe respect și îndemn spre acțiuni pozitive;
  - lauda și întărirea pozitivă, dar fără exagerări din partea părinților;
  - în abordarea conflictelor, a momentelor de supărare ce apar în relațiile cu copilul, supărarea părinților să nu fie violentă, să nu determine din partea copiilor manifestările de autoapărare bazate pe minciună;
  - comunicarea devine eficientă dacă se renunță la atitudinea de superioritate strivitoare a părinților;
  - copiii pot învăța de la părinți să preia responsabilitatea comportamentului lor și înțeleg cerințele motivate și se maturizează;
  - disciplina și responsabilitățile ce le pretind copiilor să se petreacă între anumite limite raționale, încât să nu depășească posibilitățile copilului;

- pedeapsa fizică este neeficientă și dăunătoare pentru copil, comunicarea verbală și motivarea necesității îndeplinirii dorinței fiind strategia eficientă.

Așa cum Jean J. Rousseau preciza următoarea afirmație: „căutați să vă studiați mai bine copiii, deoarece cu siguranță nu-i cunoașteți!” așa și eu subliniez necesitatea realizării parteneriatului dintre grădiniță și familie, deoarece numai printr-o astfel de relație se pot descoperii tainele „micului om”, viitorul cetățean al societății de mâine.

BIBLIOGRAFIE:

- Barbu, A., *Motivația învățării și reușita școlară*, Editura Rovimed, București, 2012.
Dolean, I., Dacian, D., *Meseria de părinte*, Editura Aramis, București, 2002.
Popescu, M., *Educația timpurie-probleme și soluții*, Editura Polirom, București, 2016.
Stan, L., *Implicarea comunității în procesul de educație*, Editura Corint, București, 2000.
Trif, R., Maria, *Rolul familiei în reușita școlară*, Editura Eco Transilvan, 2017.
Vrășmaș, E., A., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

STRATEGII DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE

PROF. MIHĂIȚĂ MARIAN MIJACHE

LICEUL DE TRANSPORTURI AUTO,

DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

*I*t is well known that more and more parents place the issues related to the good

education of their children among their most important concerns. Among them are parents who keep a close and permanent connection with school. They strive, guided by teachers, to create in the family environment conducive to the healthy development of the child. In this way, the favorable influence exerted by school on the student continues at home.

*I*dealul educațional constă în formarea și dezvoltarea integrală a personalității din

perspectiva exigențelor culturale, axiologice, social-economice, științifice și politice ale societății democratice pentru asumarea unui ansamblu de valori necesare propriei dezvoltări, realizării personale și integrării sociale și profesionale într-o societate a cunoașterii, în contextul valorilor europene și general-umane.

Realizarea acestui ideal nu poate fi concepută fără o legătură strânsă între cei trei piloni, care stau la baza educației permanente de calitate. Acești piloni sunt: școala, familia, comunitatea - trei surse principale pentru dezvoltarea și educarea personalității umane.

De modul în care școala interrelaționează cu familia și comunitatea depinde formarea personalității și instruirea copilului. Relațiile bune dintre școală, familie și comunitate sunt în avantajul dezvoltării copilului la diferite vârste.

Familia are un rol decisiv în maturizarea psihosocială a copilului, în conturarea concepției lui despre lume și despre sine. Influența exercitată de către părinți asupra copilului este benefică, dacă aceștia sunt competenți privind educația, dacă îl îndrumă cu tact și cu înțelepciune, dacă îl respectă și-i stimulează creativitatea, responsabilitatea și libertatea.

Școala continuă, diversifică și aprofundează educația copilului, organizează procesul educațional, centrat pe formarea integrală a personalității acestuia. Calitatea acțiunilor și a influențelor familiei și ale școlii poate fi obținută numai printr-o comunicare și colaborare eficientă între actorii implicați în educația copilului. Relațiile bazate pe înțelegere, susținere,

respect, dragoste creează temeiul comunicării și colaborării eficiente a familiei cu școala și cu comunitatea.

Este cunoscut faptul că din ce în ce mai mulți părinți plasează problemele legate de buna educație a copiilor printre cele mai importante preocupări ale lor. Printre ei sunt părinți care țin o strânsă și permanentă legătură cu școala. Ei se străduiesc, îndrumați de cadrele didactice, să creeze în mediul familial o ambianță prielnică unei dezvoltări sănătoase a copilului. În felul acesta, influența favorabilă exercitată de școală asupra elevului continuă și acasă. Școala oferă acestor părinți prin intermediul diriginților, psihologului, administrației, sfaturi prețioase privitor la modul în care trebuie să rezolve probleme educative specifice vârstei. Cu părere de rău, există și alt tip de părinți, care consideră că nu în toate cazurile este necesară menținerea unei legături permanente cu școala. Ajutorul calificat al cadrelor didactice este de neînlocuit, fiindcă ei sunt acei a căror profesie este tocmai de educator. De aceea menirea școlii este de a găsi cât mai multe și eficiente forme de colaborare, de atragere a părinților într-un dialog eficace spre formarea unui cetățean activ.

Nu mai puțin importantă este și colaborarea cu comunitatea și anume: alte instituții care oferă servicii educaționale; ONG-uri; Administrația Publică Locală; Organele de drept; Agenți economici; Mass media; etc. În acest context, comunitatea reprezintă cadrul cultural, spiritual și geografic de dezvoltare armonioasă și psiho-emoțională a elevului.

Pentru o relație optimă a diriginților cu părinții este nevoie de a îmbina variate forme și metode de colaborare a școlii cu familia și comunitatea. Unele dintre acestea sunt: portofoliul pentru fiecare colectiv de părinți, care include teme speciale destinate educației copilului și prevenirii eșecului școlar; caietul cu notițe pentru fiecare elev privind organizarea orelor de lectură în familie; ședințele tradiționale cu părinții, dar și practicarea altor forme de lucru cu aceștia: ateliere, mese rotunde, lectorate pentru părinți; implicarea părinților în activități cognitive și educative în cadrul demersurilor didactice, la amenajarea sălilor de clasă, confecționarea materialului didactic, organizarea și desfășurarea activităților extracurriculare, realizarea discuțiilor cu un caracter pedagogic, luarea deciziilor referitor la organizarea procesului educațional în instituție, procurarea literaturii pentru copii etc.

Aceste activități de colaborare au nenumărate avantaje: clarifică diverse probleme educative; oferă un nou cadru de dezvoltare a personalității elevului; cresc gradul de conștientizare din partea tuturor actorilor implicați în actul educațional.

Există o serie de strategii pedagogice de îmbunătățire a relației școală-familie-comunitate și de valorificare a calității educației în formarea personalității integrale a elevului, și anume:

- strategia familiarizării părinților /familiei cu finalitățile /standardele de eficiență a învățării și curriculumul școlar;
- strategia implicării părinților în activitățile școlare ce urmăresc scopul formării competențelor de autoeducație la elevi;
- strategia axată pe educația părinților în scopul formării și dezvoltării competențelor educative parentale și a centrării pe autoeducație;
- strategia implicării actorilor comunitari în participarea sistematică la acțiunile educative în scopul integrării optime a educatului în societate.

Cu toate acestea, se întâlnesc o serie de reproșuri care li se fac părinților privind colaborarea cu școala:

- apatia (nu vin la reuniuni anunțate);
- lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor);
- timiditate (lipsa de încredere în sine);
- participare cu ingerințe (critică cu impertinență școlară);
- preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului);
- rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului);
- conservatorism (reacții negative la idei noi).

În concluzie, numai printr-o colaborare strânsă, susținută, familia, școala și comunitatea pot pune în aplicare procesul de educare a copilului. Pentru a construi un mediu prietenos copilului și pentru a fi calitativă, interesantă, atractivă, școala are nevoie de sprijinul conștient și partenerial al părinților și actorilor comunitari. Pe tot parcursul perioadei școlare este necesar să existe un acord conform căruia părinții să colaboreze cu instituția de învățământ frecventată de copiii lor și cu instituțiile educative din întreaga comunitate.

BIBLIOGRAFIE:

- Băran-Pescaru, A., *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004.
Dolean, I., Dacian, D., *Meseria de părinte*, Editura Aramis, București, 2002.
Popescu, M., *Implicarea comunității în procesul de educație*, Corint, București, 2000.
Vasile Gh. Cojocaru, *Calitatea în educație*, Chișinău, 2007.
Vrășmaș, E., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2001.
Vrășmaș, E., A., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI * ÎNVĂȚĂTORUL MANAGER *

PROF. ÎNV. PRIMAR MIHAELA-ZENOVIA MIU
LICEUL DE ARTE „I. ST. PAULIAN”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The teacher relates to those he educates, establishes cooperative relationships

with their parents and other stakeholders in society. He not only educates at the department or in the classroom, but, through every contact with children and parents, he carries out a work of growth and development, of leadership and direction. In the instructive-educational process, the teacher is the central figure for students.

Classroom management and control address not only minor issues that may arise in a classroom, but also serious behavioral and discipline issues. To solve them, a good manager (teacher) aims at: direct intervention, admonishing students who create discipline problems and using interview techniques.

A good classroom manager must be able to make profound changes in the culture, climate, and instruction of all children, introduce new instructional strategies that encourage collaboration, tolerance, increase self-confidence, and improve student achievement and use class projects in the teaching process.

*A*RGUMENT

Pentru succesul muncii didactice, dincolo de cunoștințele științifice și metodice, mai trebuie și altceva cunoscut și stăpânit.

Activitatea unui cadru didactic, „calitățile sale și erorile pedagogice pe care le comite nu pot fi analizate și apreciate decât ca elemente ale unui ansamblu în care intervin factori foarte diferiți: clasa cu care lucrează, condițiile sociale și materiale și, mai ales, interacțiunile psihosociale, cu colectivul clasei ori cu cel de părinți, precum și relațiile cu colegii săi, cu direcțiunea și administrația” (H. Halpert, „*Padagogische Didaktik*”, Andreas Verlag, Munchen, 1993).

În sistemul social de educație și învățământ, învățătorul trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact cu copiii și părinții, desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Activitatea lui se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități în ce privește comportamentele și intervențiile sale. Aceasta este deci perspectiva care îi conferă învățătorului o poziție oarecum specială, unică.

Învățătorul își manifestă comportamentul pedagogic în atitudini complexe și variate, în funcție de acțiunea educativă în care este angajat. În procesul instructiv-educativ, învățătorul constituie figura centrală pentru elevi, poziția primordială în clasă dobândind-o acesta, chiar dacă pe măsura organizării activității școlare elevii primesc noi statute. Influența educativă exercitată de cadrul didactic, stabilită în funcție de normele pedagogice și reglementările școlare, implică un raport educator - clasă și un tip specific de comportament al acestuia. Statutul învățătorului de reprezentant al științei, de mediator în constituirea relației elev - știință, de agent al acțiunilor educative cu caracter formativ și informativ nu mai este suficient pentru a asigura eficiența acțiunilor pedagogice.

Pe cale de consecință, se desprind următoarele comportamente fundamentale ale cadrului didactic / *învățătorului manager* în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi:

- *Planifică* activitățile cu caracter instructiv și educativ, determină sarcinile și obiectivele pe variate niveluri, își structurează conținuturile esențiale și alcătuieste orarul clasei etc. (planificarea nu se referă, cu necesitate, la alcătuirea unor documente scrise, cum ar fi planificarea calendaristică, ci ea regăsește obiectivele prioritare ale etapei, resursele necesare atingerii obiectivelor, principalele acțiuni de întreprins). Câteva elemente esențiale ale planificării sunt legate de *stabilirea operațională a obiectivelor, analiza detaliată a resurselor educaționale și manageriale, precizarea activităților ce se vor organiza pentru realizarea obiectivelor - stabilirea și eșalonarea în timp a responsabilităților pentru cadrul didactic, dar și pentru elevi* (termene precise).

- *Organizează* activitățile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile și formele de organizare, determină climatul și mediul pedagogic (nevoia organizării și reorganizării este determinată de permanența schimbărilor care au loc în procesul de învățământ – din punct de vedere managerial, organizarea poate fi descrisă ca un ansamblu de acțiuni menite să valorifice optim mijloacele umane și materiale ale clasei de elevi și ale procesului de învățământ); organizarea presupune atât cunoașterea mijloacelor operative, cât și a locului și a rolului precis al fiecărui membru al clasei de elevi în cadrul instituționalizat dat, a capacităților sale de îndeplinire a sarcinilor instructiv-educative. O soluție foarte practică pentru o bună organizare a activităților în clasa de elevi este *Regulamentul de Ordine Interioară*, care prevede obligațiile instituționale și personale ale membrilor acestei interacțiuni manageriale, disciplina, recompensele și sancțiunile precum și detalierea, până la cele mai mici amănunte, a responsabilităților, a formelor de activitate, a timpului - pentru echilibrarea optimă a procesului de conducere, în structura actului de organizare, un rol important joacă formularea clară a obiectivelor și motivarea elevilor.

- *Comunică* informațiile științifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabilește canalele de comunicare și repertoriile comune. Activitatea educativă implică, de altfel, și un dialog continuu cu elevii, ilustrat prin arta formulării întrebărilor, dar și prin libertatea acordată elevilor în structura răspunsurilor. Dialogul elev-învățător necesită un climat educațional stabil, deschis și constructiv.

- *Conduce* activitatea desfășurată în clasă, direcționând procesul asimilării, dar și al formării elevilor prin apelul la normativitatea educațională; prin conduita sa psihopedagogică, învățătorul „dirijează”, facilitează elaborarea sentimentelor și ideilor comune.

- *Coordonează* în întregul lor activitățile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanență realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale și cele comune, evitând suprapunerile ori risipa și contribuind la întărirea solidarității grupului. Coordonarea se realizează în procesul didactic nemijlocit. La nivelul managementului clasei de elevi, învățătorul trebuie să manifeste interes față de organizare, întrucât aceasta favorizează și focalizarea pe obiectivele prioritare în limitele unei unități de cerințe, de acțiune grupală și instituțională, cu specificarea clară și precisă a termenelor și a responsabilităților pe intervale de timp controlabile.

- *Motivează* activitatea elevilor prin formele de întăriri pozitive și negative, utilizează aprecierile verbale și reacțiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric, prin serii de intervenții cu caracter umanist, tendințele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează și manifestă solidaritate cu unele momente emoționale ale clasei.

- *Îndrumă* elevii prin intervenții punctuale adaptate situațiilor apărute, prin sfaturi și recomandări care urmăresc susținerea comportamentelor și reacțiilor elevilor și-i *controlează* în scopul cunoașterii stadiului de realizare și de performanță a obiectivelor. Controlul are doar un rol reglator și de ajustare a activității și atitudinii elevilor.

- *Evaluează* măsura în care scopurile și obiectivele propuse într-o etapă managerială au fost atinse prin utilizarea instrumentelor de evaluare sumativă, prin prelucrarea statistică a datelor obținute și prin elaborarea unei sinteze privitoare la aprecierile finale. Judecățile valorice emise vor constitui o bază solidă a procesului de caracterizare a elevilor. Evaluarea de această natură este atât de tip cantitativ, cât și calitativ și reprezintă un fundament psihologic și managerial foarte eficient pentru optimizarea proceselor interacționale din clasa de elevi.

- *Consiliază* elevii atât în activitățile școlare, cât și în cele extrașcolare și extracurriculare, prin sfaturi ori prin orientarea culturală a acestora. O contribuție deosebită o are intervenția învățătorului în orientarea școlară și profesională, chiar dacă la această vârstă este incipientă, dar și în cazurile de patologie școlară. Consilierea este o relație specială, dezvoltată între cadrul didactic și persoana (elevul) în nevoie, cu scopul declarat de a-l ajuta, căci el este, în primul rând, învățător și, în al doilea rând, manager. Consilierea este doar un instrument de lucru în mână, mintea și inima acestuia pe lângă instrumentele fundamentale care trebuie identificate în demersurile educaționale.

Managementul și controlul clasei vizează nu numai problemele minore care pot apărea într-o clasă, ci și probleme serioase de comportament și disciplină. Pentru rezolvarea acestora un bun manager urmărește: *intervenția directă, admonestarea elevilor care creează probleme de disciplină și folosirea tehnicilor interviului.*

Un management eficient al situațiilor școlare presupune prezența unor reguli. În acest sens, Kenneth Moore scria: *”Elevii au nevoie și vor reguli. Ei vor să știe ce se așteaptă de la ei și de ce. Profesorii care încearcă să evite fixarea unor reguli și a unei structuri vor descoperi adesea că rezultatul este haosul, mai ales când se ocupă de copiii mici.”*

Regulile pot fi impuse de către profesor sau pot fi negociate cu elevii; ele pot funcționa în favoarea profesorului sau îi pot submina autoritatea, obligându-l să recurgă la acte care țin de sfera puterii. Ansamblul regulilor dominante dintr-o clasă caracterizează, în același timp, ceea ce profesorul consideră ca fiind un comportament deziderabil, dar și corelativul negativ al acestuia, comportamentul indezirabil.

„Fiecare clasă trebuie să aibă reguli. Orice clasă are nevoie de câteva reguli, niciuna nu are nevoie de prea multe; prea multe reguli creează confuzii în rândul elevilor și pot deveni imposibil de impus. Câteva reguli bine definite, care să convină atât elevilor cât și profesorului, se vor dovedi ideale” (K. Moore).

Regulile care guvernează situația „normală” dintr-o sală de clasă trebuie să satisfacă următoarele criterii: relevanța, proprietatea de a fi semnificative, pozitivitatea. Pentru a fi relevante, regulile trebuie să evite extremele: să nu fie nici atât de generale încât să nu se potrivească nici unei situații reale, dar nici atât de specifice încât fiecare lecție nouă să reclame alte reguli. Relevanța presupune o anumită ierarhie a regulilor, prezența unei compatibilități între acestea, precum și o relativă flexibilitate în interiorul ierarhiei respective.

Managementul clasei poate fi înțeles ca un ansamblu de strategii și tehnici de gestionare a relației profesor- elev în condițiile date. De asemenea, ar trebui amintit că această gestionare trebuie să posede întotdeauna valențe educative și că tot ceea ce se întâmplă în această zonă trebuie subordonat educativului.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, indiferent de naționalitate, în direcția fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instructionale care să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor, să realizeze și să utilizeze în procesul didactic proiecte ale clasei.

În opinia specialiștilor în domeniul educației managementul școlii și al clasei au ca scop încurajarea controlului comportamental la elevi prin promovarea rezultatelor și comportamentelor școlare pozitive. De aceea, rezultatele școlare, eficiența didactică a profesorului și comportamentul elevilor și al profesorilor interacționează direct cu managementul clasei și al școlii. Managementul educațional se caracterizează mai ales prin asigurarea cooperării elevilor în timpul activităților de învățare.

Managementul eficient al problemelor disciplinare se referă la controlul profesorului asupra consecințelor demersului didactic. Componentele unui plan de manager al problemelor disciplinare sunt: recompensarea comportamentului responsabil, corectarea comportamentului iresponsabil și inadecvat, ignorarea, controlul consecvent, muștrări verbale ușoare, așezarea preferențială în bănci etc.

Managementul relațiilor interpersonale se focalizează asupra clasei ca microsistem social. Rolurile și expectațiile cadrului didactic și elevilor construiesc un mediu de învățare. Cu alte cuvinte, cultura școlară a unei instituții educaționale este unică. Cu toate acestea, ea este influențată de cultura comunității în cadrul căreia funcționează, ale cărei obiective educaționale trebuie respectate. Trebuie să existe o legătură strânsă între școală și comunitate, care să fie revizuită și modificată constant în conformitate cu dinamica socială.

ÎN LOC DE CONCLUZII

- Fii un model pentru elevii tăi în gestionarea situațiilor de criză, dezamăgiri și frustrări!
- Fii tu însuși, egal și original!
- Fii consecvent și realist!
- Fii destul de matur ca să admiti că ai greșit și că poți să ceri, uneori, chiar și scuze!
- Fii drept, fără discriminări și favoritisme!
- Fii atent la capcana cuvintelor aspre și critice!
- Fii un bun și activ ascultător al problemelor elevilor tăi!
- Fii mereu organizat în fapte și cuvinte!
- Fii un partener pentru părinții elevilor tăi!

BIBLIOGRAFIE:

- Bîrzea, Cezar, *Arta și știința educației*, E.D.P., București, 1995.
- Crețu, Carmen, *Psihopedagogia succesului*, Polirom, Iași, 1997.
- Iucu, Romiță B., *Managementul clasei de elevi*, Polirom, Iași, 2000.
- Jinga, Ioan, *Conducerea învățământului*, E.D.P., București, 1993.
- Nicola, Ioan, *Microsociologia colectivului de elevi*, E.D.P., București, 1974.
- Niculescu, Rodica, *Să fii un bun manager*, Editura Port, Tulcea, 1994.
- Popeangă, Vasile, *Clasa de elevi - subiect și obiect al actului educativ*, Editura Facla, Timișoara, 1973.

ȘCOALA ȘI FAMILIA – CEI MAI IMPORTANTI FACTORI AI EDUCAȚIEI

PROF. LENUȚA MÎNDRECI
LICEUL TEHNOLOGIC „DOMNUL TUDOR”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

Although the school takes over a large part of the family's educational core in the formation and education of the child, the parents still maintain a great psychological influence on his activity.

Educational factors in school can provide valuable help to parents in understanding the problems of children and childhood and in solving them favorably, through regular or occasional meetings between parents and educators.

In addition to direct education from parents to children or from teachers to students, through advice and stories or personal example, society provides various other educational means such as radio, television and the press, all with the ability to arouse the interest of young people.

*C*u toate că școala preia o mare parte din roiul educativ al familiei în formarea și

educarea copilului, totuși părinții își mențin o influență psihologică mare asupra activității acestuia.

În concepția modernă de educație a copiilor nu se mai poate face o demarcare netă între îndatoririle școlii și cele părintești. Pentru a da roadele așteptate, școala are nevoie de sprijinul conștient și colaborarea familiei, familia însă așteaptă de la școală completarea educației de acasă, după norme și metode psiho-pedagogice înalte, științific și riguros concepute și aplicate de educatori competenți.

Tulburarea dezvoltării intelectuale, delicvența și alte manifestări ale inadptabilității sociale a adultului își au originea de cele mai multe ori în anii copilăriei, când copilul se află sub tutela familiei și a școlii, aceasta denotă că nici unii, nici alții nu și-au făcut pe deplin datoria ce le revenea în educația copilului.

Dar, deși sunt binecunoscute aceste precepte în masă de părinți, legătura permanentă, indisolubilă și organizată care ar trebui să existe între familie și școală rămâne nesatisfăcătoare și se rezumă în general la contacte sporadice între părinți și diriginți sau învățători. Orice sistem de educație, oricât ar fi el de bine întocmit, rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau apozitia părinților. Oameni de profesie - pedagogie, educatori, psihologi, pot face multe pentru educația copiilor, dar ajutorul lor este limitat, deoarece copilul vine și pleacă în câteva ore din școală. În afara școlii» ei răspund numai în parte de comportarea școlărilor, restul revenind familiei. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci chiar obligatorie, pentru că de multe ori, pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat mereu alte și alte probleme, multe din ele inedite, iar școala are acumulată multă experiență în soluționarea unor probleme care se ivesc la o categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Factorii educaționali din școală pot astfel să dea un ajutor prețios părinților în înțelegerea problemelor copiilor și copilăriei și în soluționarea lor favorabilă, prin întâlniri periodice sau ocazionale între părinți și educatori, din nefericire la aceste întâlniri lipsesc de regulă tocmai cei care au cea mai mare nevoie de experiența pedagogică a cadrelor didactice. În cazurile în care colaborarea școală - familie este inexistentă, educatorii trebuie să viziteze la domiciliu școlarul și familia sa, și să depună toate eforturile pentru câștigarea familiei de partea școlii, ca părtași în educația copilului.

A devenit evident faptul că acțiunea izolată a familiei sau numai a școlii nu poate rezolva în mod satisfăcător problema educației copilului: familia, școala și societatea în ansamblul ei sunt capabile împreună să desăvârșească ceea ce nu reușește să realizeze fiecare în parte.

În afara educației directe de la părinți la copii sau de la dascăli la elevi, prin sfaturi și povești sau prin exemplul personal, societatea pune la dispoziție și alte diverse mijloace educative precum radioul, televiziunea și presa, toate având capacitatea de a trezi interesul tinerilor pentru problemele puse în discuție.

La dispoziția educatorilor, părinții sau pedagogi - stau o multitudine de mijloace de informare (cărți, reviste, ziare, emisiuni radiofonice sau de televiziune, filme documentare sau discuri).

Ele tratează probleme legate de îngrijirea fizică sau medicală a copiilor, probleme de psihologie a vârstei, de educație și altele referitoare la viața de toate zilele, deopotrivă instructive atât pentru copii, cât și pentru majoritatea părinților.

Toate aceste mijloace de informare se adresează publicului larg și au avantajul că pot fi nevăzute sau recitite ori de câte ori se simte nevoia unei aducerii aminte a unor probleme spinoase de educație. Dar ele nu fac decât să trezească interesul, să atragă atenția asupra unor probleme, să pună în circulație anumite idei; activitatea educativă mai profundă trebuie desfășurată fie prin contacte directe individuale sau în grup, fie cu ajutorul cărților de specialitate. Ele vor fi mai utile publicului cititor dacă vor fi, pe cât posibil mai concrete și dacă se vor feri cu abilitate să provoace dificultăți cititorilor, printr-un vocabular prea tehnicist.

BIBLIOGRAFIE:

- Eliade, S., *ABC-ul consilierii elevului*, Editura Hiperboreea, Turda, 2000.
Iftene, F., *Psihiatria copilului și adolescentului*, Casa Cărții de Știință, Cluj, 1999.

GÂNDIREA CRITICĂ DEZVOLTATĂ LA ELEVII COLEGIULUI NAȚIONAL „TRAIAN”

PROF. GABRIELA MIRELA MORARU
COLEGIUL NAȚIONAL „TRAIAN”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

Debates represent a form of argumentation known ever since the Ancient

Greece, though in the American universities they were cultivated as argumentative training at the end of the 19th century, and since 1998 it has been functioning in Romania as well under the umbrella of ARDOR (the Romanian Association of Debate, Elocution and Rhetoric). This promotes debates as an educational tool meant to develop critical thinking, argumentation and public speaking.

Dezbaterile reprezintă o formă de argumentare cunoscută încă din Grecia

Antică, însă în universitățile americane au fost cultivate ca antrenament al argumentării la sfârșitul sec. al XIX-lea iar din 1998 funcționează și în România sub organismul ARDOR, Asociația Română de Dezbateri și Oratorie și Retorică ce promovează dezbaterile ca instrument educațional de dezvoltare a abilităților de gândire critică, argumentare și exprimare în public. Dacă noi ca profesori ne dorim ca elevii noștri viitori adulți să se implice activ în societate prin idei și soluții bune și cel mai important să se facă ascultați prin susținerea ideilor lor pe baza argumentelor solide atunci, da, prin aceste activități le putem cultiva gândirea critică și oratoria care sunt elementele de bază ale personalității elevului.

Gândirea critică este una dintre cele mai importante abilități pe care Colegiul Național „Traian” încearcă să o dezvolte la elevi, ca activitate extrașcolară, în mod cert cu mult succes pentru că există și suportul părinților.

Pornind de la faptul că a gândi critic înseamnă a cântări idei, a le examina și apoi a le expune politicos, a le pune în balanță cu puncte de vedere opuse, prin clubul de dezbateri elevii construiesc sisteme de argumente care să sprijine ideile lor și astfel apare întregul ca un proces de integrare creativă a ideilor și resurselor.

Dezbaterile reprezintă o formă de argumentare cunoscută încă din Grecia Antică, însă în universitățile americane au fost cultivate ca antrenament al argumentării la sfârșitul sec. al XIX-lea iar din 1998 funcționează și în România sub organismul ARDOR, Asociația Română de Dezbateri și Oratorie și Retorică ce promovează dezbaterile ca instrument educațional de dezvoltare a abilităților de gândire critică, argumentare și exprimare în public.

Astăzi, Olimpiada Națională de Argumentare, Dezbateri și Gândire Critică „Tinerii Debat” este o formă de atingere a performanțelor oratorice în meciurile de idei susținute cu argumente de către elevii noștri care trebuie să confere sens, în mod critic, creativ și productiv, acelei părți din universul informațional pe care o vor întâlni în cursul vieții lor.

Abordarea de tip pro- contra le dezvoltă elevilor încă din perioada liceala abilitatea de a analiza diverse probleme controversate din perspective multiple, oferind o imagine nedistorsionată de prejudecăți sau opinii majoritare și cel mai important îi obligă să apere o poziție folosind argumente susținute de dovezi și nu de opinii.

„Clubul de dezbateri” înființat la cererea elevilor având ca motivație performanța oratorică personală dublată de una academică prin rezultatele minunate a trei eleve care au alcătuit echipa de începători a CNT și au reprezentat județul Mehedinți la faza națională cu rezultate spectaculoase pentru noi ca începători și anume 3 Mențiuni obținute de echipa alcătuită din elevele: Săndulescu Teodora, Sarah Guran și Alexia Trăilescu, creează astăzi emoție prin modelele pe care acest club le-a oferit traianiștilor la ceea ce au declarat toți participanții ca fiind cea mai grea olimpiadă.

Acest club al nostru este un cerc al elevilor care își propune cultivarea abilităților de comunicare și argumentare pentru elevii de gimnaziu și liceu; formatul practicat punând accent pentru tehnicile de persuasiune.

Ca activitate extrașcolară în cadrul Colegiului National „Traian”, cu doi responsabili de cerc, profesor Diana Fota și eu promovam drept valori: deschidere către dialogul multicultural, toleranță față de opiniile adverse sau minoritare și responsabilitate în luarea deciziilor. Acestea se vor regăsi prin obiectivele clare și anume: dezvoltarea capacității de analiză și sinteză a elevilor, formarea capacității de a cerceta, analiza și identifica soluții.

Prin derularea activităților elevii noștri pot deveni mult mai responsabili și conștienți cu o abilitate oratorică excelentă oricând în măsură de a lua decizii corecte fiind implicați activ în societate.

BIBLIOGRAFIE:

Revista electronică Didactic.ro, ISSN 1844-4679, Februarie 2012.

<http://www.cjraemm.ro/>

forum.portal.edu.ro.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE- VECTOR ESENȚIAL AL MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI

PROF. ÎNV. PRIMAR MIRELA MOSORESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „THEODOR COSTESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

Moto: „Prezența părinților poate transforma cultura școlii”

- S. L. Lightfoot -

The school-family partnership can contribute to the growth of the family's educational factors, through specific activities parents can be supported to be aware of the role they have in their children's education, to be aware and to correct wrong behaviors and attitudes in the family, to be supported to involves in educational activities.

*S*untem cu toții responsabili pentru educația tinerei generații. Cu cât se complică

viața socială și provocările lumii moderne formulează întrebări și cer răspunsuri la care nu ne-am fi gândit acum câțiva ani, devine tot mai clar că este nevoie de un parteneriat educațional în favoarea și pentru asigurarea viitorului, pentru creșterea mai adecvată a copiilor. Acest parteneriat presupune o interacțiune, colaborare, cooperare între factorii educaționali familie - școală - societate. După cum îi vom crește și îi vom învăța să se adapteze schimbărilor permanente din lumea noastră de azi și în cea de mâine, așa vom asigura și continuitatea culturii și civilizației umane.

Modul cum interrelaționează părinții și profesorii își pune amprenta pe formarea și instruirea copilului. Numeroase studii au demonstrat că o relație bună între cele două instituții ale educației - școala și familia - este în avantajul dezvoltării copilului la toate vârstele. Cu toate acestea, complexitatea actului educațional, a relațiilor umane și sociale contemporane și sarcinile tot mai dificile cărora trebuie să le facă față procesul educațional fac să se identifice tot mai multe fisuri în relația amintită.

Implicarea familiei în parteneriatul școlii este condiționat de gradul de interes al familiei față de școală. Acesta este crescut dacă familiile au copii care frecventează școala.

Cu cât școala reprezintă o valoare a familiei cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro-școală adecvate obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă. Atitudinea familiei față de școală se transferă și copiilor și se manifestă în gradul de interes față de activitățile școlii, față de teme, față de rezultatele evaluării, față de aprecierile cadrelor didactice etc.

Părinții, copiii și comunitatea se influențează puternic unii pe alții, mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor, poate să se compare cu o sursă de forță și siguranță. La rândul lor, părinții pot influența și comunitatea, pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității și la fixarea priorităților sociale.

Indiferent de stilul educativ, fiecare părinte proiectează pentru copilul lui anumite aspirații și dorințe pe care nu le-a realizat în viață. Pentru părinte copilul constituie un viitor. Deși există numeroase nuanțe, în general, valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii sunt interdependente și se realizează în primul rând în familie.

Școlile pot și chiar joacă un rol important în întărirea legăturilor dintre familie și școală. Părinții se întorc către școală pentru a fi îndrumați. Există multe inițiative promițătoare care demonstrează căile inovative de realizare a parteneriatului educațional școală – familie.

BIBLIOGRAFIE:

Băran-Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis Print, București, 2004.

Chiru, M., *Cu părinții la școală*, Editura Humanitas, București, 2003.

Cristea, S., *Parteneriat profesori-elevi-părinți*, Articol în „Pro Didactica”, nr. 2-3, 2006.

PREDAREA GEOGRAFIEI ONLINE LA CLASA A V-A, ÎN CADRUL ȘCOLII GIMNAZIALE „CONSTANTIN TRUȘCĂ” PĂTULELE

PROF. ROXANA SILVIA NĂTRUȚ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN TRUȘCĂ”,
PĂTULELE, JUDEȚUL MEHEDINȚI

Online teaching is the new era. For the students in the 5th grade it can be fun,

interactive, though they experience a lot of deficiency in different areas. They don't turn their video ON to not feel overwhelmed being on a thin ice which has lots of effects on the education process itself, like the lack of socialization. Teaching online is difficult as students do not meet face to face anymore, you can not hear the foil of the sheet paper or the noisy students either. For us, the teachers, it can be very provocative as we always need to think about how to make our students love what we teach online and to feel like they can get lots of benefits from the online too. In the end, this is what XXI century is about, the ONLINE era.

Eu, profesorul de geografie, în perioada pandemică, m-am transformat în „profesor

digital” și astfel am încercat, să mă pliez pe cerințele elevilor, cu respectarea programei școlare la clasa a V-a, în contextul unei necesități reale, de a ne adapta împreună: eu- elevii mei- părinții.

Chiar dacă, învățământul online este modern, pentru elevii de clasa a V-a, este un joc interactiv, totuși sunt foarte multe lipsuri, pe care le-am observat la elevii mei și care pot fi enumerate prin: elevii nu deschid camerele pentru a nu fi defavorizați de situația precară de acasă, cu implicații multiple în procesul instructiv-educativ, deci lipsa socializării; transmiterea lecției extrem de dificil, datorită faptului că mulți elevi nu au acces la mijloacele de comunicare; lipsesc zgomotul, foșnetul filei de caiet, empatia și nu în ultimul rând zgomotul elevilor neatenți.

Pentru a exemplifica, am ales clasa a V-a, de la Școala Gimnazială „Constantin Trușcă” Pătulele, în număr de 21 de elevi, în timpul lecțiilor de geografie intrând maxim 10 elevi, motivația celor absenți fiind foarte solidă și anume lipsa dispozitivelor.

Am cerut elevilor mei, la sfârșitul fiecărei lecții să-și expună părerile vis-a-vis de felul în care au înțeles informația la lecția de geografie, cu durata de 40 de minute.

D. P.:

Pentru orele online: ore scurte, stăm acasă, program mai lejer.

Împotriva orelor online: lecția „Mișcarea plăcilor tectonice” mai greu de înțeles.

V. D.:

Pentru orele online: înțelegerea mai ușoară a lecțiilor, cu suport YouTube: Vulcanii, Universul și Sistemul Solar, Alcătuirea internă a Pământului.

Împotriva orelor online: lipsa socializării cu prietenii și colegii din clasă și din școală.

S. G.:

Pentru orele online: timp mai mult pentru predarea temei, înțelegerea și aprofundarea lecțiilor prin filmulețe; lipsa emoțiilor, neavând camerele pornite.

Împotriva orelor online: mult timp petrecut în fața calculatorului, lipsa colegilor și a pauzelor de socializare.

Acestea fiind câteva exemple de răspunsuri date de elevii mei, am realizat o imagine a avantajelor și dezavantajelor predării materiei mele, elevilor de clasa a V-a:

Avantaje:

- ✓ Pe platforma școlii Google Classroom pot transmite, ca profesor foarte multe informații, având ca suport: materiale didactice, link-uri, teme, jocuri geografice, imagini.
- ✓ Rapiditatea cu care aceste informații ajung la toți elevii unitar.
- ✓ Timpul de studiu și de efectuare a temelor se pliază, pe gradul și ritmul de înțelegere al fiecărui elev.
- ✓ Dacă sunt întrunite toate condițiile de acces ale elevului la platforma școlii, respectiv calculatoare/ tablete și Internet, toate informațiile transmise de mine, sunt ușor de accesat și pot fi utilizate, ori de câte ori elevul dorește.

Dezavantaje:

- ✓ Dificultatea în utilizarea tehnologiei a elevilor și părinților; demotivarea copiilor prin neînțelegerea utilizării aplicațiilor T.I.C.
- ✓ Evaluarea în mediul online a temelor și a informațiilor curente foarte greu de realizat.
- ✓ Limitarea accesului elevilor la orele online, prin lipsa/ întreruperea energiei electrice, respectiv a internetului, pentru că nu toți elevii au aceeași conexiune la Internet.

Pentru mine, este o provocare, să pot determina modul în care, „să trezesc” interesul elevilor pentru studiu și astfel resursele web să apară pline de beneficii, pentru că generația din secolului XXI, se identifică cu era Internetului.

BIBLIOGRAFIE:

<https://edict.ro/avantajele-si-dezavantajele-educatiei-online/>.

Ghid de bune practici pentru securizarea calculatoarelor și rețelelor personale (www.cert.ro).

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. ELEONORA-LIDIA NEAGU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 /

LICEUL DE ARTE „I. ȘT. PAULIAN”,

DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

*S*chool-parent-community partnerships ensure the harmonization of the

educational offer with the needs of the direct and indirect beneficiaries of education, extends lifelong learning, forms and develops social and civic competences, of conscience and cultural expression. Together, as equal partners, the school and the family have the duty to assist the child in the process of self-knowledge, to define his personal purpose and to fulfill his dream in life.

S

ncă de la începutul secolului trecut, Kant - urmărind un proiect de emancipare a

condiției umane - scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea" (Kant, Im. 1992, p.15). Spre sfârșitul aceluiași secol, Eminescu - cu genialitate și profunde simțiri - nota: "Astăzi, ca totdeauna, ei (n.n. - adică "speculanții frumoaselor principii", care în locul unei legi pentru întemeierea instrucției generale "au urzit o cabala") striga: "răspândirea luminii și culturii în masa poporului"; în vremea aceasta însă poporul dacă ar fi întrebat, le-ar răspunde: "boieri dumneavoastră, lumina ca lumina, nu zicem ca nu-i buna; dar, până una alta, dați-ne mijloace de hrana, scăpați-ne de briciul administrației" (Eminescu, M. 1991, p.156). Din perspectiva istorică, educația părinților - ca și educația

(poporului) în general - apare necesara, atât pentru creșterea și educarea copiilor, cât și ca o cale de emancipare spirituală și socială, ca un vector al democratizării educației și societății.

Parteneriatul școală – familie – comunitate reprezintă o problemă actuală importantă, reliefată de diferite documente de politică educațională la nivel național și internațional și de cercetările în domeniul educației. În România, conform Legii educației naționale nr. 1/2011, părinții sunt considerați parteneri principali și beneficiari ai procesului de învățământ.

Literatura de specialitate (spre exemplu, Epstein, 2009) relevă un rol semnificativ al implicării părinților în colaborarea cu școala în ceea ce privește dezvoltarea și educația copiilor, dar și avantaje pentru părinți, profesori și comunitate. Cu toate acestea, practica indică, în școlile de masă, dar mai ales în școlile din medii dezavantajate existența unor bariere culturale, psihologice și sociale care blochează nu doar colaborarea dintre școală – familie - comunitate (SFC) în interesul copiilor, dar de multe ori și o comunicare minimală între acești actori. Un rol cheie în procesul de coagulare a interacțiunilor SFC revine serviciilor de consiliere educațională prin rețeaua de centre și cabinete de asistență psihopedagogică. (<https://edu.ro/studiu%20ise2>)

Se prevede ca în țările Comunității Europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia în care accentul este pus pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și profesori, pe un "contract parental" privind copilul individual; contractul între familie și școală nu se mai considera doar ca un "drept opțional", ci ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Interesul pentru o bună relație dintre școală și familie este de ambele părți deoarece aduce beneficii multiple în principal elevilor, îmbunătățește climatul educativ din școală, rezolvă o parte din problemele comunității. Pentru realizarea acestui lucru sunt necesare eforturi la nivelul fiecărei instituții școlare, al pregătirii cadrelor didactice dar și la nivel individual într-un efort comun al părinților, cadrelor didactice, elevilor.

Pentru ca relația dintre școală și comunitate să fie una de succes este nevoie de o legătură permanentă, constantă între cadrele didactice și agenții comunitari. Pornind de la contextual actual, pentru ca școala românească să acționeze ca agent al inovației, schimbării și dezvoltării, parteneriatul în domeniul educației trebuie promovat la nivelul întregii societăți și la nivelul tuturor comunităților sale. (Eleonora Rădulescu, Anca Tîrcă, 2002, *Școală și comunitate. Ghid pentru profesori*, Editura Humanitas Educațional, București).

Parteneriatul școală-familie, în zilele noastre, primește noi valențe.

În lucrarea „*Management educațional pentru directorii unităților de învățământ*”, Mariana Dragomir precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte pași:

- 1) părintele „învață” – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ;
- 2) părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități;
- 3) părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală;
- 4) părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia;
- 5) părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe;
- 6) părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi;

- 7) părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale, părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului. Dacă în ajutor părinților, actualmente au fost alcătuite și publicate numeroase articole și ghiduri care oferă acestora idei, recomandări și sfaturi cum să aibă o mai bună comunicare cu profesorii, atunci pentru reprezentanții școlii, din cauza specificului instituției, a particularităților comunității locale, a posibilităților ofertei curriculare la decizia școlii sau a condițiilor materiale etc., nu pot fi oferite rețete și soluții unice, din care motiv, fiecare cadru didactic și manager școlar proactiv este în căutarea unor modele și experiențe ce i-ar oferi informații sugestive și idei noi.

Recomandările adresate școlii în scopul aplicării unor metode și strategii ce ar eficientiza colaborarea cu familia includ:

- Organizarea mai multor activități pe tematica educație de calitate prin politici publice fundamentate pe cercetare.
- Standardele care derivă dintr-o abordare holistică, de sistem, care plasează copilul în centrul reformei educaționale și transformă școala în una prietenoasă copilului trebuie să prevadă și condiții și standarde pentru o școală prietenoasă și profesorului.
- Sensibilizarea părinților ține și de informarea și documentarea lor directă, prin diferite mijloace de informare și comunicare (e-mail sau sms, site-ul școlii, completat sistematic cu informații noi, o pagină activă a instituției pe rețelele de socializare, grupuri de părinți și profesor, părinți și diriginte etc. Cu ajutorul aplicațiilor de mesagerie ca Skype sau WhatsApp ș.a.).
- Popularizarea unor surse, portaluri web de informare a părinților, ce conțin știri și informații din mediul educațional și informații și sfaturi pentru părinți.
- Informații despre existența unor portaluri, platforme web ce conțin informații actuale despre reformele în domeniile educației, sănătății, protecției sociale și familiei, precum și recomandări pentru fortificarea relației părinte-copil, trebuie realizate chiar la prima ședință cu părinții de către dirigințele clasei.
- Crearea unor cataloage digitale sau platforme eficiente de management educațional în toate instituțiile de învățământ, care ar asigura părinților acces de oriunde și oricând la situația școlară a copilului, accesul la notele și absențele copilului, indiferent dacă se folosește un laptop, o tabletă sau un telefon mobil, ar oferi posibilitatea de a contacta profesorii într-un mod rapid și direct, de a informa cu privire la viitoarele examene, ar permite acces la statistici și clasamente. Grație acestei forme de transmitere a informației, părinții și elevii ar afla rapid evoluția lor de la o zi la alta și ar fi informați instant, prin mesagerie, de către profesori, dirigințe, secretariat sau conducerea școlii.
- Organizarea unor activități educaționale în folosul părinților, de exemplu desfășurarea mai multor ateliere practice pentru părinți și cadrele didactice, care ar cuprinde exemple de activități, materiale și strategii pentru etapele de creștere fizică, intelectuală și emoțională a copiilor de diverse vârste și care oferă participanților un suport de curs: portofoliu și bibliografie pe termen lung.

Recomandările adresate cadrelor didactice includ:

- Cadrele didactice trebuie să formuleze așteptări realiste în raport cu nivelul de participare al părinților și cu energia necesară favorizării acestei participări.

- Întâlnirile cu grupurile de părinți trebuie să-i implice activ în procesul de învățământ. Părinții preferă într-adevăr să fie participanți activi mai degrabă decât simpli auditori.
- Proiectele gestionate la nivel de clasă sunt mai eficiente decât cele realizate exclusiv la nivel de școală.
- Cadrele didactice trebuie stimulate să-și reevalueze ideile preconcepute despre părinți.
- Copilul nu va fi stigmatizat în fața celorlalți părinți; dirigințele va renunța la lecturi pedagogice interminabile și triade, încurajând expunerea opiniilor celor prezenți și dezbateră.
- Dirigințele își respectă promisiunile și oferă soluții realiste, a căror rezolvare va fi urmărită până la capăt.
- Imaginea dirigințelului este completată de cea a unui profesor competent.
- Cadrele didactice vor participa la diverse proiecte sociale, educaționale comunitare, promovând o activitate personală proactivă și demonstrând calități de lider cu aptitudini de comunicare asertivă cu colegii, elevii și părinții etc.

Interacțiunea familiei cu școala cuprinde tot mai multe elemente ale economiei de piață, ceea ce înseamnă că cerințele părinților privind calitatea serviciilor educaționale cresc, iar acestea urmează a fi adaptate la cerințele vieții reale.

BIBLIOGRAFIE:

- Amelia Baciú et al., *Educația părinților*, 2006, București.
http://www.pentrueducatie.ro/_upload/doc/Educa%C5%A3ia%20p%C4%83rin%C5%A3ilor.pdf.
- Balan, Mirela. *Parteneriatul familie-școală – o garanție a succesului școlar*. In Revista cadrelor didactice. Nr. 31, 2016, p. 51-57, <https://www.didactic.ro/revista-cadrelor-didactice/parteneriatul-familie-scoala-o-garantie-a-succesului-scolar-1>.
- Dragomir, Mariana; Pleșa, Adriana; Breaz, Mircea., *Manual de management educațional pentru directorii unităților de învățământ*, 2000, Editura Hiperboreea, Turda.
- Lungeanu, Cătălin. *Forme și metode de colaborare școală-familie*, https://www.academia.edu/8864216/Forme_%C5%9Fi_metode_de_colaborare_%C5%9Fcoal%C4%83-familie.
- Marcela Claudia Călineci, Speranța Lavinia Țibu, *Părinții în școala mea. Ghid de idei practice pentru activități cu părinții*, <http://www.unicef.ro/wp-content/uploads/Ghid-de-idei-practice-pentru-parintii-din-scoala-mea-2013.pdf>
- O. Agheorghesei et al., *Consilierea părinților – perspective europene. Material suport pentru părinți*, Iași, 2015, <http://cjraeiasi.ro/userfiles/files/Noutati/Brosura%20parinti%20redimensionata.pdf>;
- **** Studii de politici educaționale, *Creșterea rolului părinților și comunităților în guvernarea educației, 2017, Chișinău*,
http://articole.famouswhy.ro/scoala_familie_comunitate_eficienta_si_calitate/
<https://edu.ro/studiu%20ise2>

COMUNICAREA EFICIENTĂ ÎNTRE PROFESOR ȘI PĂRINTE

PROF. ANCA-IULIA NICA
C.J.R.A.E. MEHEDINȚI

The school and the family are the "two pillars of resistance of education", the involvement in the students' lives of the two contributing to the formation of harmonious people, fully in line with their possibilities and aspirations. Communication between the teacher and the parent is one of the essential components of the educational activity. Positive attitudes towards parents as well as the development of communication skills are crucial for teachers to create strong connections with parents based on trust, understanding and mutual respect.

*C*omunicarea reprezintă „cheia” de construire a unor relații bazate pe respect, încredere, înțelegere și dezvoltare armonioasă a tuturor membrilor unei societăți.

Prin comunicare ne exprimăm gândurile, sentimentele, dorințele, intențiile, experiențele trăite, primim și oferim informații. Din dinamica acestor schimburi, prin învățare, omul se construiește pe sine ca personalitate. Capacitatea de a comunica reprezintă o premisă a procesului de construire a relațiilor interpersonale și de integrare socială.

Școala și familia sunt „cei doi piloni de rezistență ai educației”, implicarea în viața elevilor a celor două contribuind la formarea unor persoane armonioase, în deplină concordanță cu posibilitățile și aspirațiile lor. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan general, în viața socială.

Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare. Cunoașterea cerințelor specifice ale școlii, valorificarea muncii elevilor, urmărirea activității de învățare în mediul familial, contribuie la îmbunătățirea acestei legături și diminuând sursele de neînțelegere, plasează părinții și elevii în relații de încredere cu mediul școlar.

Comunicarea eficientă între toți actorii implicați în acțiunile educative reprezintă „cheia de boltă” a dezvoltării corecte a elevilor.

Personalitatea profesorului este „izvorul și reglatorul” actului educative, iar scopul formal al educației nu este decât acela al formării omului responsabil.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc; astfel se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor.

Observând sistematic copilul acasă sau în mediul școlar se pot depista din timp problemele de comportament sau de adaptare la sarcinile școlare. Cunoașterea acestor probleme din timp poate să conducă la adoptarea unui program și la utilizarea unor metode adecvate în relația cu elevul.

O relație eficientă profesor-părinte presupune o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Relația profesor- părinte trebuie construită pe baza unui parteneriat bazat pe comunicare, în care există respect reciproc și ambele părți se implică în sprijinul elevului.

O importanță deosebită o constituie modul în care cadrul didactic conduce cu eficiență relațiile cu părinții, transformându-i în colaboratori în vederea educării și dezvoltării armonioase a copilului.

Comunicarea rezolvă aproape orice fel de problemă. Atunci când părintele se interesează constant de evoluția copilului său, de dificultățile pe care le întâmpină în activitatea școlară, îi va fi mai ușor să identifice punctele slabe ale copilului său și să-l ajute să-și depășească greutățile cu care se confruntă. Părintele ar trebui să cunoască în permanență progresul copilului. De asemenea ar fi necesar ca profesorul, ca urmare a comunicării cu părintele să cunoască pasiunile copilului, temerile lui.

Una dintre cele mai benefice aspecte ale predării este construirea unei relații pozitive cu părinții. O relație bună între părinți și profesor este esențială pentru maximizarea timpului pe care profesorul îl are cu acel elev. Un elev care știe că profesorul comunică în mod regulat cu părinții și care știe că părinții au încredere în profesor va depune un efort mai mare la școală. Construirea unei relații de încredere este un proces treptat. Părinții trebuie să simtă că există un interes crescut al profesorului față de copil.

Atitudinile pozitive față de părinți, precum și dezvoltarea abilităților de comunicare sunt cruciale pentru ca profesorii să creeze legături puternice cu părinții și să permită implicarea acestora în activitatea școlară. Abilitățile de comunicare sunt esențiale pentru a avea o carieră de succes în orice domeniu de activitate.

Sunt necesare anumite strategii de îmbunătățire a relaționării eficiente dintre profesori și părinți:

- profesorul va informa părinții despre aspectele pozitive și negative din activitatea elevului la școală;
- este recomandat ca, mai întâi să fie prezentate unele aspecte pozitive, unele succese obținute la învățătură sau unele schimbări laudabile din comportamentul lui;
- se va arăta apoi la care obiecte elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în comportarea lui și vor fi analizate cauzele acestora;
- părinții vor fi informați despre posibilitățile de dezvoltare pe care le are copilul, despre aptitudinile și interesele pe care le manifestă în munca școlară și în cea extrașcolară;
- este necesar ca părinții să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii elevului și despre comportarea acestuia la școală.

În concluzie, pentru a se putea discuta despre o comunicare eficientă și un parteneriat real între familie și școală este necesară crearea unui cadru adecvat și conștientizarea modalităților de depășire a barierelor de comunicare, de către toate părțile implicate.

BIBLIOGRAFIE:

- Pânișoară I., *Comunicarea eficientă*, Editura Polirom, Iași, 2006.
Maciuc, I., *Formarea continuă a cadrelor didactice*, Editura Omniscop, Craiova, 1998.
Băban, A., *Consiliere educațională*, Editura Ardealul, Cluj Napoca, 2001.
Iucu, R., *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2006.

BARIERE ÎN CALEA UNEI COMUNICĂRI EFICIENTE ÎNTRE PROFESORI ȘI PĂRINȚI

PROF. GHEORGHE LIVIU NICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALICE VOINESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The teacher, as manager of the class of students, must lead with maximum efficiency the relations with the parents, turning them into collaborators and partners for 4 years.

The main barriers to effective communication between the teacher and parents are: listening problems, lack of inverse connection, resistance to criticism, perception and subjectivity, choice of time and place, emotional listening, language inaccuracies and cultural barriers.

Regulile știute, privind relația cu colectivul de părinți, sunt cele clasice, dar o parte dintre ele nu mai răspund problematicii actuale, ajung să reprezinte doar niște teorii fără să poată fi corelate în practică.

În calitate sa de „manager” al clasei, profesorul trebuie să conducă cu maxim de eficiență relațiile cu părinții, transformându-i în colaboratori și parteneri.

Cunoașterea principalelor cauze ale unei comunicări ineficiente cu părinții îl poate conduce pe profesor către o comunicare pozitivă, în folosul elevului. Pe scurt, cele mai importante cauze ale unei comunicări defectuoase sunt:

- *Problemele de ascultare*

Apar atunci când profesorul consideră că a comunica cu părinții înseamnă doar a transmite informații, fără să le lăsa acestora din urmă dreptul la replică. În acest caz comunicarea este de fapt un monolog al profesorului, părintelui nu-i rămâne decât să-l asculte pe acesta. Ascultarea activă este soluția la această problemă.

- *Lipsa conexiunii inverse*

Se referă la înțelegerea de către părinte a mesajului transmis de către profesor. O parte dintre profesori că consideră că părinții au obligația de a asculta orice mesaj, chiar dacă nu l-au înțeles prea bine, nelăsând loc întrebărilor lămuritoare. Sunt și părinți inhibați în a pune întrebări, chiar dacă nu au înțeles prea multe din cele transmise de profesor. Conexiunea în comunicare înseamnă legătura, comuniune de idei între doua persoane care susțin un dialog. Falsa conexiune inversă apare atunci când părinții lasă impresia ca au înțeles sau sunt de acord cu ceea ce spune profesorul, comunicarea suferind, astfel, prejudicii deosebite. Profesorul știe că părintele are, de multe ori, interesul să nu-l contrazică și trebuie să se asigure că părintele a înțeles cele transmise.

- *Rezistența la critică*

Este unul dintre cele mai frecvente obstacole în comunicare. Este greu de depășit, întrucât sunt ocazii când feed-back-ul este căutat, dar se dovedește a fi nefavorabil. Comunicarea dintre profesor și părinți trebuie să fie sinceră și nu întemeiată pe linguşeli și minciuni.

- *Percepția selectivă și subiectivitatea*

Subiectivitatea este tendința profesorului de a „selecta” informațiile doar prin filtrul personal, al afectivității. Profesorul primește de la părinți un volum mare de informații din care le păstrează doar pe cele care-i plac, ignorând faptul că poate elemente concrete nu se potrivesc preconcepțiilor cu care managerul școlar intervine în „ecuația relațională”.

Soluția este evitarea unor abordări pline de subiectivism.

- *Alegerea momentului și locului*

Contextul în care se desfășoară discuția este foarte important pentru rezultatele comunicării. Discuția trebuie să se desfășoare doar între cadru didactic și părinte (excepție situațiile când este necesară prezența altor care au fost implicate în situația problemă expusă de părinte sau profesor).

- *Obținerea informației prin manipulare discretă*

În anumite situații, când cadrele didactice poartă o discuție cu unii părinți inhibați, profesorii prezintă un caz particular ca fiind o problemă a întregului colectiv.

- *Ascultarea afectivă*

Se exprimă prin gradul de impresionabilitate al unui mesaj, transmis de un părinte și formulat de o manieră puternic afectivă, poate determina o recepție viciată a ideilor esențiale, în favoarea părintelui și în defavoarea profesorului.

- *Inadvertențele de limbaj*

Pot declanșa carențe mari în comunicarea profesor - părinte, un stil ”prețios” îl poate inhiba, bloca pe părinte.

Un limbaj căutat, cu elemente psihopedagogice și de ordin tehnic, ori plin de neologisme și de prețiozitate la nivel de stil, poate constitui un factor de blocaj al comunicării părinți cadre didactice. Un limbaj simplu, direct, în termeni normali, adaptat interlocutorului reprezintă soluția acestei situații de blocaj.

- *Barierele culturale*

Sunt factori des întâlniți ai neînțelegerii dintre profesori și părinți, cu atât mai mult părinții se consideră inferiori la acest capitol cadrului didactic. Ascendentul de cultură

constituie un factor de asimetrie normală a relației amintite. Profesorul însă nu trebuie să exacerbeze rolul acestei eventuale discrepante, făcând tot posibilul ca dezechilibrul de cultură să nu afecteze părintele.

Toate fenomenele anterior amintite trebuie să reprezinte, la nivelul pregătirii inițiale a cadrului didactic, elemente de formare și dezvoltare profesională pentru un bun management al clasei de elevi, din perspectiva relațiilor cu colectivul de părinți.

Este foarte important ca un părinte să-și cunoască copilul, ca exigențele sale să fie reale, stimulative pentru acesta și să aibă curajul să lupte pentru binele copilului, chiar și atunci când totul pare a fi sortit eșecului. Doar un părinte știe de ce are nevoie copilul său, trebuie să relaționeze, să participe din „umbra” la educația școlară a acestuia, fiind un reper de încredere pentru profesor.

BIBLIOGRAFIE:

- Iucu, Romiță, *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Neculau, Adrian, *Educația adulților-experiențe românești*, Editura Polirom, Iași, 2004.
- Tomșa Gheorghe, *Consilierea și orientarea școlară*, Casa de Editură și Presă Viața Românească, București 1999.
- Ulirch, Cătălina, *Managementul clasei de elevi- învățarea prin cooperarea*, Editura Corint, București, 2000.
- Vlăsceanu, Mihaela, *Psihosociologia educației și învățământului*, Editura Paideia, București, 1993.

RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE

PROF. DANIELA NICOLAE
LICEUL TEHNOLOGIC „DOMNUL TUDOR”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

A real PARTNERSHIP between SCHOOL and FAMILY is not the one written

on a sheet of paper signed by the parent and the principal, it is the active relationship, of involvement on both sides, it is joy and sadness, it is success and failure, it is struggle and result of which the beneficiary is the CHILD. Family education is an integral part of education. The factor that has the greatest influence on children, along with school, is the family. Since the beginning of the last century. Parents who have received an education themselves are already role models for their children.

*E*ducația în familie este o parte integrantă a educației. Factorul care exercită cea

mai mare influență asupra copiilor, alături de școală, este familia. Încă de la începutul secolului trecut. Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar, pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea.

Din perspectivă istorică, educația părinților – ca și educația (poporului) în general – apare necesară; atât pentru creșterea și educarea copiilor, cât și ca o cale de emancipare spirituală și socială, ca un vector al democratizării educației și societății. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. *Parteneriatele trebuie văzute ca o componenta esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi.* Ele nu mai sunt demult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

O problemă stringentă pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar; reclamă căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familii și comunități. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit

mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile.

Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa arată că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii. Parteneriatele dintre școli, familii și comunități pot:

- ajuta profesorii în munca lor;
- perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității;
- stimula serviciul comunității în folosul școlilor;
- oferi servicii și suport familiilor;
- crea un mediu mai sigur în școli.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Se cunosc următoarele forme mai importante de organizare (instituționalizată) a educației părinților și a colaborării școală – familie:

- asociații ale părinților (și profesorilor) care au o largă libertate de inițiativă (au apărut pentru prima oară în Statele Unite ale Americii în secolul trecut);
- școli ale părinților (inițiate în Franța în perioada interbelică) și școli ale mamelor (inițiate în Germania);
- consilii de administrație școlară formate (exclusiv sau în majoritate) din părinți, cu rol informațional, consultativ și decizional (ființează în Belgia, Danemarca, Olanda și în alte țări occidentale);
- comitete de părinți pe clase și școli, fără rol decizional, care sprijină școala în rezolvarea unor probleme (în țările est-europene).

Anumite categorii de părinți pot fi folosite ca „formatori voluntari”. Obstacolele relației școală – familie pot fi de *ordin comportamental* (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de *ordin material* (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp). Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind:

- responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor;
- libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului;
- impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului;
- randamentul pedagogic și datoria parentală;
- participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară.

Se consideră, în general, că problema este de atitudine; este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la profesori, că relația de colaborare școală – familie (nu) este doar un „drept de opțiune”.

Reproșurile care li se fac părinților privind colaborarea cu școala sunt:

- apatia (nu vin la reuniuni anunțate);
- lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor);
- timiditate (lipsa de încredere în sine);

- participare cu ingerințe (critica cu impertinență școala);
- preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului);
- rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului);
- contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criza în comportarea copilului);
- conservatorism (reacții negative la idei noi); activitatea cu părinții are un caracter neorganizat, sporadic și la întâmplare sau este ignorată în multe școli.

Repreșurile care li se fac profesorilor privind colaborarea cu familiile elevilor sunt similare (*nu identice!*), inclusiv privind:

- dificultăți de a stabili relația cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca parteneri în educația copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinții);
- definirea imprecisă a rolului de profesor (oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale parteneriatului);
- lipsa pregătirii privind relația școală – familie.

Dreptul la informare

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască:

- obligațiile legale privind educația copilului;
- drepturile de care dispune pentru educația copilului;
- importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului;
- metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți;
- profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în aceasta materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională;
- părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii;
- școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Un rol deosebit, atât pentru colaborarea familie – școală și participarea la gestiunea școlii, cât și pentru educația părinților îl au asociațiile de părinți, a căror finalitate este, în principiu, protecția copilului prin educație.

Cele mai frecvente obiective ale asociațiilor naționale de părinți sunt:

- sensibilizarea părinților privind drepturile și îndatoririle lor, influența comportamentului lor asupra copilului;
- informarea părinților prin publicații, radio și televiziune privind problemele specifice;
- formarea părinților prin cursuri destinate acestora, consultații (la sediu, telefonic, prin publicații) pe probleme de interes (medicale, juridice, psihologice etc.);
- reprezentarea părinților (reprezentanții sunt obligați să apere interesele celor pe care îi reprezintă, să raporteze periodic acestora problemele dezbătute în consiliul de participare școlară).

Un real PARTENERIAT între ȘCOALĂ și FAMILIE nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este COPILUL.

BIBLIOGRAFIE:

- Dr. Bunescu Gheorghe, *Democratizarea educației și educația părinților*, Institutul de Științe ale Educației, Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, E.D.P., R:A., București, 1998.
- Șincan E., Alexandru Ghe., *Școala și familia*, Editura „Gheorghe-Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993.
- Jean Marc Monteil, *Educație și formare - perspective psihologice*, Editura Polirom, Iași, 1997.

TEACHER-PARENT PARTNERSHIPS

PROF. IONELA NISTOR
COLEGIUL NAȚIONAL „ANASTASESCU”,
ROȘIORI DE VEDE, JUDEȚUL TELEORMAN

---

*I*n order for the society to survive and prosper, education, being a social institution

serving the needs of society, is absolutely necessary. Not only should it be thorough, sustainable, and excellent, but it must continually adapt to meet the demands of a globalized environment that is rapidly evolving and unpredictable. This evolution must be systematic, consistent, and scalable; thus, school teachers, administrators, pupils, and policy makers are required to innovate the philosophy and practice of teaching and learning, as well as all other facets of this dynamic organization to ensure quality readiness of all students to life and work.

To innovate is to look beyond what we are doing at the moment and create a new concept that allows us to do our job in a new way. Therefore, the object of any innovation is to produce something distinct from what we have been doing, whether in quality or quantity or both. In order to achieve an important, disruptive effect, innovation must be put to work, requiring prompt dissemination and implementation on a wide scale.

Innovation in education involves constant collaboration with colleagues, but also a total last-minute redo of a teacher's lesson plan because there was something else out there that he or she just had to try, a change in the direction of a class because the students are driving the instruction; and also the struggle to integrate all different factors such as millennials and generation Z expectations, technology and parental involvement.

Innovation in education is about more than just technology. It's about how you can use technology to empower students to become lifelong learners and agents of change. Educational innovations emerge in various areas and in many forms, one of the most important being new approaches in parental involvement.

Educational innovation affects all stakeholders: students, parents, teachers, administrators in education, pupils, and policy makers, and needs their active participation and necessary provided support during the learning process, recognizing and improving skills, abilities, and competencies.

The purpose is to strengthen teacher education, professional development and lifelong learning to increase the standard of teaching by providing behaviors, dispositions, teaching style, encouragement, skills, competencies, self-assessment, self-efficacy, imagination, responsibility, teaching autonomy, willingness to innovate, independence from administrative pressure, best working conditions and public support. Besides the teachers' involvement, both personal and professional, the parents' involvement is also a key aspect.

Children learn best when they work together with important adults in their lives - parents, teachers, and other members of the family and community, encouraging them to develop their hard and soft skills. When we think about how schools should be run and how kids should be educated, this fundamental truth should be a guiding principle. Schools alone do not meet all of the developmental needs of a child: the meaningful presence and engagement of parents and the school's support are important. Moreover, when speaking about parent's involvement, we circle back to the idea of innovation, and consider new ways of developing teacher-parent partnerships in the educational process.

It may seem like common sense to have a good relationship between schools and families to educate kids. This partnership was normal and easy to sustain in simpler times. Sometimes, teachers and parents were neighbors and found several ways to discuss the success of a child. Children heard the same messages from teachers and parents and knew that the same role was supposed to be retained. Children heard the same teachers and parents' messages and knew that at home and at school they were supposed to follow the same values.

However, as culture has become more complicated and challenging, these interactions have all too often fallen by the wayside. Neither teachers nor parents have enough time to get to know each other and, on behalf of children, develop working relationships. Parents are discouraged from investing time in schools in many communities and educators are required to only communicate with family members when a child is in trouble. The consequence is confusion, distrust, and a lack of respect in so many situations, so that when a child falls behind, teachers blame the parents, while the parents and the teachers.

Both in and out of school, all the interactions children have help shape their sense that someone cares for them, their feelings of self-worth and competency, their view of the world around them, and their assumptions about where they fit into the order of things. For many parents, the hectic pace of modern life will make this sort of involvement seem out of control. There are optimistic indicators, however, that it is becoming more feasible. Employers, worried about the quality of the potential workforce, should begin to introduce policies that encourage parents to take part in the planning and management team of a school or volunteer at regular intervals.

This degree of engagement of parents in schools encourages parents and staff to work together in respectful and mutually beneficial ways, creating an atmosphere where understanding, confidence, and respect can flourish. Some of this contact, either at school, at home, at the workplace of a parent, or at another suitable venue, should be face to face. It must be considered an integral part of schooling and sufficient time must be given to school staff to carry it out during normal working hours. At the same time, as a vital part of parenting, this contact must be remembered, and parents must make a commitment to communicate regularly with the teachers of their children.

Technology will allow educators and parents to be related to a network of mutual support that is greater than ever before. Schools and homes can be linked via computer networks that enable them to exchange information freely, twenty-four hours a day and all year round. It is not difficult to envision a time in the near future where all parents will be able to call up details easily, such as the week schedule of a student, current assignments, and instructor feedback about what they should do to help attaining objectives at home.

In the modern world, lifelong learning is increasingly becoming a prerequisite for success. Parents and other community members may use distance learning technology to attend classes at a school or study at home. Yet children are the greatest winners. When we step into a school and see parents and teachers working together in all types of positions, it's a sure sign that the school pushes students to the very best and makes everyone achieve their fullest potential, regardless of race, class, or culture.

Effective involvement of parents can be described as the active, ongoing involvement of a parent or primary caregiver in his or her child's education. Parents may show engagement at home-by reading with their kids, helping with homework, and discussing school activities-or at school, by attending classroom events or volunteering. Schools with active parents engage these parents, connect with them on a daily basis, and integrate them into the learning process.

In conclusion, responsibility for the development and learning process of children is shared among various stakeholders, particularly in view of the increasing diversity in classrooms, where dialogue and openness/respect for different views are crucial for a positive learning climate. Research evidence suggests that it would be beneficial to make more progress in improving the attitudes of educators on parental participation and growing their awareness of its meaning, as well as allowing the time required for educators to encourage and invest in communication with parents, taking into account the importance of parental involvement in a child's learning process and various obstacles preventing it, in particular, with parents of various social, economic or cultural backgrounds, and improving their preparedness and ability to develop effective methods for parental involvement, for the purpose of establishing a great teacher-parent functional partnership, to the benefit of the ultimate stakeholders - the pupils.

BIBLIOGRAPHY:

- Felice Rizzi, *Parental involvement within the school: An innovative approach to quality education*, L'HARMATTAN, 1 Septembre 2011.
- Mary Murray, Erin Curran, Denise Zellers - *Building parent/professional partnerships: an innovative approach for teacher education*, 12 March 2008.
- Maria del Puy Ciriza, *Bringing parents together: an innovative approach for parental involvement in an immersion school in the Basque Autonomous Community*, 17 August 2017.
- Clare Campbell, *How to involve hard-to-reach parents: encouraging meaningful parental involvement with schools*, 2011.
- Hiram Brown, Samuel Jackson, Jiahui Zhang, Richard E. West, *Creativity and innovation in education*, Selections from Educational Technology Magazine.

DIMENSIUNEA FORMALĂ A PARTENERIATULUI ȘCOALĂ – FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR MELANIA GIORGIANA NIȚĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.14,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

W

e know that family and school are the most important educational factors, which deal with the intellectual, emotional and volitional development of students. These two educational bodies must know very well their functions, roles, limits, so that together they can contribute to the personal development of each student.

A

ctivitatea educativă din școală nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a școlii și familiei.

În această lume în permanentă schimbare, părinții, dascălii, comunitățile locale se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Este de datoria școlii să ofere posibilitatea creării unor mini-comunități la nivel de clase/școală unde dialogul, respectul pentru ceilalți sunt trăsături de bază așa cum am vrea să fie întreaga comunitate. O școală care are în vedere aceste aspecte va putea forma viitori buni cetățeni ai comunității care vor fi capabili să înțeleagă legile, structurile politice, sistemul democratic, conceptele morale/politice; să argumenteze un punct de vedere, să comunice ideile, să identifice probleme, să asculte puncte de vedere diferite, să soluționeze conflicte, să-și apere drepturile, să ia decizii, să negocieze, să fie toleranți, obiectivi, deschiși. Pentru a stimula participarea părinților la viața școlii putem desfășura următoarele activități: întâlniri bine pregătite, parteneriat activ și real cu familia, alegerea comitetelor de părinți respectând principiul democratic, sondaje în rândul părinților, sprijin la lecții acordat de părinți, administrarea unor compartimente din școală de către părinți, înființarea unei „camere a părinților”, seri de curriculum, persoane-resursă pentru diferite dezbateri, implicarea părinților în elaborarea Codului de conduită etc.

Eforturile depuse de părinți și dascăli trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în școală, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu dascălii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii.

Colaborarea dintre școală și familie conduce la optimizarea relației dintre elevi, elevi și profesor, copii și părinți. Elevii vor fi mai deschiși și sinceri, obiectivi și exigenți, vor manifesta receptivitate și interes, se vor implica mai mult în activitățile organizate pentru a crește prestigiul școlii, vor respecta regulamentul școlar, vor fi prietenoși, vor ști să asculte opiniile celorlalți, vor conștientiza faptul că învățarea este o strădanie 24 ore din 24, își vor organiza cât mai bine timpul liber.

Orice schimbare în educație pune în discuție implicarea părinților în activitatea școlii. Este dovedit faptul că succesul copiilor depinde în mare măsură de armonizarea demersurilor școlii cu cele ale familiei și de buna colaborare dintre dascăli și părinți în vederea stabilirii unei continuități educative. Pentru a răspunde acestui deziderat, școala trebuie să fie prietenoasă cu părinții și să aplice anumite strategii manageriale.

Complexitatea activităților școlare organizate în școală sau în afara școlii, sub atenta și priceputa îndrumare a cadrelor didactice aduc o importantă contribuție la formarea și educarea elevilor, în modelarea sufletelor acestora, are profunde implicații în viața spirituală și educativă a comunității.

BIBLIOGRAFIE:

- Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București, 2004.
Popescu, M., *Implicarea comunității în procesul de educație*, Editura Corint, București, 2000.
Vrasmas, E., *Consilierea în educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE EDUCATIVE

PROF. ALINA-MIHAELA OPRIȚA-MÂNDRUȚ
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 19,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

O

ne of the most important conditions for increasing the efficiency of the educational activity carried out with the students is the assurance of a full unity of action of all the educational factors: school, family, community. If it is true that school is the factor on which the becoming of the human personality depends overwhelmingly, it is equally true that coherent education cannot ignore the purposes of the family in this communion. School and family are two institutions that need each other.

The school, as an extra-family institution, must exert a great positive influence on the students, but the basis is provided by the parents, because the behavior is learned at home, and the parents, aware of the social rules, can impose themselves as role models.

The family can represent a unitary attitude in education.

U

na dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activității educative desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația coerentă nu poate face abstracție de rosturile familiei în această comuniune. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Școala, ca instituție extrafamilială, trebuie să exercite o foarte mare influență pozitivă asupra elevilor, dar baza o oferă părinții, deoarece comportamentul se învață acasă, iar părinții, conștientizând regulile sociale, se pot impune ca modele de urmat, pentru că numai așa școala și familia pot reprezenta o atitudine unitară în educație. Prin stabilirea unui echilibru perfect între responsabilități și drepturi se poate obține un climat armonios între membrii care aparțin unui grup, pentru că de multe ori comportamentul elevilor, carențele în educație, slaba conștientizare a rolului individului în societate, provoacă frecvent disfuncționalități în bunul mers al lucrurilor. Indiferent la ce școală învață, indiferent

de mediul social din care provin și oricare ar fi colectivul în care sunt integrați, elevii trebuie să accepte că nu există drepturi fără obligații, dar această conștientizare își are rădăcinile în anii pe care i-a petrecut în exclusivitate în sânul familiei.

Este clar că fără ajutorul părinților, fără susținerea lor bazată pe încrederea în actul calitativ de instruire, școala, fie că rămâne de multe ori un loc unde se pleacă de acasă, fie că este o instituție care se zbate din greu pentru a trezi la viață caractere latente. Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile extracurriculare ale școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate. De foarte multe ori, părinții așteaptă prea mult de la școală și nu fac mai nimic pentru dezvoltarea unei relații mai strânse cu propriii copii. Pentru ei școala este singura responsabilă de educația copiilor.

Dezinteresul părinților poate năruți tot efortul pe care profesorii îl depun la orele de curs sau în activitățile extracurriculare. Profesorul este interesat să știe mai multe despre situația pe care elevul o are acasă, despre preocupările și modul de viață al acestuia. Fără implicarea și ajutorul părinților sistemul educativ nu își găsește singur căile prin care își poate îmbunătăți performanța și modul de lucru. În școala noastră, părinții au fost atrași alături de școală prin forme variate de activități extrașcolare, precum serbări și proiecte educative, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil. Deși părinții consideră că ei știu ceea ce este bine, pentru că ei aleg, caută și se interesează despre diferite opțiuni, acceptul copilului este cel care îi ajută să se implice și să obțină ceva din ceea ce ei își propun. Părinții care au luat parte la activitățile extrașcolare au înțeles mai bine importanța prezenței lor în activitatea școlară a elevului, și-au manifestat interesul și aprobarea față de educația oferită de școala noastră. Ca urmare a activităților derulate, legătura școlii cu familia s-a îmbunătățit considerabil, părinții simțindu-se utili, prezentând în acest fel un interes mai mare pentru școală. Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă și nu necesită un efort suplimentar. Copiii li se dezvoltă spiritul practic, operațional, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități.

Dascălul are, prin acest tip de activitate, posibilitatea să-și cunoască mai bine elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viață. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi. Orice activitate școlară poate deveni extrașcolară prin prelungirea ei într-un context exterior școlii. Acesta este un motiv pentru care copilul poate simți că este prea mult pentru el, că este copleșit de activitățile sale, că este prea greu sau prea mult. Părinții sunt puși în fața unei game variate de activități care sunt toate foarte atrăgătoare și tentația de le face loc tuturor este mare. Deși părinții consideră că ei știu ceea ce este bine, pentru că ei aleg, caută și se interesează despre diferite opțiuni, acceptul copilului este cel care îi ajută să se implice și să obțină ceva din ceea ce ei își propun.

Părinții care au luat parte la activitățile extrașcolare și-au manifestat interesul și aprobarea față de educația oferită de școala noastră. Copilul are capacitatea de a ne transmite în ce se poate implica, ce poate păstra, ce nu îi este de folos sau ce nu este atractiv pentru el. A experimenta și a cunoaște liber îi poate permite apoi, să simtă ceea ce este potrivit pentru el.

BIBLIOGRAFIE:

- Cernea Maria, *Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ*, în „Învățământul primar“ nr. 1, Editura Discipol, București, 2015.
- Crăciunescu Nedelea, *Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar*, în „Învățământul primar“ nr. 2, 3, Editura Discipol, București, 2010.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

FLOAREA PALCU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GROZEȘTI,

JUDEȚUL MEHEDINȚI

The Class Management course is part of the dedicated package psycho-

pedagogical disciplines and aims to know the basic concepts of the discipline.

Class management, of structural components its systemic and dynamic. In relation to the theoretical dimensions by The course aims to familiarize students with the problems fundamentals of student class management. From the perspective in practice, this course aims at organizing the instructional space and intervening in situations of educational crisis.

Întâlnim o multitudine de definiții pentru termenul de management. Etimologia

acestui termen provine din latinescul „manus” care înseamnă mână, conducere, strunirea cailor, pilotare. Verbul englezesc „to manage” are următoarele sensuri: a administra, a ține un cal în frâu, a duce la bun sfârșit, a trata cu indulgența. (Iucu, R., 2000, p.31). Managementul, ca proces, este definit ca totalitatea eforturilor de gândire și acțiuni prin care echipa managerială realizează diagnoza, planificarea și decizia, organizarea, coordonarea și controlul procesului de transformare succesivă a resurselor informaționale, financiare și materiale, cu implicarea resurselor umane, în scopul atingerii obiectivului strategic al organizației într-o măsură acțională eficientă (cu economie de timp) și eficientă (cu câștig maxim și efort minim). Managementul urmărește, în aceeași măsură, conducerea și organizarea și presupune un efort conștient, metodic și științific, pentru a studia și realiza condițiile de funcționare. Managementul este procesul prin care un grup cooperativ orientează activitățile către scopuri comune. Managementul, ca proces, îndeplinește mai multe funcții: de previziune, organizare,

antrenare–reglare, coordonare, control – evaluare. Managementul pedagogic (educațional) a fost definit ca știința și arta de a pregăti resursele umane, de a determina formarea unor personalități conform anumitor finalități recunoscute și acceptate, atât la nivel individual, cât și social. (Jinga, I., 1998). Managementul pedagogic este acea știința pedagogică angajată în „studiul evenimentelor care intervin în decizia organizării unei activități pedagogice determinate și în gestiunea programelor educative” (Cristea, S., apud. De 2 Landsheere, Gilbert, 1992, pag.185).

Managementul pedagogic impune trei categorii de funcții (Cristea, S., 1998, p.277):

- a) funcția de planificare-organizare a sistemului de învățământ;
- b) funcția de orientare-îndrumare metodologica a procesului de învățământ;
- c) funcția de reglare-autoreglare a sistemului și a procesului de învățământ.

Managementul organizației școlare desemnează activitatea de conducere globală și strategică a activității instructive educative, realizată la nivelul unității de bază a sistemului de învățământ (ciclul preprimar, ciclul primar, ciclul gimnazial, ciclul liceal, universitate). Managementul organizației școlare utilizează diferite tipuri de strategii, funcție de specificul colectivelor didactice și de elevi și de nevoile comunității educative locale.

Impactul sau la nivelul culturii societății este dependent de următoarele funcții (Cristea, S., 1998, p.298-299):

- a) orientarea organizației școlare spre obiective globale, ce pot fi supuse evaluării calitative conform cerințelor de funcționare ale sistemului;
- b) organizarea procesului de învățământ în sensul valorificării optime a resurselor existente;
- c) îndrumarea, din perspective metodologica, a personalului didactic conform exigentelor funcționale ale managementului educației;
- d) administrarea instituției în concordanță cu exigentele funcționale ale învățământului inovator, adaptabil la transformările ce apar la nivel social.

Managementul clasei de elevi delimitează domeniul de cercetare în științele educației care studiază atât perspectivele de abordare ale clasei de elevi (didactică și psihosocială) cât și structurile dimensionale ale acesteia (ergonomică, psihologică, psihosocială, normativă, relațională, operațională și creativă) în scopul facilitării intervențiilor cadrelor didactice în situații de criză „microeducațională”(indisciplină, violența, non-implicare) și a evitării consecințelor negative ale acestora, prin exercițiul microdeciziilor educaționale (Iucu, R., 2000).

Clasa ca grup social Grupul uman poate fi definit ca sistem social organizat, alcătuit dintr-un număr limitat de persoane (3 până la 20-25), având scopuri comune și posedând un ansamblu de roluri, promovând norme specifice și relații afective de simpatie și antipatie. Prin grup social înțelegem „o formațiune socială în interiorul căreia indivizii sunt în interacțiune conform unor reguli fixe” (Neculau, A., apud. De Coster, 1990, p.125). Grupul restrâns este un „ansamblu de persoane în număr mai mare sau egal cu cinci, efectiv adunate în același timp în același loc, având posibilitatea să se perceapă, să comunice și să interacționeze la nivelul interpersonal și intragrupal, în mod direct și reciproc, împărtășind o anumită experiență” (Neculau, A., apud. De Visscher, P.). Grupul școlar reprezintă „un ansamblu de persoane constituite la nivelul unei entități psihosociale raportată la același sistem de valori, interese, caracteristici angajate la nivelul unor interacțiuni pedagogice care vizează atingerea unor obiective comune (Cristea, S., 1998, p.203).

Clasa de elevi reprezintă „un grup social unde, ca urmare a interrelațiilor ce se stabilesc între membrii ei, apare și se manifesta o realitate sociala cu consecințe multiple asupra desfășurării procesului instructiv educativ” (Iucu, R., apud. Nicola, I., 1974).

Clasa, ca grup social, are următoarele caracteristici:

1. Mărimea grupului - variază de la 20 la 30-35 elevi.
2. Interacțiunea grupurilor - vizează relațiile ce se stabilesc între diferiți elevi în cadrul clasei (cognitive, comunicaționale, afectiv-simpatice, de influențare).
3. Scopuri comune - ce se stabilesc atât pe termen scurt cât și pe termen lung. Ele pot deveni motorul dezvoltării grupului. Cadrul didactic stabilește anumite obiective social-afective pentru grupul de elevi, care vor determina consolidarea coeziunii acestuia.
4. Structura grupului rezultă din configurarea anumitor componente (indivizi, relații interpersonale, norme și valori, scopuri și motivații, activități) implicate în dezvoltarea de procese de grup (stratificare, conducere, comunicare, competiție, cooperare).

Clasa de elevi ca grup mic are anumite caracteristici ce-i oferă stabilitate, din perspectiva modalităților de legătură a membrilor grupului în plan interpersonal dar și ca ierarhie internă a grupului. Clasa de elevi are o anumita omogenitate data de experiența sociala, de vârstă, nivel de informare și capitalizează atât informații din exterior (de la profesori), cât și din interior (de la fiecare dintre membrii săi). Grupul-clasa beneficiază de anumite caracteristici sociopsihologice care lipsesc altor grupuri și anume: ajutor reciproc și critica binevoitoare; trăirea în comun a evenimentelor și fenomenelor, perseverența în vederea atingerii scopurilor propuse. Grupul se poate transforma într-un adevărat laborator în care elevii experimentează diferite comportamente sociale (Neculau, A., 1994, p.257). Grupul preia și transmite, la rândul sau, anumite norme promovate de societatea școlară.

Grupurile școlare pot fi: formale (clasa de elevi) și informale (microgrupurile din interiorul clasei de elevi). Clasa de elevi este un grup formal, având funcții de instruire și dezvoltare a personalității elevilor.

Caracteristici ale clasei de elevi ca grup educațional:

- scopuri de tip prescriptiv (stabilite anterior de către persoane care nu aparțin grupului);
- roluri (totalitatea sarcinilor ce trebuie realizate de membrii grupului);
- norme și reguli de conduita, recunoscute și acceptate de toți membrii grupului;
- coeziunea grupului face referire la gradul de unitate și integrare a colectivului școlar.

Gradul de coeziune al unui grup școlar depinde de acțiunea următorilor factori: scopul pedagogic, obiectivele pedagogice, calitatea și cantitatea interacțiunilor psihosociale apărute între membrii săi, competitivitatea grupului raportata la cerințele mediului extern, securitatea psihosociala a participanților, eficientizarea comunicării între membrii grupului (Cristea, S., 1998, p.205).

Clasa școlară poate fi caracterizată prin intermediul conceptului pedagogic de sintonitate a colectivului de elevi. Sintonitatea denumește personalitatea grupului regăsită la nivelul structurii de funcționare a clasei școlare, „perfectibila în condițiile unui câmp microscoal, rezultat din interacțiunea membrilor colectivului în vederea realizării unor obiective pedagogice specifice” (Cristea, S., 1998, p.204).

Grupul școlar, asemeni altor grupuri îndeplinește anumite funcții:

- a) funcția de integrare sociala (individul izolat este mai vulnerabil decât cel care aparține unui grup);

- b) funcția de reglementare a relațiilor intra-individuale (fiecare membru al grupului primește feed-back din partea celorlalți membri cu privire la imaginea de sine, calități, defecte, etc.);
- c) funcția de securitate (grupul asigură un anumit confort psihic pentru fiecare elev) (Neculau, A., 1994, p.260).

Profesorul ca manager al clasei. Personalitatea cadrului didactic

A fi profesor înseamnă să-ți asumi un rol care implică multă responsabilitate, o solidă pregătire științifică, o cultură generală vastă, și, nu în ultimul rând, dorința și capacitatea de a studia permanent. Profesorul este cel care stimulează curiozitatea elevilor pentru a învăța lucruri noi, îi ajută să capete încredere în forțele proprii și să-și descopere identitatea. Arta de a-i învăța pe alții (căci este o artă) este specifică acelor profesori înnăscuți, dăruți cu talent, acel har care sigur nu se poate învăța. Asta nu exclude preocuparea permanentă a fiecărui cadru didactic de a se informa, de a se adapta noilor solicitări și de a fi conectați la cerințele și nevoile elevilor. 6 Profesorul, ca manager al clasei de elevi, are rolul de a orienta și dirija resursele umane și materiale pe care le impune clasa și procesul instructiv educativ, în vederea realizării obiectivelor, în condiții optime.

Rolurile manageriale ale cadrului didactic sunt: planificarea, organizarea, decizia educațională, controlul și evaluarea, consilierea. Fiind managerul unei clase de elevi, profesorului îi revine și sarcina de a media relația școală-familie-elevi, prin intermediul ședințelor cu părinții, a lectoratelor cu părinții, alte activități specifice. În structura personalității unui „bun cadru didactic se înserează, cu necesitate, calitatea de a fi empatic” (Marcus, 1987, p.31), de a empatiza cu elevii săi. Empatia devine, astfel, „cadrul de referință pentru evaluarea unui bun profesor” (idem. 1987, p.31).

Carl Rogers consideră că „a fi empatic înseamnă a percepe cadrul intern de referință al altuia cu toate componentele sale emoționale ca și cum ai fi cealaltă persoană, dar fără a pierde condiția de ca și cum” (idem.1987, p.11). Mai mulți autori vorbesc despre empatie ca despre un proces de comunicare nonverbală. Profesorul trebuie să aibă profesionalism, dar și inspirație, chiar talent. Un profesor foarte bine instruit în tehnica predării va fi mai valoros dacă dispune de înclinație, vocație, har. Personalitatea profesorului poate fi văzută „din diferite direcții: deschiderea către lume, receptivitatea față de ceea ce o înconjoară, prelucrarea internă a datelor astfel primite, realizarea finală, expresia, productivitatea personalității în raport cu exigențele dezvoltării societății” (Săucan, p. 103). De obicei cei mai buni profesori sunt cei pasionați de disciplina pe care o predau, ei reușind să determine modificări în comportamentul elevilor pornind de la structurarea atentă a conținutului. Astfel, s-a constatat că profesorii pot fi încadrați în trei tipuri diferite și anume (idem., p. 104,105): a). Tipul adaptat (deschidere către lume dar și o închidere în sine destul de mare, receptivitate, selecție relativ redusă, greutatea sistematizării datelor datorită cantității foarte mari de stimuli înregistrați) este specific profesorului care se acomodează ușor condițiilor existente însă este superficial, nu-și propune și nici nu poate să schimbe aceste condiții, este vorbăreț, zgomotos, se entuziasmează ușor, nu-și inhibă gesturile. În timpul lecției și nu numai dorește să se afle în centrul atenției, improvizează, nu gândește lecțiile înainte de a le preda iar elevii simt asta. Acest tip de profesor se caracterizează prin superficialitate, narcisism și apetit scăzut pentru muncă.

BIBLIOGRAFIE:

- Holban I (coord.), *Cunoașterea elevului - o sinteză a metodelor*, 1978.
Joița ,E., *Managementul educațional*, 2000.

FORME DE COLABORARE ÎNTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

PROF. CLAUDIA DANIELA PALOȘ
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 19,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

As is well known, the family is the primary factor in educating a child and

education begins in the family so the connection between kindergarten and family environment will have to intertwine, and the educator must know very well the child's living environment in order to collaborate.

The partnership between kindergarten and family, organized correctly, leads to a solid education, without the danger of school failure later. Preschool is the cornerstone of the child's personality, and the presence of the family in kindergarten will be the link between the child and the initially unknown environment. By entering into partnerships with parents, they are encouraged to take part in the planning and development of educational programs for children, which implies increased accountability and efficiency. Thus, parents have the opportunity to get to know their children better, their way of manifestation in group life, they can better understand their educational role.

După cum bine se știe, familia este factorul primordial în educarea unui copil și

educația începe în familie de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului, pentru a putea colabora.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie, organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Printre obiectivele principale ale colaborării dintre instituțiile educative și familie putem aminti:

- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță-școală-familie;
- creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare;
- schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță/școală;
- cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psihofizice ale copiilor;
- învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi-părinți-cadre didactice. Majoritatea părinților au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei vor să fie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și doresc să fie implicați în luarea deciziilor. Părinții vor să fie la curent cu progresele copilului.

Colaborarea grădiniței cu familia se realizează în diferite forme:

a). Ședințele cu părinții se organizează de obicei semestrial și în cadrul lor părinții sunt informați despre: regulamentul de ordine interioară al grădiniței; oferta educațională a grădiniței; obiectivele precizate în curriculum; diferite aspecte organizatorice legate de programul desfășurării activității în grădiniță. Acestea se referă la programul zilnic, forme de organizare, reperele orare ale unei zile, formele de comunicare între personalul grădiniței și părinți), programul de funcționare a cabinetului medical și a celui de consiliere, precum și rolul acestora; oferta de formare pentru părinți; evenimentele importante ale grădiniței sau grupei, precum organizarea de excursii, participarea la activități educative în afara grădiniței, participarea părinților la diferite activități în cadrul grădiniței. Aceste ședințe sunt organizate într-un cadru formal și presupun participarea tuturor părinților. Din acest motiv în cadrul ședințelor nu se discută problemele care presupun respectarea confidențialității și care ar putea pune părinții în situații jenante și totodată nu se fac comparații între familii sau între copiii diferitelor familii. Comitetul de părinți se alege în fiecare an în adunarea generală a părinților preșcolarilor clasei, convocată de educator, care prezidează ședința. Comitetul de părinți al grupei se compune din trei persoane: un președinte și doi membrii. Educatoarea grupei convoacă adunarea generală a părinților la începutul fiecărui semestru și la încheierea anului școlar. De asemenea, educatoarea sau președintele comitetului de părinți al grupei pot convoca adunarea generală a părinților ori de câte ori este necesar. De asemenea se stipulează și atribuțiile pe care le îndeplinește Comitetul de părinți.

b). Lectoratele cu părinții în care se dezbat anumite teme educaționale de interes pentru părinți. Aceste activități se desfășoară la inițiativa educatoarei, a personalului medical al grădiniței sau a consilierului și presupun implicarea activă și directă a adulților, cu scopul formării și dezvoltării competențelor parentale ale acestora. Aceste lectorate se pot realiza și sub formă de jocuri, iar alături de părinți pot participa și copiii. Este important ca aceste grupuri să fie mai restrânse, iar participarea să fie la libera alegerea a adulților, deoarece acest tip de activitate necesită o mare disponibilitate din partea părinților.

c). Consultațiile pedagogice individuale sau colective cu părinții au un rol important în colaborarea dintre grădiniță și părinți și se desfășoară spre binele și folosul copilului, dar și a părinților sau a cadrului didactic. În cadrul consultațiilor educatoarea discută concret cu părinții (sau bunicii) copilului despre dezvoltarea copilului, despre eventualele probleme comportamentale sau situații conflictuale ale acestuia, dar și despre progresele și regresele copilului. Este esențial ca părinții să fie implicați în căutarea soluțiilor în rezolvarea unor anumite probleme a copilului și ca aceste soluții să fie aplicate atât la grădiniță cât și acasă. Este indicat ca aceste consultații pedagogice să aibă loc cel puțin de 2 ori pe an și ca ele să fie programate din timp, lăsând posibilitate părinților, dar mai ales educatoarei să se pregătească în prealabil pentru această discuție cu părinții. Această pregătire se referă la o observare mai

atentă a copilului respectiv, și adunarea de informații sau materiale, dacă părinții au cerut informații suplimentare asupra unei situații. Totodată nu trebuie neglijată și alegerea locului unde va avea loc discuția cu părinții. Este preferabil să se aleagă o încăpere luminoasă, curată, cu o temperatură adecvată și în prealabil aerisită, unde educatoarea poate purta o discuție liniștită cu părinții fără a fi deranjați sau întreruși. Aceste consultații sunt de o importanță majoră, deoarece sub forma acestui parteneriat educațional se realizează colaborarea de care beneficiază atât copilul, dar și părintele acestuia și nu în ultimul rând și cadrul didactic.

d). Corespondența cu părinții se referă atât la informarea părinților pe cale scrisă a progreselor copiilor, dar și la afișarea diferitelor teme educaționale. În ceea ce privește grădinițele urbane, datorită dezvoltării tehnologice, multe dintre acestea au propria pagină de internet, pe care acestea afișează ultimele noutăți legate de activitățile educaționale și cele adresate părinților, poze și altele, iar corespondența cu părinții se face prin diferitele canale electronice de comunicare. Scrisorile de intenție sunt de asemenea un bun prilej de comunicare între părinți și educatoare. Prin acestea părinților nu li se comunică doar informații privind temele care urmează a fi abordate, ci totodată aceștia sunt încurajați să participe prin pregătirea unor materiale reprezentative de exemplu.

e). Serbări, excursii, expoziții cu lucrările copiilor. De cele mai multe ori, părinții participă doar ca spectatori la serbările copiilor, nefiind implicată direct în munca copilului și a educatorului din spatele acestor reprezentații, ci văzând doar rezultatul final ale acestora. Prin crearea parteneriatelor familie-grădiniță în cadrul acestor serbări se poate introduce de exemplu și un dans, un cântec sau o scenetă pregătită și interpretată doar de către părinți sau chiar de către părinte alături de copil. Prin implicarea părinților în astfel de activități, aceștia au posibilitatea să descopere și să cunoască inclinațiile artistice ale copilului, să-și aprecieze obiectiv copiii și chiar să-și însușească unele metode educative noi. În ceea ce privește expozițiile copiilor, părinții sunt deja obișnuiți cu expunerea lucrărilor de artă a copiilor, dar se pot organiza diverse evenimente în cadrul cărora părinții să poată achiziționa lucrările copiilor, iar suma de bani adunată să fie folosită în scopuri caritabile sau pentru achiziționarea materialelor didactice. Așa cum afirma Holland „dacă educatorii trebuie să încurajeze participarea părinților, ei trebuie să inițieze eforturi active, personale, persistente, flexibile și sigure de comunicare cu părinții. Educatorii trebuie să creadă ca sunt parte integrantă a programului educațional și să se aștepte ca părinții să participe la acestea”.

BIBLIOGRAFIE:

Bătrînu, E., *Educația în familie*, București, Editura Politică, 2010.

Dumitrana, M., *Copilul, familia și grădinița*, Iași, Editura Compania, 2015.

DIMENSIUNILE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI

PROF. ÎNV. PRIMAR MIHAELA PĂNESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The activity of the teacher must not be characterized by passivity towards the elements of novelty but, on the contrary, it must imply a maximum receptivity. Throughout his activity of conception, design and realization of the training, the teacher carries out a specific activity of leading to the classes he takes care of. The teacher must be a good manager of the class of students in order to obtain professional satisfaction, maximum efficiency in his teaching activity, whether it is the teaching-learning-assessment process, or it is about all the other activities related to the teaching profession.

Managementul clasei se referă la conducerea și organizarea în cele mai bune

condiții a procesului de învățământ, dar și a clasei; pentru a se realiza în mod eficient acest lucru, dascălul nu trebuie să fie un simplu transmițător de informații, ci și un bun manager al grupei de copii pe care o conduce.

Cadrul didactic este cel care reunește toate resursele materiale și umane, resursele de ordin pedagogic și psihologic și le pune la dispoziție într-o manieră proprie clasei pe care o conduce; cu alte cuvinte, cadrul didactic este managerul clasei.

Profesorul planifică activitatea didactică pe care o concretizează într-o planificare calendaristică anuală și în una semestrială. Profesorul mai realizează planuri de lecții, organizează clasa de elevi, în funcție de natura activității desfășurate și de obiectivele urmărite.

Managementul clasei de elevi presupune „arta de a pregăti resursele umane, de a forma personalități potrivit unor finalități solicitate de societate și acceptate de individ”.

Într-o organizație școlară, activitatea managerului este foarte importantă pentru funcționarea eficientă a unității în ansamblu. Eficiența activității managerului reprezintă o dovadă clară a competenței acestuia. În sistemul de învățământ profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de colaborare cu elevii și părinții acestora și cu alți factori ai societății. Ei nu educă numai la catedră, în clasă, ci prin fiecare contact pe care îl stabilește cu copiii și părinții acestora, desfășoară o muncă de dezvoltare și de conducere. Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în

formare; de aici rezultă și necesitatea unei maxime responsabilități față de comportamentele și intervențiile educatorului, responsabilități care diferă în funcție de nivelul de învățământ la care ne referim (grădiniță, ciclul primar, gimnazial, etc). Rolul de „profesor-manager nu-l diminuează pe cel de profesor-educator, ci îl întărește, îl sprijină în eficiență”.

Managementul clasei are o structură dimensională ce cuprinde: *dimensiunea ergonomică, dimensiunea psihologică, dimensiunea socială, dimensiunea normativă, dimensiunea operațională și dimensiunea inovatoare.*

Dimensiunea ergonomică a managementului clasei vizează aspecte referitoare la disponerea mobilierului în clasă, vizibilitatea și pavoazarea sălii de clasă. Aceste probleme nu pot fi considerate lipsite de importanță pentru succesul activității la catedră a cadrului didactic, mai ales la vârstele mici când, prezența într-o formă cât mai atractivă a materialului didactic, inclusiv a mobilierului, este absolut necesară.

O dispunere a mobilierului în manieră tradițională, favorizează mai ales expunerea cadrului didactic și atitudinea pasivă a elevilor și se pretează la activități educaționale de tip predare-învățare, prelegere. Dimpotrivă o dispunere a mobilierului pe sistem semicerc sau chiar oval, aduce schimbări esențiale în relația educațională, favorizând și încurajând interacțiunile permanente și activismul elevilor, participarea lor activă la activitățile didactice care se desfășoară.

Când vorbim de managementul clasei trebuie să avem în vedere și aspectul cultural – estetic al clasei. Având în vedere că o clasă reprezintă un grup organizat, profesorul poate să o identifice cu un element de individualizare, de exemplu o mascotă, un simbol al clasei, o medalie preferată, o jucărie, un joc preferat, o poveste care e reprezentativă pentru clasă, niște fotografii cu copiii din clasa respectivă.

Profesorul este dator să educe copiii pentru a se comporta adecvat în procesul învățării și să-i implice în luarea deciziilor referitoare la clasă. Timpul trebuie dozat astfel încât elevii să aibă mai curând voie să exploreze, să discute și să descopere, decât să-l asculte pe dascăl; este necesar să se încurajeze învățarea prin descoperire, prin implicare activă a elevilor în găsirea soluțiilor la problemele cu care se confruntă.

Dimensiunea psihologică se referă la cunoașterea, respectarea și exploatarea particularităților individuale ale elevilor. Factorul principal este dat, însă de *capacitatea de munca a elevilor în clasă.*

Pentru a se stabili momentul potrivit, când elevii pot lua contact cu sarcina de învățare, este necesar să avem în vedere aspecte legate de: stadiul dezvoltării psihologice a copiilor, care reprezintă o condiție esențială pentru reușita actului de învățare; concepția despre învățare și asimilare; analiza logico-cognitivă a conținutului de învățat (socio-moral). Un profesor cu o bună pregătire profesională, atât de specialitate cât și pedagogică trebuie să stăpânească cunoștințe referitoare la aceste aspecte.

Exploatarea managerială a acestora se regăsește în distribuția rațională a sarcinilor de învățare, în organizarea condițiilor necesare învățării, a timpului, în stimularea și atribuirea de responsabilități în cadrul grupului de elevi, în utilizarea relațiilor de cooperare în rezolvarea sarcinilor, în coordonarea ritmurilor, în antrenarea și luarea de decizii.

Dimensiunea socială a managementului clasei de elevi vizează aspecte privitoare la: întinderea clasei, ca număr de elevi; interacțiunea membrilor clasei; scopurile comune pe termen scurt și lung; structura grupului, nivelele ierarhice; compoziția și organizarea, vizând omogenitatea și eterogenitatea clasei; sintalitatea ca personalitate a grupului; problematica liderilor formali și informali; modul de circulație al informațiilor în grup, realizarea comunicării, mecanisme de transmitere a lor, direcții de transmitere și receptare.

Dimensiunea normativă indică toate normele, regulile, cerințele care stau la baza constituirii grupului-clasă, a reglării desfășurării activității sale și manifestate sub forma unor obișnuințe, uzanțe, constante și stereotipuri comportamentale. Succesul managerial nu depinde numai de respectarea normelor clasei, ci și a celor ale școlii (cultura școlară), ca norme instituționale, implicate.

Dimensiunea operațională se află într-o strânsă legătură cu cea normativă, pentru că arată modul de percepere, aplicare, interiorizare, respectare a regulilor în cadrul grupului grup, modul de armonizare a acțiunii profesorului cu cea a elevilor și sensul în care fiecare înțelege și respectă normele și regulile care se impun.

Dimensiunea inovatoare implică înțelegerea necesității de ameliorare, schimbare, perfecționare a vieții și activității clasei, a grupului și apoi luarea de decizii adecvate și aplicarea lor progresivă.

Starea de inovare rezultă din evoluția clasei, din evaluările continue, din presiunea modelelor externe clasei, din schimbările la nivelul școlii, din conceperea și aplicarea modalităților corective, din modul de receptare de către elevi și apoi de participare conștientă, din modul de învingere a rezistenței la schimbare, din modul de valorificare și trăire a satisfacțiilor rezultate, din raportarea la motivațiile elevilor.

În ceea ce privește deciziile inovatoare este de menționat „necesitatea păstrării și a identificării unor spații pentru eventuale decizii secundare, suplimentare, în decursul fazei de intervenție și de execuție” (spre exemplu în cazul unei intervenții corecționale, pedeapsa, reacția elevului la momentul respectiv poate determina o schimbare atitudinală a cadrului didactic).

Activitatea cadrului didactic nu trebuie să se caracterizeze prin pasivitate față de elementele de noutate ci, dimpotrivă, aceasta trebuie să implice o maximă receptivitate.

Prin întreaga sa activitate de concepere, proiectare și realizare a instruirii, profesorul desfășoară o activitate specifică de conducere la clasele pe care le are în grijă.

Profesorul trebuie să fie un bun manager al clasei de elevi pentru a putea obține satisfacție profesională, eficiență maximă în activitatea sa didactică, fie că este vorba de procesul de predare- învățare-evaluare, fie că este vorba de toate celelalte activități legate de profesia de dascăl. El este dator să educe copiii pentru a se comporta adecvat în procesul învățării și să-i implice în luarea deciziilor referitoare la clasă. De aceea trebuie să fie cât mai conștient de arta conducerii în domeniul său specific, adică să-și însușească managementul educațional.

BIBLIOGRAFIE:

- Romiță Iucu, *Managementul și gestiunea clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2003.
Elena Joița, *Management educațional*, Editura Polirom, Iași, 2000.
Roxana Tudorică, *Managementul educației în context european*, Editura Meronia, București, 2007.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE PARTENERIATUL PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. CONSTANȚA STELIANA PANTEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „THEODOR COSTESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

Motto: „Educația este apărarea organizată a adulților împotriva copiilor”

- Mark Twain -

*E*ducation is a process highly dependent on the family-school relationship, its success is not due exclusively to the school, but also to parents. Schools are organizations that learn and produce learning, responsible for the formal education of students. The purpose of schools is to maximize each student by stimulating intellectual development, skills, attitudes and personality traits but also to facilitate their rapid social integration, form flexible thinking, develop initiative and problem solving, reducing the unpredictable.

*E*levii sunt beneficiarii direcți ai parteneriatului școală-familie. Eficiența acestui

parteneriat necesită o bună colaborare a celor doi parteneri, informare continuă și reciprocă în privința orientării și reușitei școlare a elevului și devenirii ulterioare ca adult responsabil al societății. Parteneriatul școală-familie are valențe multiple: sprijină activitățile didactice ale profesorilor, perfecționează abilitățile școlare ale elevilor, crește abilitățile educaționale ale părinților dezvoltând lideri, îmbunătățește programa școlară, realizează conexiune între familie și personalul didactic al școlii, oferă suport și creează un mediu școlar mai sigur pentru elevi.

Familia reprezintă temelia învățării, punându-și amprenta asupra dezvoltării copilului, formării principalelor deprinderi și transferului de principii și cunoștințe asupra realității înconjurătoare.

Rolul școlii este unul inovator, de a transmite un anumit set de valori corespunzător unei societăți de tip informațional, asigurând:

- 1) orientarea instituției către obiectivele sistemului de învățământ;
- 2) valorificarea la maximum a resurselor pedagogice în raport cu proiectarea curriculară;
- 3) orientarea metodologică a personalului didactic pe niveluri de performanță;
- 4) conducerea eficientă a instituției.

În actualul context, generat de existența și răspândirea virusului SARS-CoV-2 parteneriatul școală-familie primește noi semnificații. Părintele responsabil și implicat:

- participă activ la modul de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ;
- sprijină școala în realizarea activităților propuse;
- devine promotorul imaginii școlii;
- reprezintă surse de informație complementară și educațională;
- propune schimbări care contribuie la dezvoltarea copilului.

Învățarea derulată în mediul online a intensificat sarcinile clare și concise ale familiei și școlii:

- a. Familia, are posibilitatea de a se implica activ și în timp real în activitatea școlii:
  - controlează frecvența, rezultatele, temele, oferă sprijin în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material;
  - formează un comportament responsabil în mediul online;
  - pregătește elevii pentru cetățenia digitală;
  - este informată asupra curriculum-ului, alege disciplinele opționale, participă la activitățile extrașcolare ale elevilor;
  - asigură unui climat sigur necesar dezvoltării fizice și emoționale a copilului;
  - oferă „cei 7 ani de-acasă”;
  - transferă în mediul familial a cunoștințelor dobândite la școală;
  - modelează spiritul toleranței, a acceptării diferențelor.
- b. Școala lucrează permanent și în mod transparent cu familia:
  - încurajează elevii să dezvolte o conduită responsabilă în lumea digitală: respect și protecție. Există trei piloni ai responsabilității digitale: drepturi de autor și utilizare loială, siguranța online și comunicare. Responsabilitatea digitală este un subiect care necesită atenție sporită în școli. Pregătirea elevilor pentru cetățenia digitală este și responsabilitatea școlii.
  - oferă un mediu educațional stabil și nediscriminatoriu;
  - asigură resursa umană specializată;
  - educă elevilor gândirea liberă bazată pe cunoștințe;
  - identifică problemele de învățare/adaptare cu care se pot confrunta elevii și acordă sprijin în soluționarea lor.

Copiii sunt unici iar obținerea rezultatelor lor ca și adulții depinde de ereditate și educație. Educația fiind singurul lucru pe care nimeni nu ți-l poate lua.

COLABORAREA PROFESORILOR CU PĂRINȚII ELEVILOR

PROF. MANUELA PARIS
COLEGIUL NAȚIONAL ECONOMIC „THEODOR COSTESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The main role of the teacher and the parents equally in their children education

is complementary and essentially for a whole education. We are speaking here about An Academic and Cultural education, emotional, social, and taking into consideration values. For that reason is important to go in the same direction to consolidate one another what we have learned in two domains: School and Family. With all that, sometimes both, instead of collaborating they contribute to the boundaries in communications and understanding in the educational community.

As a conclusion is that the school should accept the importance of collaborating and participating with parents to their children education and the necessity of having some cordial relations between teachers and parents, so that the teachers could accomplish their duty efficient and complete.

*R*olul profesorilor și al părinților în educația copiilor este complementar și

esențial pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. De aceea este important să mergem în aceeași direcție pentru a consolida reciproc ceea ce am învățat în două domenii: școală și familie. Cu toate acestea, uneori ambii, în loc să colaboreze, contribuie la barierele în comunicarea și înțelegerea în comunitatea educațională.

Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet.

Despre educație se vorbește mult în zilele noastre și mulți factori sunt implicați în realizarea ei dar între aceștia familia ocupă locul de bază. Rolul conducător în procesul de educație îl are fără îndoială școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o secondeze de aproape și sincer. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare. Dintotdeauna școala a colaborat cu părinții în diverse forme, dar astăzi din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre școală și familie.

Cunoașterea cerințelor specifice ale școlii, valorificarea muncii elevilor, urmărirea activității de învățare în modul familial, contribuie la îmbunătățirea acestei legături și diminuând sursele de neînțelegere, plasează părinții și elevii în relații de încredere cu mediul școlar. Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, familiile trebuie încurajate prin acțiuni sociale specifice, care favorizează derularea optimă a relațiilor educaționale.

Personalitatea profesorului este ”izvorul și reglatorul” actului educativ iar scopul formal al educației nu este decât acela al formării omului responsabil, a se conduce singur pe calea binelui, a adevărului, a dreptății și a frumosului. Pentru a deveni om cu adevărat, pentru a se cunoaște pe sine, elevul trebuie să caute să își satisfacă trebuințele psihosociale specifice, cum sunt nevoia de identitate, de apartenență la grup, de acceptare și apreciere din partea celorlalți, nevoia de statut și de participare. Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc; astfel se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor. Rolul profesorului nu se reduce doar la educația de la catedra și în clasa, ci presupune o activitate de acest gen în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare.

Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația copiilor și studenților. Cele două părți trebuie să coopereze și să se raporteze astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

În mod ocazional, profesorii se plâng că familiile nu manifestă un interes suficient pentru educația copiilor lor sau nu colaborează la fel de mult cum se așteaptă de la ei.

Școala are un rol primordial în stabilirea legăturii dintre profesori și părinți.

Obiectivul principal ar trebui să fie ca părinții să simtă că sunt parte integrantă a școlii. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să explicăm încă de la început locul proeminent pe care îl ocupă în procesul educațional al copiilor lor și continuitatea pe care trebuie să le ofere în casele lor pentru munca care are loc în școală. Este esențial ca familiile să fie informate cu privire la proiectele școlii, modificările aprobate în acesta și activitățile organizate pe parcursul cursului.

Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școală părinților, partide școlare sau discuții de către profesioniști, printre altele.. Este important ca aceste activități să fie planificate în momente și la o dată în care un număr mai mare de părinți pot participa, fără a trebui să-și neglijeze obligațiile de serviciu.

Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare/ semestriale cu părinții organizate în școală pentru a fi considerat implicat în educația elevilor. Pentru a sprijini real procesul de învățare al elevului este nevoie să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe strada sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Școala și familia trebuie să împărtășească preocupările, să schimbe informații și să gândească despre educație, școală, copii.

Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori. Pentru profesori este un ajutor, deoarece prin informațiile pe care le primesc de la familie, ei pot cunoaște mai bine elevii și pot îmbunătăți performanțele lor pedagogice. Pentru părinți este o experiență formativă, dezvoltând noi abilități pentru a trata copiii. În acest fel, profesorii pot învăța atât de mult din partea părinților, cât și din partea profesorilor.

Trebuie să încercăm să încurajăm o colaborare mai strânsă între familie și școală, deoarece ambele merg spre același scop, iar elevii îl apreciază.

BIBLIOGRAFIE:

- Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
- Ecaterina Adina Vrasmas, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002.
- Nica I., Țopa L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.
- Stoian M., *Abecedarul părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.

MANAGEMENTUL SITUAȚIILOR DE CONFLICT (*CONFLICT SITUATIONS MANAGEMENT*)

PROF. PETRE PĂTĂȘANU
LICEUL TEHNOLOGIC „DIERNA”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*C*onflict management involves the use of the following strategies in solving conflict

situations:

- *avoidance strategies;*
- *mitigation strategies;*
- *confrontation strategies which are divided into negotiation strategies and power strategies.*

In resolving the conflict situations head-master can intervene, based on the following characteristics:

- *intransigence in admonition;*
- *clarity of admonition;*
- *focusing on the topic of conflict;*
- *studying students with high prestige;*
- *harshness.*

*A*stăzi, clasa de elevi liceeni trebuie abordată ca un spațiu de confruntare unde

nu întotdeauna profesorul beneficiază de o poziție privilegiată. Dimensiunea terapeutică a profesorului diriginte, a rolului său social, implică recurgerea la trei tipuri de strategii în rezolvarea situațiilor conflictuale:

Strategii de evitare – care vizează cultivarea unei toleranțe largi din partea profesorului, plasarea conflictului într-un registru comic. Desigur, acest tip de strategii nu poate fi utilizat pe o durată mai lungă și nici nu poate aduce satisfacție profesională constantă dirigintelui, dar apelul la ele, cel puțin episodic, poate soluționa conflictele de tensiune redusă ce pot apărea între elevi, sau între elevi și profesori.

Strategii de diminuare – acestea presupun *amânarea unor decizii* - pentru a se evita precipitarea unei crize, *răspunsuri tangențiale* – care vizează probleme periferice, ignorând sursele principale ale conflictului, *apeluri la generalizare* – care pot fi utilizate la descurajarea solicitărilor imperioase ale unui elev, care prin generalizare ar deveni nerezonabile.

Strategii de confruntare - care se pot diviza la rândul lor în *strategii de negociere* și *strategii de putere*. Strategiile de negociere se pot aplica atunci când presupusul deznodământ nu pare a fi iminent, deci se poate aplica procedeul compromisului – sau al pseudo-compromisului, în sensul solidarizării cu „elevii neutri” din clasă, fără ca aceasta să afecteze relațiile ulterioare ale clasei. Strategiile de putere presupun fragmentarea situației conflictuale sau a masivității grupului angajat în conflict. Profesorul diriginte pare dispus să apeleze la amenințări, sancțiuni, cu riscul ca acestea să nu poată fi operaționalizate, ceea ce va conduce în timp la efecte contrare așteptărilor.

În momentul în care admonestează un elev, profesorul trebuie să fie conștient că întreaga clasă va resimți acest efect. Dacă elevul admonestat este un lider informal al clasei, admonestarea lui va produce un efect de undă ce poate întări autoritatea dirigintelui. Dacă, dimpotrivă, profesorul eșuează în confruntarea cu elevul respectiv, va trebui să se aștepte la acte de indisciplină tot mai numeroase.

Intervențiile dirigintelui trebuie să se structureze pe cinci caracteristici importante:

1. *claritatea admonestării* – vizarea directă a elevului care generează conflicte;
2. *intransigența în admonestare* – dirigintele (profesorul) nu va continua activitatea până ce elevul admonestat nu va renunța la perpetuarea conflictului;
3. *centrarea pe tema conflictului* – dirigintele (profesorul) nu va divaga pe lângă sursa conflictului, revenind asupra altor conflicte anterioare, ci va încerca să orienteze activitatea elevului indisciplinat pe sarcina ce trebuie să o rezolve;
4. *studierea elevilor cu prestigiu înalt* – print-un management adecvat, dirigintele poate „folosi” elevii lideri ca pe adevărați „amplificatori” ai semnalelor pozitive pe care dorește să le transmită grupului;
5. *asprimea* – implică utilizarea amenințării sau a tehnicilor violente de control, ceea ce va determina foarte probabil efecte de undă negative în rândul elevilor: furie, resentimente, frustrare. Aceste efecte pot induce comportament indezirabil în rândul elevilor care nu au creat probleme și vor influența negativ percepția lor asupra profesorului

Nu trebuie neglijat sub nici o formă faptul că elevii liceeni se află în plină adolescență „rebelă”, deci conflictele pot izbucni din cele mai neprevăzute situații, iar dirigintele este de obicei chemat să le rezolve.

BIBLIOGRAFIE:

- M.E.C. *Managementul conflictului*, ghid, București, 2001.
 Bochenski Josef, *Ce este autoritatea?*, Editura Humanitas, 1992.
 W. Gnagey, *The Psychology of Classroom Discipline*, Collier-Macmillan, London, 1968.
 Cornelius, Helena – *Știința rezolvării conflictelor*, Editura Științifică și Tehnică, București, 1996.

PARTENERIAT EFICIENT ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. MIHAELA AURA PERIANU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GOGOȘU,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

The concept of educational partnership implies collaboration, cooperation, efficient communication, in order to optimize the results of education.

The child's education is a challenge for any parent! By accurately understanding the elements that contribute to a child's development, the parent can control how he or she forms his or her personality.

Parteneriatele dintre școală și familie sunt relații de colaborare și activități care

implică personalul școlii, părinții și alți membri ai familiei elevilor dintr-o școală. Parteneriatele eficiente se bazează pe încrederea și respectul reciproc și pe responsabilitatea partajată pentru educația copiilor și a tinerilor la școală.

Comunicarea eficientă este esențială pentru construirea parteneriatelor școală-familie. Acesta constituie fundamentul tuturor celorlalte forme de implicare a familiei în educație. Dezvoltarea parteneriatelor școlare cu familia nu este întotdeauna ușoară. Ea necesită angajament și timp. Din cauza presiunilor și circumstanțelor, multe familii vor avea nevoie de aranjamente speciale sau de sprijin suplimentar pentru a le permite să se implice activ în viața școlară a copiilor lor și pentru a ajuta copiii lor să profite la maxim de la școală.

Există dovezi substanțiale care arată că implicarea părinților aduce beneficii elevilor, inclusiv îmbunătățirea rezultatelor lor academice. Există și alte avantaje pentru copii atunci când părinții se implică – și anume, o motivație sporită pentru învățare, un comportament îmbunătățit, o prezență mai frecventă și o atitudine mai pozitivă legată de teme și școală în general.

Comunicarea școlii cu familia trebuie să fie luată în serios și trebuie evaluată, recunoscută și recompensată de către școli și sistemele educaționale. Este esențial să se ofere profesorilor și liderilor școlari programe educaționale și de formare care să îi pregătească pentru a comunica eficient cu familiile într-o manieră accesibilă. Este la fel de important să încurajăm familiile să comunice eficient cu școlile.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Creșterea implicării părinților reprezintă un factor important în dezvoltarea și creșterea copiilor. O bună colaborare a părinților cu școala poate îmbunătăți procesul de educație. Părinții sunt, în general, parteneri activi în desfășurarea unor programe care se desfășoară în cadrul școlii. De asemenea, părinții pot fi atrași alături de școală prin forme variate de activități extrașcolare, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil.

Dascălul are, prin acest tip de activitate, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viață. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de dascăl, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi.

BIBLIOGRAFIE:

- Agabrian, M., & Milea V., *Parteneriate școală-familie-comunitate*, Iași, Institutul European, 2005.
- Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

ABORDĂRI INOVATIVE ÎN TRATAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR

PROF. RUXANDA-DELIA PIȚULESCU
LICEUL TEHNOLOGIC TURCENI,
JUDEȚUL GORJ

---

*D*ifferentiated treatment remains an undeniable necessity supported by known,

general and situational causes which in principle, they relate to the individual characteristics of pupils, which we cannot fail to take into account, but also from the family socio environment from which the students come.

Every child is unique in its own way, an unrepeatable miracle, and it would be a pity for us to equalize by our action these individualities. Therefore, the differentiated treatment of pupils must be given a more generous meaning and become a quality of the situational educational management, an ability of the teacher in the development of the personality of every child. The teacher is the manager of the class he rules. He is training students in an educational process in which the instruction shall have a specific place, but not preponderant one. He will have to train his managerial skills over time and develop a number of types of relationships in the classroom, which would encourage pupils to know and treat them differently. The separate presentation of these relationships is relative, and in reality they are acting synchronously and fully. These are: communication relations with pupils, educational relations, responsibility relations, power relations. Regarded the differentiated treatment of educational management from this angle, interrelations within the class group will promote the evolution of every child "according to his powers". Educational intervention is designed so that it is at its heart let the learner be placed with his particularities of psychosocial development, in the service of which logical, psychological, psychosocial and psycho moral factors are being manipulated that they can help maximize the effect of the educational process.

*S*istemul de învățământ din țara noastră are datoria și responsabilitatea de a-i

pregăti pe elevi pentru a intra în viața socială și profesională a secolului XXI și pentru a face față schimbărilor ce vor avea loc la nivel economic, social, politic și cultural, atât pe plan intern, cât și pe plan internațional, cum ar fi: - accesul deschis la informație a unor segmente din ce în ce mai largi ale populației; - creșterea interdependențelor dintre societăți, culturi și tehnologii pe plan mondial, într-un cuvânt, globalizarea societății; - accentuarea specializării la nivel înalt

concomitent cu mobilitatea pieței muncii într-o lume dinamică. Școala și curriculum-ul trebuie să ofere un cadru coerent și flexibil, în care cooperarea, gândirea interdependentă, opinia liber exprimată, toleranța și valorile asumate de fiecare parte să constituie dimensiuni definitorii. Tratarea diferențiată a elevilor este încă văzută de cei mai mulți profesori în mod unilateral, ca fiind tratarea într-un anumit mod, prin anumite mijloace, mai ales a unei anumite categorii de elevi, ai celor predispuși eșecului școlar. Accentul care se pune acum pe procesul educațional, pe dinamica acțiunii didactice ne obligă să ne schimbăm punctele de vedere privind la tratarea diferențiată.

Tratarea diferențiată rămâne o necesitate de necontestat susținută de cauze cunoscute, generale și situaționale, care în principiu, se leagă de particularitățile individuale ale elevilor, de care nu putem să nu ținem seama, dar și de mediul socio – familial din care provin elevii. Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Prin urmare, tratarea diferențiată a elevilor trebuie să capete o accepție mai generoasă, ea devenind o calitate a managementului educațional situațional, o abilitate a profesorului în dezvoltarea personalității fiecărui copil.

Profesorul este managerul clasei pe care o conduce. El formează elevii în cadrul unui proces educațional în care instrucția își are locul bine determinat, dar nu preponderent. El va trebuie să-și formeze, în timp, competențele manageriale și să dezvolte la clasă anumite tipuri de relații, care să favorizeze cunoașterea elevilor și tratarea lor diferențiată. Prezentarea separată a acestor relații e relativă, în realitate ele acționând sincron și integrat. Acestea sunt:

1. Relații de comunicare cu elevii, care presupun folosirea diferitelor canale și limbaje ce conduc la cunoașterea acestora. Aceste relații având la bază punerea copilului în situații de comunicare, antrenându-l într-o interacțiune comunicativă își vor dovedi eficiența dacă vor depista cauzele pentru care elevii se manifestă diferit. Prin urmare nu ne vom grăbi să „taxăm” elevii, până când, pe baza unor astfel de relații, care cer mult tact, nu-i vom determina „să se dezvăluie” pentru a-i putea cunoaște și pentru a interveni modelator.

2. Relații de educație, prin care învățământul solicită elevul în mod activ pentru propria dezvoltare, cultivându-i încrederea în sine, prevenind descurajarea timpului. Depinde de profesor în ce mod stimulează spontaneitatea, inițiativa, creativitatea, acțiunea elevilor sau înlătură timiditatea și temerile lor, dezvoltând o motivație convenabilă formării acestora.

3. Relații de responsabilitate, în contextul cărora profesorul răspunde pentru deciziile sale(prevederii din regulament privitoare la notarea „în mod ritmic”, până când va considera că elevul poate fi notat, etc.).

Dezvoltarea responsabilității la elev este o latură a acelorași relații care favorizează transpunerea în practică a tratării diferențiate, elevii primind sarcini, responsabilități în funcție de ce poate fiecare, de aceea ce face bine fiecare (sunt cunoscute în acest sens sarcinile ce se dau elevilor, inclusiv aceea de lider al unui grup de lucru, în cadrul anumitor lecții sau activități.).

4. Relații de putere, înțelegând prin aceasta „puterea” de a influența comportamentul unui grup (clasă), al unui „individ” (elev), pentru ca acesta să realizeze ceva. De câte ori nu am simțit „cerbicia” unor elevi „care se opun unor cerințe”. Profesorul are nevoie de mult tact pentru a-i influența, pentru a-i motiva pentru activitate, dându-le satisfacția că ei sunt solicitanții unor acțiuni.

Privind tratarea diferențiată din acest unghi, al managementului educațional, interrelațiile din grupul clasei vor favoriza evoluția fiecărui copil „după puterile lui”. Dincolo de această concepție, generatoare a unei atmosfere propice învățării, tratarea diferențiată presupune și o proiectare atentă și dinamică, pentru care nu se pot da rețete. Totdeauna însă, în

proiectarea acțiunilor noastre, vom avea câteva repere clare. Este normal să pornim totdeauna de la „punctele forte” ale elevilor (în speță a celor vizați) și ale noastre, ca învățători, cum ar fi: - ce știe elevul, - ce poate să facă, - spre ce are înclinații, - de ce abilități didactice dispunem, etc. Abia pe urmă trebuie să avem în vedere „slăbiciunile elevilor”, pe care vrem să le îndepărtăm: - ce nu știe, - ce n-a înțeles, - ce nu reușește să facă, - ce „prag”... nu poate să depășească, - ce nu pot eu, profesorul, să fac (necesitatea unei bune cunoașteri a elevilor și a autocunoașterii).

Un alt reper în proiectare îl reprezintă „oportunitățile” pe care ni le oferă „mediul” (sprijinul psihologului, logopedului, a altor factori - părinți, auxiliare pe care se pot baza, mijloacele de învățământ ce pot ajuta, etc.); de asemenea, ar fi grav dacă n-am ține seama de „pericolele”, „amenințările” ce pot apărea, pentru a le preîntâmpina (reacția colegilor, a părinților, stresul copiilor, etc).

Tratarea diferențiată a elevilor este un aspect al muncii profesorilor care nu are nimic comun cu improvizatia, cu amatorismul și comoditatea și presupune reconsiderarea concepției noastre despre curriculum-ul școlar, cu mutarea accentului de pe „statica” unor programe (mai ales dacă prevăd conținuturi), pe „viul” din școală, profesorul fiind autor de educație, dar el putând să beneficieze și de coautorul altor factori.

Structura unitară a unui sistem școlar, existența unei școli unice pe o anumită treaptă de învățământ, ca și egalitatea posibilităților de formare pe care o realizează nu înseamnă însă uniformitatea formării. Școala unică nu trebuie să niveleze, să uniformizeze.

Instruirea unitară nu înseamnă un învățământ la fel pentru toți, ci un învățământ care creează situații favorabile ca fiecare elev să-și descopere interesele, aptitudinile și posibilitățile de formare în sensul aptitudinilor lor. Unitatea și egalitatea posibilităților de formare și de acces pe treptele următoare presupun nu identitatea de tratament, ci în primul rând, unitatea obiectivelor pedagogice urmărite, a finalităților și a scopurilor, o „egalitate a valorii formării”. Realizarea acesteia presupune ca, în perspectiva atingerii unor obiective comune și deci a egalității de acces, să se asigure o pregătire diversificată, diferențiată, dar de valori egale, deci o educație comună, multilaterală. Fără o formare comună, deși diversificată, fără o instruire nuanțată, dar de valori egale se ajunge inevitabil la inegalitate valorică, deci imposibilitatea pentru unii de a accede pe treptele următoare de învățământ. Așadar, aplicarea unor modalități de diferențiere a instruirii nu trebuie să determine o discriminare în privința nivelului de pregătire a tuturor elevilor.

Problematica diferențelor dintre elevi naște adesea adevărate controverse, chiar dileme de genul: Ce faci ca profesor: să păstrezi sau să ștergi diferențele dintre elevi? Altfel spus, până când respectul diferențelor este moral și din ce moment accentuarea diferențelor creează prilejul de frustrare și de discriminare?

Cercetările în domeniul psihologiei învățării și dezvoltării au demonstrat că în mediul școlar este chiar necesară să se respecte acele diferențe care justifică variabilitatea comportamentului uman și care explică următoarele situații:

- toți copiii au nevoie de sprijin în învățare, dar nu toți în aceeași măsură;
- fiecare elev învață într-un mod propriu (ca manieră);
- fiecare elev învață în ritmul său (considerat ca timp necesar pentru achiziționarea unei unități de conținut);
- pentru obținerea aceluiași rezultat în învățare unii depun un efort mai mare, alții depun un efort mai mic;
- unii elevi sunt mai receptivi la influența educativă decât alții.

Contextul concret al practicilor educaționale a relevat dificultatea respectării acestor diferențe chiar și atunci când ele sunt acceptate de principiu. Educația incluzivă sugerează unele modalități concrete de rezolvare a acestui impas. Practicile educaționale de tip incluziv sunt prezentate ca fiind mijlocul cel mai eficient de combatere a atitudinilor de discriminare, un mijloc care creează comunități primitoare și construiesc o societate incluzivă care oferă educație pentru toți; mai mult, ele asigură o educație eficientă pentru majoritatea copiilor și îmbunătățesc eficiența și până la urmă chiar și rentabilitatea întregului sistem de învățământ.

Principiul pedagogic al incluziunii promovează idealul aplicării unor metodologii diferențiate și diversificate care să favorizeze, în același timp, procesele de individualizare a instruirii și de adaptare a acesteia la particularitățile mediului instrucțional. Intervenția educațională este concepută astfel încât în centrul ei să fie plasat cel ce învață cu particularitățile lui de dezvoltare psihofizică, în serviciul căruia sunt manipulați factori de ordin logic, psihologic, psihosocial și psihomoral ca pot contribui la maximizarea efectului procesului educativ.

Singurul element discriminativ rămâne acceptarea faptului că fiecare învață într-o manieră personală și că, din acest punct de vedere, oricare este neasemănător celorlalți.

BIBLIOGRAFIE:

- Ezechil, L., *Prelegeri de didactică generală*, Editura Paralela 45, Pitești, 2003.
MEN, *Consiliul Național pentru Curriculum, Curriculum Național*, București, 1998.
Radu, T.I., *Învățământul diferențiat. Concepții și strategii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978.
Radu, T.I., Ezechil L., *Pedagogie. Fundamente Teoretice*, Editura V&Integral.

OPTIMIZAREA RELAȚIEI ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. MIHAELA PÎRVULESCU
LICEUL TEHNOLOGIC „DOMNUL TUDOR”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The expression „partnership” with the family does not mean just another name

of an older relationship in which the family was informed periodically or upon request, on the child’s evolution in school. It is a change in the status of the family in relation to the school. The family now has several rights – which we must help, be aware of and benefit from – but also increased tasks. Socio-economic changes express the real need for collaboration between school and family both in solving material support tasks, as well as in cooperation, in choosing training and education programs.

*Re*forma învățământului aduce o schimbare semnificativă în ceea ce privește

relația învățătorului cu ceilalți factori implicați în educarea elevului, îndeosebi, cu familia. Poziția familiei este aceea de partener într-un proces de dezvoltare, de conturare a drumului și rolului social pe care îl va alege copilul. Părinții și educatorii contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului instructiv al elevului integrat în colectiv.

Expresia „parteneriat” cu familia nu înseamnă doar o altă denumire a unei relații mai vechi în care familia era informată periodic ori la cerere, asupra evoluției copilului în activitatea școlară. Este vorba de o schimbare de statut a familiei în raport cu școala. Familiei îi revin acum mai multe drepturi-pe care noi trebuie să-i ajutăm, să-i conștientizăm și să beneficieze de ele-dar și sarcini sporite.

Schimbările în plan socio-economic exprimă necesitatea reală a colaborării între școală și familie atât în rezolvarea unor sarcini de susținere materială, precum și în cooperarea, în alegerea programelor de instruire și educare (curriculum la decizia școlii) pentru cunoașterea personalității copiilor, pentru orientarea școlară și profesională.

Parteneriatul cu familia înseamnă și o reconsiderare a atitudinii învățătorului față de aceasta. Îndatoririle învățătorului față de familie sunt: mai multă transparență, acceptarea observațiilor pertinente și promovarea sugestiilor privind obiectivele și prioritățile educaționale, informarea corectă și operativă. Familia are cea mai mare influență asupra copilului, iar trăirile afective reprezintă suportul absolut necesar susținerii efortului de învățare.

Rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Părinții au nevoie de instruire în ceea ce privește modul de urmărire a îndeplinirii sarcinilor școlare și controlul conduitei copilului.

Sunt părinți care intervin în activitatea de învățare a copilului în mod necorespunzător, fie având tendința de a se substitui copilului în efectuarea unor teme, prin alte metode decât cele indicate, fie manifestând exigențe nerealiste față de acesta.

Unitatea de opinii dintre cele două instituții-școală, familie-trebuie realizată doar în strânsă colaborare contribuind la ridicarea nivelului instructiv-educativ al elevului integrat în colectiv.

Printr-o colaborare perfectă între școală și familie, eficiența muncii educative poate fi maximă. Rolul conducător îl are însă școala, care ajută familia în sarcinile ce-i revin și asigură unitatea de vederi în acțiune. Reprezintă factorul instituționalizat specializat în munca instructiv-educativă.

Famiiliile în societatea modernă contemporană se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici.

Parteneriatele eficiente sunt planificate și implementate cu grijă, dascălii trebuie să se instruiască și să ceară la nevoie ajutorul unor specialiști în consiliere școlară pentru a pune în practică cooptarea părinților.

Părinții sunt cei care trebuie să învețe de la dascălul copilului pentru a cunoaște direcția și ritmul la care trebuie să se alinieze. Schimbul de idei este profitabil atât pentru școală cât și pentru elev și părinții săi. Un prim pas, este evaluarea la începutul anului școlar a nevoilor, perspectivelor și modelelor părinților, în ceea ce privește implicarea acestora.

Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificarea și transmiterea mesajului către părinți că le este apreciată opinia și că va fi luată în considerare de către școală.

În lectoratul „Școala părinților” am urmărit ca aceștia:

- să cunoască specificul activității școlii, obiectele de studio, orarul, tipul de manuale și rechizite, alegerea opționalului și alte materiale necesare elevului clasei;
- să cunoască în mod curent rezultatele școlare ale elevului;
- să cunoască schimbările survenite în evoluția copilului, înregistrate sistematic de către învățător;
- să li se creeze condițiile pentru a-și exprima nemulțumirile, părerile,
- îngrijorările;
- să li se creeze condițiile pentru a-și cunoaște învățătorul și învățătorul să cunoască părinții;
- părinții să se cunoască între ei, să acționeze în spirit de echipă pe frontal educațional.

În vederea cultivării capacităților elevilor și a pregătirii lor pentru o reușită integrare în societate între învățător și elevi trebuie să existe o unitate de păreri și de acțiune.

Alături de cerințele de ordin instructiv, formarea trăsăturilor moral-civice reprezintă una dintre sarcinile de bază pe care trebuie să o realizăm. Climatul de muncă intelectuală instituită în școală, trebuie să se regăsească și la nivelul familiei, pentru a nu da impresia elevilor, că învățătura este echivalentul școlii. Învățătura este echivalentul muncii elevului.

Colaborarea dintre învățător și toți părinții elevilor e bună, în special cu cei ai căror copii, întâmpină dificultăți în diverse planuri. În primii ani de școală, noi contribuim hotărâtor la luarea startului în viața socială. Pentru aceasta trebuie să ne cunoaștem cât mai bine elevii, colectivul, să le urmărim evoluția, reflectând asupra viitorului lor, apelând în permanență la sprijinul familiei. Numai așa vom reuși să asigurăm condiții pentru un start bun în viața școlară.

Științele educației și, în special, managementul educațional se află în fața unor mari provocări, acela de a găsi metode și procedee adecvate pentru a influența comportamentul adulților, dar mai ales al elevilor, astfel încât aceștia să reușească să se adapteze la regulile atât de complexe ale școlii din țările occidentale și la noianul de transformări prin care trece societatea românească.

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. Scopul fundamental al acestei colaborări este integrarea deplină a școlii în comunitate. În relația cu școala părintele parcurge șapte pași:

- a) Părintele care „învață” - părintele se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ.
- b) Părintele care „ajută” - părintele sprijină școala în realizarea unor activități extracurriculare.
- c) Părintele ca suporter al imaginii pozitive despre școală-părintele înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală.
- d) Părintele ca sursă de informație complementară-părintele furnizează dascălului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele de sănătate și afective ale acestuia.
- e) Părintele ca sursă educațională-contribuie la educația civică, patriotică a propriului copil și îl ajută în acumularea de cunoștințe.

Părinții pot coopera cu învățătorii interesându-se în ce mod și ce anume s-a predat. Utile sunt consultațiile cu părinții, în special în clasa I, situații în care cadrele didactice explică noutățile de curriculum, ce obiective se urmăresc, ce modalități de predare se folosesc, ce se așteaptă de la copii. Participarea părinților la astfel de activități îi ajută pe aceștia să fie alături de copii, să-i îndrume pentru a obține rezultatele așteptate.

- f) Părintele ca profesor-părinții își pot asuma și rolul de profesori în anumite situații.

Rolul părintelui nu se încheie odată cu începerea clasei I, în responsabilitatea acestuia intră: stabilirea programului de lucru al elevului și locul pentru teme, cititul împreună cu copilul, convingerea că tema este înțeleasă și terminată, discuțiile despre ceea ce s-a întâmplat la școală în timpul zilei. Părinții se pot oferi voluntari la activități la care au experiență, pe care le-o pot împărtăși elevilor (domeniul în care lucrează). Copiii își văd părinții în acțiune și simt că au și ei o contribuție importantă în comunitatea școlară.

- g) Părintele ca inițiator al schimbărilor din școală-părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Școala și învățătorul nu poate suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența atunci când între cei doi factori, școală și familie există o conlucrare în interesul comun al educării copilului. Părinții trebuie conștientizați, că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

BIBLIOGRAFIE:

- Sterm, H. H., *Educația părinților în lume*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.
 Vrasmaș E., *Educația și consilierea părinților*, Editura Aramis, București, 2004.
 Revista „Familia mea” - „Piramida părinților”, Nr. 2, 1997.

INNOVATIVE APPROACHES TO STUDENT CLASS MANAGEMENT THROUGH THE INTEGRATION OF THE TEACHER-STUDENT-PARENT PARTNERSHIP

PROF. OANA-MIHAELA PLENICEANU
THEORETICAL HIGH SCHOOL „DR. VICTOR GOMOIU”
VÂNJU MARE, COUNTY MEHEDINȚI

P

ublic interest in the school has grown in recent years. Increased attention to

education and teachers has caused the bar to be raised in public education. The comparative performances indicated by the international studies PISA and TIMSS constitute a challenge for the teachers, to make sure that the school becomes for the students a place of learning.

The educational and subsumed management of the class of students, although it appeared later than economic management, gradually defines the outline of an interdisciplinary science to the interaction between psychology, pedagogy, sociology, philosophy, economics, communication sciences, conflict resolution sciences, etc.

Its own body of knowledge, specific methodology, its own norms and laws recommend the educational management and that of the class of students as a young science but with millennial experience.

Classroom management is a demanding task, which requires the teacher in a differentiated way. In order to proceed properly in the various didactic situations, certain skills are required: specialized knowledge, social and communication skills, as well as a fine spirit of observation. The teacher relies in the class management action mainly on his own perception and interpretation of the didactic situations, as well as on his own beliefs regarding the modalities of action. An important role in the organization and leadership of the class is played by the subjective appreciations and expectations of success of the teacher.

In the opinion of specialists in the field of education, school and class management aim to encourage behavioral control in students, by promoting positive school results and behaviors. Therefore, the school results, the didactic efficiency of the teacher and the behavior of the students are directly related to the management of the class and the school. Classroom

management comprises three essential components: content management, disciplinary issues management, and interpersonal relationship management. Each of these components is presented in detail, in a list of observable behaviors in an effective teaching process.

Interpersonal relationship management focuses on the class as a social microsystem. The roles and expectations of teachers and students build a learning environment. In other words, the school culture of an educational institution is unique. However, it is influenced by the culture of the community in which it operates, whose educational objectives must be met. There must be a close link between the school, the community and the family, which must be constantly reviewed and modified in accordance with social dynamics. Due to the diversification of educational institutions, students and teachers should be aware of the use of human diversity in order to strengthen the school / social group. Quality schools are defined by the efficiency of teachers and student outcomes, in the context of strong interpersonal relationships. In this sense, teacher-student-parent relationships are essential to ensure a positive school climate.

There is a lot of talk about education nowadays and many factors are involved in its realization, but among them the family occupies the basic place. The leading role in the education process undoubtedly has the school, but in its capacity as the school's closest collaborator, the family, it must support it closely and sincerely.

Dialogue with the family is one of the indispensable elements of school success.

The school has always collaborated with parents in various forms, but today in terms of social requirements, there is more than ever the need to strengthen the bond between school and family. Knowing the specific requirements of the school, capitalizing on students' work, pursuing the learning activity in the family, contributes to improving this connection and reducing sources of misunderstanding, places parents and students in trusting relationships with the school environment. School and family are the two pillars of resistance of education, in order to successfully exercise their role in children's lives, families must be encouraged through specific social actions, which promote the optimal development of educational relationships.

The main objective of the educational action is the formation of the student's personality, which is pursued both in the family and in the school, so that the school and family tasks in terms of education and instruction are intertwined and mutually supportive; thus, the involvement of teachers in cooperative relations with the children's parents is increasingly required. The role of the teacher is not limited to the education of the department, but involves an activity of this kind in every relationship with students and their families, carrying out a work of development, leadership and guidance.

An effective teacher-parent relationship involves active listening, family involvement in the child's extracurricular activities, cultivating and practicing tolerance for a different point of view. The teacher's communication with the student's family can be done through: information and counseling activities for parents, lectures with parents, joint parent-student meetings, communication by phone.

Directions to improve the effective teacher-parent / parent-teacher relationship:

- the teacher will inform the parents about the positive and negative aspects of the student's activity at school; it is recommended that some positive aspects, some successes in learning or some commendable changes in his behavior be presented first;
- it will then be shown to which objects the student encounters difficulties, what mistakes are observed in his behavior and their causes will be analyzed;
- parents will be informed about the development possibilities that the child has, about the skills and interests that they manifest in school and extracurricular work.

Knowing students and groups of students is one of the main areas of content for the training of all teachers, and to achieve this goal requires a close collaboration between school and family. A permanent concern in meetings with parents is to identify the difficulties they face in communicating with their own children, as well as to present means of optimizing communication between them. Thus, the collaboration with the family is based on a solid foundation. In order to have an optimal and authentic relationship between the partners involved in the instructive-educational process, it is necessary to assume the responsibilities of each person involved in this approach. One cannot speak separately from these relationships that are formed over the time spent in school, the malfunctioning of a type of relationship, hinders other relationships as well. Another important aspect of the relationships that arise in all this formative approach is the relationship between students and teachers.

Directions to improve the effective teacher-student / student-parent relationship:

- the relations between the teacher and the class are generally polarized in feelings of sympathy, mutual trust, or on the contrary, of antipathy, distrust and even hostility most of the time; there are also cases when the spiritual contact between teacher and student does not go beyond the area of indifference: the class does not exist for the teacher nor the teacher for the class;
- however, the initiative must belong to the teacher, who, taking into account the essential law of interpersonal affective relationships, according to which sympathy and goodwill give birth to sympathy and goodwill, antipathy and hostility arouse feelings of the same quality; they must lead, direct these relationships and structure them on collaboration and mutual cooperation;
- the relationship between teacher and student must be based on the fact that the teacher has the role of guide, coordinator of the student's activity and in which the student can find at some point more than a teacher, a man, a guide on his way through life;
- in the relationship with the teacher, the student needs the appreciation of his developing personality, the strengthening of self-esteem, emotional response from the teacher and colleagues, the need for long-term security, as well as the need for group membership and acceptance from their part;
- students' self-confidence and self-esteem can be achieved by encouraging each minor performance of each individual student, this should mean systematized and personalized learning; the reward should take precedence over punishment.

In conclusion, the teacher must establish a harmonious relationship from the beginning with the student so as not to affect his mental, emotional and personal development. The teacher must create a relationship that allows the student to take wings in his development.

BIBLIOGRAPHY:

- Iosifescu, S., Iucu, Romita, *Management of the students' class - theoretical-methodological foundations*, Polirom Publishing House, Iași, 2000.
- Iucu, R., *Student class management-applications for managing educational crisis situations*, Polirom Publishing House, Iași, 2006.
- Jinga, I., *Education in the perspective of a new quality*, Scientific and Encyclopedic Publishing House, Bucharest, 1987.
- Joița, E., *Educational management, Teacher - manager: roles and methodology*, Polirom Publishing House, Iași, 2000.
- Abu-Tineh, A., M., Khasawneh, SA, Khalaileh, HA, (2011), *Teachers self-efficacy and classroom management styles in Jordanian schools*, available online at: <http://mie.sagepub.com/content/25/4/175>;
- Evertson, C. M., Poole, I., (2004a), *Effective Room Management*, available online at: <http://iris.peabody.vanderblit.edu.casestudies.html/>.

INNOVATIVE APPROACHES TO STUDENT CLASS MANAGEMENT BY INTEGRATING THE TEACHER- STUDENT-PARENT PARTNERSHIP

PROF. IONELA POPA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PRUNIȘOR

JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*I*nnovation is a hot topic in education, and teachers are constantly being asked to

be innovative in their classrooms. But what does classroom innovation exactly mean?

Beth Holland, in her recent blog post on innovation in education, describes innovation as “something that is not only novel and an improvement, but also impactful and meaningful.” For her, innovation in education means that, “students have the opportunity to assume new roles and responsibilities as active learners; that they participate in meaningful, authentic learning opportunities; and that they wrestle with complexity.”

This year the pandemic has created challenges for traditional approaches to in-school learning. Teachers tried to find online resources and master remote teaching techniques. Social distancing could put an end to the group projects and partner work that are central to many teachers’ pedagogy. Online, teachers will have to develop relationships and classroom routines with their students. Teachers will need to create flexible, adaptable assignments that students can complete in different environments and with varied levels of technology access.

On the other hand, after schools were closed and remote teaching and learning began for many children, parents were faced with the new challenge of being both parents and teachers at the same time. Parents have been known to be a child’s first teacher from the moment a child is born and as they mature into adults, the traditional role of parents involving teaching, guiding, and raising children to become strong members of society. As children begin formal schooling, most parents allow the school to take on a major part of their formal education. Where formal education is concerned, parents are more of providers. Ensuring that children have the needed provision and support to access education and learning, except in cases where parents have taken the full responsibility of home-schooling their children (Benjamin, 1993; Ceka & Murati, 2016).

Since the pandemic started, parents are now taking on a more support-oriented role by supporting their children as they take on assignments and home projects. Since March 2020, most parents have had no choice but to become more involved than ever before in their child's learning. The pandemic saw many parents juggling careers with simultaneously monitoring their child's learning from home. Both teachers and parents had the opportunity to appreciate more fully the importance of a strong home/school partnership built on trust.

Here are some innovative techniques the teachers should use to student class management, in order to engage more actively students in their learning:

1. Keep parents engaged

The students' involvement in learning activities is directly related to their parents' opinions. A Department of Education sheet points out, "The most consistent predictors of children's academic achievement and social adjustment are parent expectations of the child's academic attainment and satisfaction with their child's education at school."

The quality of teacher-student-parent relationship has consequences for children's achievement. Moreover, student-teacher and parent-teacher relationship quality influences children's academic motivation and engagement. Teachers tend to attribute lower levels of parent involvement to a lack of motivation to cooperate, a lack of concern for their children's education, and a lower value placed on education.

Generally, when parents participate in their children's education, both at home and at school, and experience relationships with teachers characterized by mutuality, warmth, and respect, students achieve more, demonstrate increased achievement motivation, and exhibit higher levels of emotional, social, and behavioral adjustment.

Parent involvement behaviors include volunteering at school, communicating with the teacher, attending school functions, and assisting with homework. Parent-teacher relationship quality refers to the affective quality of the home-school connection, as indexed by trust, mutuality, affiliation, support, shared values, and shared expectations and beliefs about each other and the child.

2. Let students help establish guidelines

Teacher should encourage all students to help her/him build classroom and online learning rules, than just telling them what they're not allowed to do. Near the start of the year or semester, s/he could start a discussion by asking students what they believe should and shouldn't do. At what points are phones okay and not okay? What are acceptable noise levels during lessons? How should the evaluation take place? Thus, having a discussion should lead to mutually-understood and respected expectations.

3. Avoid punishing the class

It is better to address isolated behavior issues instead of punishing an entire class, as the latter can hurt teacher's relationships with students who are on-task and thereby jeopardize other classroom management efforts. This basic approach will allow teacher to keep a friendly disposition, while immediately acknowledging poor behavior.

Students who enjoy a close and supportive relationship with a teacher are more engaged in that they work harder in the classroom, persevere in the face of difficulties, accept teacher direction and criticism, cope better with stress, and attend more to the teacher.

4. Offer praise

The teacher should praise students for jobs well done, as doing so improves academic and behavioral performance. When it is sincere and references specific examples of effort or accomplishment, praise can inspire the class, improve a student's self-esteem, reinforce rules

and values you want to see, perhaps more importantly, it encourages students to repeat positive behavior. The teacher should keep students happy in and out of class by pleasantly surprising their parents, making positive phone calls and sending complimentary letters home. They'll generally congratulate their kids; their kids will likely come to class eager to earn more positive feedback. This can also entice parents to grow more invested in a child's learning, opening the door to at-home lessons.

5. Use non-verbal communication

Teacher should complement words with actions and visual aids to improve content delivery, helping students focus and process lessons. Many differentiated instruction strategies and techniques are rooted in these communication methods. These include videos, infographics, books and worksheets.

6. Offer different types of free study time

The teacher should provide a range of activities during free study time to appeal to students who struggle to process content in silence, individually, for instance: providing audio books, which can play material relevant to the teacher's lessons, assigning a list of projects, asking each student to choose one. In this way, students work and learn at their own paces, engage actively with appropriate content and demonstrate knowledge as effectively as possible. By running these sorts of activities, free study time will begin to benefit diverse learners. This should contribute to overall classroom engagement.

7. Changing Roles in the Classroom

In this situation, students are taking ownership of their own learning and are making the learning process a personal experience. The teacher takes on the role of leader and facilitator, strengthening the relationship between the teacher and students, as well as among students. Classroom management has now become a whole-group effort and not just the teacher's job. This seems to be the key to classroom innovations.

These approaches to student class management together with positive connections between parents and teachers are considered to improve children's academic achievement, social competencies and emotional well-being.

When working together as partners, it's been found that parents and teachers communicate more effectively, develop stronger relationships with one another and develop skills to support children's behaviors and learning.

BIBLIOGRAPHY:

- Ceka, A., & Murati, R. (2016), The Role of Parents in the Education of Children. *Journal of Education and Practice*.
- Benjamin, L. (1993), Parents' Literacy and Their Children's Success in School: Recent Research, Promising Practices, and Research Implications. Education Research Report.
- Marcus Guido, *20 Differentiated Instruction Strategies and Examples*.

MANAGEMENTUL GRUPEI DE PREȘCOLARI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LOREDANA POPA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The current curriculum places the family, the parent, as an active partner in the child's education. It has long been believed that educational institutions bear the entire responsibility of educating the child, the family being the only beneficiary of this action. The family cannot be a separate part in this context, the role of parents does not cease once the child enters the educational institution, only the way of approaching the child changes, in relation to his new status and in full accordance with what happens in the educational environment.

Parteneriatul educatoare - preșcolar - părinte reprezintă unul din cele mai

sensibile puncte, în contextul microsocietății din grădiniță. Din punct de vedere teoretic, această relație ar putea funcționa ireproșabil, având în vedere faptul că părțile implicate urmăresc aceleași finalități, în ceea ce privește educația copilului.

Educarea copilului nu se poate realiza fragmentat, distinct, în cadrul celor două medii, familia și grădinița, ci, se realizează ca un tot unitar, prin colaborarea dintre cei doi factori implicați, părinți și educatoare. Acest proces este realizabil în condițiile continuității acțiunii educative între grădiniță și familie. Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității. Cele trei grupe mari de factori sunt: ereditatea, mediul, educația.

Reforma din învățământ a avut în vedere reconsiderarea poziției față de părinți, care sunt priviți ca parteneri în educație, agenți ai reformei, implicați constructiv, activi, în actul educațional, care devine parteneriat educațional.

Colaborarea și cooperarea, dintre cei doi factori, devin eficiente și benefice pentru copil, dacă îndeplinesc condițiile unei comunicări corespunzătoare și dacă țin seama de dimensiunea umană a relației și a implicărilor sale.

Ambii factori implicați urmăresc aceleași scopuri, dar au alte repere în ceea ce privește educația copilului. Există diferențe de pregătire în ceea ce privește educația. De asemenea, sunt diferite uneori, nivelul de cultură, vârstă, informațiile și sursele acestora, motivațiile, stilul de comunicare, trăsături de caracter și capacitatea de a evita comportamentele negative.

Părinții au tendința de a fi subiectivi, de aceea ei trebuie implicați permanent în acțiunile grădiniței pentru a reuși să depășească barierele subiectivismului. Înainte de aceasta, educatoarea are obligația și interesul de a cunoaște din ce medii provin copiii, care sunt categoriile socio-profesionale din care provin părinții, structura familiei și problemele deosebite ale fiecăruia, probleme care ar putea afecta într-un fel sau altul evoluția copilului în cadrul grupului și nu numai.

Implicarea părinților nu înseamnă numai sprijin material sau discuții despre problemele copilului fiecăruia, ci, înseamnă implicare în problemele întregii grupe de preșcolari.

Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, contribuind la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Familiiile dezorganizate au o influență haotică, fluctuantă. Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane.

Educația copilului suferă în mică măsură influențele ereditare, dar are antene funcționale în comportamentul părinților.

Constituirea unor relații pozitive între familie și grădiniță conduce la unificarea sistemului de valori și cerințe legate de copilul preșcolar.

În cazul în care obiectivele familiei nu corespund cu cele propuse de programul educativ, apar conflicte și situații dificile pentru copil. Există cazuri în care, deși benefică și acceptată de copil, influența mediului educativ nu este acceptată de părinți, este criticată, dezaprobată, minimalizată. Ideal este ca aceste dezaprobări și, în general, toate discuțiile legate de grădiniță, să fie purtate în absența copilului, pentru a nu-i demonta perspectivele legate de apartenența la grup, de relația sa cu educatoarea.

În sistemul de învățământ, educatorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. Ei nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact relațional cu copiii și părinții, desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare.

Educatorul-manager își creează condițiile necesare pentru reușita activităților la grupă, nu numai sub aspectul precizării clare a obiectivelor, prelucrării conținutului tematic, alegerii strategiilor, etc., ci și al celorlalte date care facilitează desfășurarea optimă în plan pedagogic: condiții ergonomice, psihologice, sociale, operaționale, inovatoare, normative.

Spre deosebire de managementul școlii sau al altor medii educaționale, managementul grupei de copii este definit de două aspecte: de specificul relației educator-copii, al cărei scop este formarea dezvoltării personalității copiilor și de problematica specifică – pedagogică și metodică. Iar aceste două aspecte generează maximă responsabilitate în ceea ce privește comportamentele și intervențiile educatorului.

În problematica managementului grupei de copii, un loc aparte, alături de disciplină, îl reprezintă începutul anului școlar, dar și prevenirea comportamentelor negative, intervenția și tratarea acestora. Educatorul-manager, interesat de prevenire, are ca barometru de control climatul de activitate din clasă, disciplina, atenția.

Consecințele unui management defectuos sunt reprezentate de: lipsa de motivare, oboseala, deprecierea climatului educațional, atitudinea copiilor de ignorare și indiferență,

agresivitate și violență. Mecanismele de a preveni, interveni și rezolva aceste consecințe nefaste presupun anumite strategii de intervenție ale cadrului didactic, strategii de sorginte manageriale.

Succesul unui management al grupei de copii presupune, până la un punct, și prevenție înainte de dezvoltarea situației problematice.

Dimensiunea inovatoare implică înțelegerea necesității de ameliorare, schimbare, perfecționare a vieții și activității grupei și luarea de decizii adecvate, aplicarea lor progresivă.

Activitatea cu părinții ca parteneri poate deveni un punct de plecare pentru a crea părinților încrederea în forța lor de a educa eficient, respect de sine, încredere în propriile competențe parentale. Din acest parteneriat și copilul se alege cu un mare câștig, faptul că își descoperă părinții ca parte importantă a educației lui.

BIBLIOGRAFIE:

Tomșa, Ghe., *Psihopedagogie preșcolară și școlară*, București, 2005.

Iucu, Romiță, *Managementul clasei de elevi: aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006.

COLABORAREA ȘCOLII CU FAMILIA – REUȘITA PROCESULUI EDUCAȚIONAL AL COPILULUI

PROF. RODICA-DANIELA POPA
LICEUL TEHNOLOGIC „DIERNA”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The educational process must face the challenges of time: the democratic

transformation of society, the transition to a market economy, the increasingly obvious influence of globalization phenomena – all of these imply a permanent and inevitable confrontation of individual performance with the highest performance in a given field in the world.

Also, given that the two basic pillars of education are school and family, we cannot ignore the fact that dialogue between the two is one of the indispensable elements of school success.

Therefore, the concept of students' class management, nowadays, involves from the beginning, innovation, productive communication, originality, a permanent update to the needs of the students and to the expectations of parents and society.

*O*biectivul principal al activității educative îl reprezintă formarea personalității

elevului, obiectiv urmărit atât de familie, cât și de școală, astfel impunându-se tot mai mult implicarea profesorilor în relații de cooperare cu părinții, dar și cu elevii.

O relație eficientă profesor-părinte presupune o ascultare activă, implicarea familiei în activitățile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit. Comunicarea profesorului cu părintele/familia se poate face prin activități de informare și consiliere a părinților, întruniri comune părinți-elevi, vizite la domiciliu, comunicare la telefon, o preocupare permanentă fiind identificarea dificultăților pe care le întâmpină părinții în comunicarea cu proprii copii, precum și găsirea unor soluții în vederea optimizării comunicării dintre aceștia.

În vederea obținerii și a menținerii unei relații optime și autentice între partenerii implicați în procesul instructiv-educativ (profesor-elev-părinte), este necesară asumarea responsabilității de către fiecare dintre cei implicați în acest demers.

Primii educatori ai copilului sunt părinții. Ei îi formează copilului cele dintâi comportamente, copilul venind la școală după ce a parcurs primele etape de formare în familie. El posedă deja un volum de cunoștințe, practici și deprinderi de a comunica, a asculta, după cum a fost învățat să ducă la bun sfârșit responsabilitățile asumate. Școala preia apoi multe din sarcinile familiei.

Așadar, rolul profesorilor și cel al părinților sunt complementare și esențiale pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică.

Realizarea obiectivelor puse astăzi în fața școlii implică, sub diverse forme, contribuția întregii comunități sociale și, în mod deosebit, a părinților elevilor, aceștia fiind partenerii cei mai importanți ai școlii.

Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori.

Școala este chemată să ofere elevilor acele cunoștințe care îi vor ajuta să se orienteze și să facă față problemelor complexe pe care le pune competiția mondială, să le formeze deprinderea de a învăța, să le insufle dragostea și interesul pentru studiu, să le trezească motivația pentru muncă, să le formeze comportamente care să se mențină de-a lungul vieții.

BIBLIOGRAFIE:

colegiulharlau.info/files/Trinomul%20-prof-elev-parinte.pdf.

edict.ro/colaborarea-profesorilor-cu-parintii-elevilor/.

edict.ro/colaborarea-scolii-cu-familia-reusita-procesului-educational-al-copilului/.

PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC – ROLUL SĂU DE MANAGER AL CLASEI

PROF. MARIAN POPESCU-LEPĂDAT
COLEGIUL NAȚIONAL ECONOMIC „THEODOR COSTESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*A*bstract

From the article about „The personality of a teacher -his role as a manager of the classroom”, we can extract the following important ideas: The management, as a process, can be described as a sum of thinking efforts and actions which aim to achieve diagnosis, planning and decision, organization, coordination of information, financial and material resources, with the involvement of human resources, in order to achieve the established objective. The teacher is the one who stimulates the curiosity of the pupils for learning new things, who help them to gain confidence and discover their identity, the teacher is generally assigned a leading role in communication, bringing as an argument a certain teaching experience, scientific prestige, knowledge and age.

*A*nalizând termenul de management din punct de vedere etimologic, acesta

provine din limba latină „manus” care înseamnă a mâna, a conduce, strunirea cailor, pilotare. Managementul, ca proces, este definit ca fiind o sumă de eforturi de gândire și acțiuni, ce au ca scop de a realiza diagnoza, planificarea și decizia, organizarea, coordonarea resurselor informaționale, financiare și materiale, cu implicarea resurselor umane, în scopul atingerii obiectivului stabilit. Managementul pedagogic (Cristea, S., Managementul organizației școlare - 2003) impune trei categorii de funcții:

- funcția de planificare - organizare a sistemului de învățământ;
- funcția de orientare - îndrumare metodologică a procesului de învățământ;
- funcția de reglare - autoreglare a sistemului și a procesului de învățământ.

Un profesor, trebuie încă de la bun început, să-și asume un rol care implică multă responsabilitate, o solidă pregătire științifică, o cultură generală bogată, nu în ultimul rând, dorința și capacitatea de a studia permanent, de a fi „*la curent*” cu noutățile din literatura de specialitate. Profesorul, în multe situații, este cel care stimulează curiozitatea elevilor pentru a învăța lucruri noi, îi ajută să capete încredere în forțele proprii și să-și descopere identitatea, acestuia i se atribuie în general un rol conducător în comunicare, aducându-se drept argument o anumită experiență didactică, prestigiu științific, cunoștințele acumulate, precum și vârsta acestuia. Modul în care se comportă elevii față de acesta, ne dau valoarea și eficiența mesajului formulat astfel încât, să se ajungă la răspunsul dorit, situație în care vorbim despre competență din perspectiva profesorului și despre performanță din perspectiva capacităților cognitive ale elevilor. Sunt situații când mesajul didactic suferă modificări uneori chiar în timpul transmiterii, situații în care profesorul atrage, captează clasa prin personalitatea sa, prin felul de a fi, prin capacitatea de a relaționa cu lejeritate cu elevii.

În literatura de specialitate, se arată că exercitarea profesiei de profesor implică însușirea a trei competențe specifice:

- a) *competență profesională*, adică o cultură tehnică specifică și o competență interumană care-i facilitează întotdeauna lucrul cu un public (clasa de elevi) și cooperarea cu ceilalți profesori. La acestea se adaugă capacitatea de a organiza (munca în echipă, diversitatea sarcinilor) și componenta etică;
- b) *capacitatea de a întreține raporturi satisfăcătoare cu eșaloanele ierarhiei superioare*: directori, inspectori. Profesorii sunt supuși evaluării în mod periodic, iar avansarea lor este condiționată de anumite probe practice susținute în fața unor comisii. Responsabilii acestor comisii notează atât punctualitatea, calitatea activităților, eficacitatea lor, cât și autoritatea în fața elevilor, calitatea dialogului didactic, etc.;
- c) *competența de a dezvolta bune relații* cu „beneficiarii”- elevi, părinți, comunitate. Se știe că profesorul lucrează cu grupe de elevi iar aceștia, la rândul lor, sunt asistați și supravegheați de către părinți și comunitate. Prestigiul unui profesor este dat adesea de pricepere „*de a ține clasa*”, de a utiliza corespunzător autonomia și libertatea de care se bucură clasa.

Fiind managerul unei clase de elevi, profesorului îi revine o sarcină importantă, de a media relația școală – familie - elevi, prin intermediul ședințelor sau lectoratelor cu părinții, o serie de activități specifice. Profesorul, pe lângă profesionalism, trebuie să aibă în multe etape, inspirație, chiar talent, fiind foarte bine instruit în tehnica predării, va fi mai valoros dacă dispune de înclinație, vocație, har.

De regulă, cei mai buni profesori sunt cei pasionați de disciplina pe care o predau, aceștia reușind să determine modificări în comportamentul elevilor pornind de la structurarea atentă a conținutului, unele studii au concluzionat că în acest context, profesorii pot fi încadrați în trei tipuri diferite și anume:

- a) profesor de tip „*adaptat*” (cu deschidere către lume dar și o închidere în sine destul de mare, receptivitate, selecție relativ redusă) este specific cadrelor didactice, care se acomodează ușor condițiilor existente însă este oarecum superficial, nu-și propune și nici nu poate să schimbe aceste condiții, este vorbăreț, se entuziasmează ușor, manifestă un apetit scăzut la ore, uneori plictiseală.
- b) profesor de tip „*diferențiat*” este puternic subiectiv, introvertit și cu un sentiment exagerat al propriului eu. Adaptarea are loc în special față de propria persoană decât față de ceilalți sau de contextul social; este agresiv (mai mult verbal), încăpățânat și dornic de a „străluci” mereu, în multe momente sunt inhibați, deseori rigizi, apatici,

tăcuți. Atunci când este călăuzit de clișee, îngrijorat că nu va fi acceptat de elevi, un astfel de cadru didactic comunică mai greu cu elevii săi, fiind suspicios, adoptă norme rigide și cere respectarea lor cu strictețe.

- c) profesor de tip „*integrat creator*” este acel profesor care are inițiativă și simțul realității, care încearcă să satisfacă interesele celorlalți, lăsând la o parte interesele personale. Este o persoană ce se arată echilibrat din punct de vedere emoțional, manifestă independență în gândire, manifestă capacitate ridicată la efort, este responsabil și manifestă respect față de ceilalți.

În desfășurarea orelor, pentru a vorbi de o reușită totală, un profesor experimentat, utilizează metode active, de implicare a elevilor în activitatea de învățare. Ordinea este menținută, nu atât datorită intervențiilor frecvente ale profesorului, ci datorită angajării active a elevilor în activitate. Activitățile pe grupe mici, interactive sunt considerate ca fiind cele mai eficiente pentru prevenirea problemelor de disciplină, în timp ce activitățile plictisitoare, sunt cele care pot declanșa probleme de disciplină. În sprijinul celor arătate, se pot evidenția câteva artificii strategice, care pot capta și mări gradul de atenție din partea elevilor:

- *controlul vocii* - profesorul poate utiliza diverse tonalități;
- *contactul vizual* - este știut faptul că elevii își inhibă comportamentele neadecvate la contactul vizual direct cu profesorul;
- *organizarea timpului în sarcină* - se știe că cele mai multe probleme comportamentale apar în situații nestructurate. Acest lucru se poate evita prin controlul permanent și planificarea cât mai exactă a timpului petrecut în sarcinile școlare, mai ales pentru cele individuale.
- *oferirea feedback-ului* - o învățare eficientă se realizează în principal prin exercițiu și feed-back, oferind elevilor informații cu privire la comportamentele și prestațiile lor le oferim o bază a dezvoltării lor personale.

Respectul față de elevi este demonstrat prin atenția pe care le-o acordăm, fie că reținem cu destulă ușurință numele, sau preferințele acestora, relațiile cu colegii, sunt câteva aspecte importante pentru a-l face pe elev să se simtă în siguranță. Recunoașterea și acceptarea genului și a apartenenței culturale este de asemenea o formă de respect. A acorda în aceiași măsură atenție băieților ca și fetelor, a prezenta o imagine pozitivă atât a fetelor cât și a băieților în materialele utilizate și activitățile propuse, a vorbi cu elevii despre cultura din care provin, fără a afișa aura unor experți, doar pentru că aparțin acelei culturi, se constituie în modalități ce demonstrează respect și acceptare.

Măiestria pedagogică, adaugă tactului pedagogic puncte importante la experiență în activitatea zilnică, ceea ce face ca actul educativ să fie considerat atât știință, cât și artă. La măiestrie se ajunge treptat, prin efort susținut, motivațional, interes și pasiune, pe fondul unor atitudini și responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE:

- Băban, Adriana, *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*, Editura Psinet, Cluj-Napoca, 2001.
- Cristea, S., *Managementul organizației școlare*, Ediția a 2-a revizuită și adăugită, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2003.
- Iucu, R.,B., *Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Nicola, I., *Dirigintele și sintalitatea clasei de elevi*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.
- Stan, E., *Managementul clasei*, Editura Aramis, București, 2003.

MANAGEMENTUL CLASEI ȘI ABILITATEA PROFESORULUI

MARINELA-CRISTIANA PREDOI
C.J.R.A.E. MEHEDINȚI

---

*C*lassroom management refers to the wide variety of skills and techniques that teachers use to keep students organized, orderly, focused, attentive, on task, and academically productive during a class. When classroom-management strategies are executed effectively, teachers minimize the behaviors that impede learning for both individual students and groups of students, while maximizing the behaviors that facilitate or enhance learning. Generally speaking, effective teachers tend to display strong classroom-management skills, while the hallmark of the inexperienced or less effective teacher is a disorderly classroom filled with students who are not working or paying attention.

*M*anagementul este știința și arta (măiestria) care se afirmă la toate nivelurile

acțiunii: prevedere, organizare, decizie, coordonare, reglare. Managementul pedagogic este știința și arta trecerii de la empirismul conducerii la raționalitatea și creativitatea ei.

Managementul educației (caracter practic) și managementul pedagogic (caracter teoretic) apare ca o disciplină pedagogică multidisciplinară.

Profesorul-manager trebuie să-și însușească și să aplice atributele managementului educațional: raționalitatea, argumentarea multiplă pentru schimbare, fie din partea societății, fie a organizației (școala), fie a grupurilor (clasele) sau a indivizilor (elevii), sesizând și rezolvând conflictele ce apar.

Managementul clasei de elevi este un domeniu teoretic cu aplicații practice care încearcă să adapteze la realitatea educațională un set de principii și reguli care și-au dovedit eficiența de-a lungul timpului în multe domenii ale activității umane. Managementul clasei de elevi în educație fizică și sport presupune o activitate de coordonare a unor secvențe de învățare cu scopul obținerii unei eficiențe și productivități cât mai mari. Aceste secvențe constituie scenariul lecției de educație fizică în care profesorul specialist este regizorul responsabil de crearea unui mediu pozitiv de învățare, nu doar în sensul amenajării spațiului fizic ci și prin proiectarea situațiilor de învățare.

Managementul clasei poate fi definit ca o abilitate a profesorului de a planifica și organiza activitățile clasei pentru a asigura un climat favorabil învățării. Pentru aceasta trebuie prevenite comportamentele disruptive și rezolvate problemele comportamentale apărute. Deci, obiectivul este formarea la elevi a unor abilități de autoreglare a comportamentului. Controlul comportamentului este extern, realizat prin intermediul profesorilor, părinților, colegilor), mai ales la început, dar apoi devine autonom prin însușirea regulilor, interdicțiilor, modelelor.

Un profesor *proactiv* se deosebește de unul *reactiv*, prin faptul că el acționează preventiv și nu așteaptă manifestarea unor comportamente disruptive la care să reacționeze. El are capacitatea de a comunica expectanțele sale, pe care le definește corect și pe înțelesul elevilor. Pentru ca managementul clasei să fie eficient este necesar să se comunice foarte clar regulile sociale și școlare (cunoștințe morale). Pentru a-și putea controla comportamentul, elevii trebuie să cunoască regulile și expectanțele profesorului. Regulile sunt împrumutate din regulamentul școlii, la care se pot adăuga și altele stabilite cu elevii și care trebuie să reflecte condițiile concrete din clasa respectivă. Dacă la stabilirea regulilor participă și elevii, aceștia vor adera mai ușor la ele și le vor respecta în mai mare măsură.

Pentru stabilirea regulilor se pornește de la identificarea problemelor mai frecvente din școală. Respectarea regulilor este asigurată, de multe ori și în urma presiunii grupului.

Sunt mai mulți *factori* care contribuie la autodisciplina elevilor: existența unor reguli clare; specificarea consecințelor nerespectării regulilor; presiunile externe pentru respectarea lor, din partea profesorilor, părinților, colegilor.

Este recomandabil, ca alături de lista regulilor să se afișeze responsabilitățile și drepturile profesorului. În felul acesta, elevii le cunosc și acceptă mai ușor intervențiile lui.

În dosarul profesorului diriginte va exista această listă a regulilor clasei, care va cuprinde mai multe rubrici: *comportamentul așteptat, regula, consecințele pentru nerespectarea regulii.*

Personalizarea clasei

Va crește coeziunea colectivului clasei și mândria de a face parte din acest colectiv, dacă se va asigura personalizarea sa, pornind de la modul cum arată clasa. Aici se va avea în vedere că aceasta trebuie să-i reprezinte, reflectând *sintalitatea* colectivului, dar și *personalitatea* dirigintelui și a liderilor formali și informali din clasă.

Pentru a da clasei un aspect particular, funcțional și estetic, se poate acționa la nivelul: zugrăvelilor; mobilierului (culoare, formă, aranjare); pavoazării clasei cu materiale estetice, didactice, sau cu produsele copiilor. Clasa poate fi individualizată prin adoptarea unui nume, a unei mascote, a unui slogan, a unui imn al clasei.

Cunoașterea elevilor

Elevii sunt ființe umane care merită a fi respectate. O modalitate de a ne demonstra atitudinea de respect și apreciere față de ei este prin a le acorda atenție. Pentru aceasta trebuie să le reținem numele și să le vorbim (eventual) folosind prenumele și chiar diminutive. Să le cunoaștem preferințele prin utilizarea unor chestionare, a observației, a discuției libere. Tratându-l cu respect, îi conferim siguranță și stimă de sine.

O formă de respect este și acceptarea culturii din care face parte, tratarea egală și binevoitoare atât a băieților cât și a fetelor, organizarea unor activități prin care să fie valorizate, în mod egal, calitățile lor. Vorbiți cu copiii despre evenimentele din viața lor, dovedind respect și acceptare.

Dacă participă la evenimente personale cereți detalii și ascultați-i cu atenție, fără a părea curioși. Folosiți fișe de observație în care să vă notați comportamentele mai semnificative ale elevilor Dvs.

În clasă poate fi afișată o listă cu zilele de naștere ale copiilor, pentru ca toată lumea să le cunoască și să organizați câte un mic moment festiv pentru fiecare.

Dacă aveți elevi problemă cunoașterea lor trebuie să devină științifică. Pentru aceasta, rugați consilierul psiho-pedagog să le aplice teste, chestionare și alte probe, menite să vă ofere o cunoaștere aprofundată a particularităților sale psihice.

Utilizarea metodelor active în învățare

O clasă devine gălăgioasă, atunci când nu are de lucru, sau când cadrul didactic nu este capabil să impună respectarea unor reguli elementare. Dacă elevii se pot mișca liber prin clasă în timpul orei, dacă pot vorbi neîntrebați, dacă pot veni „buluc” peste Dvs. la catedră, întrebați-vă dacă aveți aptitudini pentru a fi cadre didactice, și mai ales pentru a coordona colective de elevi. Dacă elevii nu sunt implicați activ în lecție, dacă nu sunt solicitați, atunci vor găsi ceva de făcut. 80 % din încălcările disciplinei în clasă sunt generate de metodele ineficiente de solicitare a elevilor. Pentru a menține ordinea, nu este necesar să intervenim frecvent și în forță, ci să activăm elevii, să le dăm sarcini care să le solicite atenția, care să fie adecvate particularităților lor de vârstă și individuale. Activitățile pe grupe mici, utilizând metode interactive sunt cele mai eficiente pentru prevenirea plictiselii elevilor și a problemelor de disciplină.

Rezolvarea operativă a problemelor

Dacă se manifestă unele probleme comportamentale, acestea se pot rezolva prin: *controlul proximității* (prezența profesorului în spațiul personal influențează considerabil comportamentul elevului) *recurgerea la regulă* (și aplicarea imediată (întărire) a consecințelor. Atenție ca acestea să fie în concordanță cu gravitatea faptei), *comunicarea asertivă* – utilizarea de mesaje asertive la persoana I cu descriții ale comportamentului așteptat, „*mi-ar face plăcere ca tu să ...*” este o metodă eficientă de rezolvare a problemelor. Cele mai periculoase sunt pasivitatea sau agresivitatea profesorului, care pot determina reacții bumerang ale elevilor.

Recompensarea meritată

Pentru creșterea motivației pentru învățare se recomandă evaluări frecvente, care oferă întăriri pozitive sau negative. Recompensele frecvente (morale sau materiale) duc la creșterea nivelului de aspirație, al interesului pentru activitatea de învățare și automat, la succes școlar. Având în vedere diferențele individuale, trebuie să fie individualizate și recompensele, care să reflecte creșterea performanței în cazul dat. Astfel, un elev slab care reușește un 7, trebuie neapărat recompensat, pe când unul foarte bun, trebuie să primească o întărire negativă. Cel mai rău este dacă arătăm indiferență sau dacă recurgem la atitudini violente, care determină reacții paradoxale, sau comportamentale disjuncte, disruptive.

Crearea unei interacțiuni pozitive

Un mediu stimulat, suportiv, favorabil învățării se caracterizează prin: atractivitate, culoare, sunet, armonie; respectarea orarului; planificarea activităților și dezvoltarea unor rutine (eventual ritualuri, ceremonialuri) pentru desfășurarea ordonată a activităților; utilizarea unor stiluri de interacțiune pozitivă; deschidere la schimbare; inhibarea comportamentelor disruptive; întărirea comportamentelor dezirabile; îndepărtarea obiectelor care determină conflicte interpersonale.

BIBLIOGRAFIE:

- Băban, Adriana, *Consiliere educațională*, Editura Dacia , Cluj Napoca, 2001.
- Dulama, Eliza Maria, *Modele, strategii și tehnici didactice activizante*, Editura Clusium, 2002.
- Ionescu, Mihaela, *Managementul clasei, un pas mai departe în învățarea prin cooperare*, Editura Humanitas, București, 2003.
- Iucu, Romita, *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Joița, Elena, *Management educațional. Profesorul – manager: roluri și metodologie*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Neculau, Adrian, *Dinamica grupurilor și a echipei*, Editura Polirom, Iași, 2007.

RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. FELICIA RĂCĂNEL

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The teacher-student-parent relationship is very important. The most important

role in education is played by the school, but the parents must be a close support of the student. The role of the teacher is not limited to the work of the department, but he must carry out a work of development, leadership and guidance in relations with students and parents. There are certain ways to improve teacher communication with parents. The student's knowledge is very important, paramount. The countless directions to improve the teacher-student-parent relationship have an efficient and optimal aspect.

*D*espre educație se vorbește mult în zilele noastre și mulți factori sunt implicați

în realizarea ei, dar între aceștia, familia ocupă locul de bază.

Rolul conducător în procesul de educație îl are fără îndoială școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o secondeze de aproape și sincer. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare.

Dintotdeauna școala a colaborat cu părinții în diverse forme, dar astăzi, din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre școală și familie. Cunoașterea cerințelor specifice ale școlii, valorificarea muncii elevilor, urmărirea activității de învățare în modul familial, contribuie la îmbunătățirea acestei legături și diminuând sursele de neînțelegere, plasează părinții și elevii în relații de încredere cu mediul școlar. Școala și familia sunt cei doi pioni de rezistență ai educației, pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, familiile trebuie încurajate prin acțiuni sociale specifice, care favorizează derularea optimă a relațiilor educaționale.

Personalitatea profesorului este ”izvorul și reglatorul” actului educativ, iar scopul formal al educației nu este decât acela al formării omului responsabil, a se conduce singur pe calea binelui, a adevărului, a dreptății și a frumosului.

Pentru a deveni om cu adevărat, pentru a se cunoaște pe sine, elevul trebuie să caute să își satisfacă trebuințele psihosociale specifice, cum sunt: nevoia de identitate, de apartenență la grup, de acceptare și apreciere din partea celorlalți, nevoia de statut și de participare.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc; astfel se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor.

Rolul profesorului nu se reduce doar la educația de la catedră sau în clasă, ci presupune o activitate de acest gen în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă profesor-părinte presupune o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit. Comunicarea cadrului didactic cu familia elevului se poate face prin:

- activități de informare și consiliere a părinților;
- adunări comune părinți-elevi;
- comunicarea prin telefon.

Cunoașterea elevilor și a grupurilor de elevi este una dintre principalele arii de conținut ale pregătirii tuturor cadrelor didactice, iar pentru realizarea acestui deziderat este nevoie de o colaborare strânsă între școală și familie.

O preocupare permanentă în întâlnirile cu părinții este identificarea dificultăților pe care le întâmpină aceștia în comunicarea cu proprii copii, precum și prezentarea unor mijloace de optimizare a comunicării dintre aceștia. Astfel, colaborarea cu familia este așezată pe un fundament solid.

Direcții de îmbunătățire a relaționării eficiente profesori-părinți / părinți-profesori:

- Profesorul va informa părinții despre aspectele pozitive și negative din activitatea elevului la școală.
- Este recomandat ca mai întâi să fie prezentate unele aspecte pozitive, unele succese obținute la învățătura sau unele schimbări laudabile din comportamentul lui.
- Se va arăta apoi la care obiecte elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în comportarea lui și vor fi analizate cauzele acestora.
- Părinții vor fi informați despre posibilitățile de dezvoltare pe care le are copilul, despre aptitudinile și interesele pe care le manifestă în munca școlară și în cea extrașcolară.
- E necesar ca părinții să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală.

Pentru a exista o relație optimă și autentică între partenerii implicați în procesul instructiv-educativ este necesară asumarea responsabilității de fiecare persoană implicată în acest demers. Nu se poate vorbi separat de aceste relații care se formează de-a lungul timpului petrecut în școală, proasta funcționare a unui tip de relație, pune în dificultate și celelalte relații.

Un alt aspect important al relațiilor care iau naștere în tot acest demers formativ este relația dintre elevi și profesori.

Direcții de îmbunătățire a relaționării eficiente profesor-elev / elev-părinte:

- Relațiile dintre profesor și clasă se polarizează, în general în sentimente de simpatie, încredere reciprocă, sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate de cele mai multe ori.
- Inițiativa trebuie să aparțină însă profesorului, care ținând seama de legea esențială a relațiilor afective interumane, potrivit căreia simpatia și bunăvoința nasc simpatie, antipatia și ostilitatea trezesc sentimente de aceeași calitate, trebuie să conducă, să dirijeze aceste relații și să le structureze pe colaborare și cooperare reciprocă.

- Relația dintre profesor și elev trebuie să fie întemeiată pe faptul că profesorul are rolul de îndrumător, de coordonator al activității elevului și în care elevul poate să găsească la un moment dat mai mult decât un profesor, un om, o călăuză în drumul lui prin viață.
- În relația cu profesorul, elevul are nevoie de aprecierea personalității sale în dezvoltare, de consolidarea stimei de sine, de răspuns afectiv din partea profesorului și a colegilor, nevoia de securitate pe termen îndelungat, precum și nevoia de apartenență la un grup și de acceptare din partea acestora.
- În stabilirea relației cu elevii, profesorul are ca misiune să îi unească pe elevi și să îi mobilizeze pentru a putea deveni un întreg.
- Încrederea elevilor în propriile forțe și stimă de sine pot fi obținute prin încurajarea fiecărei performanțe minore a fiecărui elev în parte, acest lucru ar trebui să însemne învățarea sistematizată și personalizată. Recompensă ar trebui să primeze în locul pedepsei.
- Raporturile dintre profesor și elev nu prezintă numai o latură intelectuală. Factorul afectiv are o importanță deosebită asupra randamentului intelectual al elevului.
- Crearea de bună dispoziție în clasa reprezintă o condiție necesară în evitarea eșecului școlar. Fiecare lecție este recomandat să se desfășoare într-un climat afectiv particular, securizant, dispoziția afectivă a elevilor fiind coordonată de cadrul didactic.

În concluzie, profesorul trebuie să stabilească o relație armonioasă de la început cu elevul pentru a nu-i afecta dezvoltarea psihică, afectivă și personală. Profesorul trebuie să creeze o relație care să-i permită elevului să prindă aripi în dezvoltarea lui.

BIBLIOGRAFIE:

Prof. Aurel Neicu, *Specificul relației profesor-elev-părinte.*

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. ALINA DANA RADU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ILOVIȚA,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

The notion of partnership is in fashion lately, everywhere in general, and in our

private. The pedagogical partnership between adults and children has its general-human purpose and can be achieved. After all, it is a simple and natural formula – that triplet will transform a child into a mature man, ready to integrate into society and to operate within its limits. But why is the establishment of this partnership now? Because we live in a completely different world and the last decades of the second millennium have prepared a third millennium in which the quantitative accumulations of social transformations, scientific-technical inventions, intellectual and spiritual products have generated the qualitative leap of mankind to a different kind of society. And, by implication, to a different kind of learning process.

*D*emocratizarea societății a transformat monologul în dialog, dintre cei care

guvernează și cei guvernați sau chiar într-o polifonie a discursurilor diferitelor straturi sociale. Dialogul este modul de existență discursivă a parteneriatului și, doar în condițiile democrației, se poate pune problema coparticipării elevului, părinților și cadrelor didactice în cadrul procesului instructiv. Dar nu numai democratizarea își transferă imperativele și formulele în procesul de învățământ. Megarevoluția tehnico-științifică a schimbat nu numai aparatele de care se folosesc oamenii, ci și felul de a fi al oamenilor – care sunt și copii, și părinți, și pedagogi.

În primul rând, acum instruirea nu mai începe odată cu clasa întâi sau zero și nici chiar la creșă. Copiii se nasc într-un mediu plin cu informație, un mediu informațional “ecranizat” – într-o parte e televizorul, în alta computerul și între ecrane sunt primii pedagogi– părinții – care

au de răspuns la numeroase “de ce?” și “cum?” și de dat o mulțime de amănunte și precizări. Firește, întrebările adresate părinților există dintotdeauna, doar că acum sfera erudiției părintești este mult mai vastă și, practic, profesorii de la școală nu mai sunt monopoliztii cunoașterii și nici nu încep instruirea de la tabula rasa. Dar pe tabula fiecărui elev sunt scrise diferite informații și în cantități diferite, și părinții sunt cei care știu ce și cât e scris, ce-ar fi bine de adăugat, de precizat, de repetat – pentru că își știu copiii, dar la fel știu și pedagogii câte ceva ce nu știu părinții – în virtutea pregătirii profesionale.

În fond, de aceea și iese în prim-plan formula parteneriatului – pentru că fiecare membru al triadei știe câte ceva și nu știe altceva, și colaborarea lor este o completare reciprocă a lacunelor. De secole știința pedagogică era orientată spre combaterea și lichidarea ignoranței. În actuala epocă post-industrială nu există ignoranță în stare pură. Un elev poate să nu citească literatură artistică, să nu guste poezia lui Eminescu, dar să exceleze în lumea computerelor mai bine ca orice profesor. În acest fel, profesorul nu mai este atotștiutorul care-i luminează pe cei întunecați, ci, împreună cu părinții, un co-drumeț pe calea vieții care le spune celor mai tineri că viața nu se reduce numai la cele câteva lucruri de care sunt ei împătimiți la moment, ci e plină de tot felul de alte informații interesante și utile.

De altfel, parteneriatul acesta este - ca orice alt parteneriat veritabil - reciproc avantajos. În condițiile actuale instruirea nu mai este o etapă trecută la timpul potrivit – în copilărie și tinerețe – și apoi lăsată în urmă, omul folosindu-se toată viața de cele învățate în școală sau la facultate. Acum instruirea e continuă, permanentă. Cunoștințele acumulate în tinerețe se învechesc, se devalorizează, trebuie mereu completate și modificate. Și astfel părinții și pedagogii devin, în anumite circumstanțe, colegii propriilor copii și elevi – în cazul aceluiași computer, a tehnicii audiovizuale.

Bariera comportamentală dintre copii și adulți, dintre tineri și bătrâni nu mai este la fel de rigidă ca odinioară. Conflictul dintre generații nu mai are violența psihologică semnalată în emblematicul roman al lui Turgheniev “Părinți și copii”. Părinții și copiii secolului XXI seamănă între ei. Practic, acum nu mai există “generații” în sensul clasic al noțiunii. Această contopire a generațiilor constituie, de fapt, cea mai serioasă provocare adresată pedagogiei tradiționale.

Instruirea și educația trebuie să se întâlnească și ele în albia interacțiunilor cotidiene. Distanța socială dintre cei care instruiesc și cei care sunt instruiți se micșorează și concomitent se transformă. Deci, trebuie să se transforme și procesul instruirii. Parteneriatul dintre cei implicați este doar primul pas spre transformări mai radicale. Dar și el se ciocnește de piedicile puse de rudimentele de mentalitate autoritară sau monologică. Societatea noastră e în tranziție, elementele vechiului se confruntă în permanență cu cele ale noului.

Din perspectiva managementului clasei de elevi, dimensiunea inovatoare reprezintă o condiție foarte importantă a optimizării interacțiunilor și a microdeciziilor educaționale, în universul grupului. Independența atitudinală și de intervenție a cadrului didactic în situații de criză este dependentă de capacitățile inovatoare ale acestuia. Inovarea în planul relațional al clasei de elevi este nu numai rezultatul presiunii forțelor sociale inovatoare, dar și a presiunilor elevilor care acționează din interior.

În ceea ce privește deciziile inovatoare, este de menționat necesitatea păstrării și a identificării unor spații pentru eventuale decizii secundare, suplimentare, în decursul fazei de intervenție și de execuție, spre exemplu în cazul unei intervenții corecționale, pedeapsa, reacția elevului la momentul respectiv poate determina o schimbare atitudinală a cadrului didactic. Pentru optimizarea interacțiunilor și a microdeciziilor educaționale în universul grupului-clasă, cadrul didactic are nevoie de capacități inovatoare. Fundamentarea informațională a deciziilor, coeficientul lor de noutate, efectele specifice așteptate a fi antrenate în decursul aplicării pot fi elemente purtătoare de inovație. Inovația la nivelul managementului clasei pornește de la cunoașterea practicii educaționale, cunoașterea tendințelor și a tradițiilor activităților

educaționale, cunoașterea orizonturilor de așteptare ale elevilor și continuă cu fiecare activitate în care suntem mulțumiți și fericiți că am putut dărui elevilor noi informații, că am stârnit curiozitatea în ființa lor, că am început formarea unor competențe.

Școlile secolului al XXI-lea, în parteneriat cu părinții, ar trebui să-i învețe pe tineri cum să facă față schimbărilor rapide și cum să se adapteze la noile condiții, practicând o comunicare eficientă, dezvoltându-și capacitatea de relaționare, identitatea și autonomia. Succesul și reușita în educație constau în capacitatea tinerilor și a tuturor actorilor educaționali de a folosi informația în situații reale de viață, de a demonstra competențe transversale, pe lângă cele de bază, de a manifesta o atitudine potrivită contextului societății actuale.

Actorii educaționali, care vor pune accentul pe operaționalizarea cunoștințelor, adică pe formarea priceperilor, deprinderilor, capacităților, abilităților vor fi solicitați pentru formare și vor fi căutați de părinți, elevi, studenți.

Considerăm că metodele noi sau cele tradiționale, noua tehnologie sau alte forme de educație, trebuie să îi învețe pe elevii noștri: cum să învețe eficient, folosind timpul în mod judicios, organizând cu grijă spațiul învățării; cum să devină învățarea eficace, adică să producă efectul așteptat; cum să înțeleagă și să gândească în mod critic și constructiv; cum să fie creativi; cum să rezolve problemele și să găsească noi soluții; cum să ia decizii bune care să aducă rezolvări ale unor situații.

Mulți dintre actorii spațiului educațional – profesori, părinți, elevi, membri ai comunității educaționale, manageri de instituții școlare reclamă, în prezent, faptul că școala este marcată de dinamica dezvoltării, de fenomenele schimbării paradigmei educaționale. Pentru managementul clasei și al școlilor apar tot mai des comportamente dintre cele mai diverse care necesită o formare specializată în domeniul formării cadrelor didactice, aceasta fiind legată tot mai mult de noile cercetări în domeniul managementului din educație. Noile generații de elevi cu aptitudini deosebite în domeniul informației și comunicării, caracteristicile de personalitate ale acestor tineri din generația nativilor digitali, dar și dezideratul incluziunii, diversitatea culturală și aptitudinală a tinerilor, nevoia de individualizare și de recunoaștere a identității, constituie provocări care impun teme suplimentare în demersul pregătirii cadrelor didactice în domeniul managementului clasei. referă la dezvoltarea în ansamblu a omului, care învață modul cum se învață, apoi cum ceea ce a învățat aplică în practică, prin trecerea de la pricepere înspre competență; în plus, omul aplică regulile conviețuirii împreună cu ceilalți, în condiții de cooperare, de lucru în echipă și leadership și chiar în condiții de competiție.

BIBLIOGRAFIE:

Romiță, Iucu, *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, 2005.

Descoperiți Cele mai bune Cărți electronice, Cărți audio, Reviste, Liste cu Muzică și multe altele *Scribd*.

RELAȚIONAREA EFICIENTĂ PROFESOR-ELEV / ELEV-PĂRINTE

PROF. DANIELA RAICU
PALATUL COPIILOR DROBETA TURNU SEVERIN,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

MOTTO: „*The roots of education are bitter, but the fruit is sweet*”

- Aristotle -

„*Education is a progressive discovery of our ignorance*”

- W. J. Durant -

One of the important aspects of the relationships that arise in the formative approach within education, is also the efficient communication between students and teachers / students and parents.

In order to optimize this, several directions can be distinguished, such as:

- *the teacher's initiative to create interpersonal affective relationships based on sympathy and goodwill that they must lead and materialize on mutual collaboration and cooperation;*
- *-the role of guide, teacher of the teacher, coordinator of the student's activity and in which the student can discover at a given time more than a teacher, a man, a guide of his path through life; etc.*

In conclusion, the teacher must establish a harmonious relationship from the beginning with the student so as not to affect his mental, emotional and personal development.

Unul dintre aspectele importante al relațiilor care iau naștere in demersul formativ din cadrul educației, este și comunicarea eficientă dintre elevi și profesori / elevi și părinți.

Pentru ca acest fapt să fie optimizat ,se pot distinge câteva direcții, precum:

- Inițiativa profesorului de a crea relații afective interumane bazate pe simpatie și bunăvoință pe care trebuie să le conducă și să le concretizeze pe colaborare și cooperare reciprocă.
- Rolul de îndrumător, de călăuzitor al profesorului, de coordonator al activității elevului și în care elevul poate să descopere la un moment dat mai mult decât un profesor, un om, o călăuză a drumului său prin viață.
- Atitudinea cadrului didactic față de elev este importantă în conturarea relației lor pe tot parcursul școlii: o atitudine pozitivă conduce la un răspuns pozitiv, iar una negativă la un răspuns negativ (aceasta din urmă generând fie agresivitate, fie retragere în sine a elevului).
- Nevoia elevului de a fi apreciat de către profesor, care contribuie la conturarea personalității sale, la creșterea stimei de sine, de răspuns afectiv din partea profesorului și a colegilor, de securitate pe termen îndelungat, precum și de nevoia de apartenență la un grup în care să se simtă acceptat.
- Misiunea profesorului în stabilirea relației cu elevii este și aceea de a-i uni, de a-i mobiliza pentru a putea deveni un întreg.
- Încurajarea din partea profesorului a oricărei performanțe minore a elevului ,prin învățarea personalizată, urmată de o recompensă și nu de o pedeapsă.
- Consolidarea și a unei relații afective, care să completeze latura intelectuală are o importanță deosebită asupra randamentului intelectual al elevului.
- Crearea unei bune dispoziții în clasă este o condiție necesară în evitarea eșecului școlar; climatul afectiv particular, securizant, este coordonat de cadrul didactic.

În concluzie, profesorul trebuie să stabilească o relație armonioasă de la început cu elevul pentru a nu-i afecta acestuia dezvoltarea psihică, afectivă și personală.

BIBLIOGRAFIE:

Cosmovici, Andrei; Iacob, Luminița, *Psihologie școlară*, Iași, Polirom, 2008.

MANAGEMENTUL CLASEI PRIN RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. ALIN-GABRIEL ROATEȘ
DIRECTOR CASA CORPULUI DIDACTIC MEHEDINȚI

---

*E*ffective classroom management requires awareness, patience, good timing,

boundaries and instinct. It is not easy to shepherd a large group of easily distracted young people, with different abilities and temperaments, during a meaningful learning journey.

Building healthy student-teacher relationships is essential to a thriving classroom culture. Parental involvement plays a key role in student success. When you work with parents, you get the extra support you need to help children who are struggling to achieve performance. The love of lifelong learning in each student must also be stimulated, creating more involved and enthusiastic learners. By opening lines of communication, encouraging the presence of parents in the classroom and providing opportunities for enrichment at home, teachers can bring parents as partners in education.

*M*anager al clasei de elevi, profesorul, are rolul de a orienta și dirija resursele

umane și materiale pe care le impune clasa și procesul instructiv educativ, în vederea realizării obiectivelor, în condiții optime. Rolurile manageriale ale cadrului didactic sunt: planificarea, organizarea, decizia educațională, controlul și evaluarea, consilierea.

Ca manager al clasei de elevi, profesorului îi revine și sarcina de a media relația școală-familie-elevi, prin intermediul ședințelor cu părinții, a lectoratelor cu părinții, alte activități specifice.

Gestionarea eficientă a clasei necesită conștientizare, răbdare, sincronizare bună, limite și instinct. Nu este nimic ușor să păstorești un grup mare de tineri ușor distractibili, cu abilități și temperamente diferite, de-a lungul unei călătorii semnificative de învățare.

Construirea de relații sănătoase elev-profesor este esențială pentru o cultură înfloritoare a clasei. Implicarea părinților joacă un rol esențial în succesul elevilor. Când lucrezi cu părinții, primești sprijinul suplimentar necesar pentru a ajuta copiii care se străduiesc să atingă performanța. De asemenea, trebuie stimulată dragostea de a învăța pe tot parcursul vieții la fiecare elev, creând cursanți mai implicați și entuziasmați. Prin deschiderea liniilor de comunicare, încurajarea prezenței părinților în clasă și oferirea de oportunități de îmbogățire la domiciliu, profesorii pot aduce părinții ca parteneri în educație.

Atât profesorii, cât și părinții sunt implicați în succesul copilului, iar un dialog deschis între profesori și părinți poate duce direct la rezultatele academice mai bune. Pentru a implica părinții în sprijinirea cadrelor universitare de acasă, trebuie să fie informați cu privire la nevoile specifice ale copilului lor.

Construind relații cu părinții, profesorii valorifică o oportunitate pentru elevii lor, care poate dura ani de zile, pe măsură ce copiii avansează de la grădiniță până la absolvirea școlii. Profesorii sunt prima linie de comunicare între părinți și școală, așa că le revine sarcina de a comunica des, de a cere ajutor și de a implica părinții ca parte activă a procesului educațional.

BIBLIOGRAFIE:

Jim Scrivener, *Classroom Management Techniques*, Editura Cambridge University Press, 2012.

Scott Mandel, *The Parent-Teacher Partnership*, Editura Zephyr Press, 2008.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

MIRELA LILIANA ROMAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ILOVIȚA,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

Achieving a valuable, consistent and lasting partnership can only materialize

taking into account the real contribution of the two fundamental factors involved in the child's education - school and family. Their separate or singular approach will lead to incomplete or erroneous interpretations. To the influence of these two factors is added the contribution of other triggers and mediators - community, natural environment, geography.

*E*xistă două teorii importante privind relația școală-familie:

1. Teoria profesionalismului care consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale; criteriile acestei teorii sunt: competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.
2. Teoria schimbului care consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal; se consideră privilegiile tradiționale ale profesorilor: un grad de autonomie, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. (Bunescu, G, Alecu, G, Badea, D, 1997, p. 20, apud Macbeth, Al., 1984)

Astăzi sunt foarte clare avantajele aplicării teoriei profesionalismului în școli. O școală modernă și eficientă nu poate decât să se bazeze pe competența managerului, a profesorilor și a întregului personal și este foarte atentă la satisfacerea clienților săi.

Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorilor educativi, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare are drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de calitatea intersectării acțiunilor și măsurilor luate. Lucrurile sunt, totuși, diferite. Considerarea individuală a acestora nu are relevanță. Efectele generale asupra copilului sunt rezultatul cumulat al educației din familie, de la școală, al influenței mediului și comunității.

Fiecare copil este unic. Indiferent care sunt premisele sale ereditare, mediul, educația își vor pune amprenta asupra structurii sale. Ceea ce contează este efectul cumulat al acțiunii acestor factori.

Astăzi, educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și de tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Tot astăzi, școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil etc.

Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- părinții sunt clienți ai școlii;
- eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie;
- părinții sunt responsabilii legali de educația copiilor lor și pot avea exigențe de a evalua rezultatele activității școlare.

În acest context se pune și problema următoare: de relația cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau toți profesorii?

În mai multe țări (între care Anglia, Danemarca, Franța) există profesori specializați (consilieri) care răspund de această problemă. Soluția ideală pare a fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, profesorii specializați să rezolve cazuri particulare, dificile, să efectueze vizite în familii, când este necesar și să organizeze reuniunile cu părinții. La rândul ei, familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte, în primii ani de viață, spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. În contextul unei societăți care tinde să fie europeană părinții sunt priviți ca primii învățători ai copilului, parte din procesul de învățământ. În comunicarea cu educatorul în clasă, se nuanțează specificul în dezvoltare al fiecărui copil, se găsesc modalități de cultivare a unor abilități în familie pentru a completa sau suplimenta procesul educativ. Această comunicare duce la reducerea presiunilor conflictuale asupra copilului, dându-i o mai mare libertate în dezvoltare. Comunicarea elevului cu adulții devine mai ușoară, el se exprimă mai liber devenind astfel mai transparent pentru părinți.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive: părinții sunt responsabili legali ai educației copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații, modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate, este necesară o influențare pe plan local asupra rezolvării problemelor locale și luarea deciziilor la nivelul cel mai de jos cu putință.

În numeroase țări, reprezentanții părinților în consiliile de administrație școlară sunt delegați de asociațiile de părinți, ceea ce le dă un statut legal suplimentar de autoritate. Un minimum esențial al participării democratice la gestiunea școlii constă în instituirea prin lege a consiliului de administrație școlară, în care părinții sunt reprezentați corespunzător și au nu numai rol informațional și consultativ, dar și rol decizional și de control.

Pentru o cooperare eficientă se consideră necesară adoptarea unor comportamente corespunzătoare de către membrii consiliului: comunicarea liberă de informații, toleranța când limbajul profesional nu este înțeles de nespecialiști dintre părinți; încurajarea dezbaterilor pe probleme educaționale majore și nu doar discuții pe probleme administrativ-gospodărești, considerarea reciprocă a părinților și profesorilor ca parteneri.

Un rol deosebit, atât pentru colaborarea familie-școală și participarea la gestiunea școlii, cât și pentru educația părinților îl au asociațiile de părinți, a căror finalitate este, în principiu, protecția copilului prin educație. Se pot deosebi asociațiile de părinți și după scopurile lor, astfel: ca grup de susținere a școlii, în probleme needucaționale; ca grup de cooperare care consideră educația ca un proces comun în care părinții și profesorii sunt parteneri, care decid împreună viitoarele programe; ca grup de apărare a intereselor care consideră că părinții au interese ce trebuie promovate în raport cu interesele altor grupuri.

Cele mai frecvente obiective ale asociațiilor naționale de părinți sunt:

- sensibilizarea părinților privind drepturile și îndatoririle lor, influența comportamentului lor asupra copilului;
- informarea părinților prin publicații, radio și televiziune privind problemele specifice;
- formarea părinților prin cursuri destinate acestora, consultații la sediu, telefonic, prin publicații, pe probleme de interes, medicale, juridice, psihologice etc.;
- reprezentarea părinților, aceștia fiind obligați să apere interesele celor pe care îi reprezintă, să raporteze periodic acestora problemele dezbătute în consiliul de participare școlară.

Conturarea importanței acestui parteneriat s-a realizat abia la jumătatea secolului XX: “dacă între familie și școală, ca instituții, au existat întotdeauna raporturi sociale, interacțiunile individuale între părinți și cadrele didactice au dobândit importanță abia începând din anii '60.” (Henroit-van Zanten, 1988, p. 185, apud Bonchiș, 2011, p. 124)

Astăzi, “acest parteneriat este focalizat pe asigurarea calității învățării și formării copilului, sub influența metodelor de instruire și educare, promovate de cele două instituții, în vederea unui progres real”. (Bonchiș, Elena, 2011, p.125). Principiul conform căruia oamenii pot fi puternic influențați și transformați de și prin educație, adaptarea curriculei la societatea cunoașterii, la schimbare, la postmodernitate, impune modele noi de abordare, care să formeze viitorul om flexibil, deschis, pragmatic, capabil să aplice, dezvoltat din punct de vedere social și emoțional. În acord cu aceste direcții se orientează și parteneriatul cu familia.

Cercetările evidențiază existența următoarelor categorii de relații școală-familie: relații de tipul “navigația fără efort”, “construirea podului” sau “terenuri accidentate”. (Darter-Lagos, 2003, apud Bonchiș, Elena, 2011, p.125)

Sintetizând, putem spune că rolul familiei actuale, privită separat, dar și în contextul parteneriatului cu școala constă în:

- asigurarea unui climat sigur, propice dezvoltării fizice și emoționale a copilului;
- oferirea unei baze disciplinare (“cei 7 ani de-acasă”);
- asigurarea unei baze de valori solide, pe baza cărora să poată opera și școala;
- extrapolarea în mediul familial a cunoștințelor dobândite la școală;
- crearea unei continuități între cunoștințele acumulate la școală și prin acțiunile întreprinse cu copiii la nivelul comunității;
- modelarea copiilor în spiritul toleranței, a acceptării diferențelor.

Totodată, rolul școlii în societatea secolului XXI se concretizează în:

- oferirea unui cadru stabil, nediscriminatoriu, nonabuziv de învățare;
- asigurarea unei bune pregătiri prin personal format, specializat;
- stabilirea continuității dintre cunoștințe și aplicarea lor (rolul școlii fiind acela de a pregăti elevii pentru a se adapta mai bine realității, nu numai unei realități abstracte);
- surprinderea problemelor/dificultăților de învățare/adaptare ale elevilor și acordare de sprijin în soluționarea lor.

În aceste condiții, nu trebuie să uităm nicio clipă că “Dezvoltarea sistemului școlar multiplică modelele oferite copilului, constituindu- se în repere pentru familie, și nu în motive de demisie parentală din rolurile educative.” (Bonchiș, 2011, p. 130)

Înfăptuirea unui parteneriat valoros, consistent și de durată poate să se concretizeze doar luând în considerare aportul real al celor doi factori fundamentali implicați în educația copilului - școala și familia. Abordarea lor separată sau singulară va duce la interpretări incomplete sau eronate. Influenței acestor doi factori i se adaugă aportul altor factori declanșatori și de mediere - comunitatea, mediul natural, geografic etc.

O bună parte din această problemă se rezolvă în măsura în care părinții și profesorii dispun de mecanisme de evaluare a activității școlare. Discuțiile critice ale specialiștilor și politicienilor despre instituția școlară, protestele elevilor, studenților și cadrelor didactice, alte tensiuni de acest gen au tendința de a slăbi susținerea parentală a școlii. Relația familie-școală apare justificată în măsura în care restabilește încrederea colectivității în instituția educativă.

În aceste condiții, soluțiile care s-au relevat pentru înfăptuirea, consolidarea și menținerea pe termen cât mai lung a unui astfel de parteneriat ar putea fi cele enumerate mai jos:

- Mai mare implicare a fiecăreia dintre părți - prin asumarea responsabilităților aferente.
- Probleme sunt și vor fi întotdeauna de fiecare parte, însă miza este mare, anume formarea copiilor, și nu ne putem permite să o plasăm în continuu de la unii la alții.
- Sporirea transparenței - de obicei, schimburile de informații se fac la nivel restrâns. Doar dacă luăm în discuție din nou învățământul integrat, este important ca părinții să aibă cunoștința de noile strategii didactice.
- Oferirea de modele de implementare a unor astfel de metodologii care au avut succes și asigurarea perfecționării unor specialiști care să ghideze procesul.
- Realizarea de parteneriate între școli, pentru schimburi de experiență, precum și de parteneriate între diferite instituții și școală.
- Organizarea de lectorate cu părinții, pe diferite teme, atât la nivelul comunității cât și la nivelul școlii.
- Promovarea schimbărilor vizate prin afișe, realizarea de documentare, spoturi etc.
- Gândirea schimbărilor în pași, cu acordarea unui timp de grație pentru adaptare la noile norme.

- Asigurarea unei informări solide și transparente, accesul la informație trebuind să fie facil, deschis.

În condițiile respectării acestor deziderate, cu siguranță ca integrarea școlară a copiilor va fi mai facilă și de mai mare succes, iar cei doi parteneri, școala și familia vor culege roadele acestei colaborări. Important este ca fiecare dintre ei să depună toate eforturile, dragostea și profesionalismul și să se implice cu încredere și bune intenții în derularea lui.

BIBLIOGRAFIE:

- Agabrian, Mircea, Millea, Vlad *Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz*, Institutul European, Iași, 2005.
- Baran-Pescaru, A. *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004.
- Bonchiș, Elena, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, București, 2011.
- Bunescu, G, Alecu, G, Badea, D, *Educația părinților, Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
- Cucoș, Constantin, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași, 2009.

COMUNICAREA PROFESOR-ELEV ȘI EFECTELE SALE

PROF. AURORA-OCTAVIA ROTARIU
LICEUL TEHNOLOGIC „DIERNA”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The school-community partnership becomes one of the most important aspects

of communication. In this partnership, all community actors can be mobilized and can act to support students and their families to overcome the problems they face, be they social, economic or cultural. The relationship between teacher and student is not only intellectual. The affective factor has a special importance on the intellectual performance of the student. In his activity, the teacher refers not only to the purely scientific activity, but also to the educational one.

The teacher-student relationship is reciprocal. Everyone transmits messages-signals, everyone perceives them differently but they influence each other. Certain requirements influence everyone's personality and can become, over time, personality constants.

„Școala este instituția destinată de societate să facă instrucție și educație organizată tinerilor generații.”

Parteneriatul școală-comunitate devine unul dintre aspectele cele mai importante

ale comunicării, îndeosebi pentru că în cadrul acestui parteneriat toți actorii comunității pot fi mobilizați și pot acționa pentru a sprijini elevii și familiile lor pentru a depăși problemele cu care se confruntă, fie ele sociale, economice sau culturale. Școala este unul dintre cele mai importante locuri în care colaborarea cu comunitatea se poate realiza, tocmai datorită faptului că ea se află în contact permanent atât cu elevii și familiile lor cât și cu ceilalți actori sociali. Se poate spune că personalul didactic, prin contactul direct cu elevii și familiile lor, este cel care înțelege cel mai bine toate transformările care s-au petrecut în structura familiei în ultimii ani (referitoare la ocupațiile membrilor familiei, nivelul de trai al acestora, la nivelul valorilor, practicilor și proiecțiilor lor de viață).

Totodată cadrele didactice sunt martorele faptului că unii dintre elevi și familiile lor sunt victimele marginalizării și/sau discriminării din cauza statutului lor socio-economic sau al apartenenței la un grup etnic minoritar, șansele lor de a reuși în viața socială și profesională

depinzând în mare măsură și de cât de multă voință și interes există din partea comunității pentru a-i sprijini. Cadrele didactice joacă un rol cheie în aceste situații, atunci când vorbim despre coeziune socială și despre responsabilitatea civică de a dezvolta o rețea de comunicare ce ar putea conduce la implementarea unor reale acțiuni de sprijinire a elevilor și familiilor lor.

Relațiile dintre profesor și clasă se polarizează, în general, în sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate. Sunt și cazuri când contactul spiritual dintre profesor și elev nu trece de zona indiferenței (clasa nu există pentru profesor și nici profesorul pentru clasă). Inițiativa trebuie să aparțină însă profesorului, care ținând seama de legea esențială a relațiilor afective interumane potrivit căreia: „simpatia și bunăvoința naște simpatie și bunăvoință, antipatia și ostilitatea trezesc sentimente de aceeași calitate”, trebuie să conducă, să dirijeze aceste relații și să le structureze pe relații de colaborare.

În urma studiilor efectuate s-a constatat că o parte dintre profesori nu reacționează adecvat nici în cazul răspunsurilor bune (corecte) ale elevilor și nici în cazul răspunsurilor greșite (nule) ale elevilor. Deosebit interes psihologic prezintă reacția acelor profesori care, după opinia elevilor, nu se bucură când aceștia dau răspunsuri corecte, ci dimpotrivă, le pare rău sau se arată surprinși, se miră că răspund bine, stau la îndoială dacă să le pună nota, îi ironizează, etc. S-a ajuns la concluzia că, în aceste cazuri nu se respectă un principiu fundamental al educației, și anume, încurajarea printr-o judicioasă folosire a laudei și a dojenei. Un profesor care dojenește mai mult decât laudă sau care nu spune nimic atunci când ar trebui să spună, nu folosește suficient criteriile aprecierii pozitive pentru formarea și schimbarea comportamentului elevului.

Sursa de nemulțumire a elevilor își are originea în comportamentul unor cadre didactice, în imaginea deformată pe care unii elevi o au despre profesori și profesorii despre ei. Utilizarea noilor tehnologii didactice, instruirea programată, duc în cele din urmă tocmai la selecționarea și întărirea comportamentelor adecvate, la realizarea în condiții optime a conexiunii inverse, la aprecierea performanțelor școlare ale elevilor pe baze științifice și în condițiile unei obiectivități știute. După cum rezultă în urma constatărilor, o parte însemnată din profesori, în aprecierile pe care le fac asupra elevilor, pun accentul cu precădere pe eșecurile acestora, fac prognoze descurajatoare, pierzând din vedere perspectiva optimistă a viitorului elevului.

Autoritatea agresivă a profesorului trebuie înlocuită cu una întemeiată pe relații în care profesorul are rol de îndrumător și coordonator al activității elevului. Se poate scoate în evidență consecințele dezastruoase pe care îl are controlul agresiv asupra elevilor. Orice încercare de a umili sau încurca un elev, mai ales în prezența colegilor săi, va sfârși printr-un rezultat nedorit; elevul ori se retrage în sine refuzând să mai comunice, ori reacționează violent față de încercarea de a fi încurcat sau umilit. Indiferența față de personalitatea elevului amenință nevoile și trebuințele spirituale de bază ale acestuia față de sine, nevoia de răspuns afectiv din partea celor din jur, nevoia de securitate pe termen lung, de succes, precum și nevoia de a aparține unui grup și a fi acceptat de acesta.

Este greșită părerea unor profesori că este suficient ca elevii să asculte explicațiile și doar atât. Este necesară participarea directă a elevilor în procesul de predare. O asemenea implicare devine posibilă doar atunci când predarea alternează cu perioade de întrebări-răspunsuri de verificare a conceptelor și înțelesurilor, explicații și discuții destinate detaliării acestora.

Un profesor care are o comunicare cât mai bună cu elevii trebuie să știe să gândească modalități de înlăturare a unor dificultăți și obstacole posibile. Deseori profesorii sunt tentați să poarte discuții cu elevii buni, să le asculte explicațiile, iar cei slabi să fie marginalizați. În acest caz, elevii, îndeosebi cei pasivi la lecție întâmpină o serie de obstacole, mai ales în înțelegerea noțiunilor și în interpretarea acestora. Comunicarea trebuie făcută cu toți elevii, antrenându-i

pe fiecare în parte, în funcție de particularitățile și caracterul fiecăruia. Depinde, în primul rând de conduita profesorului, pentru ca toți elevii să fie implicați în actul didactic.

De multe ori relația dintre profesor și elevii mediocri lasă de dorit. În general aceștia sunt marginalizați și suferă din cauza neantrenării lor în actul de comunicare pe timpul ascultării sau predării unei teme, plecând din clasă cu lecția neînvățată. Acești elevii, cu precădere cei timizi, trebuie încurajați, motivați, antrenați în cadrul unei lecții.

Profesorul care cunoaște arta comunicării și care a dobândit aptitudini pedagogice știe că lecția se poate preda împreună cu clasa, că informația nu trebuie să fie unidirecțională, doar ca un bagaj de informații pe care elevul trebuie să și le însușească. Neacordând o atenție mai mare modului de distribuire a formelor de intrare, balanței pedepselor și recompenselor, a aprecierii pozitive și negative, se poate ajunge la o depreciere a personalității elevului, atunci când se folosește în mod exagerat dojana și mai ales, atunci când dojana nu păstrează un caracter limitat („astăzi nu ai învățat lecția”), ci ia forma unei deprecieri globale („ce-o să iasă din tine” sau „degeaba cheltuiesc părinții cu tine”).

Nu este deloc întâmplător că profesorii ce impulsionează elevii mai mult prin laudă obțin rezultate mai bune în procesul de educație. Aceștia apreciază pozitiv „elevii dificili” chiar și pentru unele progrese minore încercând în felul acesta să dezvolte, mod permanent, încrederea elevilor în propriile forțe.

Raporturile dintre profesor și elev nu prezintă numai o latură intelectuală. Factorul afectiv are o importanță deosebită asupra randamentului intelectual al elevului. Crearea de bună dispoziție în clasă reprezintă o condiție necesară pentru evitarea eșecului școlar. Fiecare lecție se desfășoară într-un climat afectiv particular, dispoziția clasei variază în funcție de cea a profesorului. Prin apreciere, profesorul trebuie să schițeze o perspectivă. Dacă un profesor spune unui elev: „din tine nu va ieși nimic”, el nu apreciază numai o situație prezentă, ci exprimă și convingerea lui asupra dezvoltării viitoare a elevului, ceea ce ar putea duce în final la un rezultat nedorit. Performanțele elevului, nu numai că nu vor crește, ci vor scădea atât de mult încât ar putea pune în pericol dezvoltarea psihică viitoare a acestuia. De aceea, profesorii trebuie să aibă grijă ca în derularea procesului de învățământ să nu lezeze personalitatea elevului ci să-l ajute să și-o dezvolte, să-l ajute să învețe, să gândească singur pentru că, atunci când va părăsi băncile școlii să nu depindă de nimeni, cel puțin din punct de vedere intelectual.

În activitatea sa, profesorul nu se raportează doar la activitatea pur științifică, ci și la cea educațională. Dirigintele este managerul activității educaționale. Această calitate se subsumează celei de manager al actului educațional în ansamblul său, care cuprinde și statutul de manager al actului didactic. În calitate de diriginte profesorul are o serie de așteptări de la elevii săi. Așteaptă o comunicare deplină cu elevii în tot ce a ce întreprinde în plan educativ dar și un feed-back pozitiv din partea lor. În același timp, așteaptă să fie respectat în calitatea pe care o are. Elevii doresc ca dirigintele să fie un adevărat părinte și prieten, în care să aibă încredere și căruia să i se adreseze în orice situație. Totodată, așteaptă ca dirigintele să le ofere o evaluare corectă, nepărtinitoare a tot ce au ei bun sau mai puțin bun și să fie sprijiniți în relațiile lor cu colegii de clasă sau de școală, sau chiar cu alți profesori.

În calitate de profesor, dar mai ales de diriginte, se realizează și o comunicare cu familiile elevilor. Astfel, dirigintele așteaptă ca părinții să colaboreze și să se implice activ în actul educațional, cerând și să i se recunoască rolul pe care îl are în educația copiilor. Părinții așteaptă de la diriginte o evaluare corectă a propriului copil dar și un sprijin în formarea acestuia. Atunci când colaborarea dintre profesor și diriginte, pe de o parte, respectiv elev și părinte, pe de altă parte, se realizează pe baza unei comunicări eficiente toți factorii implicați au de câștigat.

Pentru o comunicare eficientă trebuie să ținem seama de câteva reguli simple și anume: dorința de a înțelege și a asculta, să știi să ascuți, disponibilitate, implicare, discernământ și obiectivitate în evaluarea comportamentelor elevilor, onestitate, bunăvoință, încredere

reciprocă, respect reciproc, flexibilitate în gândire, toleranță, complementaritate, sentimentul de dăruire, găsirea unui limbaj comun, altruism, interese comune, preocupări comune, cooperare, curaj, îndrăzneală, să dai celui alt putere, simțul umorului. Relația profesor-elev este reciprocă. Fiecare transmite mesaje-semnale, fiecare le percepe diferit dar se influențează reciproc. Anumite cerințe influențează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalității.

BIBLIOGRAFIE:

- Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura POLIROM, Iași, 1998.
- Gherguț, Alois, *Management general și strategic în educație-ghid practic*, Editura POLIROM, 2007.
- Iacob, Dumitru, curs *Managementul organizației școlare. Comunicare instituțională*, 2005-2006.
- Iucu, Romiță B., *Managementul și gestiunea clasei de elevi – Fundamente teoretico-metodologice*, Editura POLIRIM, 2000.
- Niculescu, Rodica, *Pedagogie generală*, Editura SCORPION, 1996.
- Stan Emil, curs *Fundamentele pedagogiei*, UPG Ploiești, 2005.

SCHOOL-FAMILY COLLABORATION

MIRELA RUSU

“DECEBAL” TECHNOLOGICAL HIGH SCHOOL,
DROBETA TURNU SEVERIN, ROMANIA

---

*N*umerous studies have been carried out on the involvement of parents (parental

involvement) in their child's academic development, at home or at school within the framework of meetings or activities. By parental involvement, authors usually refer to the way in which the parents take part in their child's education, in the activities where they participate at home, at school or in the community.

We can distinguish several factors that influence this involvement, in particular:

- 1) organizational (work-family-school balance, childcare, etc.);
- 2) relational (welcome at school, attitude of school staff, etc.);
- 3) a psychological nature (reference to their school experience, feeling of incompetence facing the complexity of school organization, the content of the programs, etc.).

The majority of psychologists consider that parental involvement varies according to several factors, such as the age of the child, the presence of the child's or parent's educational difficulties, the socio-economic status of the families and the level of schooling (parents get more involved at the start of schooling).

According to the results of a survey I recently carried out, in Mehedinti county, together with a psychology student, volunteer at Act Integration Association, parents are generally less involved in activities at school than at home, in particular due to a lack of time, but also their lack of knowledge of the school environment and the feeling of incompetence that this entails. Many parents do not feel that they have the necessary skills to get involved in a sustained manner or to participate in certain types of activities (eg homework monitoring, school counseling). The less educated are the parents, the higher is this feeling. In addition, online schooling, during pandemic times, was for many parents a hard period, some of them feeling incapable to play their role. The school is judged a little less favorably on its capacity to go "beyond" fundamental knowledge, and to work on the formation of the person (and of the future adult) that is the pupil/the student: 6 parents out of 10 do not disagree with the statement that the school places great importance on student well-being. And almost as many do not believe that the school forms free and enlightened citizens.

Some parents also evoke the fear of being judged or of having their skills questioned to justify their low participation. This may explain the reasons given by some parents for not investing more in their child's educational development or for getting involved in only certain types of situations. The type of involvement favored by teachers will influence the educational role assumed by parents. This aspect is more important when it comes to parents with disadvantaged backgrounds or with a low level of education, which are subject to prejudices because of their educational skills. Perceived or held skills therefore appear to be a determining factor in parents' decision to participate or not at school and at home.

The involvement of parents in their child's academic development is identified by many researchers as being a key factor in academic success. In recent years, the notion of involvement (and partnership) has gradually taken hold in the fields of education, social services and community services. The scientific literature shows that parental involvement is multifaceted, related to terms such as cooperation, consultation, collaboration, partnership, etc.

Some characteristics shed a different light on the various types of parental involvement which are included in several theoretical models or typologies. These usually highlight the locations (home, school, community), types (individual, collective, institutional) and levels of collaboration or involvement (consultation, cooperation, partnership, etc.).

In Romania, the membership of parents in the "educational community" is written into the texts related to education, where an essential role in guidance and decision is recognized to them. But the educational and school processes in which parents participate are actually very various. Two principal lessons can be drawn from this. The first concerns the difficulty of measurement and interpretation of this parental involvement, the other is the effectiveness of practices aimed to improve it.

A final word of warning: successful measures are not best practices. There are best practices that are not successful measures. You can carry out really nice measures but if the children or the students do not achieve good academic scores, then they are not successful measures.

BIBLIOGRAPHY:

- Act Integration Association (2021). Study on School-family collaboration in Mehedinti county.
- Adelman, H. S. (1994). Intervening to enhance home involvement in schooling. *Intervention in School and Clinic*, 29(5), 276-287.
- Epstein, J.L. (2011). *School, family, and community partnership: Preparing educators and improving schools*. Boulder CO: WestviewPress.
- Sanders, M. G. (2003). Community involvement in schools. From concept to practice. *Education and Urban Society*, 35(2), 161-180.
- Werner, E. et Smith, R. (1989). *Vulnerable but invincible: A longitudinal study of resilient children and youth*. New York, NY: Adams, Bannister, and Cox.

PARTENERIATUL PROFESORI-ELEVI-PĂRINȚI

PROF. ÎNV. PRIMAR ANGELCA SACALIU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERNEȚI,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

Partnership involves parents, families and teachers working together to benefit

children. Each recognizes, respects and values what the other does and says. Partnership involves responsibility on both sides.

A positive parent-teacher relationship helps children feel good about school and be successful in school. This positive relationship makes a child feel like the important people in his life are working together.

*Ș*coala are misiunea de a educa generațiile în creștere, de aceea trebuie să-și

asume rolul de instituție comunitară fundamentală, de organizație cu inițiative care să conducă la parteneriate și cooperare, care să dinamizeze și să dezvolte societatea.

Dintotdeauna școala a colaborat cu părinții în diverse forme, dar astăzi, din punct de vedere al cerințelor sociale, apare, mai mult ca niciodată, necesitatea legăturii dintre școală și familie.

Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii, profesorii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatul profesori-elevi-părinți are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- ajută profesorii în munca lor;
- perfecționează abilitățile școlare ale elevilor;
- îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;

- îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor;
- dezvoltă abilități de lider ale părinților;
- ajută la managementul școlii.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Pentru realizarea parteneriatului educațional cu părinții este esențial să se respecte anumite condiții:

- părinții să fie considerați ca participanți activi care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor;
- părinții să fie parte la adoptarea deciziilor privitor la educarea copiilor lor;
- profesorii să-și completeze informațiile profesionale, valorificând informațiile oferite de părinți;
- școala să recunoască și să aprecieze informațiile date de părinți;
- responsabilitatea să fie împărțită între școală și familie.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie de educație se împletesc și se sprijină reciproc; astfel se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor.

Profesorul trebuie să stabilească o relație armonioasă de la început cu elevii pentru a nu-i afecta acestora dezvoltarea psihică, afectivă și personală. Profesorul trebuie să creeze o relație care să le permită elevilor să prindă aripi în dezvoltarea lor.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil.

BIBLIOGRAFIE:

Didactica Pro..., *Revistă de teorie și practică educațională a Centrului Educațional „PRO DIDACTICA”*, Chișinău, 2006.

Iucu, Romiță B., *Managementul clasei de elevi – Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006.

www.academia.edu.

www.colegiulharlau.info.

www.proform.sns.ro.

www.studiamsu.eu.

EFECTELE ART-TERAPIEI PENTRU ELEVII CU SURDITATE

PROF. FILOMELA SALAHORU
LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL „BEETHOVEN”,
CRAIOVA, JUDEȚUL DOLJ

The paper has as its theme the role of art therapy for deaf students. In the over 20 years of experience in teaching, I discovered through extracurricular activities of dance, theater and pantomime art as a means of communication and with a therapeutic effect. I applied this form of therapy for classes of deaf students in the teacher-psychologist-family team.

Pentru majoritatea dintre noi, „acasă” înseamnă refugiul intim în care ne retragem ca să ne simțim bine. Pentru un surd, însă, atunci când este singurul cu această problemă din familie și trăiește înconjurat de auzitori, „acasă” poate fi locul în care permanența handicapului este conștientizată din plin. Este obligat să facă eforturi mari pentru a putea comunica și, de cele mai multe ori, nici măcar părinții nu se străduiesc prea mult să învețe semnele pentru a-i înlesni comunicarea. Acest lucru îl face să se simtă bine în comunitatea de surzi, unde își poate dezvolta chiar și o mândrie de a fi surd.

Având în vedere că aproximativ 90 % dintre copiii surzi sau hipoacuzici se nasc în familii de auzitori complet nepregătite pentru ei, de cele mai multe ori, apariția lor aduce mai degrabă tristețe decât fericire, cel puțin la început, când părinții nu știu ce îi așteaptă.

Surditatea la copil va fi responsabilă, pe de o parte, de sentimentul de izolare al acestuia, pe de altă parte, ca handicap, va fi responsabilă de o limitare în activitățile lui viitoare. Perioada cea mai dificilă pentru ei este adolescența, perioadă în care simt nevoia să aparțină unui grup de tineri, să se identifice cu aceștia, și care să-i aprecieze în ciuda pierderii de auz. În astfel de situații, rolul cadrelor didactice este esențial: să cunoască la un nivel bun limba semnelor, este nevoie să renunțe la rigiditate sau prejudecăți, să cunoască particularitățile și capacitățile reale ale elevilor cu deficiențe auditive, să identifice interesele acestora, potențialul lor și să îl pună în valoare, să își stabilească un nivel al așteptărilor profesionale particularizat la specificul, nevoile și posibilitățile elevului surd, în detrimentul altor așteptări subiective ce țin mai degrabă de idealul personal al educatorului.

Art-terapia este o formă de psihoterapie care folosește arta ca principal mod de exprimare și comunicare, dar nu ca instrument de diagnostic, ci ca un mijloc de abordare a problemelor emoționale care pot fi confuze și deranjante, realizează detensionarea emoțională ce se declanșează desenând, dansând, etc. Subiectul se simte mult mai relaxat după o asemenea activitate, mai ales când ea este întregită de discuțiile ce se poartă pe marginea conținutului.

Art-terapia ajută copiii, adolescenții și adulții să-și exploreze emoțiile, să-și îmbunătățească stima de sine, să gestioneze dependențele, să amelioreze stresul, să îmbunătățească simptomele anxietății și depresiei și să facă față unei boli fizice sau a unui handicap.

Așa am descoperit rolul artei ca mijloc de comunicare și cu efect terapeutic.

De aceea, în ultimii 15 ani eu, ca și coordonator al atelierelor artistice din școală și psiholog, am lucrat în echipă cu medicul scolii și un membru al familiei în sensul aplicării și adaptării metodelor cele mai eficiente din art-terapia inovate la nivel mondial în practica psihologică pentru elevii cu deficiențe de auz, având ca scop principal încurajarea acestora, valorizarea și îmbunătățirea conceptului de stimă de sine, iar în unele situații reducerea stresului, anxietății și depresiei.

Din prisma recomandărilor, primul pas pe care trebuie să îl realizeze un profesor ce are elevi cu deficiențe de auz este acela de a cunoaște limbajul semnelor, astfel că dintr-o dată elevii se simt respectați, în egalitate, mai deschiși spre colaborare. Urmează apoi să devii prietenul lor, să respecti deontologia profesională/etică cu strictete (în detrimentul neprofesionalismului întâlnit deseori în practica pedagogică și a profitării de faptul că elevii sunt surzi și au un mod diferit de comunicare), să îți dezvolți toleranța și să poți oferi resurse de timp suplimentare ce vin ca o compensare la deficiența auditivă, să ascuți atent și activ.

În situațiile frecvente în care se constată la elevii deficienți de auz instabilitate emoțională, însingurare, depresie, violență, adicții, este nevoie de parcurgerea unui program de consiliere psihologică cu elevul și familia, urmat apoi la recomandarea psihologului de implicarea în diverse activități, cum ar fi art-terapia. Însă, în practica noastră de la liceu în care m-am implicat, am folosit și un mixt, prin care am abordat cu grupe de elevi o componentă terapeutică direct prin intermediul activităților artistice, fiindcă nevoia și urgența o cereau. Activitatea are capacitatea de a capta atenția participanților, de a-i instrui și dirija spre un stil de viață comunitar, participativ, pentru a contribui în interesul celorlalți. Pe măsură ce munca progresează, participanții simt impactul asupra vieții lor.

Succesul acestui program are la bază faptul că arta este un domeniu pe care participanții îl acceptă ușor ca lucrare de grup. Ca elemente inovatoare amintesc că această activitate are capacitatea de a obține informații valoroase despre modul în care fiecare participant acționează în stilul său de viață, astfel că fiecare participant devine cu fiecare participare mai conștient de existența calităților sale personale și de măsura în care își folosește calitățile în viața de zi cu zi și cât de eficient (cuplu, social / prietenie și profesie / școală). Evidențiem că fiecare participant va avea la finalul programului o listă cu calități argumentate, care a fost obținută prin contribuția întregului grup, cu invitația de a testa calitățile descoperite în viața de zi cu zi. Inovația acestei metodologii constă în faptul că pe parcursul celor 2 luni participanții pot să vină cu feed-back la întâlnirea următoare, pe baza a ceea ce au testat în săptămâna anterioară, și astfel în grup, sub coordonarea facilitatorilor să își îmbunătățească aplicarea metodei, să resimtă creștere a satisfacției în activitățile zilnice specific sarcinilor vieții.

Principiile terapeutice ce stau la baza rezultatelor obținute cu beneficiarii pe parcursul întâlnirilor de art-terapie:

- Abreacția –Dezvoltăm discuții fără a evalua participantul (fără judecată). Ajutăm participantul să înțeleagă cum acționa înainte și cum acționează acum, prin crearea unui tablou.

- Încurajarea este esențială.
- Constatăm consecința logică a unor comportamente ale participantului, apoi îi dăm libertatea acestuia să schimbe, însă oferim variante să aibă de unde alege.
- Încurajăm verbalizarea pe sarcinile vieții.
- Activitatea artistică- permite facilitatorului o imagine a modului de întâmpinare, de interacțiune a participanților cu sarcinile vieții, îi permite să le observe stilul vieții.
- Promovarea unicității individului, are darul de a regla nevoia fiecărui participant de a sări la “gâtul” altuia.
- Gândirea reflectivă – participanții ajung să își pună întrebări când observă că lucrurile pot merge bine. Apare și întrebarea „Care este impactul și față de ceilalți?”.
- Folosim foarte mult principiul contributivității pentru nevoile celorlalți, astfel se încurajează colaborarea și cooperarea.
- Implicit cea mai importantă acțiune este introspecția ghidată prin care participantul conștientizează anumite legături între anumite comportamente ce azi îi creează insatisfacție și experiențe anterioare ce el le prezintă. Apoi descoperă în ce mod influențează aceste legături. În final, el face alegeri legate de ceea ce i-ar fi util să se schimbe, cum i-ar place să fie schimbarea, când ar fi gata să o inițieze, și care ar fi noile consecințe ca urmare a acțiunilor acestea.

În ultimii 8 ani am testat acest program și rezultatele au fost foarte bune privind creșterea încrederii în propria persoană și în propriul mod de acțiune în viața de zi cu zi (rezultate care îndepărtează participantul de la posibilitatea dezvoltării dependențelor), conștientizarea propriei semnificații a fiecărui participant pe Pământ.

Activitatea de art-terapie a venit ca o necesitate din motivația de a sprijini integrarea reală a elevilor cu deficiențe auditive și din dorința de a schimba mentalitățile semenilor auzitori privind posibilitățile de implicare la un loc de muncă ale unei persoane surde, dorința acestora de a fi acceptați și recunoscuți, de a participa activ la viața societății, de a aprecia talentul și competențele acestora prin demonstrarea acestora în alte domenii: dans, teatru, etc.

BIBLIOGRAFIE:

- Adler, A, *Sensul vieții*, Editura Cartex, București, 2018.
- Alicia L. Barksdale, M.T. - B.C., *Music Therapy and Leisure for Persons with Disabilities*, Sagamore Publishing, Inc. Champaign, Illinois, 2003.
- Anca, M., *Psihologia deficienților de auz*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2001.
- Barbu F, *Surditate si comunicare*, Asociația Acusticienilor Audioproteziști, București, 2006.
- Barbu F, *Limbaj gestual: comunicare și interpretare*, editura LUMEN, Iași, 2010.
- Preda V., *Terapii prin mediere artistică*, Editura Presa Universitară, 2003
- Salloum M., *Nu vor mai exista surzi muți, vor exista doar surzi care vorbesc*, Editura Napoca Star, 2005.

ABORDARI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI

PROF. ÎNV. PRIMAR LIVIA ȘERBAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN RĂDULESCU MOTRU”,
BUTOIEȘTI, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The job of teacher asim at preparing children from an academic point of view

but also their preparation for life. A well-structured classroom management ensures the protection of students and the reduction of discipline problems and a healthy work environment, which is an important resource for optimizing the instructional process and for maintaining health. In the classroom the formal leader is the teacher whose authority directs in action the whole team.

*M*eseria de învățător sau de profesor urmărește obiective deosebite: pregătirea

copiilor și adolescenților din punct de vedere academic dar și pregătirea lor pentru viață. Schimbările continue care apar în mediul social, particularitățile curriculumului, diferențele individuale între copii, fac ca această muncă să fie una provocatoare și solicitantă în același timp. A face managementul clasei înseamnă a utiliza un set de instrumente de gestionare a relațiilor dintre profesori și elevi pe de o parte, și dintre elevi pe de altă parte. Acest set de instrumente este oferit profesorilor și învățătorilor pentru a le facilita munca și pentru a-i ajuta să construiască un mediu de muncă sănătos. Utilizarea acestor instrumente la clasă urmărește două scopuri egale ca importanță: Un prim scop este de a asigura reducerea stresului pe care îl presupune munca în școală, prin gestionarea eficientă a problemelor de disciplină și a relației cu elevii.

Un al doilea scop este de a proteja sănătatea emoțională a copiilor și a le asigura dezvoltarea armonioasă. Acest aspect este deosebit de important deoarece problemele emoționale determină problemele de comportament; cele mai multe dintre comportamentele violente și situațiile de indisciplină cu care ne confruntăm în mediul școlar se datorează acestor probleme emoționale.

Când apar comportamente problematice, chiar dacă am stabilit de la început reguli ale clasei, o relație foarte deschisă cu copiii, este normal să apară comportamente problematice. Chiar și într-un mediu pozitiv de învățare adulții stabilesc limite care nu sunt pe placul elevilor.

Pași în gestionarea comportamentelor problematice:

Primul pas: definirea comportamentelor:

Fiecare profesor sau învățător poate identifica cu ușurință probleme de disciplină, precum agresivitate, refuz, sfidare, ignorare etc. Aceste probleme împiedică desfășurarea optimă a orelor de clasă și eficiența învățării. De multe ori, soluționarea acestor probleme este dificilă deoarece sub denumirea acestor probleme se „ascund” mai multe aspecte care trebuie gestionate. De exemplu, spunem că ne confruntăm cu probleme de agresivitate, atunci când avem în clasă copii care scuipe colegii, care îi îmbrâncesc pe ceilalți în pauze, care înjură sau care îi amenință pe colegi sau pe profesori. Ca urmare, reducerea frecvenței problemelor de agresivitate este un proces dificil atât timp cât dorim să construim o strategie de reducere a agresivității, dar nu abordăm pe rând comportamentele pe care le observăm la copii și pe care le reunim sub denumirea de agresivitate.

Prima etapă în rezolvarea acestor probleme de disciplinare este definirea lor specifică, adică identificarea comportamentelor problemă, care se doresc a fi remise sau eliminate. Această etapă se numește operaționalizarea problemei și presupune identificarea comportamentelor pe care un elev le face și care sunt ținta modificării. Psihologia comportamentală și instrumentele de management al clasei ne oferă metode de modificare a comportamentelor problematice, dar nu ne oferă metode de ameliorare a unor probleme vag definite precum agresivitate, indisciplină, neatentie. Ca urmare, pentru fiecare situație problematică trebuie identificate comportamentele care apar și care ne fac să punem diferite etichete (obraznic, neatent).

Un management al clasei care asigură protejarea sănătății emoționale a elevilor și reducerea problemelor de disciplină contribuie la dezvoltarea unui mediu de muncă sănătos, mai puțin stresant și solicitant.

Un mediu de muncă sănătos este o resursă importantă pentru optimizarea procesului instructiv, pentru protejarea și menținerea sănătății și calității vieții profesorilor și învățătorilor. Studiile arată că peste 80% din problemele de disciplină dintr-o clasă sunt datorate utilizării unor metode ineficiente de implicare a elevilor în activitățile de învățare. Ordinea se menține, nu atât datorită intervențiilor frecvente ale profesorului, ci datorită angajării active a elevilor în activitate. Activitățile pe grupe mici, interactive sunt considerate ca fiind cele mai eficiente pentru prevenirea problemelor de disciplină, în timp ce activitățile plictisitoare sunt cele care pot declanșa probleme de disciplină. Obiectivul final al managementului clasei este formarea la elevi a unor abilități de autoreglare a comportamentului.

În clasa școlară, liderul formal este cadrul didactic (învățător, diriginte). El este un conducător impus din exterior, a cărui autoritate deriva din funcția ce i s-a încredințat și din faptul ca el este singurul adult în mijlocul unei grupe de elevi. Cadrul didactic angajează și dirijează în acțiuni comune tot colectivul. Prin toate acestea, el concentrează energiile grupei, exercita funcții de comandă și decizie, influențând în cel mai înalt grad activitatea acestuia.

Cadrul didactic este liderul real al clasei pe care o conduce. Calitatea de educator îl obliga să exercite și să transpună în practică, la nivelul clasei, toate funcțiile conducerii:

- organizarea;
- planificarea;
- îndrumarea;
- coordonarea;
- evaluarea;
- decizia.

Prima funcție a managementului educațional este cea de *planificare* și organizare a sistemului de învățământ. Aceasta funcție implică valorificarea tuturor resurselor pedagogice:

- umane (cadre didactice, personal administrativ, elevi, părinți, etc.);
- materiale (spațiul, timpul, baza didactico-materială);
- financiare (buget central, local, contribuțiile comunității educative.);
- informaționale (planuri, programe de învățământ, îndrumări metodice, materiale curriculare).

Cea de a doua funcție specifică managementului educațional este aceea de orientare metodologică a procesului de învățământ care presupune atât acțiuni de formare, de *evaluare*, cât și de *comunicare*.

Cea de a treia funcție este cea de *reglare* și autoreglare a sistemului de învățământ și a procesului de învățământ și implică activități de perfecționare a cadrelor didactice. Ca *organizator* profesorul trebuie să dovedească însușiri obiective în activitatea didactică și educativă, în predarea specialității prin care acționează asupra formării elevilor. Conducerea activității de învățare, crearea motivației necesare, dozarea sarcinilor și stimularea interesului pentru obiectul de învățat pe care îl predă, evaluarea sistematică a rezultatelor obținute și înarmarea elevilor cu un stil de munca intelectuală, constituie cerințe de bază ale activității sale.

Evaluarea rezultatelor înseamnă a dispune de un sistem de probe, a le putea interpreta, a raporta rezultatele unor criterii de referință stabile și obiective și a trage concluzii valabile, care să ducă la îmbunătățirea ulterioară a activității. Evaluarea presupune urmărirea sistematică a eficienței fiecărei acțiuni, raportarea ei la obiectivul proiectat și înregistrarea progresului pe care elevii îl realizează într-un anumit sector, de la o etapă la alta. Profesorul urmărește în comportamentul elevilor tot ceea ce poate servi la stimularea lor, la dezvoltarea dorinței de autoperfecționare și de creștere a capacității lor de autoevaluare.

Școala, una din instituțiile componente ale societății cu rol fundamental, pregătește resursele umane capabile să pună și să mențină în funcție întregul sistem social. De aceea sunt necesare mutații profunde în proiectarea, organizarea, desfășurarea, dotarea materială precum și în evaluarea procesului de învățământ.

Pentru favorizarea adaptării actuale și viitoare a elevului la condițiile evolutive ale vieții contemporane, cadrul didactic nu mai poate promova aceeași relație statică de predare - învățare; în fața acestuia se impune imperativul incitării capacităților de inițiativă a elevilor, astfel încât, dintr-o pedagogie a obiectivelor și obiectelor de învățământ, pedagogia contemporană să devină o pedagogie interacționistă și personalizată.

Managementului clasei de elevi trebuie să i se acorde o importanță deosebită. Unul din factorii determinanți ai managementului clasei de elevi vizează formarea cadrelor didactice. Randamentul unui cadru didactic într-o clasă depinde de cunoștințele sale, de abilitățile dobândite, de motivațiile sale și de anumite trăsături de personalitate.

BIBLIOGRAFIE:

- Dulama Eliza Maria, *Modele, strategii și tehnici didactice activizate*, Editura Clusium, 2002.
 Ghiviriga Luminița, *Relația profesor-elevi în perspectiva lecției moderne*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1975.
 Ionescu Mihaela, *Managementul clasei, un pas mai departe în învățarea prin cooperare*, București, Editura Humanitas, 2003.
 Iucu Romita, *Managementul clasei de elevi*, Iași, Editura Polirom, 2000.
 Adriana Băban, *Consiliere educațională*, Cluj Napoca, Editura Dacia, 2001.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. ÎNV. PRIMAR CARMEN SIMCEA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
„CONSTANTIN PUFAN”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

When you initially walk into a classroom, you do not assess its effectiveness based

on the students' grades, writing skills, or state test scores. Instead, you look to see how effective the classroom management is. Such as how well the students conduct themselves, how well they can work collaboratively with each other, and how effective the teacher's discipline is on them. All of these factors are a result of effective classroom management, and every great teacher will tell you that you must first learn how to maintain classroom discipline before honing in on students' academic goals and needs.

eficiența managementului educațional depinde de viziunea sistemică–contextuală

asupra proiectării, organizării, coordonării, consilierii, conducerii, evaluării activității didactice și educaționale.

Situat între administrator și lider, managerul are poziția cea mai echilibrată în ceea ce privește:

- strategia și tactica, îmbinarea între țelurile strategice și obiectivele concrete;
- succesul și eficiența activității, efectele subiective și obiective ale acesteia;
- raportul între numărul de decizii și gradul de delegare a membrilor colectivului;
- rolul de protagonist, dar și de motivator al atitudinilor active ale membrilor colectivului.

Cele mai bune decizii manageriale se iau în funcție de situația concretă, raportată la contextul respectiv, dar și la sistemul mai larg din care face parte.

Astfel, deciziile educaționale depind de:

- situația concretă, descriabilă;
- actorii implicați: profesori, elevi, părinți;
- sistemul educațional în ansamblul său.

Din cauza schimbărilor foarte dese din societatea contemporană asistăm aproape zilnic la tot felul de conflicte mai mult sau mai puțin delicate. Școala nu face excepție de la această realitate; apar conflicte zilnic, fie între elevi și profesori, fie între elevi, fie între părinți și elevi sau între părinți și profesori.

Sursele conflictelor pot fi tot atât de multe câte persoane există pe lume, deoarece fiecare om este unic prin ADN. Diferențele și incompatibilitățile de comunicare, nevoile și interesele umane, conflictul de norme, agresivitatea, stima de sine, valorile individului, puterea, prestigiul ar putea fi câteva dintre cauzele cele mai frecvente care generează conflicte.

În ultima vreme, se vorbește tot mai mult de „arta de a face față conflictelor” (Ana Stoica-Constantin, op.cit. p. 35), care presupune o serie de competențe și de strategii utile în abordarea constructivă a conflictelor și în medierea acestora. Comunicarea verbală trebuie dublată de una nonverbală, cum ar fi: mimica, contactul vizual, gesturile, postura, distanța, aspectul exterior, aspectele paralingvistice (tonul vocii, înălțimea sunetelor, rapiditatea vorbirii, accent, topică, alegerea timpurilor verbale).

Există mai multe criterii de abordare a conflictelor în vederea remedierii acestora:

1. criteriul aparenței care presupune identificarea „adevăratului motiv” (cf. A. Stoica-Constantin, 2004);
2. criteriul nivelului (disconfortului, incidentului, neînțelegerii, tensiunii, crizei);
3. criteriul „câștigătorului conflictului”:
  - a. conflictul de zonă-zero: unul câștigă – unul pierde;
  - b. amândoi câștigă, nu câștigă niciunul;
  - c. conflictul de cooperare totală: amândoi câștigă, amândoi pierd;
  - d. conflictul cu motive mixte: amândoi câștigă, amândoi pierd.
4. criteriul naturii intrinseci a conflictului (apud A. Stoica-Constantin, op. cit, p. 39); se referă la două tipuri de conflicte: conflict biologic; conflict psihologic;
5. criteriul sistemelor părților implicate;
6. criteriul scopului;
7. criteriul percepției adversarului.

Rolul comunicării în prevenirea, producerea și rezolvarea conflictului este extrem de important deoarece prin inițierea și desfășurarea dialogului se pot preveni conflictele grave care implică mai mulți factori. De fapt, de cele mai multe ori, un conflict poate fi generat de procese psihosociale; comportamente care inhibă, perturbă sau blochează comunicarea.

Cel mai eficient în acest sens, s-a dovedit a fi *modelul comunicării performante* elaborat de R. Ludlow, care se caracterizează prin (E. Joița, 2000):

- alegerea obiectivelor prioritare;
- alegerea interlocutorului;
- alegerea modelului de comunicare;
- activarea interesului pentru activitatea respectivă;
- transmiterea mesajului;
- feed-back-ul;
- evaluarea.

Comunicarea stă la baza tuturor proceselor, interacțiunilor și relațiilor umane. Societatea există prin comunicare, întrucât în felul acesta se formează și se mențin structurile sociale la nivel micro/macroc climat. Comunicarea managerială include aspecte complexe corelate cu procesul de schimbare, atât în comunicarea internă, cât și cea externă, națională și internațională (inclusiv relațiile cu comunitatea, guvernul, mass-media, publicul larg).

Comunicarea va fi întotdeauna cea mai mare oportunitate a oamenilor de a se exprima, de a deveni, de a evolua.

BIBLIOGRAFIE:

- Constantin-Stoica, A., *Conflictul interpersonal*, Editura Polirom, Iași, p. 15, 34, 35, 39, 2004.
- Neculau, A., coordonator, *Psihologia câmpului social*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Zlate, M., coordonator, *Psihologia vieții cotidiene*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Hăvârneanu, C., *Cunoașterea psihologică a persoanei*, Editura Polirom, Iași, 2002.
- Constantin-Stoica, A., Neculau, A., *Psihosociologia rezolvării conflictului*, Editura Polirom, Iași, 2004.
- Chelcea, S., *Un secol de cercetări în psihosociologie*, Editura Polirom, Iași, 2000.
- Cornean, C., Petrovai, D., *Proiectul „Educația 2000+”, Consiliere și orientare*.
- Hadot, P., *Plotin sau simplitatea privirii*, Editura Polirom, Iași, 1998, Colecția Plural, p. 147.
- Dulcan-Constantin, D., *Inteligența materiei*, ediția a II-a, Editura Eikon, Cluj-Napoca, p. 125, 2009.
- Dulcan-Constantin, D., *Somnul rațiunii*, ediția a II-a, Editura Sinapsis, București, 2007.
- Dulcan-Constantin, D., *Gândirea omului modern. Culmi și limite*, Editura Sinapsis, București, 2003.
- Dulcan-Constantin, D., *Conștiință și cunoaștere*, Editura Politehnica Press, București, 2007.
- Dulcan-Constantin, D., *Mintea de dincolo*, Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2005.
- Hoștiuc, L., *Strategia succesului profesional*, Editura „Gheorghe Asachi” Iași, ediția a II-a, 2001.
- Joița, E., *Management educațional*, Editura Polirom, Iași, 2000.

ABORDĂRI INOVATIVE ALE MANAGEMENTULUI CLASE DE ELEVI PRIN INTEGRAREA PARTENERIATULUI PROFESOR-ELEV- PĂRINTE ÎN LECȚIILE DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

PROF. FLORIN MARIAN SÎRBU CREȚU
LICEUL TEORETIC „DOCTOR VICTOR GOMOIU”,
VÂNJU MARE, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The physical education lesson is an activity for the whole class, not only for some

of the students, such as the most athletic, the most developed. The teacher's art also consists in awakening in each student less motor the desire and interest to perform complex actions not

The main objective of the educational action is the formation of the student's personality, thus it is increasingly necessary to involve teachers in cooperative relations with the children's parents, as well as with the teachers in the teachers' council. Today, a relationship of trust and closeness is created between the teacher and the student, in which the student enjoys the possibility to transmit his messages to the teacher more easily. Like the adult, the student has his own individuality that must be respected and cultivated by the teacher.

According to the new changes, education in our country is moving towards an interactive teacher-student relationship, in which active communication plays a decisive role. The realization of education is based on the training of mutual relations teacher-student, student-students, students-school, students-class. The teacher-student-parent pedagogical partnership, this triplet is to transform a child into a mature person, ready to integrate in society and to act within its limits.

biectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care

este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie

de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc; astfel se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor, cât și cu profesorii din consiliul profesoral.

Relația actuală dintre profesor și elev se caracterizează prin modificări și evoluții progresive, prin schimbări profunde și superficiale. Relația didactică are un caracter asimetric în sensul că influențele celor doi factori nu sunt egale. Cadrul didactic are poziția importantă pentru că el conduce procesul didactic, iar sarcina elevului este de a recepta informațiile și de a demonstra profesorului că și le-a însușit și poate opera cu ele. Între profesor și elev se creează astăzi o relație de încredere și apropiere, în cadrul căreia elevul se bucură de posibilitatea de a-și transmite mai ușor mesajele către profesor. Ca și adultul, elevul are propria sa individualitate care trebuie respectată și cultivată de profesor.

Conform noilor schimbări învățământul din țara noastră merge către o relație interactivă profesor-elev, în care comunicare activă joacă un rol determinant. Realizarea educației se bazează pe antrenarea relațiilor reciproce profesor-elev, elev-elevi, elevi-școală, elevi-clasă etc.

Managementul clasei se diferențiază de cel al școlii sau al altor medii educaționale prin specificul relațiilor profesor-elev, în scopul formării/dezvoltării personalității acestora. Rezultatele învățării sunt dependente și de performanțele grupului, de echilibrarea obiectivelor formării, de climatul psiho-social al clasei, de modurile de organizare a elevilor, de afirmarea unor lideri și de criteriile de apreciere valorică. Sarcinile educaționale au căpătat noi valențe în direcția selectării, prelucrării, transmiterii, și evaluării informației, având misiunea de a reduce procesele de informare și comunicare la nivelul unei „relație de schimb” între profesor-elev, respectiv elev-elev, profesor-profesor, profesor-părinte, elev-părinte. La prima vedere comunicarea interumană pare un proces ușor de realizat de către oricine, însă acest proces se transformă într-unul greu când vine vorba să comunicăm cu elevii, colegii din cancelarie, părinții elevilor sau cu directorul.

Specificul muncii profesorului îi cere să vorbească mai tot timpul : cu elevii la ore, cu colegii profesori în pauze, cu părinții la ședințele cu părinții. În familie, însă are nevoie de liniște pentru a se elibera de stresul acumulat peste zi și de multe ori caută să comunice mai puțin cu membrii familiei.

Atitudinea de conducător a profesorului inițiază acțiuni eficiente cu elevii, acțiuni ce au ca rezultat dobândirea de noi cunoștințe priceperi și deprinderi. Profesorul acționează eficient pornind de la legăturile pozitive dintre el și elevi, legături bazate pe profesionalism și dăruire. Profesorul controlează permanent procesul de comunicare cu elevul determinându-l să asculte și să execute; apelează permanent la sistemul de autocorecție a comunicării la începutul fiecărui mesaj, până își pune la punct modul de a se exprima și de a-și transmite ideile.

Lecția de educație fizică este o activitate pentru tot colectivul clasei, nu numai pentru unii dintre elevi, ca de exemplu cei mai sportivi, cei mai dezvoltați, cei mai tupești sau cei mai guralivi. Arta profesorului constă și în a trezi în fiecare elev mai puțin motric dorința și interesul de a executa acțiuni complexe neacceptate până atunci. Secretul constă în a pune în față dorințele și temerile elevului și apoi ceea ce dorește de fapt, de la elev, profesorul. Cu alte cuvinte profesorul pornește de la acceptarea și înțelegerea punctului de vedere al elevului, de la a privi situația din perspectiva acestuia și apoi din perspectiva expusă de profesor. Rezultatul va fi invariabil convingerea.

Comunicarea profesorului cu părinții elevilor se realizează prin:

- Activități de informare și consiliere a părinților.
- Lectoratele cu părinții.
- Adunări comune părinți elevi.
- Comunicare prin poștă.
- Comunicarea prin telefon.

Cunoașterea elevilor și a grupurilor de elevi este una dintre principalele arii de conținut ale pregătirii tuturor cadrelor didactice, iar pentru realizarea acestui deziderat este nevoie de o colaborare strânsă între școala și familie. O preocupare permanentă în întâlnirile cu părinții este identificarea dificultăților pe care le întâmpină aceștia în comunicarea cu proprii copii, precum și prezentarea unor mijloace de optimizare a comunicării dintre aceștia. Astfel, colaborarea cu familia este așezată pe un fundament solid.

Pentru a exista o relație optimă și autentică între partenerii implicați în procesul instructiv-educativ este necesară asumarea responsabilității de fiecare persoană implicată în acest demers. Nu se poate vorbi separat de aceste relații care se formează de-a lungul timpului petrecut în școală, proasta funcționare a unui tip de relație pune în dificultate și celelalte tipuri de relație.

Direcțiile de îmbunătățire a relaționării eficiente profesor-părinți/părinți-profesori:

- Profesorul va informa pe părinți despre aspectele pozitive și negative din activitatea elevului la școală fie prin poștă, fie telefonic.
- Este recomandat ca mai întâi să fie prezentate unele aspecte pozitive, unele succese obținute la învățătură sau unele schimbări laudabile din comportamentul lui în cadrul adunărilor comune părinți-elevi.
- Se va arată apoi obiectele la care elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în comportamentul lui și se vor lua măsuri de remediere.
- Părinții vor fi informați despre aptitudinile și interesele pe care le manifestă în munca școlară și extrașcolară.
- E necesar ca părinții să țină permanent legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele la învățătură și disciplină.

Discuțiile dintre două persoane trebuie să respecte interesele ambelor părți și totodată, ambii să se simtă importanți. Dale Carnegie spunea: “Poartă-te cu ceilalți așa cum ai vrea ca ei să se poarte cu tine”. Prin discuții pot fi exprimate sentimente sau emoții, pot fi clarificate gânduri sau idei și pot fi stabilite legături cu semenii.

Profesionalismul consecvent al profesorului de educație fizică atrage încrederea și respectul colegilor de cancelarie, directorului școlii, inspectorului de specialitate, elevilor și părinților acestora. Competența acestuia determină și nivelul colaborării cu colegii la nivelul catedrei de educație fizică.

În calitate de responsabil al comisiei de Educație Fizică și Sport-Arte am realizat planul managerial al acestei comisii unde am pus accent pe abordări inovative ale managementului clasei de elevi prin integrarea diferitelor parteneriate.

În activitatea noastră de cadre didactice întâlnim colegi cu un comportament care poate lua o mare varietate de forme. Comportamentul necolegial al unui membru al catedrei afectează atât credibilitatea cât și eficiența comunicării cu cadre didactice. Astfel, întâlnim următoarele tipuri de comportamente:

- colegi care se eschivează de la îndatoririle disciplinei;
- colegi care nu își asumă răspunderea pentru greșelile comise;
- colegi care tergiversează acțiunile catedrei;
- colegi obsedați de a ajunge în funcții de conducere;
- colegi sabotori;
- colegi certăreți.

Parteneriatul pedagogic profesor-elev-părinte, această tripletă urmează să transforme un copil într-un om matur, gata să se integreze în societate și să activeze în limitele ei.

BIBLIOGRAFIE:

- Gheorghe Bîltac, Daiana Călin, *Comunicarea Interumană în Educație Fizică*, Editura Universitaria, Craiova, 2008.
- Carnegie, Dale, *Arta de a reuși în viața*, Editura Express, Deva, 1991.
- Călin M., *Procesul instructiv-educativ*, Editura Didactică și Pedagogică.
- Stănescu M., *Strategii de învățare motrică prin imitație*, Editura Semne, București, 2002.
- Șerbănescu A., *Cum gândesc și cum vorbesc ceilalți. Prin labirintul culturilor*, Editura Polirom, București, 2007.

SĂ EVITĂM CONFLICTUL PĂRINTE-ADOLESCENT

PROF. PSIHOPEDAGOG IONUȚ SMARANDACHE
LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL „BEETHOVEN”,
CRAIOVA, JUDEȚUL DOLJ

This article deals with the topic of educator-parent-adolescent relationships. The

analysis focuses on the types of emotions that the parties involved in the conflicts of this relationship have. Finally, the article proposes some directions for action on this topic of wide interest.

In

ultimul timp întâlnim copii de diverse vârste ce sunt acuzați de familie, profesori, diriginți că nu mai învață, lipsesc de la cursuri, frecventează anturaje dubioase, în concluzie sunt așa ziii tineri „problemă”.

De multe ori părintele consideră că fiul/fiica are predispoziție spre a face lucruri iraționale, acesta considerându-le dăunătoare și cu efecte negative asupra vieții ulterioare. În consecință părintele poate fi încercat de sentimente ca:

- rușine, descurajare, jenă, vinovăție, neajutorare (când avem de-a face cu o persoană ce manifestă mai degrabă un temperament melancolic);
- furie, deranjat, disperat, frustrat, iritat, indignat (când avem de-a face cu o persoană ce manifestă mai degrabă un temperament coleric);
- temător, anxios, preocupat, derutat, nesigur, nervos panicat, șocat, îngrozit.

Astfel de exemple întâlnim mai ales la familiile ce au în componență adolescenți, aceștia din urmă fiind permanent în căutarea unei identități proprii. În foarte multe cazuri adolescentul consideră că această identitate proprie se construiește prin obținerea independenței, prin nesupunere față de factorii ce îi percepe ca autoritate din viața lui, în principal părinții și școala.

De asemenea tabăra „opusă”-părinții și școala doresc să mențină un control asupra adolescentului spre a se asigura că acesta nu se distanțează de așteptările ce i-au fost previzionate. Din interacțiunea celor două tabere de foarte multe ori se ajunge la situații conflictuale, în care fiecare parte își apără cu argumente propriul raționament. Astfel definim lupta de putere, ce singur ne îndepărtează de cooperare și colaborare.

Trebuie evidențiat că la vârsta adolescenței tânărul ce manifestă aceste comportamente iraționale, are convingerea că e necesar și important să lupte permanent, cu scopul de a fi semnificativ în relația cu ceilalți, pentru a fi perceput „cel mai bun”. Acest efort îl numim orientarea spre un perceput de la minus spre plus.

Însă de cele mai multe ori tânărul iese dintr-o situație conflictuală foarte șifonat, primind diverse etichetări: „Nu mai ești copilul cuminte care ai fost!”, „Rezultatele tale școlare sunt proaste”, „Nu îți pasă de părinții tăi, altfel nu ai face așa”, „Ne-ai dezamăgit” și exemplele pot continua. Toate acestea afectează stima de sine a adolescentului, care rănit fiind se lansează într-o luptă și mai dură cu autoritatea respectivă-părinte, profesor, în încercarea de a-și recăpăta respectul de sine. În această luptă se simte abandonat și neînțeles, începe să utilizeze măsuri tot mai radicale. Astfel o parte din categoriile de emoții enunțate mai sus devin și trăiri ale adolescentului. Moment în care toată lumea suferă și speranța este din ce în ce mai mică la toate părțile implicate.

De partea cealaltă părintele/dirigintele simte că pierde controlul situației, se adâncește conflictul, reproșurile și certurile devin de o intensitate mai mare la ambele părți. În continuare stima de sine a tânărului este în scădere, însă același lucru de întâmplă și la părinte, care observând că pierde situația de sub control și nu are soluții de ieșire, automat consideră că nu este un părinte destul de bun. Însă părintele nu se poate obișnui cu această idee creată de situația conflictuală și începe să caute vinovații (fie partenerul de viață, anturajul copilului, colegii acestuia, școala etc.) pentru a-și redobândi respectul față de sine. Părintele pe tot parcursul situației conflictuale are tendința de a-l bombarda pe adolescent cu așa zisele „sfaturi bune”, acestea constituind pentru părinte raționamentul suprem. Cu toate că după ce le primește tânărul pare că a înțeles și însușit sfaturile, s-au chiar are o perioadă scurtă în care pare că răspunde exigențelor părinților, imediat se întoarce la vechile comportamente ce vor crea din nou stări conflictuale. Această continuare a evenimentelor derivă din faptul că sfatul ca metodă de îndreptare a lucrurilor nu are efect decât atunci când tânărul este lângă sfătuitor și există un control, o presiune asupra lui. În clipa în care tânărul ajunge din nou singur va acționa în concordanță cu nevoile personale, conform stilului de viață antrenat anterior. Numim că logica lui privată învinge bunul simț comun așteptat de toți.

Dacă până aici am descris pe scurt o situație conflictuală ce o întâlnim foarte des în familiile ce au în componență adolescenți, privită prin prisma desfășurării evenimentelor și a cauzelor ce le determină, vă voi prezenta în continuare câteva aspecte ce ar putea remedia starea conflictuală.

Am văzut care sunt sentimentele neutile în momentele de maxim ale actorilor implicați, acum putem prezenta un set de emoții utile ce intuim că i-ar caracteriza pe actorii noștri, dacă ar ajunge la cooperare și colaborare: fericit, calm, vesel, confortabil, încrezător, încurajat, încântat, bucuros, pasionat. Drumul spre aceste sentimente are următoarele stații: identificarea unui nivel minimal de speranță, folosirea unor instrumente psihologice de parenting care să eficientizeze interacțiunea/relația, să înceapă să conteze unul pentru altul, ceea ce ar genera conectarea autentică a părților. Imediat cu apariția primelor realizări comune, nivelul speranței ar crește, iar perseverența va intra în acțiune reluând procesul cu un nivel al curajului și încrederii mai ridicat ca înainte.

Fiindcă mai sus am menționat că sfatul nu este o metodă care să rezolve o situație conflictuală, nici eu nu am să vă ofer sfaturi, ci o să vă prezint spre reflecție, analiză câteva elemente ce pot influența la un moment dat liniștea și echilibrul într-o familie.

Ce preferați: manipularea, constrângerea copilului sau o negociere cu acesta în care decizia finală să-i mulțumească pe toți?

Credeți că într-o situație conflictuală este de preferat să îl jigniți pe copil, să îi atribuiți apelative de genul: „Nu ești bun de nimic”, „Prostule!”, „Faci numai rele”, „Ești un golan”, „Ești cel mai rău copil din clasă!” etc., s-au poate considerați că trebuie valorizat, scoase în

evidență părțile bune ale copilului, încurajat să aibă propria părere, implicat în deciziile familiei, să se țină cont și de părerea lui în luarea hotărârilor.

De asemenea în mijlocul unui conflict puteți alege: „să ne vărsăm nervii” pe copil, să îl descurajăm prin apelative de genul: „Nu vei ajunge nimic în viață!”, „Ești un leneș”, „Am făcut atâtea pentru tine, iar tu...” etc., s-au optăm pentru o atitudine temperată și îi dăm încredere copilului că poate realiza multe lucruri deosebite, că este la fel de capabil ca orice tânăr, fie îl responsabilizăm prin oferirea de sarcini ce îi creează satisfacția că face ceva util pentru el, pentru familie, că are o contribuție și un rol bine stabilit în cadrul acesteia.

Puteți alege între o atitudine de jignire, etichetare, răcire în relațiile sentimentale din sânul familiei sau o atitudine care să-i arate copilului că este iubit, prețuit, sprijinit, înțeles, ocrotit.

Există și opțiunea de a cere ajutorul lui specialist, fie el consilier școlar sau psiholog.

După cum observați dragi educatori/părinți dumneavoastră aveți rolul fundamental în viața copilului, este un rol frumos care aduce multe bucurii și satisfacții, însă există și momente mai delicate când trebuie să faceți alegerea pe care o considerați corectă. Vă urez succes în viața de educator/părinte!

BIBLIOGRAFIE:

Wes Wingett, *Lista Familia celor 4 emoții.*

CHALLENGES IN PARENT-SCHOOL PARTNERSHIP

PROFESOR-METODIST ADINA-LUCIANA STOLERIU
CASA CORPULUI DIDACTIC MEHEDINȚI

Children learn best when the significant adults in their lives -- parents, teachers, and other family and community members -- work together to encourage and support them. This basic fact should be a guiding principle as we think about how schools should be organized and how children should be taught. Schools alone cannot address all of a child's developmental needs: The meaningful involvement of parents and support from the community are essential.

The need for a strong partnership between schools and families to educate children may seem like common sense. In simpler times, this relationship was natural and easy to maintain. Teachers and parents were often neighbors and found many occasions to discuss a child's progress. Children heard the same messages from teachers and parents and understood that they were expected to uphold the same standards at home and at school.

As society has become more complex and demanding, though, these relationships have all too often fallen by the wayside. Neither educators nor parents have enough time to get to know one another and establish working relationships on behalf of children. In many communities, parents are discouraged from spending time in classrooms and educators are expected to consult with family members only when a child is in trouble. The result, in too many cases, is misunderstanding, mistrust, and a lack of respect, so that when a child falls behind, teachers blame the parents and parents blame the teachers.

At the same time, our society has created artificial distinctions about the roles that parents and teachers should play in a young person's development. We tend to think that schools should stick to teaching academics and that home is the place where children's moral and emotional development should take place.

Yet children don't stop learning about values and relationships when they enter a classroom, nor do they cease learning academics -- and attitudes about learning -- when they are at home or elsewhere in their community. They constantly observe how the significant adults in their lives treat one another, how decisions are made and executed, and how problems are solved.

All the experiences children have, both in and out of school, help shape their sense that someone cares about them, their feelings of self-worth and competency, their understanding of the world around them, and their beliefs about where they fit into the scheme of things.

These days, it can take extraordinary efforts to build strong relationships between families and educators. Schools have to reach out to families, making them feel welcome as full partners in the educational process. Families, in turn, have to make a commitment of time and energy to support their children both at home and at school.

The effort involved in reestablishing these connections is well worth it, as many communities across the country -- including those we work with -- are discovering. Our experience is that significant and meaningful parent involvement is possible, desirable, and valuable in improving student growth and performance.

REFERENCES:

- Boonk, L., Hieronymus J. M. Gijsselaers, Henk Ritzen, Saskia Brand-Gruwel, 2018. "A review of the relationship between parental involvement indicators and academic achievement." *Educational Research Review* 24:10–30.
- de Bruïne, E. J., T. M. Willemse, J. D'Haem, P. Griswold, L. Vloeberghs, and S. van Eynde, 2014. "Preparing Teacher Candidates for Family–School Partnerships." *European Journal of Teacher Education* 37:409–425.

RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE PENTRU O EDUCAȚIE REALĂ

PROF. AMALIA TĂCULESCU
PALATUL COPIILOR DROBETA TURNU SEVERIN,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

Motto: „*Educating the mind without educating the heart is no education at all*”

- Aristotle -

„*The only that interferes with my learning is my education*”

- Albert Einstein -

*I*n our days, there is a lot of talk about the various factors involved in achieving education, but the family has an essential place among them.

Of course, the leading role in the education process belongs to the school, but the family, as the closest collaborator of the school, must complete it, follow it closely, because the permanent dialogue between school and family is essential for school success.

Today, it is more necessary than ever to strengthen the link between school and family, in order to adapt to new social requirements, to new challenges.

*I*n zilele noastre se vorbește mult despre diverși factorii implicați în realizarea educației, dar dintre aceștia un loc esențial îl are familia.

Desigur, rolul conducător în procesul educației îi revine școlii, dar familia, în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, trebuie să o completeze, să o urmeze îndeaproape, pentru că dialogul permanent între școală și familie este esențial pentru reușita școlară.

Astăzi, se impune mai mult ca niciodată întărirea legăturii dintre școală și familie, în vederea adaptării la noile cerințe sociale, la noile provocări.

Relațiile de încredere reciprocă între cei doi factori de bază ai educației se pot permanent îmbunătăți printr-un dialog real, având ca punct de plecare cunoașterea de către familie a cerințelor specifice școlii, care presupune și valorificarea muncii elevilor, urmărirea procesului de învățare în context familial, eliminându-se astfel orice potențială sursă de neînțelegere.

Scopul principal al educației prin toate acțiunile sale este acela de a forma personalitatea elevului, fiind urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât cerințele școlare și familiale cu privire la procesul instructiv-educativ să se realizeze printr-un sprijin reciproc.

De aceea se impune implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor.

Rolul profesorului nu trebuie să se limiteze la educația de la catedră, în clasă, ci presupune o activitate similară în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare și de îndrumare.

O relație eficientă profesor-părinte necesită o ascultare activă, implicarea familiei în activitățile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Comunicarea cadrului didactic cu familia elevului se poate realiza, de exemplu, prin:

- activități de formare, consiliere a părinților;
- adunări comune părinți-elevi;
- comunicarea prin mijloacele clasice și moderne existente-poștă, telefon, email etc.

Cunoașterea elevilor este o componentă importantă a pregătirii cadrelor didactice, iar pentru ca aceasta să se poată realiza, este nevoie de o strânsă colaborare între școală și familie.

O preocupare permanentă în cadrul întâlnirilor cu părinții trebuie să fie identificarea dificultăților pe care le întâmpină aceștia în comunicarea cu proprii copii, precum și expunerea unor mijloace de optimizare a comunicării dintre aceștia.

Numai așa, colaborarea cu familia va avea un fundament solid.

Pentru îmbunătățirea relaționării dintre profesori și părinți, se pot identifica o serie de recomandări cu abordare bidirecțională, precum:

- informarea părinților de către profesor despre aspectele pozitive și negative ale activității elevului la școală;
- prezentarea de către profesor mai întâi ale unor aspecte pozitive, ale unor succese obținute la învățătură sau ale unor schimbări în bine din comportamentul elevului;
- prezentarea, apoi, a dificultăților întâmpinate de elev la anumite discipline, a greșelilor observate în comportamentul lui, urmând a se analiza cauzele acestora împreună cu părinții;
- identificarea și prezentarea părinților a unor posibilități de dezvoltare pe care le are copilul, a unor aptitudini, interese pe care acesta le manifestă în munca școlară și extrașcolară;
- necesitatea ca părinții să țină o permanentă legătură cu școala pentru a fi informați la timp despre evoluția copilului atât în ce privește rezultatele la învățătură, cât și referitor la comportament.

Pentru a exista, așadar, o relație optimă, reală între partenerii implicați în procesul instructiv-educativ, se impune asumarea responsabilităților de către fiecare persoană ce ia parte la acest demers.

Și toate acestea, având în centru, elevul, ca beneficiar direct al educației.

BIBLIOGRAFIE:

Maurice J. Elias, Steven E. Tobias, Brian S. Friedlander, *Inteligența emoțională în educația copiilor*, Curtea Veche, București, 2012.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE

GEORGIANA-DANIELA TOPALĂ
C.J.R.A.E. MEHEDINȚI

---

*F*amily-school partnerships are an effective way to support and empower positive

parent engagement, and bring together family and community resources to enrich student learning and wellbeing. Family-school partnerships can be built into existing school plans, activities and strategies. Families are the first educators of their children and they continue to influence their children's learning and development during the school years and long afterwards. Schools have an important responsibility in helping to nurture and teach future generations and families trust schools to provide educational foundations for their children's future.

*S*tudiile și cercetările contemporane atestă importanța majoră a mediului familial

în dezvoltarea și evoluția personalității copilului (în adaptarea și integrarea școlară și socială).

Pe de altă parte, sistemul educativ școlar reprezintă agentul cel mai semnificativ în pregătirea copilului pentru viața socială și în corectarea disfuncționalităților/ erorilor educative parentale. Cu atât mai mult, cu cât misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele sociale.

Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - precum dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul relației / parteneriatului școală – familie.

Concomitent cu activitățile didactice propriu-zise, cadrul didactic are menirea și posibilitatea de a contribui la dezvoltarea personalității elevului, ținând seama de particularitățile sale bio-psiho-individuale și sociale; ereditatea, ca factor unic explicativ al personalității și comportamentului uman reprezintă o concepție limitată, întrucât aspectele sociale dobândesc, în timp, pregnanță în cristalizarea și maturizarea personalității.

Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele reprezintă actual o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, și nu doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă din sfera relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord-american, parteneriatele școală - familie sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

Familia contemporană este puternic influențată de schimbările majore din cadrul societății actuale, cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener constant și autentic devenind o prioritate. Prezența în cadrul diferitelor familii a elementelor tradiționale cu elemente moderne generate de noi realități socio-economice determină o diversificare a familiilor și a situațiilor considerate anterior atipice. În acest context, pentru a atrage familia, școala trebuie să ia act de aceste schimbări, prin atitudini și comportamente noi, adecvate. Cunoașterea familiei de către școală devine extrem de importantă și are în vedere cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor sale specifice, a valorilor și normelor pe care le promovează, a avantajelor pe care le-ar putea avea.

Demersurile/acțiunile din partea școlii, pentru depășirea dificultăților existente la nivelul relației școală - familie, vizează:

- creșterea inițiativei și implicării managerilor școlari în sensibilizarea și atragerea familiei;
- elaborarea unor proiecte centrate pe parteneriatul cu părinții;
- transformarea comitetelor de părinți în structuri active și dinamice, cu rolul de interfață în relația școală-părinți;
- diseminarea unor informații clare cu privire la școală, la activitățile și problemele sale;
- organizarea unor activități extrașcolare diverse în regim de parteneriat.

Studiile de specialitate au evidențiat următoarele:

- implicarea familiei este o parte importantă pentru calitatea educației, pentru un mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor;
- indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, scăderea fenomenului delincvenței.

Parteneriatele eficiente se bazează pe încrederea și respectul reciproc și pe responsabilitatea partajată pentru educația copiilor și a tinerilor la școală. Familiile sunt primii educatori ai copiilor lor și continuă să influențeze procesul de învățare și dezvoltare al copiilor lor în anii școlari și mult timp după aceea. Pe de altă parte, școlile au o responsabilitate importantă în a contribui la educarea generațiilor viitoare, iar familiile au încredere în școli pentru a oferi fundații educaționale pentru viitorul copiilor lor. În același timp, școlile trebuie să recunoască rolul primar al familiei în educație. De aceea este important ca familiile și școlile să colaboreze în parteneriat.

Comunicarea eficientă este esențială pentru construirea parteneriatelor școală-familie. Acesta constituie fundamentul tuturor celorlalte forme de implicare a familiei în educație. Dezvoltarea parteneriatelor școlare cu familia nu este întotdeauna ușoară. Ea necesită angajament și timp. Din cauza presiunilor și circumstanțelor, multe familii vor avea nevoie de aranjamente speciale sau de sprijin suplimentar pentru a le permite să se implice activ în viața școlară a copiilor lor și pentru a ajuta copiii lor să profite la maxim de la școală.

Rezultatele acestui efort vor fi semnificative. Familiile care înțeleg sistemul educațional și dificultățile întâmpinate de școli sunt o sursă valoroasă de sprijin pe care școlile nu-și pot permite să le subestimeze. Școlile care angajează familii în procesul de învățare a copiilor lor se bazează pe o sursă bogată de informații și expertiză și pot ajuta la construirea comunităților.

BIBLIOGRAFIE:

Agabrian, M., & Milea V., *Parteneriate școală-familie-comunitate*, Iași, Institutul European, 2005.

****Family-School Partnerships. Framework. A guide for schools and families*, Department of Education, Employment and Workplace Relations, Australia, 2008.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE, FACTOR IMPORTANT ÎN FORMAREA ATITUDINII POZITIVE A ELEVILOR

PROF. ALINA MIHAELA TRUȘCULOIU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*F*amily-school partnerships are collaborative relationships and activities

involving school staff, parents and other family members of students at a school. Effective partnerships are based on mutual trust and respect, and shared responsibility for the education of the children and young people at the school. Families are the first educators of their children and they continue to influence their children's learning and development during the school years and long afterwards. Schools have an important responsibility in helping to nurture and teach future generations and families trust schools to provide educational foundations for their children's future. At the same time, schools need to recognise the primary role of the family in education. This is why it is important for families and schools to work together in partnership.

*S*coala și familia urmăresc același scop educativ, formarea tinerilor pentru a

deveni personalități multilateral dezvoltate care să poată face față dinamicii sociale, schimbărilor profunde și alese din societate. Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanța dintre mijloacele specifice de influențare folosite în aceste două instituții sociale. În cadrul acestei colaborări, rolul conducător îl are școala.

Colaborarea dintre cadrele didactice și părinți se realizează potrivit obiectivelor și nevoilor educative ale unei perioade anumite din viața copiilor și a grupului de elevi. Experiența noastră oferă învățăminte valoroase în privința alegerii unor obiective adecvate în sfera colaborării cu părinții. Ele sunt rezultanta preocupărilor meritorii ale cadrelor didactice, care înțeleg importanța desfășurării unei activități creatoare și sistematice în acest domeniu. Inițiativele îndreptate spre valorificarea lor sunt însă izolate. Tocmai această situație reflectă, o dată mai mult, nevoia elaborării unei noi programe a muncii educative, în vederea îmbunătățirii conținutului și strategiilor de colaborare a școlii cu familia.

La o analiză mai atentă a activității depusă în ultimii ani de către cadrele didactice în relația cu părinții, apar cu pregnanță și deficiențe care demonstrează necesitatea stabilirii unor noi jaloane fundamentate din punct de vedere științific, în funcție de care trebuie să se organizeze această activitate. Printre cele mai frecvente deficiențe manifestate în această direcție, se impun atenției noastre următoarele: - unele dintre obiectivele stabilite nu țin seama de condițiile concrete în care decurge activitatea colectivului de elevi, de particularitățile lor de vârstă; - persistă acțiunile sporadice, izolate, al căror efect se pierde pe parcurs, deoarece nu sunt integrate într-o strategie și nu sunt întărite prin alte activități necesare; - se repetă, an de an, unele acțiuni și măsuri, în aceeași formă rutinieră, cu un conținut precar și cu rezultate ne semnificative pe plan educațional. Asemenea carențe influențează negativ rezultatele muncii educative, dăunează integrării colectivului de elevi și îi stânjenește dezvoltarea, atât sub aspect global, cât și al formării individuale a elevilor, ca membri ai grupului.

Pornind de la realitățile și exigențele actuale, considerăm că sistemul nostru de colaborare între școală și familie trebuie să asigure:

- Obiectivele și acțiunile specifice trebuie să fie stabilite în funcție de obiectivele generale ale educației și de condițiile concrete ale organizării procesului educativ.
- Colaborarea școlii cu familia să asigure unitatea influențelor educative asupra elevilor, continuitatea în munca de educație de la o etapă la alta, a fiecărui elev în parte.

Considerăm că pe aceste coordonate se poate asigura și îmbunătățirea formelor de cooperare între școală și familie, adaptate cerințelor specifice societății democratice în curs de afirmare. Este bine cunoscut faptul, că modalitatea prin care oamenii pot fi determinați să se implice în viața școlii pe căi formale este să fie implicați mai întâi pe căi informale.

Implicarea informală înseamnă participarea la activitățile unui grup de lucru din școală sau ale unui comitet, la nivelul căruia se iau decizii care privesc școala, cum ar fi:

- consiliul de administrație;
- consiliul părinților;
- grupul de sprijin al unui proiect;
- un grup de lucru din școală care se ocupă de diverse aspecte.

Organizarea eficientă a lectoratelor cu părinții este un aspect foarte important, ce trebuie avut în vedere. Fiecare om este unic în felul lui. Este indicat să li se prezinte părinților câteva aspecte care influențează reușita în viață și care pot, sau nu pot, fi influențate de educație dar de care educația și instrucția trebuie să țină seama (de exemplu, temperamentul, aptitudinile și caracterul). Trebuie ca părintele să cunoască posibilitățile copilului și să nu-l suprasolicite riscând un eșec școlar, sau să nu se mulțumească cu rezultate mediocre acolo unde ele pot fi mai bune. Este important ca părintele să-și cunoască copilul pentru a ști către ce școală și, mai târziu, către ce profesie să-l îndrume pentru a reuși în viață.

După prezentarea temelor se pot face dezbateri dacă părinții au neclarități. Pe lângă astfel de teme, în cadrul lectoratelor cu părinții se pot aborda teme cerute de părinți sub formă de dezbateri (exemplu: teme legate de realizarea unor sarcini școlare sau de formarea unui stil de muncă independent). O colaborare mai strânsă între școală și familie va duce la realizarea scopului final al activității educative, de formare a unei personalități creative și autonome.

Ședința cu părinții este eficientă dacă se respectă următoarele aspecte:

- toți părinții au aflat de ședință (prin scrisori și mesaje trimise prin copii și chiar prin telefon);
- ședința este stabilită în concordanță cu programul părinților;

- coordonarea și organizarea ședințelor este făcută în parteneriat (prin schimbarea permanentă a rolurilor de președinte și secretar);
- se pune accent pe aflarea preocupărilor părinților și alocarea timpului pentru discutarea acestora;
- se invită cadrele care predau la clasă pentru a răspunde la întrebări și a lămurii diverse probleme;
- întâlnirea se transformă în experiență pozitivă.

Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- ajută profesorii în munca lor;
- perfecționează abilitățile școlare ale elevilor;
- îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;
- îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor;
- dezvoltă abilități de lideri ale părinților;
- facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității;
- oferă servicii și suport familiilor;
- creează o atmosferă mai sigură în școală;
- ajută la managementul școlii.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Problemele cele mai spinoase par a fi cele legate de particularitățile de vârstă ale copiilor, de aprecierile părinților față de situația școlară, de gradul supravegherii copiilor în familie și, în general, de atmosfera creată în colectivul familiei, în sistemul măsurilor comune ale școlii cu familia trebuie avute în vedere toate aceste aspecte. Este necesară deci o colaborare strânsă între școală și familie, între familie și școală, care să ducă la realizarea scopului final al activității educative, de formare a unei personalități creative și autonome.

BIBLIOGRAFIE:

- Pescaru, Băran, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004.
 Anghel, Elena, *Psihologia educației pe tot parcursul vieții*, Editura Renaissance, București, 2010.
 Popescu, Neveanu Paul, *Psihologie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1990.

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN FORMAREA PROFILULUI MORAL AL PERSONALITĂȚII ELEVULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR DANIELA TUDUR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRU DUMITRIU”,
ORȘOVA, JUDEȚUL MEHEDINȚI

E

ducation allows the child to make his own personality made up of the hierarchical lyorganized ensemble of physical, intellectual, affective, social-moral and volitional-characteristic attributes. It's not just the school that educates, but it's also the parents and the whole society. The action of these educational factors must not be one-sided, but must be carried out together. Decisions, actions and results of education can only be made in the community, by responsible environments: family, school, community. This new concept that strengthens change in the school-family relationship is the educational partnership. It is imperative that the family know and realize that it must be taken as a partner in decision-making - to the services the child needs. That's why the school should look at them as active participants, who can make a real and valuable contribution to educating students.

*„ Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi.
Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari.
Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor.
Atunci să-i învățăm să se adapteze.”*

- Maria Montessori -

*„A fi împreună este un început, a rămâne împreună este un progres,
a lucra împreună este un succes.”*

- Henry Ford -

E

ducația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale și volitiv-

caracteriale. Nu numai școala face educație, ci și părinții și întreaga societate. Acțiunea acestor factori educaționali nu trebuie să fie unilaterală, ci trebuie realizată împreună. Deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitate, de mediile responsabile: familia, școala, comunitatea. Acest nou concept care întărește schimbarea în relația școală-familie este parteneriatul educațional. Este imperios necesar ca familia să știe și să conștientizeze că trebuie luată ca partener în luarea deciziilor, la serviciile de care are nevoie copilul. De aceea școala trebuie să-i privească ca pe niște participanți activi, care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea elevilor.

Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului.

Între componentele educației, cea moral-civică ocupă un loc deosebit, datorită rolului pe care-l joacă în afirmarea și integrarea în societate. Educația morală fiind cea dimensiune a educației prin care se urmărește formarea și dezvoltarea conștiinței și conduitei morale, a personalității umane.

În cadrul școlii, noi, profesorii, apelăm la numeroase metode și tehnici în procesul instructiv-educativ, implicând elevii în variate proiecte vizând discipline diferite precum: limba și literatura română, istoria, geografia, științele naturii, educația civică și altele. Folosind ca metodă jocul, se creează variate situații de învățare în vederea dezvoltării competențelor de ordin cognitiv, dar și social, se permite o reflecție asupra propriului mod de învățare al elevului, dar și de comportare în cadrul grupului, precum și oportunități de a învăța de la alții cât și împreună cu alții.

Jocul constituie o modalitate deosebit de valoroasă, de modelare a viitoarei personalități, deoarece oferă posibilitatea cunoașterii și formării copilului. În activitatea de fiecare zi a acestuia, jocul ocupă locul preferat. Jucându-se, el își satisface nevoia de activitate, de a acționa, care îl apropie de realitățile înconjurătoare. Doar prin joc, el se manifestă liber, spontan, sincer, putând să dezvăluie propriile interese.

Jocul didactic îndeplinește roluri atât în domeniul instructiv, cât și în cel formativ-educativ. Astfel, în plan instructiv, jocul didactic favorizează asimilarea de cunoștințe, priceperi, deprinderi, tehnici și operații de lucru cu informațiile acumulate. Privit din perspectiva formativ-educativă, jocul didactic contribuie la formarea și perfecționarea trăsăturilor de personalitate, el reprezentând astfel o cale de acces pentru cunoașterea comportamentelor umane, implicit și a personalității.

Metodele de învățare utilizate pot consolida atitudinile pozitive față de învățare, pot îmbunătăți performanțele, rezultatele școlare și stima de sine ale elevilor, putând promova interacțiunea pozitivă și sprijinul reciproc între elevi. Modalitățile pe care profesorul le utilizează vin în întâmpinarea elevului, îl ajută să caute, să cerceteze, să găsească singur cunoștințele pe care le va asimila, pentru că îi sunt utile, pentru că-l interesează, să afle soluții la probleme, să prelucreze informațiile, contribuind astfel la propria educație.

Jocul didactic furnizează multiple situații de învățare cu o eficiență deosebită, punându-se accentul pe activități de descoperire, explorare-investigare, stimulând atitudini de cooperare-întrajutorare, fiecare elev fiind implicat direct în actul învățării. Folosit frecvent, jocul devine astfel, strategie didactică interactivă, centrată pe elev.

Trăsăturile pozitive de caracter, asemănător deprinderilor și obișnuințelor, se formează tot în cadrul unor proiecte realizate pe grupuri, acestea devenind componente ale conduitei morale mai târziu. Trăsături pozitive precum hărnicia, cinstea, altruismul, sinceritatea, toleranța, sociabilitatea, modestia se manifestă în relațiile cu ceilalți colegi, dar și cu sine însuși.

Elevii învață să rezolve problemele cu care se confruntă, să aplaneze conflictele, iau anumite decizii, se formează atitudini noi, precum respectul pentru părerea celuilalt, deschiderea pentru colaborare, toleranța, îngăduința, perseverența, spiritul de organizare și sentimentul apartenenței la grup.

Normele de conduită morală și spiritul de echitate, însușite ca modalități de conviețuire socială, se aplică și se exersează în activitatea ludică. Metoda jocului, promovează valori ce țin de educația cooperării, printre acestea amintind: întrajutorarea, angajarea, deschiderea față de ceilalți, acceptarea diferențelor, împărtășirea experienței, respectul, echitatea, stabilindu-se astfel, între elevi, legături pozitive, dar și o mai bună cunoaștere de sine și a celorlalți.

Astfel, contribuția activă a jocului didactic, cadru propice de realizare a unui învățământ activ, stimulează inițiativa și ingeniozitatea elevilor, valorifică și dezvoltă capacitățile creatoare, inițiază un comportament capabil de toleranță, responsabil față de sine și de ceilalți, conștient de drepturi și datorii, urmărind conturarea și consolidarea profilului moral al școlarului mic.

În cadrul lecțiilor, prin introducerea jocurilor didactice cu conținut moral-civic, am observat modul activ de participare a copiilor la activitate, interesul, curiozitatea, implicarea lor în sarcinile propuse, dar și un comportament mai tolerant, mai răbdător, o diminuare a conflictelor apărute între ei.

De asemenea, s-au putut valorifica avantajele lucrului pe echipe, dezvoltând relații de colaborare și cooperare, angajându-i pe toți elevii, contribuind astfel la întărirea unor calități morale precum: răbdarea, tenacitatea, solidaritatea, dârzenia și perseverența.

În cadrul activităților în grup, elevii au învățat să rezolve problemele cu care s-au confruntat, au aplanat anumite conflicte, au luat anumite decizii pentru a depăși unele obstacole, formându-se astfel atitudini noi, precum respectul pentru părerea celuilalt, deschiderea pentru colaborare, toleranța, îngăduința, perseverența și spiritul de organizare.

Cu privire la formarea caracterului, au existat numeroase trăsături pozitive care s-au format în cadrul jocului și al activităților, ele devenind apoi componente ale conduitei morale. Trăsături precum bunătatea, hărnicia, cinstea, altruismul, sinceritatea, modestia s-au manifestat astfel mai des în relațiile cu prietenii, colegii, dar și cu cei din jur.

Astfel, prin activitățile întreprinse, școala își aduce o contribuție importantă în formarea și perfecționarea trăsăturilor de personalitate ale școlarului mic.

BIBLIOGRAFIE:

- Șchiopu, Ursula, *Psihologia copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1967.
Constantin Cucoș, *Educația – Experiențe, reflecții, soluții*, Polirom, 2013.
Ioan Cerghit, *Metode de învățământ*, Polirom, 2006.
Vasile Bunescu, *Ghid practic pentru aplicarea programei de Educație moral-civică, în învățământul primar*, Editura Coresi, București, 1994.

RELAȚII ȘI INTERACȚIUNI EDUCAȚIONALE ÎN CLASA DE ELEVI

PROF. ÎNV. PRIMAR CORINA MIHAELA TUFIȘ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERNEȚI,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

H

uman existence would be difficult to conceive outside of varied social relationships, which are acting in different planes. According to studies, the child establishes interpersonal relationships from early childhood, first with his mother, then with his own family and while, when he develops his own personality, this process of socialization is amplified.

The child's relations with the social groups in which he will integrate throughout his own existence, will exert a special influence, on his own evolution, as a person in permanent development, and also on the efficiency of his career.

The necessity to have interpersonal relationships and communication with other people is very important for human existence. It expresses itself as a vibration that makes people feel attached to other human beings, to their classmates, to their teachers.

„Interacțiunile sociale condiționează dezvoltarea intelectuală a elevului, atitudinile sale cu privire la obiectivele educative ale școlii și rezultatele sale: relațiile elevului cu profesorul și colegii influențează foarte mult evoluția atitudinilor, a conduitelor și a cunoștințelor învățate”.

- J. Wittmer -

I

n sistemul social de educație și învățământ, profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități în ceea ce privește comportamentele și intervențiile educatorului. Aceasta este perspectiva care le conferă cadrelor didactice o poziție specială, ei devenind reprezentanții lumii adulților, o lume pentru care ii pregătesc pe aceștia.

Omul nu poate trăi singur, izolat, ci se raportează permanent la alții, acționează împreună cu ei, stabilește relații, comunică, influențează sau este influențat. Comportamentul uman, reglat psihic, se exprima într-un câmp social, în funcție de ansambluri situaționale mereu noi. Relațiile copilului cu grupurile sociale în care se va integra de-a lungul existenței sale vor exercita o influență deosebită atât asupra evoluției sale, ca persoană în permanentă devenire, cât și asupra randamentului activității desfășurate. Nevoia de relații interpersonale și de comunicare sensibilizează, normalizează existența omului. Ea se exprimă ca o vibrație interioară care îl face să se simtă atașat de alte ființe umane, de colegii de clasă, de dascăl. Clasa de elevi este un microgrup cu o influență puternică, timp îndelungat, asupra fiecărui elev. Faptul ca personalitatea elevului se conturează și se manifestă în interdependență cu viața grupului din care el face parte, cu normele și valorile pe care acesta le dezvoltă constituie un argument definitoriu al covârșitoarei importanțe a grupului-clasă pentru rolul de multiplu fundal al relațiilor interpersonale dezvoltate aici.

Relațiile interpersonale sunt ”aliaje” între social și psihologic, între obiectiv și subiectiv. Un elev se comportă într-un fel la școală (reținut, ordonat, respecta regulile), altfel în familie, altfel în grupul de prieteni (liber, nestingherit, imprevizibil).

Aceste relații au caracter etic, moral. Prin ele comportamentul uman se valorizează este apreciat, poate fi acceptat sau respins. Particularitatea aceasta se câștiga în timp, când oamenii conștientizează și apreciază valorile umane. Caracterul formativ al relațiilor interpersonale se formează prin raportarea la alții, prin conștientizarea posibilităților și limitelor. În mediul educațional se regăsesc aceste caracteristici ale relațiilor interpersonale cu un anumit specific. Astfel, relația dascăl-elev are un caracter conștient și direct, este dominantă formativ, este asimetrică.

Relația interpersonală este exclusiv interumană. Se poate spune că relația interpersonală reprezintă o uniune psihică directă, conștientă, bazată pe reciprocitate, care implică cel puțin două persoane. Interacțiunea este un liant între psihologia persoanei (trebuințe, motive, atitudini), particularitățile grupului și situația socială corectă. Interacțiunea interpersonală reprezintă întotdeauna o sinteză de percepții, comunicări, acte simpatetice. Elevii se cunosc între ei, se apropie, se asociază, se îndrăgesc, se ajută, se împrietenesc sau , dimpotrivă, se suspectează, devin geloși și invidioși, se resping.

Interacțiunea interpersonală poate fi realizată ca act și ca relație. Astfel, relația ia naștere din condensarea interacțiunii în percepție impersonală, în comunicare, în atracție sau respingere, în cooperare, în competiție sau în conflict. Rezultă de aici configurații relaționiste stabile, în cadrul cărora conduitele individuale suferă transformări esențiale: acomodarea, asimilarea, stratificarea, alienarea. Esența acomodării constă în faptul că se trece de la obiceiuri, atitudini, interese care aparțin fiecărui partener la acceptarea și respectarea lor ca aparținând ambilor parteneri. Asimilarea reprezintă un proces prin care persoanele își însușesc sentimentele, atitudinile altor persoane și grupuri, se pătrund de experiența și istoria lor, le încorporează în propria lor viață. Alienarea este un proces opus asimilării. Interacțiunea evoluează spre dizarmonie, spre neînțelegeri, înstrăinare între parteneri. În sfârșit, stratificarea reflectă diverse statute, ranguri, roluri, distincții obținute de diverse persoane în interiorul grupului și al societății.

Interacțiunea educațională este un aspect, o formă din multitudinea și varietatea relațiilor din clasa de elevi. Interacțiunea profesor-elev influențează în mod hotărâtor atmosfera din clasa, cadrul didactic fiind acela care contribuie la augmentarea coeziunii sau care, dimpotrivă, prin atitudinile sale duce la dezbinarea, fragmentarea grupului-clasa.

Relațiile interpersonale implica unele așteptări și aporturi, dar și grade diferite de intensitate a interacțiunilor. Acestea reprezintă contextul de formare treptată a însușirilor de personalitate care nu sunt, în fond, decât relații interumane interiorizate. Personalitatea este expresia planului rațional. Un copil care trăiește într-un mediu familial organizat, cu puternice influențe educative, are șanse să-și formeze o personalitate echilibrată, armonioasă. De aceea este necesar ca familia și școala să formeze copiilor o atitudine corectă, lucidă, controlată față de sine și de alții, bazată pe încrederea reciprocă, pe respectul libertății și demnității fiecăruia.

BIBLIOGRAFIE:

Wittmer, J., *Pour une revolution pedagogique*, PUF, Paris, 1978.

Iucu, Romiță B., *Managementul clasei de elevi – Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006.

Ionel, V., *Pedagogia științelor educative*, Editura Polirom, Iași, 2002.

OPTIMIZAREA RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. TAMARA ELENA TUȚĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GOGOȘU,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

Motto: „*Fiecare copil pe care îl instruiam este un OM dăruit societății*”

- Nicolae Iorga -

The school and the community are two aspects that preoccupied pedagogues,

sociologists, psychologists, philosophers, anthropologists alike, each trying to capture the aspects that contribute to their functioning mechanisms. Today we are witnessing the development of a true social current that has at its center the community and its development.

*S*coala este una din instituțiile centrale ale comunității, are roluri specifice dar nu

poate funcționa și nu se poate dezvolta fără a ține cont de specificul comunității în care funcționează.

Pentru a înlătura blocajele actuale și a optimiza legătura școlii cu comunitatea este necesar să gândim și să elaborăm împreună cu colegii, elevii și părinții strategii și activități prin care școala să devină o instituție-magnet în comunitate, capabilă să-și asume rolul major care îi revine, printr-o colaborare activă, eficientă și permanentă cu factorii comunitari.

Succesul parteneriatului școală – comunitate locală este bazat pe legătura permanentă, constantă între agenții comunitari și reprezentanții școlii. Se realizează astfel un echilibru între schimbare și continuitate, între specific și global, între împlinirea individuală și exigențele de ordin social.

Școala ca și organizație, pentru a-și atinge obiectivele, are nevoie de un sistem managerial adecvat definit prin funcții specifice: proiectare, decizie, organizare, coordonare, evaluare etc. Managementul școlii trebuie să asigure funcționarea și dezvoltarea școlii ca sistem deschis, aflat în relație permanentă cu mediul său exterior, cu comunitatea în care funcționează și nu numai. Pentru a-și realiza obiectivele propuse școala este nevoită să atragă, aloc, folosească o gamă diversă de resurse: materiale, financiare, umane, informaționale și de timp.

În ceea ce privește relația dintre familie și școală cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt: ședințele cu părinții, discuții individuale între cadrele didactice și părinți, organizarea unor întâlniri cu părinții, implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative, voluntariatul, asociațiile de părinți.

Parteneriatul școală – familie poate lua forma unor servicii dezvoltate de către școală și de care familiile elevilor să beneficieze. Acestea pot fi organizate exclusiv de către școală sau în parteneriat cu alte organizații/instituții. Aceste servicii pot fi: centre de consiliere, centre de sănătate, de practicare a diverselor sporturi, centre pentru supravegherea copiilor la teme după orele de curs (after-school). Oferta de servicii pentru familii prin intermediul școlii reprezintă o strategie de întărire a relațiilor școală familie. Părinții capătă încredere în școală, instituție care devine mai transparentă și mai apropiată de nevoile comunității. Un punct câștigat este coerența serviciilor, părinții nu mai sunt nevoiți să caute prin mijloace proprii să beneficieze de diverse servicii, ei le găsesc în școală. Școala ca furnizor de servicii complexe va face trecerea de la educația instituțională, cu accent pe instituție (care are un program, curriculum la care elevii trebuie să se adapteze) la școala centrată pe elev, pe nevoile acestuia și pe ale comunității.

Colaborarea dintre școală și familie conduce la optimizarea relației dintre elevi, elevi-profesor, copii-părinți. Elevii vor fi mai deschiși și sinceri, obiectivi și exigenți, vor manifesta receptivitate și interes, se vor implica mai mult în activitățile organizate pentru a crește prestigiul școlii, vor respecta regulamentul școlar, vor fi prietenoși, vor ști să asculte opiniile celorlalți, vor conștientiza faptul că învățarea este o strădanie constantă, își vor organiza cât mai bine timpul liber.

Rostul școlii este să pregătească tinerii pentru viața în comunitate și nu pentru examenele de absolvire sau de admitere. Trebuie să educăm elevul ca persoană, să formăm viitorul bun cetățean și nu să-i transmitem doar informații. De aceea este nevoie ca directorul unei școli să gândească o politică specifică în această privință care să vizeze schimbări la nivelul profesorului și școlii (democratizarea stilului de predare, folosirea metodelor active, implicare activă în viața școlii și a comunității, încurajarea participării democratice a elevilor la viața școlii, elaborarea de regulamente corecte cu sugestii venite și de la elevi, democratizarea conducerii, deschiderea spre comunitate).

Este de datoria școlii să ofere posibilitatea creării unor mini-comunități la nivel de clasă/școală unde dialogul, respectul pentru ceilalți sunt trăsături de bază așa cum am vrea să fie întreaga comunitate. O școală care are în vedere aceste aspecte va putea forma viitori buni cetățeni ai comunității care vor fi capabili să înțeleagă legile, structurile politice, sistemul democratic, conceptele morale/politice; să argumenteze un punct de vedere, să comunice ideile, să identifice probleme, să asculte puncte de vedere diferite, să soluționeze conflicte, să-și apere drepturile, să ia decizii, să negocieze, să fie toleranți, obiectivi, deschiși.

O școală bună este aceea care are în vedere aceste aspecte care garantează minima civilizație a absolvenților în sensul unui comportament de bun cetățean.

BIBLIOGRAFIE:

- Velea, Luciana Simona (coord.), *Participarea elevilor în școală și comunitate, Ghid pentru profesori și elevi*, Editura Agata, Botoșani, 2006.
- Băran Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație Familie-școală-comunitate*, Editura Aramis Print, București, 2004.

NEW CLASSROOM MANAGEMENT STRATEGIES

PROF. ÎNV. PRIMAR IONELIA EUGENIA ȚÎNȚARU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERNEȚI,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

Classroom management can be a huge struggle when you first attempt teaching.

To be an effective teacher and do any good at classroom management you have to have the right demeanor. Usually the most common problems are related to behavior. There are many behavior management strategies that can be used and apply in your interactions with pupils. Conduct a Classroom shake-up if you're trying to turn things around mid-year, use a classroom shake-up to force a bit of a reset. In a classroom shake-up, you change something in your classroom whether if it's switching up a routine or physically changing something in the room. The purpose is to grab your students attention and get them to ask what's going on, to show not just tell them that things will be different then you can explain the new procedure and expectation.

Doing a Classroom shake-up you have to follow a few steps. The first step you can apply in the day one and it's considered the most important step. Planning (develop a plan to get attention and eliminate distractions).

The second step is to execute your plan using communication techniques, ice breakers and even word games to get their attention and remind them that you are doing a Classroom shake-up. Shortly you will see real lasting changes. The third and final part is the feed-back that will help you to discover new strategies to build a rapport with your most challenging students and essential component to succeed long-term and create that conducive environment where you can teach and your students can learn.

Teaching strong procedures is also one of the most important classroom management strategies ever. We will see that it's not enough to simply tell students what to do. You have to invest the time into training and practicing. Teaching procedures can be conducted in a 4-part process: *explain, practice, correct, and redo*.

Procedures are perhaps one of the most important aspect of a classroom as they help it run efficiently, give the students a sense of confidence and security, and help to prevent discipline issues. But whether it's the first week of school or the middle of the year, how you teach your students your procedures will have a huge impact on how successful they are.

When you implement a new procedure, it is not enough to simply tell your students what you expect of them. You have to practice – and practice everything. This is especially true with elementary and middle school students, but it’s also applicable in high school.

THE 4-STEP PROCESS FOR TEACHING PROCEDURES

Give clear, specific directions. The first time you tell your students to pass in papers, use mild voice pointing the direction from where the papers will be collected.

Have the students practice the procedure. After you give the directions, have the students actually complete the task. As they do, watch to see if they are doing everything correctly.

Kindly correct any piece of the process that is done incorrectly. This is the most crucial element in teaching procedures because practice doesn’t necessarily make perfect. The chance that students will pass in the papers correctly the first time, despite your perfectly planned explanation, is about two percent. They’ll get it mostly right, but someone won’t wait for the person behind him, one student can will put the paper upside down, and another student will forget what to do with the stack when he gets it. When you see mistakes, kindly remind your students the way you’d like to have it done.

Have the student(s) redo the part of the process that was incorrect. Yes, that’s right. Redo it. It may seem like you’re nit-picking at the time, but this is the step that will help your students remember how to follow the procedure correctly. And, of course, be sure to praise them when they do it correctly.

BIBLIOGRAPHY:

- Allen & Unwin, *Student Behaviour: Theory and Practice for Teachers*, 2006.
Margaret Searle, Marilyn Swartz, *Solving Academic and Behavior Problems*, 2020.
Dr. Tracy Rohan, *Theaching for positive behavior*, Crown 2017.

TEHNOLOGII EDUCAȚIONALE MODERNE UTILIZATE LA INFORMATICĂ

PROF. GEORGETA UNGUREANU
LICEUL TEHNOLOGIC „CAROL I”,
GALAȚI, JUDEȚUL GALAȚI

---

*M*odern educational technologies used increase the interaction between pupils

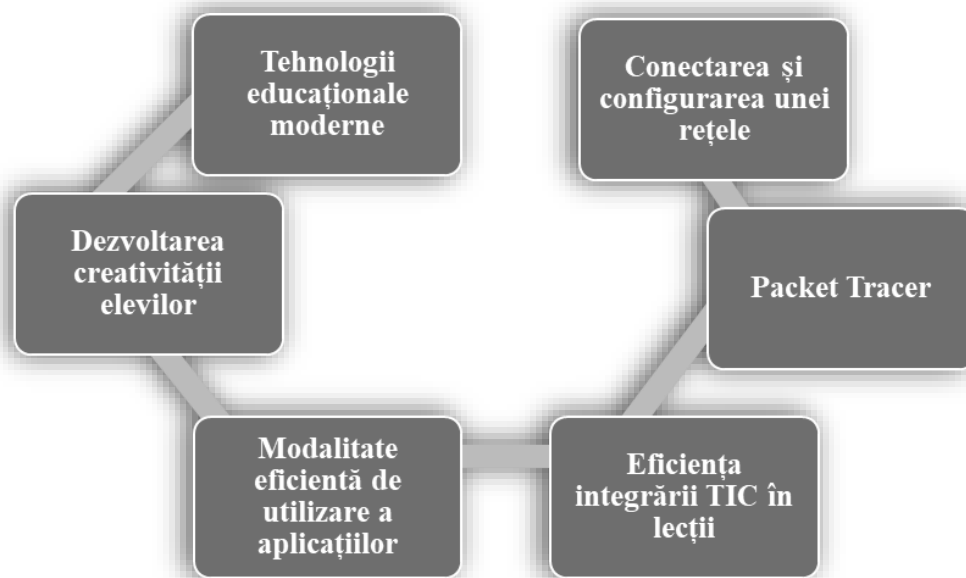
and teachers, remoting the learning process of the student and thus reorganizing cognitive structures involved in learning. Useful for both the pupil and teacher improving the quality of the educational and educational process.

The modern educational technologies used increase the interaction between pupils and teachers, promoting the learning process of the student and thus reorganizing cognitive structures involved in learning.

*I*n activitatea didactică, tehnologiile educaționale moderne utilizate cresc

interacțiunea dintre elevi și profesor, promovând procesul de învățare al elevului și reorganizează astfel structurile cognitive implicate în învățare. Folosit ca mijloc didactic, calculatorul este:

- introdus inițial ca simplu mijloc didactic pentru ilustrare;
- integrarea lui în lecție devine ulterior metodă;
- utilizarea în predare - învățare cu un ansamblu de principii didactice, devine strategie de învățare.

Utilizarea metodelor moderne contribuie la amplificarea eficienței procesului de predare - învățare prin antrenarea mai multor receptori și dezvoltarea competențelor elevilor în utilizarea calculatorului.

Eficiența integrării tehnologiilor moderne în lecții depinde în mare măsură atât de interacțiunea elevi-elevi și elevi-profesor, cât și de interacțiunea elevi-tehnologii. Calculatorul, folosit ca mijloc didactic, este foarte util atât elevului cât și profesorului îmbunătățind calitativ procesul instructiv-educativ.

Cei doi participanți la educație, elevul și profesorul, cu ajutorul tehnologiilor moderne vor urmări achiziționarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflată într-o permanentă evoluție.

Noi medii de învățare	<ul style="list-style-type: none"> • Învățare centrată pe elev • Activitate colaborativă
Învățare activă, exploratorie	<ul style="list-style-type: none"> • Acțiune planificată, proactivă • Context autentic, ancorat în realitate
Caracteristicile metodelor moderne	<ul style="list-style-type: none"> • Schimb de informații • Avansare mai rapidă, în mai mulți pași

Exemple de activități de învățare

Disciplina - Tehnologia informației și a comunicațiilor, *Clasa a IX a*

Tema lecției - Adresa IP, DNS.

Instrumentul TIC folosit: **aplicației Packet Tracer.**

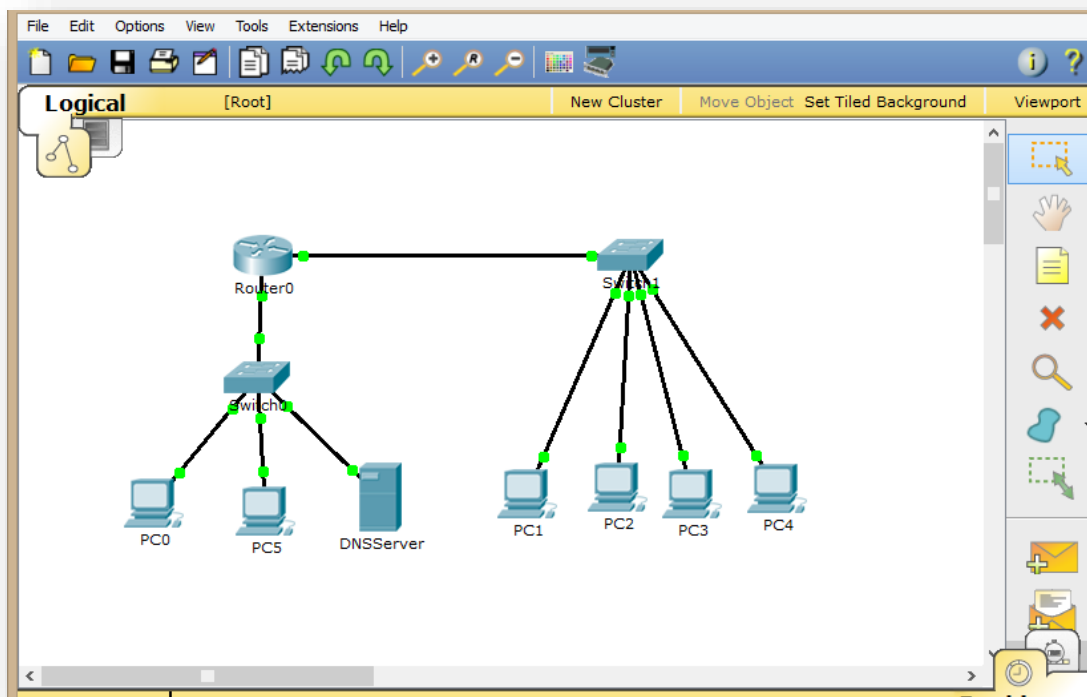
Competențe vizate:

- Identificați componentele fizice utilizate în rețeaua de calculatoare;
- Alocați static adresele IP;
- Configurați serviciul DNS.

Elevii au avut de realizat o rețea de calculatoare: *Realizați și configurați următoarea rețea de calculatoare, pe baza următoarelor idei:*

- Conectați toate dispozitivele prezentate în topologie.
- Configurați dispozitivele alocându-le adrese IP static.
- Configurați serviciul DNS pentru DNS Server.
- Adăugați următoarea înregistrare *www.caroll.gl* adresa IP DNS Server.
- Verificați dacă clienții DNS funcționează corespunzător și apoi verificați accesul la site-ul web.
- Verificați conectivitatea rețelei.

Timpul de lucru este de 50 minute.

BIBLIOGRAFIE:

- Oprea Crenguța-Lăcrămioara, *Strategii didactice interactive*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2007.
- Scripcariu Iulian, Bogdan Ion, Ștefan Victor Nicolaescu, *Securitatea rețelelor de comunicații*, Iași, Editura Venus, 2008.
- Sorin Cristea, *Teorii ale învățării*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2007.

METODE INOVATIVE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE – EVALUARE

PROF. PSIHOPEDAGOG LUCIANA ANCUȚA VASILUȚĂ
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
„CONSTANTIN PUFAN”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

The article Innovative Teaching-Learning-Evaluation Methods approaches the

way in which education is influenced by the evolution of technology and its development.

The teaching technology is extremely important in educational innovation as the didactic strategies impact both the organization of the activities and the teacher-student relationship. The educational innovation means a modern system which, at its turn, implies interactive methods which lead to an active engagement of students in their learning process.

One of the most interactive methods is the project. This is an active-participatory teaching-learning method which promotes the development of students' aptitudes. It is also an evaluation method. The project is a personalized activity, as the students can decide not only over the content, but also over the form.

The advantages of this method are: it gives value to the experience, information and interests of the students, it offers the possibility for the students to explore their capacities, it creates the contexts of collaboration between the main educational actors, stimulates knowledge, it develops the communication and collaboration skills.

To conclude, learning and personal development are stimulated by active methods, which support exchanging ideas, experiences and knowledge, leading thus to active learning focused on results and, on long term, contributing to the enhancement of the educational quality process.

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței

dintre predare, învățare și evaluare, cu o finalitate bine conturată – aceea de transpunere în practică a idealului educațional, dezvoltarea integral-vocațională a personalității. Călea principală prin care se realizează acest aspect este perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatul scontat.

Tehnologia didactică include într-un tot unitar toate componentele procesului de învățământ, insistând asupra interdependenței dintre conținut și toate celelalte aspecte, cum ar fi: organizarea, relațiile profesor-elevi, metodele, procedeele folosite etc. Un loc important în cadrul tehnologiei didactice îl ocupă strategiile didactice. Prin strategie didactică înțelegem un ansamblu de metode și procedee prin care se realizează conlucrarea dintre profesori și elevi în vederea predării, învățării, dar și evaluării unui volum de informații, a formării unor priceperi și deprinderi, a dezvoltării personalității umane.

Pentru definirea metodei ținem seama de faptul că termenul provine din cuvântul grec „methodos”, care înseamnă „cale”. Metoda de învățământ este un demers tipic, folosit în procesul de învățământ atât de către profesor cât și de către educat în scopul educării acestuia din urmă, demers care are ca principale determinări, pe de o parte orientarea spre sporirea cunoașterii și perfecționarea capacităților de cunoaștere, și pe de altă parte, relativa reglementare cu privire la etapele de parcurs, mijloacele strict necesare, limitele de eficiență.

Învățământul modern pune un accent deosebit pe metodele interactive. Acestea presupun ca instruirea să se facă activ, elevii devenind astfel coparticipanți la propria lor instruire și educație. Prin folosirea metodelor interactive în demersul didactic sunt satisfăcute următoarele cerințe psihopedagogice ale activizării:

- pregătirea psihologică pentru învățare;
- prevenirea și reducerea influențelor negative ale diferitelor surse perturbatorii;
- asigurarea repertoriilor congruente;
- asigurarea unui limbaj comun între educator și educat;
- utilizarea unor modalități eficiente de activizare.

Prin folosirea metodelor interactive este stimulată învățarea și dezvoltarea personală, favorizând schimbul de idei, de experiențe și cunoștințe, asigură o participare activă, promovează interacțiunea, conducând la o învățare activă cu rezultate evidente, contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, are un caracter activ-participativ, o reală valoare activ-formativă asupra personalității elevilor. Pentru utilizarea eficientă a acestor metode, în practica didactică, este necesară cunoașterea teoretică, o minimă experiență în utilizarea acestora și integrarea corespunzătoare în proiectul didactic, în interrelație cu metodele tradiționale. Acest mod de predare transformă elevul într-un actor, participant activ în procesul învățării, pregătit să-și însușească cunoștințele prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii, mobilizându-l în raport cu sarcinile de învățare date, se identifică cu situația de învățare în care este antrenat, fiind parte activă a propriei transformări și formări, generată de cunoaștere.

Practica didactică bazată pe metode interactive presupune:

- interacțiuni verbale și socio-afective nemijlocite între elevi, grație cărora se dezvoltă competențe intelectuale și sociale transferabile în diferite contexte formale sau informale;
- atitudine deschisă, activă, bazată pe inițiativă personală;
- o învățare în colaborare cu ceilalți colegi;
- angajarea intensă a elevilor în realizarea sarcinilor (chiar dacă în cazul unora dintre ei nu se produce la primele experiențe de acest gen);
- responsabilitatea colectivă și individuală;
- valorizarea schimburilor intelectuale și verbale, mizând pe o logică a învățării care ține cont de opiniile elevilor.

Demersurile didactice de acest tip conduc spre un progres cognitiv centrat pe descoperirea celui alt, a unei participări active și interactive, la reflecție comună în cadrul comunicării educaționale din care face parte. Specific metodelor interactive este faptul că ele

promovează interacțiunea dintre mințile participanților, dintre personalitățile lor, ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente.

Metodele interactive:

- creează deprinderi;
- facilitează învățarea în ritm propriu;
- stimulează cooperarea, nu competiția;
- sunt atractive;
- pot fi abordate din punct de vedere al diferitelor stiluri de învățare.

Ofer spre exemplificare una dintre cele mai cunoscute metode interactive – *Metoda proiectului*.

Metoda proiectului este o metodă de predare-învățare activ-participativă care promovează dezvoltarea capacităților dinamice, dezvoltarea aptitudinilor elevilor, dar și o metodă de evaluare. Proiectul este o activitate personalizată, elevii putând decide nu numai asupra conținutului, dar și asupra formei de prezentare.

Caracteristici:

- se desfășoară pe o perioadă de timp de câteva zile sau câteva săptămâni;
- începe în clasă prin precizarea temei, definirea și înțelegerea sarcinilor de lucru;
- continuă în clasă și acasă și se încheie în clasă prin prezentarea unui raport despre rezultatul obținut și expunerea produsului realizat;
- poate lua forma unei sarcini de lucru individuale sau de grup;
- trebuie organizat riguros în etape, ca orice muncă de cercetare;
- facilitează transferul de cunoștințe prin conexiuni interdisciplinare.

Avantajele folosirii proiectului ca metodă interactivă de predare-învățare-evaluare:

- valorizează experiența cotidiană, informațiile și interesele elevilor;
- oferă posibilitatea fiecărui elev de a se manifesta în domeniile în care capacitățile sale sunt cele mai evidente;
- oferă oportunități pentru realizarea unei cooperări educaționale între principalii actori ai educației: elev - elev, elev – învățător, învățători – elev – părinte;
- stimulează acumularea de cunoștințe, dezvoltă capacitățile și abilitățile de comunicare, colaborare și ajutor, determinând învățarea activă.

Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la orice nivel de vârstă. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată, de tipul ei (de predare, învățare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor. De aceea, este necesar un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită, creativitate, responsabilitate didactică și capacitate de adaptare și aplicare.

BIBLIOGRAFIE:

- Boncu Ștefan *Psihosociologie școlară*, Editura Polirom, București, 2013.
Nicola Ioan *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003.
Mîndru Elena, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica Publishing House, București, 2005.

ȘCOALA ȘI FAMILIA

PROF. MARILENA VLAD

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii.”

- S. L. Lightfoot -

*S*chool and families are in the pursue of the same goal: educating the children to

become multilateral developed adults. The accomplishment of this goal requires taking action and concordance between the tools used by the two institutions.

School is interested in a collaboration with the family so that its educational action is even more profound and last longer. The school-family partnership is also valuable in terms of mutual information concerning the development of the child.

To support the children, parents need to stay in a permanent contact with the representatives of the school and get informed about their results and behavior.

The social transformations, the democracy, women emancipation, sociological or psychological researches lead to the understanding that, no matter how modern the educational system is, without the active contribution of the family, it is eventually useless for the development of the children.

*S*coala si familia urmăresc același scop educativ formarea copiilor spre a deveni

oameni multilateral dezvoltăți.

Pentru realizarea acestui scop unic este necesara unitatea de acțiune, concordanta dintre mijloacele specifice de influențare folosite de aceste doua instituții sociale.

Școala este interesata sa colaboreze cu familia, sa-si facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativa sa fie mai profunda si de durata. Colaborarea scolii cu familia este necesara si in vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

În convorbirea cu părinții, profesorul (învățătorul) trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care da ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice, ca părinții să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățatura, dacă are create condiții bune de pregătire a temelor, cum se comporta copilul față de părinți, frați, bunici cum se comporta aceștia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupa în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește și cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifesta.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. De altfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Spre a ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să tina legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală. Unele informații despre aceste situații le pot obține părinții prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea lui la școală și modul cum a fost ea apreciată de profesori, dar mult mai utile sunt informațiile pe care le primesc părinții de la cadrele didactice.

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine, dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copil.

BIBLIOGRAFIE:

- Boncu Ștefan, *Psihosociologie școlară*, Editura Polirom, București, 2013.
Mîndru Elena, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica Publishing House, București, 2005.

UN MANAGEMENT DE CALITATE ESTE UN MANAGEMENT PERSONALIZAT

PROF. RAMONA-LILIANA VLASIE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ILOVIȚA,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

The novelty that the educational reform brought into the management is the design, coordination and implementantion strategy, in collaboration with the direct beneficiaries, students and parents, who are granted the status of partner.

There is no general innovative approach, the innovation being precisely this vision of the management of the educational approach trought a personalized management, related to the needs of the students, within a socio-economic-cultural context.

*D*eși este un termen care a intrat în limbajul românesc destinat domeniului administrativ în contemporaneitate, fiind un cuvânt relativ nou, care s-a pliat pe contextul social-economic românesc odată cu reformele de după anii 2000, managementul, nu numai că definește o matrice indispensabilă unei administrări de succes, dar se impune ca un concept fără de care nicio structură instituțională nu poate funcționa.

Interesante și de reținut sunt definițiile pe care le oferă Dicționarul Explicativ al Limbii Române acestui termen împrumutat din limba engleză.

Management - Activitatea și arta de a conduce; Ansamblul activităților de organizare, de conducere și de gestiune a întreprinderilor; Știința și tehnica organizării și conducerii unei întreprinderi.

Așadar, managementul presupune, nu doar abilități de conducere, de strategie, ci managementul este o artă. Cel care va avea gestionarea, prelucrarea, coordonarea prin abordare managerială, trebuie să fie un artist, viziunea sa să fie una deschisă inovațiilor, atotcuprinzătoare, diferită de a celorlalți, tocmai pentru ca produsul finit să fie o „operă de artă”, o valoare. Cel mai dificil, în ce privește managementul educațional, este să coordonezi activitatea în așa fel încât finalizarea să fie un succes, pe placul tuturor participanților la educație: cadre didactice - elevi – părinți – comunitate.

Managementul educațional și subdiviziunea acestuia, cel al clasei de elevi, se conturează ca știință interdisciplinară, însumând și accesând cunoștințe din pedagogie, psihologie, sociologie, administrarea afacerii, științele rezolvării conflictelor ș.a.

Reforma educațională are în vedere formarea și dezvoltarea individului capabil a se adapta oricărui context social, autoeducându-se pe tot parcursul vieții.

Ultimul an, din martie 2020 încoace, a fost unul care a solicitat eficiența unui sistem de învățământ modern, tocmai prin schimbările care au evidențiat capacitățile individului de adaptare. Școala în online a fost resimțită de majoritatea ca o provocare, un impediment în cursul firesc al procesului-educativ sau chiar ca o prăbușire a sistemului de învățământ.

Managementul clasei de elevi a suportat o reorientare drastică, aceasta nemaifiind percepută ca grupare în aceeași sală de clasă a elevilor cu particularități de vârstă asemănătoare, sistemul de predare-învățare-evaluare online eliminând funcționarea clasei prin interacționare fizică, în aceeași încăpere.

Dacă până la momentul predării online managementul era înțeles ca o sarcină cu pondere mare pe umerii conducerii, odată cu anihilarea prezenței fizice în sala de clasă, calitățile, capacitățile și abilitățile de manager au fost testate, așadar, în dreptul fiecărui cadru didactic.

Reforma educațională atribuie alte roluri participanților la educație, elevii și părinții nemaifiind doar beneficiari, ci și parteneri.

Schema derulării demersului educativ prevede colaborarea profesor – elev printr-o interacționare circulară, nu dintr-o singură direcție.

În centrul procesului educativ se poziționează elevul, proiectarea managerială pornind de la nevoile acestuia.

Una dintre competențele urmărite de învățământul reformat este autoeducarea. Școala în online oferă posibilitatea autoeducării prin noutatea contextului educativ – de la autoeducarea elevului prin responsabilizarea de a participa la orele de curs, la autoeducarea cadrelor didactice în utilizarea mijloacelor de tehnologie moderne și crearea unor scenarii didactice optime noi forme de organizare.

Orice noutate în stereotipia unui lucru bine cunoscut și făcut va crea senzația de dezorientare. Desprinderea de organizarea clasică a orelor de curs prin gruparea elevilor în aceeași sală de clasă, generează, în mod natural, dezorientare. Adaptarea este un proces care se va face în dreptul fiecăruia, în ritmul și prin capacitățile individuale. Ceea ce este important este că școala în online nu înseamnă ruptura, ci veriga care asigură continuarea educației, nu prăbușirea ei.

Proiectarea managerială prevede: decizia, previziunea, dirijarea, evaluarea și reglarea managerială, punându-se accentul pe dezvoltarea capacităților decizionale ale profesorului, pe descentralizarea sistemului educațional.

Una dintre soluțiile unui management de calitate este comunicarea cu familia și proiectarea în funcție de situațiile educaționale impuse de factorii externi și interni.

Pentru atingerea cu succes a finalităților educaționale și, implicit, a idealului educațional, este necesar un management de succes.

Mutarea predării-învățării-evaluării în online nu înseamnă o criză, o prăbușire, nici măcar o provocare, ci înseamnă adaptare, reorganizare, reorientare.

Managementul clasei de elevi solicită, mai mult ca oricând, capacitatea de previziune, de reinventare, de deschidere spre o altă viziune a școlii.

Așadar, prin colaborarea cu elevii, părinții și comunitatea, școala va proiecta, se va ghida și va funcționa în baza un management adaptat nevoilor elevilor, prin valorificarea contextului socio-economico-cultural.

În aceasta constă inovația, în personalizarea managementului.

BIBLIOGRAFIE:

Dicționarul Explicativ al Limbii Române, ediția a-II-a, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, editura Univers Enciclopedic, București, 1998.

COMUNICAREA ÎN MEDIUL ON-LINE, O PROVOCARE A ZILELOR NOASTRE

PROF. DANIEL ZAMFIR

COLEGIU NAȚIONAL PEDAGOGIC „ȘTEFAN ODOBLEJA”,
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

---

*H*istory teaches us that the change is the only predictable constant. Having this

in mind, throughout this article, we are going to zoom on today's challenges regarding communication using online tools, as an important part of our teaching process. We will try to discover what advantages and challenges are brought by this new reality and who is about to gain from this interaction.

*F*ie ca nașterea Domnului să aducă bucurie și sănătate familiei dumneavoastră!

Sau: *Fie ca lumina învierii să vă aducă liniște și dragoste în familie!* Sau: *La mulți ani !* toate acestea reprezintă în noul mileniu o constantă care ne-a pregătiți oarecum pentru realitatea zilelor de azi, le putem considera semne ale comunicării preonline dacă le analizăm cronologic.

Amplitudinea discuției necesită o definiție a termenilor tezei supusă discuției. Prin mediul online putem înțelege serviciile, produsele și informațiile care sunt oferite unei persoane prin intermediul internetului¹. Comunicarea reprezintă transferul de informații dintre două entități una fiind numită transmițător cealaltă fiind numită receptor prin intermediul unui canal de comunicare (limbaj) folosind diferite metode; cele două entități alternează de-a lungul acțiunii cele două ipostaze. *Canalul poate fi: scris, verbal, nonverbal (prin semne, gesturi etc.), sau mixt.* Mai mult acest canal este în strânsă legătură cu *Mediul în care procesul de comunicare se desfășoară* acesta poate afecta calitatea comunicației. Ceea ce ne facem să centrăm prima discuție a analizei noastre pe noțiunea de mediu de comunicare, să vedem dacă modificarea acestuia afectează ireversibil calitatea procesului de comunicare.

Putem observa că de-a lungul evoluției homo sapiens are o legătură constantă cu ceea ce definim a fi *provocare*, percepem provocarea ca fiind o situație, un context care ne obligă să ieșim din zona de confort pentru a intra într-o conexiune structurală cu mediul în care ne desfășurăm viața².

---

¹ <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/online>

² COVEY, Stephen R. *Eficiența în 7 trepte sau un abecedar al înțelepciunii*, ALFA, 2002, pag. 135.

Plecând de la premisa că omul a evoluat pentru că ”singura constantă a istoriei este schimbarea”³ iar acesta a fost nevoit să se adapteze în permanență prin construcția unor rețele sociale cu ajutorul diferitelor forme de limbaj este cazul să facem zoom out asupra a ce înseamnă actul de comunicare ca schimb de informații care ulterior vor fi transferate în spațiu proxim al fiecăruia. Istoria acestui schimb ne plasează în discuții față în față în preistorie, prima ”degradare” a procesului de comunicare apare atunci când scrisul este inventat, în acest moment nu mai putea individul să analizeze nici partea non-verbală nici paraverbalul celui care scria, în plus mare parte dintre cei care primeau informația înlocuia aceste informații cu propriile preconcepții despre cel care scria, proces care se păstrează și azi. De câte ori nu ați citit un mesaj cu intonația pe care o asumați asupra celui care v-a trimis mesajul? De câte ori nu ați derulat în mintea dumneavoastră imagini ale celui care transmite mesajul, toate acestea sunt însă lipsite de precizie, nu facem decât să folosim experiențele anterioare pentru a înlocui lipsa de informații pe care creierul nostru nu le primește⁴. Apariția scrisului oferă avantajul distanței care se mărește (distanța atât din punct de vedere al distanței, dacă vedem exemple în care scribii egipteni trimiteau rapoarte ce puteau să fie citite de vizir sau faraon în Egiptul antic, dar și din punct de vedere al distanței în timp în condițiile în care ele ne sunt accesibile și azi nouă, celor care analizăm sursele după 4000 de ani); vedem așadar prima modificare profundă deoarece schimbat este canalul de transmitere dar și mediul comunicației. O nouă modificare a mediului procesului de comunicare se petrece atunci când un nou instrument de comunicare este inventat, telefonul, astfel creierul celui implicat în comunicare primește din nou informații pe două canale, deja a fost recâștigat canalul paraverbal. Nu trebuie să uităm că și atunci au fost sceptici, *The New York Times* spunea că apariția unui astfel de aparat va avea impact grav asupra mediului artistic⁵.

Acest instrument de comunicare se păstrează și se upgradează pentru următorul secol, generând apariția unui nou instrument de comunicare. *Merry Christmas* este parte a unui fenomen care a debutat în 1992 ca instrument al telefoanelor mobile, mesajele SMS au ajuns atât de populare astfel încât în anii 2000 Orange sau Vodafone ajungeau în noaptea dintre ani să se blocheze datorită celor peste 500 de milioane de mesaje de ”La mulți ani!”⁶.

Acum este timpul să ajungem la mediul on-line care apare la finele secolului XX și explodează la începutul anilor 2000. Societatea globală, care se construiește în ultimele decenii, este una care cere dezvoltarea unor instrumente care să facă mesajul video, audio sau scris accesibil chiar și la distanțe cât mai îndepărtate. În condițiile în care un antreprenor deschide sucursale la sute de kilometri distanță sau modelele de bune practici sunt împărtășite între angajații aceleași companii, sau mai grav, în contextul unei pandemii, toate acestea sunt provocări care solicită imperativ instrumente de comunicare ce pot depăși granițele naturale sau statale.

Până la urmă ce se întâmplă pe parcursul comunicării online? User-ul intră în contact cu un altul folosind un dispozitiv fizic (smartphone, laptop, PC, tabletă) și un instrument virtual (aplicație video call, audio, e-mail etc.). Caracteristica de bază a comunicării din mediul online se păstrează.

Este momentul să ne întoarcem la accepțiunea despre provocare prezentată la începutul acestei prezentări și la faptul că principala caracteristică a mediului în care a activat omul este schimbarea, ceea ce îl face pe acesta să își folosească această caracteristică de adaptare și mai

---

³ HARARI, Yuval N. *Homo Deus*, POLIROM, 2018, PAG. 65.

⁴ <https://mindarchitect.ro/sezonul-3-episodul-11-colaborarea-ingredientul-principal-in-reteta-evolutiei/>

⁵ <https://www.mentalfloss.com/article/87288/8-skeptical-early-reactions-revolutionary-inventions>

⁶ <https://stirileprotv.ro/stiri/international/povestea-primului-sms-trimis-acum-25-de-ani-primele-cuvinte-scrise.html>

ales de generare a soluțiilor. Tema devine una de actualitate în momentul în care contextul pandemic din sec. XXI forțează oarecum această adaptare catalizând nevoia de a învăța, a aplica și genera conținut în mediul online.

Acest proces impactează categoric atât pozitiv cât și negativ beneficiarii direcți și indirecti. Beneficiarul direct este individul care devine un user al unei anumite platforme digitale. Ce câștigă aceasta/aceasta? Câștigă posibilitatea de a micșora distanța pentru că în mediul online poate transmite ideile peste mări și țări. Nu e problemă că meetingul va avea participanți din SUA, China sau Australia, în același timp aceștia vor avea acest spațiu virtual care îi va aduce la un loc. Câștigă din punct de vedere al cheltuielilor pentru că nu va mai trebui să achiziționeze pachete ce conțin bilet de avion, cazare masă. Ce pierde? Pierde conexiunea fizică destul de necesară unei echipe încheiate, este bine cunoscut că în activitățile de team building activarea inteligenței kinetice este un element de bază. Câștigă capacitatea de a transmite un volum mare de informații, deoarece poate transfera rapoarte, prezentări, grafice în același timp, câștigă timp pentru că analizele și discuțiile pe marginea acestora se fac mult mai rapid. În același timp pierde calitate în cadrul discuției deoarece ”elefantul” este cel care pierde destul de multe elemente care să îl ajute să genereze analiză.⁷ În plus participanții pot să fie disturbați de alte activități, astfel încât capacitatea de generare a unor idei productive este diminuată. În fapt creierul nostru asociază instrumentul folosit cu anumite activități și stări pe care le-a primit de-a lungul evoluției noastre⁸, filtrăm noile experiențe în virtutea experiențelor trecute. Aici este momentul să exemplificăm cu procesul educațional desfășurat în școală pe timpul pandemiei. Elevul a asociat device-urile cu mijloace care i-au produs satisfacție în desfășurarea unor activități recreative, în special jocuri video sau vizionare de clipuri filmulețe.

O altă amenințare este cea generată de posibile atacuri ale hackerilor care pot interveni în cadrul discuțiilor disturbând bunul mers al acestora în cel mai fericit caz sau chiar furând date ale diferitelor companii.⁹

În plus posibilitatea de a răspândi dezinformarea este tot mai mare, încă din cele mai vechi timpuri mesajul doar scris a fost o modalitate modestă de a descrie realitatea și a devenit o modalitate puternică de a o remodela.¹⁰ Dacă analizăm realitatea actuală observăm o răspândire vertiginoasă a fake-news, pe fondul unei carențe educaționale, care generează nevoia unor noi programe educaționale la nivel de minister al educației.

Concluzia acestei discuții este că mediul online, păstrează comunicarea, având caracteristici cât mai apropiate de cel față în față, suplinește contactul fizic prin oferirea de avantaje din punct de vedere al cantității de informație ce poate fi transferată dar și dezavantaje din punct de vedere al acurateții informației. Dar cel mai important avantaj pe care îl oferă este acela că solicită individului folosirea unei competențe dezvoltată de-a lungul istoriei, capacitatea de a se adapta și pe cea de a genera soluții constructive pentru a trăi în simbioză cu mediul. Rămânem la final cu o întrebare, este noul context o nouă etapă de selecție naturală?

---

⁷ <http://psihoteca.ro/calaretul-si-elefantul-modelul-dual-al-mintii/>

⁸ SPITZER, Manfred, Demența digital, HUMANITAS, 2020, pag. 28

⁹ <https://www.digi24.ro/stiri/externe/hackerii-s-au-infiltrat-intr-o-conferinta-a-parlamentarilor-sud-africani-de-pe-zoom-si-au-difuzat-imagini-pornografice-1303526>

¹⁰ HARARI, Yuval N. *Op cit.*, pag.150

BIBLIOGRAFIE:

- Covey, Stephen R, *Eficiența în 7 trepte sau un abecedar al înțelepciunii*, ALFA, 2002.
Harari, Yuval N., *Homo Deus*, POLIROM, 2018.
Spitzer, Manfred, *Demența digital*, HUMANITAS, 2020.

WEBOGRAFIE:

- <https://mindarchitect.ro/sezonul-3-episodul-11-colaborarea-ingredientul-principal-in-reteta-evolutiei/>.
<https://www.mentalfloss.com/article/87288/8-skeptical-early-reactions-revolutionary-inventions>.
<https://stirileprotv.ro/stiri/international/povestea-primului-sms-trimis-acum-25-de-ani-primele-cuvinte-scrise.html>.
<http://psihoteca.ro/calaretul-si-elefantul-modelul-dual-al-mintii/>.
<https://www.digi24.ro/stiri/externe/hackerii-s-au-infiltrat-intr-o-conferinta-a-parlamentarilor-sud-africani-de-pe-zoom-si-au-difuzat-imagini-pornografice-1303526>.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Director C.C.D. Mehedinti – Alin-Gabriel ROATEȘ

Prof. metodist C.C.D. Mehedinti – Simona-Mihaela SBREŢA

Prof. metodist C.C.D. Mehedinti – Adina-Luciana STOLERIU

Informatician C.C.D. Mehedinti – Alexandru ISTODOR

Editor:

Informatician C.C.D. Mehedinti – Alexandru ISTODOR

Editura Școala Mehedintiului:

Casa Corpului Didactic Mehedinti

Drobeta Turnu Severin, str. Calomfirescu, nr. 94

TEL./FAX 0252/321537

E-mail: contact@ccdmehedinti.ro

ccdmehedinti@gmail.com

www.ccdmehedinti.ro

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor revine în exclusivitate autorilor